DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş

7 Şubat 1886, Pazar – günbatımından hemen sonra
Puget Koyu, Washington Bölgesi

Mei Lien ayaklarının altında buharlı geminin sarsıntısını hissediyordu. Buna titreyen bedeninin sebep olup olmadığını merak etti.

"Başka seçeneğin yok," dedi babası tıslamaya benzer bir sesle. Ve Mei Lien ne olduğunun farkına varamadan, onu geminin soğuk, metal korkuluklarına doğru iteledi. "Tırman, Mei Lien."

Mei Lien korkuyla babasına baktı. Ona daima itaat ederdi. Peki ya şimdi? "Yapamam." Elini hızla çarpan kalbinin üzerine bastırdığında, giysilerinin altındaki bozuk para kesesini hissetti. "Lütfen!"

Babasının yüz ifadesi sertleşti. "Beni hayal kırıklığına uğratma, evlat. Dediğimi yap. Hemen!"

Babasının ses tonu Mei Lien'in korkusunu bir nebze bastırmıştı. Şimdi mantığının sesini duyabiliyordu ve mantığı babasının haklı olduğunu söylüyordu. Başka seçeneği yoktu. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Titreyerek tırmandığı korkulukların tepesine oturup ıslak, metal korkuluk demirine sıkıca tutundu. Sağ avucunun altında, birinin kazımış olduğu eski bir iz hissetti. Bunun ölmeden önce dokunduğu son şey olup olmadığını merak etti.

Mei Lien başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan, babası avuçlarını onun küçük sırtına koyarak onu gemiden aşağı itti.

"*Bàba!*" diye bir çığlık attı Mei Lien. Düşerken sesi yankılandı. Soğuk sulara daldığında nefesi kesildi. Buz gibi su, onu derinlerdeki boşluğa doğru çekmeye başladı.

Savaşmak için tüm gücünü topladı ve suyu itip tekmeleyerek yüzeye çıkmaya başladı. Ciğerleri yanıyordu.

Yüzünü sudan çıkardığında, öksürükler arasında ciğerlerini havayla doldurdu. Gözlerindeki suyu sildiğinde ise geminin oldukça yakınından geçmekte olduğunu gördü. Babası arkasını dönerek korkuluklara yaslanmıştı. Sanki az önce tek çocuğunu zalimce ölüme iten o değildi.

Mei Lien yüzüne çarpan bir dalgayla birlikte yeniden suya battığını hissetti. Bu defa bacakları kaskatı kesilmiş, dondurucu soğuk yüzünden uzuvlarına kramplar girmeye başlamıştı. İçgüdüsel bir şekilde, babasının yıllar önce öğrettiği gibi ayaklarını çırpıp kollarıyla suyu iterek gemiden uzaklaşmaya başladı. Mantığını adeta kapatmıştı. Nereye doğru gittiğini bilmeksizin yüzmeye devam etti.

Soğuktan başı zonkluyordu. Her çırpınışla birlikte ciğerleri acıyor, ona dinlenmeyi ve sıcaklığı vaat eden derinliklere teslim olmak için can atıyordu.

Son bir kez gemiye doğru baktı. Ama uzaktaki gemi, artık gitgide küçülen bulanık bir ışıktan başka bir şey değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

* Çincede 'baba' anlamına gelir. (Ed. N.)

Ailesi gitmişti. Hayatı gitmişti. Artık onu içine çeken derinliklere boyun eğse ne fark edecekti ki?

Mücadele etmekten vazgeçip kendini suların pençesine bıraktı. Ölümün geldiğini görebiliyordu. Ölüm devasa, siyah bir deniz canavarı gibi sudan yükseldi. Sarı bir ışık saçan tek gözü, Mei Lien'in ağrıyan başını delecek gibi oldu. Canavar onu pençesine aldığında zihninin boşaldığını hissetti.

Ve ona memnuniyetle teslim oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

27 Mayıs, Pazar – günümüz
San Juan Adaları, Washington

Inara Erickson ablasıyla beraber vapurun korkuluklarına yaslanmış, oluşan dalgaların Decatur Adası kıyılarına çarpışını seyrediyordu. Esen soğuk rüzgârla birlikte burnuna sedir ağaçlarının, yosunların ve deniz tuzunun keskin kokusu çalındı. Ansızın aklına ailesinin evi ve yıllar önce orada bıraktığı şeyler geldi.

Henüz hatıralarıyla yüzleşmeye hazır değildi. Onları zihninden kovup, yüreğindeki tedirginliği görmezden gelmeye çalışarak dikkatini ablası Olivia'ya yöneltti. "Liv, yeterince ısındın mı? İstersen içeri girebiliriz. Birer kahve içeriz."

Olivia'nın topuzundan kaçan bir tutam uzun, sarı saçı rüzgârla birlikte uçuştu. Olivia saçını kulağının arkasına atıp yüzünü parlayan güneşe çevirdi. "Tanrım, hayır, burası cennet gibi." Buna rağmen ceketinin önünü sıkıca kapatıp, denizden esen sert ve soğuk rüzgâr yüzünden sırtını kamburlaştırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Adam'ın çocuklarla ilgilenebileceğinden eminsin, değil mi?"

Olivia gözlerini açarak Inara'ya bugün kendi ailesi için endişelenmediğini belli eden bir bakış attı. "Gayet iyiler. Seninle gelmemi istemene sevindim. Oraya en son gidişimizin üzerinden dokuz yıl geçtiğine inanamıyorum."

Inara ona katıldığını belirtircesine başını salladı. Sonra da vapurun yakınlarında yüzen bir yunus sürüsünü seyretmeye başladı. Gri gövdeleri, güneşin parlattığı dalgaların arasında yay çizerek dalıp çıkıyordu. "Dahlia Teyze'yi ölmeden önce gelip görmeliydim, ama..." Ne diyeceğini bilemez bir halde omzunu silkti. "Bilmiyorum. Galiba benim için çok zordu."

Olivia kolunu Inara'nın omzuna attı. "Benim için de öyle... Yoluma devam etmek daha kolayıma geldi."

Inara güçlükle yutkundu. Bir şeyler daha söyleyeceği sırada bir grup gürültücü çocuk vapurun yan kapısından güverteye fırladı. Yaklaşık on yaşındaki bir erkek çocuğu, yunuslardan birini işaret ederek heyecanla bağırdı. "Bakın! Katil balina!"

Inara ablasıyla birlikte sırıttı. Çocukken her yaz Orcas Adası'na gelirler, adanın bitki örtüsü ve hayvanları hakkındaki bilgileri sayesinde kendilerini pek bir üstün hissederlerdi. Tıpkı bu çocuklar gibi vapur hattında katil balinaları görmeyi uman turistlere çok gülerlerdi. Ada yerlileri, balinaların çoğunlukla San Juan Adası'nın batısındaki Haro Boğazı'nda kalmayı yeğlediklerini bilirdi.

"Bunlar bayağı küçük," dedi daha kısa boylu bir kız çocuğu ciddi bir edayla. "Katil balina olduklarına emin misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - http://ilkay.org

Erkek kardeşi, tıpkı kardeşlerin yaptığı gibi küçümser bir ifadeyle ona baktı. "Ben aptal değilim."

Olivia dirseğiyle Inara'yı dürterek paslı bir dubanın üzerinde dinlenen şişman foku işaret etti.

Sanki burada zaman hiç geçmemiş gibiydi. Vapur adaların arasında yol alırken, Inara da geçmişte bıraktığı hayata doğru ilerliyordu. Ve bu ona şaşırtıcı bir şekilde huzur veriyordu. Tek fark, yıllar önce aralarındaki sekiz yaşın yarattığı boşluğu kapatamazlarken, şimdi kardeşini bir arkadaş gibi görüyor olmasıydı.

Inara çalan cep telefonunu cebinden çıkardı. Neyse ki çocuklar vapurun ön tarafına doğru ilerlediğinden güverte sessizleşmişti. "Nate arıyor," dedi Olivia'ya, telefonu kulağına götürmeden önce. "Selam, koca çocuk, bil bakalım Olivia ile şu an neredeyiz?"

"Portland?"

"Hayır, daha yakınlarda," dedi Inara. Vapurun sesini bastırmak için bağırmak zorunda kalıyordu.

"Vancouver?"

"Bilemedin. Orcas'a giden vapurdayız."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. Ardından Nate hafifçe öksürdü. "İyi misin?"

"Evet," dedi Inara bunun doğruluğundan emin olmasa da. Onca yıldan sonra buraya ilk kez dönmenin onun için ne kadar zor olduğunu Nate'in anlayışına bırakmıştı. "Olivia beni oyalıyor."

"Güzel. Hey, ikinize de bir sorum olacak. Babamla birlikte Duncan Campbell Hatıra Parkı'nın açılış tarihini belirliyoruz. Belediye başkanı önceki hafta şehir dışında olacağından 6 Ekim diye kararlaştırdık. Size uyar mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

Duncan Campbell, anne tarafından büyük-büyük-büyük-büyükbabalarıydı ve tek başına Seattle'da deniz ticaretini başlatan adamdı. 1800'lü yıllarda İskoçya'dan, tomrukçulukla uğraşan bu çamurlu kasabaya göç etmiş ve sıfırdan başlayarak uluslararası bir gemicilik şirketi kurmuştu. Onun sayesinde de Seattle büyük bir ticaret limanı olarak bilinir olmuştu. Duncan Campbell olmasaydı Seattle asla popüler bir yer olmazdı ve şehrin sakinleri bunu gayet iyi biliyorlardı. Bu yüzden şehirdeki binalara onun adını vermiş, Tarih ve Endüstri Müzesi'nin büyük bir kısmını ona adamışlardı. Duncan'ın başarıları, adaya aile mülkünü inşa etmesini ve ona İskoçya'daki memleketi olan Rothesay'in adını vermesini sağlamıştı.

"Duncan'ın heykelinin açılışı da aynı gün mü olacak?" diye sordu Inara. Babası, şirketin limanın yanına inşa ettiği şehir parkının en göze çarpan yerine dikilmesi için bir yıl önce bronz bir heykel siparişi vermişti. Duncan'ın kurmuş olduğu şirketi, Premier Maritime Group ya da bilinen adıyla PMG'yi Inara'nın babası yönetmekteydi ve onu on yıl önce Inara'nın annesinin babasından devralmıştı. O günden beri büyük başarılarla şirketi büyütmüş, Alaska'ya, Meksika'ya ve Karayipler'e gemi turları dahil etmişti.

"Evet. Yani ayın altısı uygun mu?"

"Bir dakika." Inara telefonu kulağından uzaklaştırıp ajandasını çıkararak Olivia'yı plandan haberdar etti. Olivia başını olumlu anlamda salladı. "İkimiz için de uygun," dedi Inara telefondaki erkek kardeşine.

Vapurun hoparlörlerinden yükselen bir ses, Orcas Adası'nda inecek olan yolcuların araçlarına dönmesi gerektiğini duyurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Kapatmam gerek," dedi Inara, Olivia ile birlikte içeri girerken.

"Bekle. Babam, emlakçısını arayıp belgeleri hazırlamasını söylesin mi diye soruyor."

Inara kendi kendine gülümsedi. "Ona hallettiğimi söyle, yine de teşekkürler." Babası hiçbirinin istemediği o evin satılıyor olmasından dolayı duyduğu rahatlığı gizlemiyordu.

"Bugün için bol şans. Nasıl geçtiğini haber verirsin."

"Vereceğim," diyerek telefonu kapattı Inara. Olivia ile yeşil, metal merdivenleri inip arabaların bulunduğu kısma vararak Inara'nın lise mezuniyetinden beri sahip olduğu eski BMW'ye bindiler. Inara arabanın ön camından gitgide yaklaşmakta olan Orcas Adası'nı görebiliyordu. Geçen her saniyeyle birlikte kalp atışları daha da hızlanıyordu. Heyecandan kan ter içinde kalmıştı.

Yüz kırk sekiz kilometrekare olan Orcas Adası, Washington'un kuzeybatısında yer alan San Juan Takımadaları'nın en büyüğüydü. Buna rağmen fazla kalabalık sayılmazdı. Yıl boyunca sadece beş bin sakini oluyordu. Orcas kasabasının vapur iskelesi, at nalı şeklindeki adanın sol kolunda yer alıyordu. Bu da Inara'nın önce Eastsound kasabasına oradan da adanın sağ kolunda bulunan ve onun dörtte biri uzaklığındaki Rothesay'e gitmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Bu yolculuk sırasında kaza mahallinden geçecekti.

Bu bir hataydı. Gelip evi kontrol etmesi ve Dahlia teyzesinin doksan yedi yıllık eşyalarını kutulaması için başka birini tutması gerekirdi. Telefonla bir emlakçı ayarlayabilir ve şu an Seattle'daki evinde huzur içinde oturuyor olabilirdi. Birkaç hafta içinde başlayacağı yeni işinden dolayı zaten yeterince yoğundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olivia, Inara'nın paniğini sezmiş olmalıydı. "Inara, sorun yok. Ben yanındayım. Bununla birlikte yüzleşeceğiz. Korkma."

Inara kendini Olivia'nın muayene masasında aşı olmak üzere olan küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Ama Olivia'nın yatıştırıcı sesinin onu biraz olsun rahatlattığını itiraf etmeliydi. Kardeşine bakarak, "Sen korkmuyor musun?" diye sordu. "Sen de hiç gelmemiştin."

Olivia başını sallayarak doğruladı. "Biraz." Öndeki arabanın yanan fren lambaları, arabayı çalıştırıp vapurdan inme vaktinin geldiğini gösteriyordu. "Bana yeni işinden bahsetsene. Daha mart ayında mezun oldun ve Starbucks'taki kariyerine başlamak üzeresin. Bahse varım heyecanlısındır, değil mi?"

Inara arabayı dikkatle vapurdan indirip kardeşinin kafasını dağıtmak için açtığı muhabbete katıldı. "Evet, sanırım. Tedarik zinciri yönetiminde yer alacağım. İlk üç ay içinde beni İtalya'ya gönderebileceklerini söylemiş miydim?"

"Öyleyse neden 'sanırım' diyorsun?"

Inara'nın bir şeyler sakladığı kardeşinin gözünden kaçmamıştı. Olivia'ya bezgin bir bakış attıktan sonra pes ederek itiraf etti. "Bunun büyük bir fırsat olduğunu ve babamın benimle gurur duyduğunu biliyorum..." Doğru kelimeleri bulmak için çabaladı. "Sadece benim için doğru iş olduğundan emin değilim."

"O zaman birkaç yıl çalışır, sonra da başka iş bulursun. Babam anlayış gösterir."

"Evet," dedi Inara bundan çok emin olmasa da. İş hakkında konuşmaya devam ettikçe, tüm bunların ne kadar gaptırdığını fark etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - tkpdf.com

Orcas Yolu her zamanki gibiydi. Ağaç dalları arasından sızan güneş, arabanın ön camında oynaşan gölgeler oluşturuyordu. Inara orman yolu boyunca milyon dolarlık malikânelerin yamacına sokulmuş olan sahil kulübelerine göz attı. Toprak araba yolları, ağaçların ardında evler olduğunun tek işaretiydi. Inara camı açtı ve zihninin unuttuğu, ama ruhunun daima bağlı kaldığı o sıcacık toprağın, böğürtlen çalılarının, tuzlu suyun kokusunu içine çekti. Havayı koklarken içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti. Sanki yapbozun bir parçası yerine oturmuş gibiydi.

Derin derin nefes alarak yokuşun tepesine, annelerinin öldüğü köşe başına vardı. O noktayı görür görmez ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissetti.

"Yola devam et," diye mırıldandı Olivia. "Bir şey yok."

Annesi buradaki araba kazasında hayatını kaybettiğinde Inara on beş yaşındaydı. Polis kazaya sebep olan şeyin yola çıkan bir geyik ya da rakun olabileceğini söylemişti. Dediklerine göre annesi ona çarpmamak için direksiyonu kırmış ve hâkimiyetini kaybetmişti. Ama Inara, annesinin son derece temkinli bir şoför olduğunu ve onunla ettiği kavga yüzünden dikkati dağılmış olmasaydı asla kontrolünü kaybetmeyeceğini biliyordu.

Olivia bunu anlayamazdı. Olay yaşandığında yirmi üç yaşındaydı, evliydi ve ihtisas yapıyordu. Kasaba şerifi tepe lambaları yanan arabasıyla kapıya gelip, yağmurdan sırılsıklam olmuş şapkasını göğsüne bastırarak başsağlığı dilediğinde, Olivia, Rothesay'de değildi.

Inara yavaşladı. Önündeki yoldan başka hiçbir yere bakmamaya çalışarak nefes almaya odaklandı.

Ama gözleri bir anda yol kenarına kayıverdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyük sedir ağacının üzerinde kazadan kalma bir iz görünmüyordu. Böğürtlen çalıları ve kır çiçekleri, sanki orada kötü hiçbir şey yaşanmamış gibi büyüyüp serpilmişti. Sanki ağaca bir araba çarpmamış ve annesinin yaralı bedeni fırlayarak sert ağaç kabuğuna doğru savrulmamıştı.

Arkada çalan korna, Inara'ya yolun ortasında durduğunu fark ettirdi. Özür dilercesine elini sallayıp telaşla hızlanarak köşeyi döndü. Büyük, siyah bir cip onu sollayarak uzaklaştı. Inara'nın direksiyonu kavrayan parmakları kaskatıydı.

"Belki de kenara çeksen iyi olacak."

Inara cevap vermeden kardeşinin dediğini yaptı ve bir sonraki çakıl taşlı yolda durdu. Ardından gözlerini kapatarak alnını direksiyona yasladı. O korkunç günden sonra babasıyla Seattle'a dönmüş ve normal bir genç kız gibi olmayı denemişti. Ama her şey farklıydı. Normal kızlar annelerinin ölümüne neden olmazdı.

Nate de onları yalnız bırakarak üniversiteye gitmişti. Inara ve babası, pervanesi kırık birer gemi gibi hayatın akıntısına kapılmış, bir türlü kıyıyı bulamamıştı. Bu yüzden Inara kendini babasına ve babasının onun için kurduğu hayallere adamıştı. Antropoloji ya da tarih gibi bir şeyler okumak istese de sırf babasını mutlu etmek için lise biter bitmez işletme eğitimine başlamıştı.

"Senin için zor olduğunu biliyorum, fakat buraya kadar gelmeyi başardın," dedi Olivia yumuşak bir sesle Inara'nın sırtını sıvazlayarak. Tıpkı üç yaşındaki kızını sakinleştirir gibiydi. "Benim kullanmamı ister misin?"

Inara, Olivia'nın onu rahatlattığını fark etti. Kardeşinin sesi, onu uçuruma düşmekten kurtaran bir dal gibiydi. Derin bir nefes daha aldıktan sonra başını kaldırarak ön camdan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

dışarı baktı. Önündeki yolun artık geçilmez gibi görünmemesi onu rahatlatmıştı. Devam edebilirdi. Liv'in söylediği gibi buraya kadar gelmişti ve yola devam edecekti. Bunu sadece ona miras kalan bir ev olduğundan değil, aynı zamanda geçmişiyle yüzleşmenin ve hayatına devam etmenin vakti geldiği için yapacaktı. "Şimdi iyiyim," dedi.

Yolun ilerisinde Rothesay vardı. Orası Dahlia'nın ona bıraktığı yıkık dökük evle ilgili kararları vereceği yerdi. Inara vasiyeti okuduğunda hem şaşırmış hem de bunu bir bakıma mantıklı bulmuştu. Dahlia annesinin büyük teyzesi olsa da Inara ile aralarında çok daha yakın bir bağ vardı. Üç kardeşin arasında adayı en çok seven ve her anını Dahlia ile geçiren Inara olmuştu. Ama asıl anlamlandıramadığı, vasiyetin geri kalanıydı. Dahlia evinin bir pansiyona dönüştürülmesini, böylece Rothesay'in yeniden neşeyle ve hayatla dolmasını istediğini belirtmişti.

Sahi mi? Pansiyon mu? Inara, Dahlia'nın son isteğini yerine getirmeyi isterdi, elbette. Ama yüksek lisansı nihayet bitmişti ve kendi kariyerine başlamak üzereydi. Başkasının hayalini gerçekleştirmek için bir pansiyon işletmekten ziyade, öğrenim kredisi borcunu ödemek için evin satışından elde edeceği paraya ihtiyacı vardı. Dahlia'nın bunu anlayışla karşılayacağından emindi. Borcunun ilk taksitini eylülde ödemesi gerekiyordu. Yani sadece birkaç ay sonra.

Evi, çocukluğunda ailesinin yaptığı gibi tatil amaçlı kullanamayacak olması üzücüydü. Dahlia arkadaşı Nancy ile yıl boyunca burada yaşamış, tıpkı ebeveynlerinin ve büyükannesiyle büyükbabasının yaptığı gibi evi tüm ailenin kullanımına sunmuştu. Her tatilde burada toplanırlar,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

annesiyle babası Seattle'da çalışırken Inara ve kardeşleri her yazı burada geçirirlerdi. Annesi adada onlarla vakit geçirmek için her temmuz ayı izin alır, hafta sonu tatillerinde de hep bir arada olurlardı. Cuma akşamları adaya geldiğinde hep birlikte kumsalda yaktıkları ateşin etrafında toplanırlardı.

Rothesay'i ailenin tatil amaçlı kullanacağı bir ev olarak tutmak mantıklıydı. Peki ya pansiyona dönüştürmek? Çılgıncaydı.

Inara arabayı yeniden yola sürdü. Dikiz aynasından son kez o köşeye baktıktan sonra kararlı bir şekilde yola odaklandı.

Inara ve Olivia günün ilk vapuruna binmişlerdi. Bu yüzden Rothesay'in girişindeki iki taş sütuna vardıklarında saat henüz dokuz olmamıştı. Inara ağaçlarla çevrili, kavisli araba yoluna saptı. İki kardeş de bakışlarını malikâneye çevirdi. Inara onu görür görmez nefesini tuttu.

Her şey harap ve bakımsız bir haldeydi. Inara annesini ve Dahlia teyzesini burada hissetmeyi umuyordu. Fakat malikâne son derece cansızdı. Sabah güneşine rağmen üşüdüğünü, nefesinin daraldığını hissetti. Arabayı bir zamanlar görülmeye değer olan, ama şimdi kupkuru ve yosun içindeki süs havuzunun yanına park etti. "Dahlia bütün bunların altından tek başına kalkamamış olmalı."

"Evet," dedi Olivia arabadan inerken. "Telefonda iyi olduğunu söylediğinde ona inanmak yerine gelip yardım etmemiz gerekirdi."

Inara bir yetişkin olana dek Dahlia ile Nancy'nin hayat arkadaşı olduklarının farkına varmamıştı. Bu, aile içinde konuşulan bir konu değildi. Ama babasının Dahlia'yı 1930 Seattle'ının dedikodularından korumak için bu adaya

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

göndermesinin sebebi kesinlikle buydu. Sonrasında Dahlia adayı sevmiş ve burada kalmak istemişti.

Inara arabadan inerek Olivia'nın yanına gitti. Birlikte bir ömür boyu onların olacağını düşündükleri malikâneye baktılar. Ormandaki kuşların sesleri Inara'nın acısını biraz olsun hafifletmişti. Hayal kırıklığını nihayet üzerinden atıp etrafa göz gezdirdi. Asfalt araba yoluna saçılmış olan yeni kırpılmış çimenleri görerek şaşırdı.

Dahlia öldüğünden beri buraya kimse gelmemişti. Çimleri kim biçmiş olabilirdi ki?

"Haydi, içeri girelim," diyerek büyük, çift kanatlı kapıya yöneldi Olivia.

Inara bir an için tereddüt ederek malikâneye baktı. Bu defa tüm bedenini saran tanıdık bir heyecan hissetti. Sanki gözlerini kısa, evin dökülen boyasının ve bel vermiş verandasının ardında bekleyen sihirli macerayı görebilecekti.

Inara heyecanla ayaklanarak kardeşinin peşinden konağa yöneldi. Yeniden yaz tatili için adaya gelen ve her şeyi bir anda yapmak isteyen küçük bir çocuk gibiydi. Etrafı dikkatle inceleyebilmek için yavaşladı.

Malikânenin üç katlı, ihtişamlı ana binası dimdik ayaktaydı. Geniş ön verandasında beyaz sütunlar sıralanıyor, kıvrımlı basamaklar misafirleri içeri davet ediyordu. İki köşeden uzanan geçitler, birbirine bakan iki küçük binayı ana binaya bağlıyordu. Tüm yapı, araba yolu ve ortadaki süs havuzuyla birlikte geniş bir U harfi oluşturuyordu.

Sol tarafta garaj, onun üzerinde ise oyun odaları ve sigara odası vardı. Sağ tarafta bu araziye inşa edilen ilk ev olan Dahlia'nın malikânesi yer alıyordu.

Deneme Sürümü - Tüm Hakları Saklıdır

inşa edildiğinde Dahlia'nın evini de ona uyum sağlayacak şekilde yeniden inşa etmiş, küçük ön verandasına sütunlar ekletmişti. Dahlia elinde sıcacık çay fincanıyla hâlâ o verandada oturuyor gibiydi.

Inara kalbinin sızladığını hissetti. Dahlia teyzesinin onun için ne kadar önemli olduğunu uzun zaman önce fark etmesi gerekirdi. Bu adaya gelmek ne kadar zor olsa da onunla vakit geçirmenin bir yolunu bulmalıydı. Dahlia her yaz onunla ve kardeşleriyle ilgilenirdi. Ve annesinin ölümünden sonraki o korkunç gece, Inara'ya sıkı sıkı sarılan kişi yine Dahlia'ydı.

Ancak Dahlia, bundan çok daha uzun zaman öncesinden beri Inara için bütün büyük ebeveynlerinden önemliydi. Bahçedeki yabani otları temizlerken ya da ormanda böğürtlen toplarken Inara'nın peşinden gelmesine izin verirdi. Yağmurlu günlerde ona çarşaftan çadır kurar, güneşli günlerde kır çiçeklerinden taç yapardı. Sık sık kurabiye ve kek pişirir, çırpma telini kimin yalayacağına karar vermek için yazı tura atardı. Inara, çikolatalı olanları kendisine ayırmak için Dahlia'nın hile yaptığına emindi.

Acaba Dahlia, Inara'nın onu ne kadar sevdiğini biliyor muydu? Inara kazadan sonra adadan ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti. Kahretsin, geçen bahar Nancy öldüğünde bile gelmemişti. Adaya dönmenin onun için ne kadar zor olduğunu Dahlia'nın anlayacağını düşünmüştü.

Ve şimdi buradaydı.

Dahlia önceki ay vefat ettiğinde, Inara'nın babası onun cenazesini Seattle'a aldırmıştı. Orada yaptıkları cenaze töreninin ardından da onu aile mezarlığına defnetmişlerdi. Ama şimdi Rothesay'e dönmek ve adanın büyüsünü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://kitkey.org

derinden hissetmek, Inara'nın bir hata yapıp yapmadıklarını sorgulamasına neden olmuştu.

Onu çok sevdiği bu adaya, birlikte yaşlandığı kadının yanına ya da Rothesay arazisinin herhangi bir yerine defnetmeleri gerekirdi.

Inara derin bir nefes alarak bakışlarını arkasında yükselen yemyeşil dağa çevirdi. Dahlia dışında bir şeyler düşünerek içindeki sıkıntıyı atmaya çalıştı. Ağaçlar yolun karşısındaki komşu evi görmesine engel oluyor, dağ ile malikâne arasında hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyordu.

Inara sonraki günlerde çocukken yaptıkları gibi dağın tepesindeki gözlem kulesine gitmeye karar verdi. Ama bugün dağın eteklerinde, herkesten ve her şeyden uzakta, güvende hissetmeyi tercih ediyordu. Sanki öğrenim kredilerinin ve yeni işlerin olmadığı bir yerde, sadece Inara, dağ, deniz ve orman vardı.

Inara içinde yine o kıpırtıyı hissetti. Orcas sihrinin kıpırtısıydı bu. Kalbini gölgeleyen bütün anılara rağmen bu his çok tanıdıktı.

Burada kaldığı sürece kendini deri değiştiren bir yılan gibi hissedecekti. Sanki dar ve onu sıkan bir şeyi üzerinden atıyor gibiydi. Dokuz yıl boyunca okuluna ve geleceğe dair hedeflerine odaklanmıştı. Şimdiyse gelecek parmaklarının ucundaydı. Oysa onun tek istediği bu adanın ve geçmişin avuntusuna sokulmaktı. Burası, babasının Seattle'daki evine kıyasla daha çok yuva gibi hissettiriyordu.

Peki ya pansiyon olsaydı nasıl *olurdu*?

Inara başını iki yana sallayarak Olivia'nın yanına sokuldu. Olivia çantasından çıkardığı anahtarı yuvasına yerleştirdi. Biraz sarstıktan sonra kilit nihayet açılıverdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olivia kapıyı usulca itip açtı. İki kardeş meşe ağacından yapılma ahşap zemine adım atarak içeri girdi. Arkalarındaki kapıdan ve üzerindeki küçük pencereden sızan cılız ışıkta, Inara geniş salona ve perdeli kapılara inen basamakları görebiliyordu. Her yeri kaplayan toza rağmen ahşabın üzerindeki iz ve çizikler, yerlerin ve merdivenlerin yeniden cilalanması gerektiğini gösteriyordu.

"Köşedeki odayı kapmak için yarışalım mı?" diye sordu Olivia yerinden kımıldamaksızın.

Inara çocukluklarını hatırlayarak güldü. El yordamıyla kapının yanındaki lamba düğmelerini bulup hepsini sırayla açtı. Üst balkonlardaki ışıklar yandığında bakışlarını sağ taraftaki yatak odası kapılarına çevirdi. "Ben bu gece Dahlia'nın evinde kalacağım. Şu tozlara bakınca senin de öyle yapmak isteyeceğine eminim."

Inara ve Olivia vakit kaybetmeden salona yöneldiler. Perdeleri ve çift kanatlı kapıları açarak içeri güneş ile hava girmesini sağladılar. Ardından tozlanmaması için örtülen örtüleri kaldırıp, çocukken kıymetini bilmedikleri antika eşyaları ortaya çıkardılar.

Olivia ellerini beline koyup salona göz gezdirerek, "İşte şimdi Rothesay'e benzedi," dedi. Yerler tozlu örtülerle kaplıydı.

"Çok daha iyi oldu," diyerek ona katıldı Inara. Ardından bakışlarını yukarı çevirdi. "Bir şey hariç." Hızla merdivenleri çıkıp uzun koridorun sonuna yürüdü. Evdeki bayanların beş çayını içerken örgü örüp dedikodu yaptıkları oturma odasına yöneldi. Perdeleri açtığında nefesinin kesildiğini hissetti.

Manzara inanılmazdı. Arka taraftaki teras geniş, çimenli bir bahçeye bakıyordu. Buradaki çimenler de gizemli bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tarafından yeni biçilmişti. Bir orman şeridi, bahçeyi boğazın kıyısındaki kayalıklardan ayırmaktaydı. Deniz, köknar ve sedir ağaçlarının arasında ışıldıyordu. Inara bir an için evi incelemeyi unutmak ve kıyıdaki kayalara oturup, yosunlu suların usulca ayaklarına çarpışını hissetmek istedi. Orada tüm duyuları olabildiğince açılacak ve bir kez olsun yaşadığını hissedecekti.

Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Henüz ölmemişti. Sadece eğitim almakla ve bir şeyler başarmakla meşgul olmuştu.

Inara başını iki yana sallayarak pencereden uzaklaştı. Ertesi gün vapura binmeden önce kıyıda biraz vakit geçirmek için kendine söz verdi.

Oturma odasının eşyalarının üzerindeki beyaz örtüleri görmezden gelip balkon korkuluklarına yaklaşarak aşağıdaki büyük salona baktı. Olivia ortalarda görünmüyordu. Ama ana koridordaki kapıların çoğu açıktı. Kardeşi ilk kattaki odalara göz atıyor olmalıydı.

Inara ailesinin evin içinde yankılanan kahkahalarını duyabiliyor gibiydi. Sanki annesi çantasını alması için ona sesleniyor, öğle yemeği için Eastsound'a gideceklerini söylüyordu. Olivia ergen sesiyle ona karşı çıkıyordu. Nate ise telefonda kız arkadaşıyla bir dakika daha konuşabilmek için yalvarıyordu.

Inara birkaç ay içinde konağın anahtarını yeni sahibine teslim edecek ve buradan sonsuza dek ayrılacaktı. Bu düşüncenin ardından yaşadığı panik onu şaşırttı. Neden bu kadar umursuyordu ki? Zaten uzun zamandır buradan ayrıydı.

Ama bu evin daima burada olduğunu ve onu beklediğini biliyordu. Günün birinde sahip olacağı çocukların, yaz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tatilini Rothesay'de geçirmenin zevkini tatmalarını istiyordu. Kardeşlerinin çocukları bu fırsatı değerlendirmiyordu, fakat daha gençlerdi ve burada geçirecekleri pek çok yaz vardı. Malikâneyi satacak olursa, gelecek nesli bu haktan mahrum etmiş olacaktı.

Yine de satmak zorundaydı. Başka şansı yoktu. Sorumluluk sahibi bir yetişkin gibi davranmalı ve malikâneyi onu iyi değerlendirecek birine satmalıydı. Ayrıca yeni işiyle meşgul olacaktı. Görmek için zar zor gelebileceği bir malikâneyle ilgilenecek vakti yoktu.

Inara kardeşini bulmak ve satış ilanını vermeden önce tamir edilmesi gereken şeyleri listelemek için alt kata indi.

Üç saat sonra Dahlia'nın mutfak kapısının kilidini açtı. "Ev satılmadan önce çocukları buraya getirmelisin," dedi kardeşine içeri adım atarlarken. Sonra aniden durdu. Oda onu geçmişe götürürken, Dahlia'nın yokluğu yüreğini parçalıyordu. "Ah, Tanrım..."

"Sanki Dahlia ve Nancy az önce çıkmış gibi," diye fısıldadı Olivia.

Tezgâhın üzerindeki hasır sepet *Seattle Times* gazeteleriyle doluydu. Mutfak masasında ise sayfalarının ucu kıvrılmış romanlar göze çarpıyordu. Lavabonun hemen yanında büyük, beyaz bir çay kupası duruyordu. Kupanın ağzında pembe bir dudak izi vardı. Dahlia'nın yanından hiç ayırmadığı, altın rengi kapağı olan rujuydu bu. Inara on iki yaşına bastığında, Dahlia saçlarını kullandığı birkaç rujla aynı renge boyatmıştı. Inara o günden bu yana saçlarını rujuyla uyumlu şekilde boyama cesaretine sahip seksen yaşında başka biriyle daha tanışmamıştı. Çay kupasındaki ruj lekesi Inara'nın gözlerini yaşartınca başını başka yöne çevirmek zorunda kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci kata çıkan merdivenler mutfaktan başlıyordu. Yıpranmış ve kenarı kıvrılmış merdiven halısının ucunda, sahibini bekleyen bir çift sarı, tüylü terlik göze çarpıyordu.

Aile büyüklerinin anlattığına göre Duncan Campbell, bu araziyi yirminci yüzyılın başlarında satın almış ve eski sahibinin inşa ettiği bu evde yaşarken malikânenin geri kalan kısmını yaptırmıştı. Sonra da düzenlediği büyük partilerle misafirlerini orada ağırlamıştı.

Gizlice paylaşılan diğer hikâyeler ise ailenin tuhaf üyeleri hakkındaydı. Duncan'ın karısı da bunlardan biriydi. Kocası vaktinin çoğunu Seattle'daki nakliye şirketini yöneterek geçirirken, kendisi yıl boyunca burada yaşardı. Gretna'nın –Inara'nın hatırladığı kadarıyla adı Gretna'ydı– asabi bir mizacı vardı. Bu yüzden günlerini adanın huzurlu havasında geçirmeyi tercih ediyor ve onu rahatsız eden tek şey kocasının düzenlediği partiler oluyordu.

Her nesil, aileye yeni bir tuhaf birey katıyordu. Bunlara Inara'nın en sevdiği olan Dahlia da dahildi. Son derece özgür, genç bir kadın olan Dahlia, bir koca bulmakla ya da eğitim almakla ilgilenmemiş, yirmili yaşlarının başında adaya taşınıp malikânenin bakıcısı olma ve hayatını istediği gibi yaşama fırsatını hiç düşünmeden kabul etmişti. Inara'nın bildiği kadarıyla da adadan neredeyse hiç ayrılmamıştı.

Şimdi Dahlia'nın evinde, babasının beklentilerinden çok uzaktayken, Inara kendisi gibi hissedebildiği tek yerin burası olduğunu fark etmişti. Dahlia'nın gidişiyle birlikte sıradakinin kendisi olduğunu hissediyordu. Evet, ailenin bir sonraki tuhaf üyesi kendisiydi.

Arabadan indiğinden beri aklını kurcalayan bu çılgınca düşünceyi başka nasıl açıklayabilirdi ki? Burada kalmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istiyor gibiydi. Çoğu insanın uğruna canını vereceği bir işi geri çevirmek ve her gününü Olivia ile malikâneyi eski haline getirmek için listeledikleri yağlıboya, alçı ve benzeri şeylerle ilgilenerek geçirmek istiyordu.

Inara'nın dudaklarının arasından bir kahkaha kaçıverdi. Kahkahasının odada yankılanması onu şaşırttı.

Olivia yandaki odadan başını uzatarak ona baktı. "O kadar komik olan ne?"

Inara tekrar gülerek Dahlia'nın kapının yanına astığı pembe-mor şalı aldı ve boynuna sardı. "Nasıl oldum?" diye sordu. "Pansiyon işletebilecek bir kadın gibi görünüyor muyum?"

Kardeşi şaşkın bir kahkaha patlatınca ikisi de gülme krizine girdi. "Ciddi olamazsın."

Inara başını yana yatırarak düşündü. "Ya ciddiysem? Dahlia bana içinde plan ve projelerin olduğu bir dosya bırakmış. Taslaklar bile var. Galiba en zor kısmı babama Starbucks'ı geri çevireceğimi söylemek olacak."

Olivia onu başıyla onaylayarak içeri girdi. "Peki, tadilat masraflarını nasıl karşılayacaksın? Konağı sadece yaşanabilir bir hale getirmek için bile bir sürü şey yapılması gerek. Bir de öğrenim kredisi borcun var."

Inara biraz düşündü. "Belki de işe birkaç yıl devam edip hafta sonları ve tatillerde konakla ilgilenebilirim." Ah, bu kulağa fazlasıyla yorucu geliyordu.

Olivia ona katıldığını belli edercesine başını salladı. Ama yüz ifadesi hiç de ikna olmadığını gösteriyordu. Ardından anlayışlı bir abla gibi omzunu silkti. "Pekâlâ, buna şu an karar vermek zorunda değilsin. Haydi, evin geri kalanını kontrol edelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Inara tezgâhın üzerindeki CD çaların *Çal* tuşuna bastı. Aerosmith'in gitar seslerinin evi çığlık çığlığa doldurmasını ikisi de beklemiyordu. Şaşkınlıkla birbirlerine baktıktan sonra kahkahalara boğuldular. Nihayet kendilerini toparlayabildiklerinde Inara'nın gülmekten karnı ağrıyordu. Gözünden akan bir damla yaşı silerek arka cebinden malzemeleri listelediği not defterini çıkarıp başını iki yana salladı. *Aerosmith*. Ah, Dahlia'yı özlemişti.

Ellerinde not defterleriyle müzik eşliğinde dans ederek evdeki eksiklikleri not etmeye başladılar. Bir saat sonra mutfakta buluştuklarında ikisi de açlıktan ölüyordu.

"Galiba öğle yemeği için kasabaya inmemiz gerekecek," diye mırıldandı Olivia boş buzdolabına bakarken. "Komşulardan biri Dahlia öldükten sonra bunu boşaltmış olmalı."

Inara kiler dolabına göz attı. Yerfıstıkları, yulaf ezmesi paketleri, zeytinyağı, balzamik sirke... "Tuzlu kraker ve çaya ne dersin?"

"Şimdilik gayet iyi," diyerek çaydanlığı doldurmaya başladı Olivia.

Yuvarlak mutfak masasına oturup ayaklarını sandalyelere uzatarak krakerleri yemeye koyuldular.

"Burada yaşayıp, malikâneyi şekle sokması için bir ekip tutabilirim," dedi Inara.

Olivia gözlerini kısarak ona baktı. "Bunu ciddi ciddi düşünüyorsun, değil mi? Ya Starbucks ne olacak?"

Starbucks'ı geri çevirmekle delilik etmiş olurdu. Okulda yedi yıldır uğruna çalıştığı iş tam olarak buydu.

Ama onca yıl boyunca, iş teklifini aldığında bile kendini bu kadar canlı hissetmemiş, bu kadar fikirlerle dolu olmamıştı. Malikâneye ayak basana kadar yıllardır uykuda

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

olduğunun farkında değildi. Buraya gelmek onu uyandırmıştı ve yeniden uykuya dalmak istemiyordu. "Galiba uzun zamandır ne istediğimi düşünmüyorum," diye yanıtladı nihayet. Ne diyeceğinden emin değildi.

"Yani artık pansiyon açmayı mı istiyorsun?"

"Hayır." Inara gözünün önünde canlanan bir görüntüyle doğruldu. "Pansiyon değil. Butik otel. Bu malikâneyi bütün Kuzeybatı Pasifik için bir tatil yeri yapabilirim."

Olivia anladığını belirtircesine başını salladı. Düşünüyor gibiydi. O sırada üst katta, hâlâ çalmakta olan CD çalarınkinden farklı bir melodi duyuldu. Olivia hızla ayağa kalkarak, "Hay aksi," dedi. "Cep telefonumu Dahlia'nın odasında bırakmış olmalıyım." Üst kata koşmak isterken ucu kıvrılmış olan merdiven halısına takıldı. Sertçe yere düşerek dizlerini bir sonraki basamağa vurdu. "Ah!"

Inara ayağa fırladı. "Aman Tanrım, iyi misin?"

Olivia dönerek basamaklara oturdu. Acıyan dizlerini tutarken kardeşine ters ters baktı "Eğer burada yaşayacaksan şu ölüm tuzağının icabına bakman gerek."

Inara kardeşinin dizlerindeki sıyrıkları incelemeyi bırakıp gözlerinin içine baktı. "Sence yapabilir miyim?" İkisi de halıdan bahsetmediğini biliyordu.

Olivia, Inara'nın elini tutarak sıktı. "Bence seni ne mutlu edecekse onu yapmalısın. Zaten kahveyi de pek sevmezsin." Biraz duraksadıktan sonra Inara'nın elini bırakarak dizini ovuşturmaya devam etti. "Gerçi babamı buna ikna etmek kolay olmayacak. Burayı sonsuza dek unutacağımızı düşünmek onu sevindiriyor gibiydi."

Inara evet dercesine başını salladı. "Biliyorum." Şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Kaşlarını çatarak merdiven halısına baktı. "Bunun icabına gerçekten bakmam gerek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olivia telefonunu almak için üst kata çıkarken, Inara halının kıvrılan ucunu tutup bütün gücüyle çekti. Halının sadece bir ucu merdivenlere sabit olduğundan, yerinden çıkması zor olmadı. Altındaki ahşap basamak, yılların çizik ve sıyrıklarıyla doluydu.

Inara halıyı biraz daha yukarıdan tutarak çekmeye devam etti. Ancak ikinci basamak onu zorlayacak gibiydi. Bir ayağını en alt basamağa, diğerini üçüncü basamağa koyarak halıyı sertçe kendine çekti. O sırada Olivia merdivenlerin başında belirdi. Yerinden biraz gevşeyen halı, Inara'yı çekmeye devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Gidip bir keser bulayım," dedi Olivia, Inara'nın etrafından dolanarak.

Beklemek istemeyen Inara, tüm gücünü toplayarak halıyı tekrar çekti. Bu defa onu sökmeyi başarabildi. Altına baktığında sökülen şeyin sadece halı olmadığını gördü. Basamağın yüzü halıya yapışık bir halde yerinden çıkıvermişti. İkinci basamağın yerinde karanlık bir oyuktan başka bir şey yoktu.

"Bekleseydin ya," dedi Olivia keseri aramaya devam ederken.

Inara bir iç çekerek basamağı yerine oturtmaya çalıştı. Halıyla uğraşma işini başkasına bırakacaktı. O sırada gözüne oyuktaki bir şey takıldı. "Burada bir şey var."

"Muhtemelen fare yuvasıdır."

Bu düşünce Inara'yı ürpertti. "Keseri boş ver. Bana bir fener lazım. Bir de lastik eldiven." O fare deliğine elini çıplak sokmasının imkânı yoktu. Olivia az sonra istedikleriyle birlikte döndü. Onları sessizce Inara'ya uzatırken, *sen delisin* diyebilecek cesarete sahipti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Inara eldiveni giydi ve dizlerini en alt basamağa dayayarak feneri oyuğun içine doğrulttu. Tozların, örümcek ağlarının ve evet, fare dışkılarının –ıyy– altında ufak bir bohça duruyordu. Bu kesinlikle bir insanın işiydi. Farelerin değil...

Öte yandan dışkılardan sorumlu fareler hâlâ orada olabilirdi.

Inara korksa da bohçanın içinde ne olduğunu öğrenmeden rahat etmeyecekti. Nefesini tutup eldivenli elini yavaşça deliğe soktu.

Bohça yumuşaktı ve şaşırtıcı derecede hafifti.

"Neymiş?" Olivia'nın nefesini ensesinde hissedebiliyordu.

"Dikkatli ol." Inara bohçayı hızlıca gizli yerinden çıkardı. Farelerin korkusuyla onu kendinden uzakta tutarak masaya yönelirken, Olivia da basamağın tahtasını gürültüyle yerine bıraktı.

Inara diğer eliyle sepetten bir yığın gazete alıp onları mutfak masasına yaydı. Ardından kirli bohçayı gazetelerin üzerine bıraktı.

İçinde her ne varsa bir beze sarılmış ve kahverengi bir iple bağlanmıştı. Bohça ufak bir kavun kadardı. Inara ipi çözmek için çekiştirdi ama ip eldivenli parmaklarından kayıverdi.

"Al." Olivia ona tezgâhın üzerindeki bıçak tahtasından aldığı bıçağı uzattı.

Inara ipi kestiğinde kirli bez parçası açılıverdi.

İçinde sararmış, mavi ekose bir kumaş vardı. Herhalde hepsi bu olamazdı. "Kim eski bir kumaş parçasını sarmalayıp saklar ki?"

"Belki içinde başka bir şey vardır. Mesela değerli bir kolye..." diyerek yaklaştı Olivia. Inara kardeşinin hindistancevizli vücut losyonunun kokusunu alabiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Belki de içi altın dolu bir kesedir ya da sırlarla dolu bir günlük," dedi Inara kardeşinin heyecanlı gözlerine bakarak. İkisi de Dahlia teyzelerinin onlar için bir hazine avı tasarladığını düşünüyordu.

"Açsana," dedi Olivia sabırsızca.

Inara kumaşa uzandıysa da elindeki kirli eldiveni görünce durdu. "Şunu alsana. Ama bekle. Açma."

Olivia ekose kumaşı dikkatle kirli bohçasından çıkardı. Inara bohça beziyle gazeteleri aceleyle toparlayıp, eldivenlerle birlikte lavabonun altındaki çöp kutusuna attı. Ardından ellerini yıkayıp hızla masaya döndü. Kardeşi kumaşı ona uzattı.

Inara kumaşın kıvrımlarını dikkatle açtı. "Bu bir erkek gömleği."

"Dahlia erkek gömleğini nereden bulmuş?"

Nihayet gömleğin içinde neyin saklı olduğunu gördüler.

İçindeki şey altın, değerli bir kolye ya da sırlarla dolu bir günlük değildi. Fakat Inara'nın bunun gerçek bir hazine olduğundan kuşkusu yoktu. El büyüklüğünde katlanmış, renkli ipliklerle eşsiz motiflerin işlendiği mavi, ipek bir kumaştı bu.

Inara gömleğin içindeki narin kumaşı özenle çıkarıp açtı.

İpek kumaş tamamen açıldığında, Inara hayretle ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Olivia'nın da dili tutulmuş gibiydi.

Bu bir giysi koluydu. Bütün bir giysi değil, sadece tuhaf bir kol ağzı olan, uzun bir koldu. Bir zamanlar bitişik olduğu giysiden kesilmişti. Ama kolun her tarafı rengârenk ipliklerle işlenmişti. Üzerindeki motiflerin oluşturduğu resimler bir tabloyu andırıyordu. Inara dokuma ya da dikiş işlerinden anlamıyordu. Fakat o bile bunun sadece bir kumaş parçası değil, bir sanat eseri olduğunu söyleyebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sence ne bu?" diye sordu kardeşine, bir cevap beklemeksizin. Gözlerini kısarak kumaşı inceledi. Onu değişik açılarda tutup, üzerindeki motiflerin neye benzediğini ve nasıl bir giysinin parçası olabileceğini hayal etmeye çalıştı.

"Dahlia neden merdivenlerinin altında eski bir giysi kolu saklamış ki?" diye sordu Olivia, daha yakından bakmak için eğilerek. Inara ışığa engel olmamak ve motifleri daha iyi görebilmek için kenara kaydı.

Nakışlar, çalkantılı denizde yüzen buharlı bir gemiyi andırıyordu. Geminin etrafı insanlarla, belki de deniz kızı gibi canlılarla doluydu.

Gemiden uzakta, kolun biraz daha aşağı tarafında, Inara bir erkek figürü gördü. Küçük bir kayıktaydı ve elinde sarı bir ışık vardı.

"Belki bunu saklayan Dahlia değil, ondan önceki biridir," dedi Inara. "Duncan Campbell sık sık Asya'ya açılırdı. Belki de onundur."

Kumaşta kesinlikle bir Asya havası vardı. Müzelerde gördüğü Japon ya da Çin tabloları gibiydi. Hatta Asya dillerinden birinin harflerini andıran motifleri bile görebiliyordu.

"Belki değerli bir şeydir. Buralarda bir yerde giysinin geri kalanı da saklı olabilir."

"Değerli olsun ya da olmasın, neden bir giysinin kolu kesilip merdivenlerin altına saklanır ki? Hiç mantıklı değil." Inara sandalyeye oturarak uzun uzun kumaşa baktı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Olivia kardeşinin yanına oturup başını yana eğdi. "Sanırım o artık senin. Bu yüzden sen karar vereceksin."

Inara kumaşın üzerindeki gemi motifine baktı. Her ne kadar büyüleyici görünse de içinden bir ses onu yeniden merdivenlerin altına saklayıp unutmasını söylüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

7 Şubat 1886, Pazar – gündoğumundan önce
Seattle, Washington Bölgesi

Kumar, alkol ve esrarla dolu bu kasabada Liu Mei Li-en'i uyandıran gürültü ve bağrışlar herhangi bir geceden farksızdı. Büyükannesiyle paylaştığı küçük yatağında dönüp, yılın bu zamanlarında hiç geçmeyecekmiş gibi görünen nemli soğuktan korunmak için gri, kırçıllı battaniyeyi boynuna kadar çekti. Tam uykuya dalacağı sırada penceresinin altında Çince bağıran bir adamın sesi duyuldu. "Geliyorlar!"

Büyükannesini uyandırmamak için sessizce doğrulup perde görevi gören çuval bezini kenara çekti. Dikkatle aşağıdaki sisli ve çamurlu sokağa baktı.

Bol pantolonlarının üzerine *samfu* denen, kalça boyundaki geleneksel Çinli gömleklerinden giymiş olan üç adam rıhtımdan yukarı doğru koşuyordu. Siyah takkelerinin altından uzun, siyah saç örgüleri sarkıyordu. Adamlardan birinin ayağı takılınca diğer ikisi durmaksızın onu çekiştirdiler. İri iri açılmış gözleri ve gergin yüzüyle onlardan daha önce bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - http://kitap.tc

Mei Lien başını iki yana salladı. Yeung Kardeşler kart oyunlarında hile yapmamayı ne zaman öğreneceklerdi? Sürekli beladan kaçıyor, Mei Lien'in babasından ya da Bay Chin'den borçlarını kapamalarını istiyorlardı.

Perdeyi kapatarak giyinmeye ve güne başlamaya karar verdi. Her gün göğüslerini bastırmak için kullandığı pamuklu kumaşı alıp soğuktan tüyleri diken diken olmuş bedenine hızlıca sardı.

Mei Lien on yedi yaşındaydı. Annesinin babasıyla evlendiği yaştan büyük, doğum yaparken öldüğü yaştan ise sadece bir yaş küçüktü. Babasının zaman zaman onu evlendirmeyi düşündüğünü biliyor, ama evlilik denen şeyle ilgilenmiyordu. Sabahları dükkânda ona yardım etmeyi, akşamları da büyükannesiyle nakış işleyerek vakit geçirmeyi seviyordu. Onlardan ayrılmayı hiç istemiyordu.

Nihayet uyku sersemliğini üzerinden atmıştı. Alt kata inip soba ateşini karıştırmak ve bir fincan çayla içini ısıtmak için sabırsızlanıyordu. Mümkün olduğunca yavaş hareketlerle soğuktan kaskatı kesilen bacaklarını pantolonuna geçirdi. Ardından gömleğini giydi ve Seattle sokaklarındaki herkesin onu erkek çocuğu sanmasını sağlayan şapkasını taktı. Bir erkek çocuk olarak kasabada özgürce dolaşabiliyor, siparişleri teslim etmek için babasına yardımcı olabiliyordu. Böylece Çinli bekârlar ve meraklı beyaz erkekler tarafından rahatsız edilmiyordu. İngilizce öğrenmesini ve iyi, Çinli bir kız olmadığı için hâlâ dertlenen büyükannesiyle paylaşacağı dedikodular toplayabilmesini bu özgürlüğüne borçluydu.

Düztabanlet sayfa kitap Arşivi - https://ranley.org

Ütüsüz kıyafetleri giydikten sonra, beline dek uzanan saç örgüsünün ucuna kırmızı bir ip bağladı. Bu ip,

kendine izin verdiği tek kadınsı şeydi. Ama onu kimsenin sorgulamayacağını biliyordu. Bilhassa şu sıralar. Kırmızı, şansın rengiydi. Seattle'daki tüm Çinliler gibi Mei Lien de sessizce Çin Yeni Yılı'nı kutlamaktaydı. Kapılara mutluluk işaretleri asılıyor, ataları onurlandırmak ve kötü ruhları kovmak için kırmızı mumlar yakılıyordu. Üç gece önce büyükannesiyle pencerede oturmuş, gecenin geç saatinde maytap patlatan Yeung Kardeşler'i seyrederek eğlenmişlerdi.

Soğuktan titreyerek babasının dükkânının arka tarafındaki odaya inen dik merdivenlere koştu. Soba ateşinin sıcaklığıyla içinin ısındığını hissetti. Sobanın kapağı açılırken gıcırdadı. Bu sesin babası için sabahın işareti olduğunu biliyordu. Ateşe hızlıca birkaç odun atıp çaydanlığı sobanın üzerine yerleştirdi. Ardından aile fotoğraflarının bulunduğu köşedeki mumları ve tütsüleri yakarak fısıltıyla dua etti. Bugün Köpek Yılı'nın üçüncü günüydü ve babası ona kutlamalar için sipariş edip satamadığı kuru eriklerden vereceğine söz vermişti.

Tatlı eriklerin düşüncesi Mei Lien'in ağzını sulandırdı. Belki işlerini çabucak bitirirse babası onları dükkânı açmadan önce verebilirdi.

İlk iş sabah yemeğiydi. Küçük odada sağa sola koşturup dün akşamki yemekten kalan pilav ve et suyuyla karıştıracağı lahanayla soğanları topladı. Karışımı sobanın üzerindeki tencereye boşalttığı sırada dükkânın ön tarafında yankılanan bazı ayak sesleri duydu. Sesleri takip eden öfkeli bağrışlar, Mei Lien'e korkuyla kaçan kardeşleri hatırlattı. Dinlemek için kulak kesildi. Ama ne dediklerini çıkaramıyor, İngilizce mi yoksa Çince mi konuştuklarını bile anlamıyordu. Yine de seslerinin tonu tahta kaşığın sapını sıkıca kavramasına ve nefesini tutmasına yetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İnce, tahta duvarların ardında yaklaşan büyük, öfkeli gürültüyü ve çığlıkları duyabiliyordu.

İşte o an neler olduğunu anladı.

Ama anlamak istemiyordu. Hayır. Bu olamazdı. Burada olmamalıydı. Şimdi olmamalıydı.

Sımsıkı tuttuğu tahta kaşıkla, odayı karanlık dükkâna bağlayan kapıyı açtı. Washington Caddesi'ne bakan pencereden silah ve sopalar taşıyan bir grup beyaz adam gördü. Birkaçının elinde gaz lambaları vardı. Fakat aydınlanmakta olan gökyüzü, kalabalığı net bir şekilde gösteriyordu. Mei Lien, sokağı seyrederken siyah takım elbiseli ve şapkalı bir adam kalabalıktan ayrılarak kilitli kapıya doğru yaklaştı. Simsiyah gözleriyle dükkânın isminin yazılı olduğu camdan içeri baktı. Doğruca Mei Lien'e bakıyor gibiydi. Mei Lien korkuyla geri çekilirken tahta kaşığın sapı adeta avucunun içine gömülmüştü.

"Toparlan, Çinli!" diye bağırdı adam ona. "Bugün Çin'e geri dönüyorsunuz!"

"Mei Lien! Çekil oradan." Babası onu kolundan yakalayarak içeri çekti ve kapıyı kapatıp dışarıdaki kalabalığın görüntüsünü uzaklaştırdı.

"Söylentiler doğruymuş, baba," dedi Mei Lien ağlayarak. Babasına döndüğünde hâlâ pijamalarla olduğunu gördü. "Bizi kasabadan kovuyorlar!"

"Sus, kızım." Babası sıcacık ellerini Mei Lien'in omuzlarına koyarak gözlerinin içine baktı. "Onlara korktuğunu belli etme. Birlikte olduğumuz sürece bize bir şey olmayacak."

Mei Lien'i hafifçe merdivenlere doğru itti. "Büyükanneni uyandırıp giydir. Toplayabildiğin ne varsa topla. Geri dönüp dönmeyeceğimizi bilmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mei Lien karşı çıkacağı sırada babası uyuduğu küçük arka odaya girip gözden kayboldu. Mei Lien midesinin kasıldığını hissederek merdivenleri çıkıp, büyükannesinin yanına diz çöktü.

"*Năinai**, uyan. Hazırlanmamız gerek." Mei Lien büyükannesinin omzuna dokunarak onu hafifçe sarstı. Yaşlı kadın gittikçe daha da ağır işitiyordu. Büyükannesi İngilizceyi bir türlü öğrenemediğinden söylediklerini Çince tekrarlayıp onu sarsmaya devam etti.

"Hizmetçime acele etmesini söyleyeyim," diye bağırdı büyükannesi bir anda doğrularak. "Annem alışveriş günleri bekletilmekten hoşlanmaz." Bakışları da sözleri kadar bulanıktı. Büyükannesinin Çin'deki hayatıyla ilgili gördüğü rüyalara alışkın olan Mei Lien, onun omzunu sıvazladı. Sonra da yatağın yanındaki büyükannesinin kıyafetleriyle dolu olan sandığı açtı. Tam o sırada alt kattaki dükkândan gelen bir gürültü ile hemen ardından babasının çığlığı duyuldu.

Mei Lien elindeki giysiyi yatağa atıp titreyen bacaklarıyla hızla alt kata koştu. Dükkânın kapısını açtığında ise aniden durdu. Babası iki beyaz adamın ayaklarının dibinde diz çökmüş haldeydi. Pirinç çuvallarından biri yırtılmış ve her yere pirinç saçılmıştı. Uzun boylu adam babasının göğsüne bir tüfek dayamıştı. Kısa boylu, şişman adamın elinde ise siyaha boyalı bir sopa vardı. Dükkânın pencere çerçevesinin bir parçasına benziyordu bu.

İki adam da beyaz adamlara özgü siyah takım elbiseler giymiş, şapkalar takmıştı. Kısa boylu olan günlerdir üzerindekileri değiştirmemiş gibiydi. Ceketi kırış kırış ve leke içindeydi. İkisinin de yüzünde gözü dönmüş bir ifade vardı.

*Çince'de büyükanne anlamına gelir. (Çev. N.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Mei Lien ağzının kuruduğunu hissederek bakışlarını dükkânın kapısına çevirdi. Yerler kırılmış cam parçalarıyla doluydu. Adamların kırdığı kapının yerinde parçalanmış tahta bir çerçeve vardı. Kilit dili hâlâ duvarın içindeydi.

"Lütfen, aileme zarar yok," diye yalvardı babası çat pat İngilizcesiyle. İki büklüm olmuş, başını olabildiğince önüne eğmişti. Mei Lien babasını hiç bu kadar korkmuş ya da zayıf bir halde görmemişti. Midesinin ağzına geldiğini hissederek güçlükle yutkundu.

İkisinin de tehlikede olmasına rağmen babasının yanına koştu. Bakışlarını yerden kaldırmamaya dikkat ederek onun kolunu tuttu. "*Bàba*, ayağa kalk."

Babası başını hızla kaldırıp ona baktı. Gözleri korkuyla iri iri açılmıştı. Mei Lien buraya gelmekle hata yaptığını anladı. Babası sendeleyerek ayağa kalktı. Birlikte birkaç adım gerilediler. Mei Lien hâlâ babasının kolunu tutuyordu. Babası onu arkasına alarak korudu.

Eli sopalı adam, sopayı avucunun içine vurarak yere tükürdü. Mei Lien'in bir önceki gün fırçalayarak temizlediği zeminde çirkin, kahverengi bir leke bırakmıştı. "Siz Doğulu ların hepsi öğleden sonraki gemiyle buradan ayrılıyor. Çin'e dönme vaktiniz geldi."

"Ama bizim evimiz burası," diye karşı çıktı Mei Lien hiç düşünmeksizin. Seattle'da doğmuştu. Bundan başka bir hayat bilmiyordu. "Gitmek istemiyoruz." Babası onun omzunu sıvazlasa da hiçbir şey söylemedi.

Şişman adam arkadaşına baktı. İkisinin de yüzünde gözlerine yansımayan kocaman birer gülümseme belirdi. Kısa boylu olan tekrar Mei Lien ve babasına döndü. "Artık bunun bir önemi yok, değil mi? Karar verildi. Çinlilerin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

biz Amerikalıların işlerini ve parasını almasını kimse istemiyor," diyerek onlara doğru bir adım attı. Mei Lien ve babası kaskatı kesildi. "O gemiye bineceğiniz konusunda size güvenecek değilim. O yüzden sizi oraya kendim götüreceğim."

Adam bir anda Mei Lien'in kolunu yakaladı. "Bırak beni!" diye bağırdı Mei Lien. Ama adam onu daha sıkı tutarak babasından uzaklaştırıp kapıya doğru itti.

"Yürü, Çinli."

"Durun!" dedi babası kendini adamlarla Mei Lien'in arasına atarak. "Gideceğiz. Lütfen, eşyalarla yaşlı anneyi alalım. O yürüyemiyor."

"*Bàba*!" diye fısıldadı Mei Lien babasının kulağına Çince. "Neden gidiyoruz? Çin'de bize göre hiçbir şey yok. Bunu kaç defa söyledin."

Babası Mei Lien'e baktı. Söz dinlemesi için gözleriyle ona yalvarıyordu. "Oğlum," dedi İngilizce, etrafta yabancılar varken yaptıkları gibi. "Başka seçeneğimiz yok. Eşyaları toplayıp büyükannene yardım et. Ben alabildiğim her şeyi alacağım."

"Beş dakikanız var. Daha fazla bir saniyeniz bile yok. Gemi kalktıktan sonra burada kalan bütün Çinliler vurulacak." Sanki adamın sözlerini doğrulamak istermiş gibi dışarıda bir silah sesi duyuldu.

Adamlar dışarı bakmak için pencereye koştuğunda, babası Mei Lien'i telaşla merdivenlere doğru çekti. "Bizi öldürmek için bahane arıyorlar," diye fısıldadı Çince. "Onlara bu bahaneyi verme. İşe yarar ne varsa topla. Çabuk!"

Mei Lien babasının dedikleri karşısında bocaladı. Bu nasıl olabilirdi? Bu adamlar nasıl olur da zorla içeri girer ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onları 'evlerine', Mei Lien'in hiç görmediği bir ülkeye gitmeye zorlayabilirdi? Orası babasının bir daha dönmemek üzere veda ettiği ülkeydi.

Mei Lien büyükannesini yatakta otururken buldu. Büyükannesinin küçük, solgun yüzündeki gözleri iri iri açılmıştı. Kendi kendine giyinmeyi becermişti. Düğününde giydiği kırmızı, pileli eteğinin üzerine en güzel *mang ao* gömleğini giymişti. Giysileri çelimsiz bedeninde çuval gibi duruyordu. Sanki bir yolculuğa çıkacaklarını anlamış gibi minicik ayaklarına en güzel siyah, işlemeli ayakkabılarını bile geçirmişti.

Büyükannesinin yüzündeki korkuyu görmek Mei Lien'in yüreğini sızlattı. Ama onu avutacak vakti yoktu. Yatağın yanındaki sandalyede duran alışveriş torbasını alıp giysilerini, saç fırçasını ve üç gün önce aldığı şans parasını torbaya doldurdu. Torba dolduğunda büyükannesinin nakış torbasını da alarak içindeki bütün iğne, iplik ve işlemeleri bitmemiş para keselerini boşalttı. Ardından içine büyükannesinin kıyafetlerini, eski saç tokasını ve lavabonun yanına sıkıştırılmış bir kesede sakladığı parayı koydu. Nihayet büyükannesine döndü.

"*Năinai*, gitmemiz gerek," dedi. "Bizi bugün Çin'e gitmeye zorluyorlar. Babam aşağıda bizi bekliyor."

Çin'den bahsedildiğini duyan büyükannesinin gözleri bir an için ışıldasa da yeniden bulutlandı. "Pudramı almayı unutma, Mei Lien. Yüzüm pudrasızken görünmemeliyim."

Mei Lien büyükannesinin incecik cildini nazikçe ama hızlıca pudraladı. Yanaklarına ve alt dudağına bir miktar allık sürdükten sonra onu da pudrayla birlikte nakış torbasına attı. "Gömleğin güzelmiş," dedi torbanın ağzını bağlarken.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ejderhalar ve Anka kuşları yolculuğumuzda bizi koruyacaktır."

Büyükannesi kocaman bir tebessüm ederek başını yukarı kaldırdı. Mei Lien'e sık sık kırmızı ipek gömleğinin şans getirdiğinden bahseder ve üzerindeki sekiz ejderhanın rahmetli kocasının rütbesini gösterdiğini söyleyerek böbürlenirdi. Ön tarafındaki gümüş rengi sülün yıpranmış ve solmuştu, ama büyükannenin kendi eliyle yaptığı nakışlar o kadar iyiydi ki onların baskı olmadığını anlamak için yakından bakmak gerekirdi. Mei Lien bu süslü gömleğin bugün çok dikkat çekmemesini umuyordu.

Babası arkasında uzun boylu adamla birlikte kapıda belirdi. "Gitme vakti," dedi gergin bir sesle.

Mei Lien başını olumlu anlamda salladı. "Tamam, *bàba.* Eşyalarımızı alabilir misin? Ben büyükannemi taşıyacağım." Büyükannesi bir yerlere gitmek için taşınmaya ihtiyaç duyuyordu. Çünkü yaşlılıktan dolayı şekli iyice bozulan ayakları ağırlığını kaldırmıyordu. Mei Lien onu evin içinde taşımaya alışmıştı. Zaten yıllardır dışarı çıkmadığından bundan fazlası gerekmiyordu. Yine de ufak tefek bir kadın olmasına rağmen onu üç blok uzağa taşımak zor olacaktı.

Mei Lien sırtında büyükannesiyle adamları takip ederek merdivenleri indi. Yanan lahananın kokusu gözlerini yaşarttı. Aile köşesindeki mumların ateşi usulca dans ediyor, hiç görmediği annesinin resmini aydınlatıyordu. Annesi doğruca Mei Lien'e bakıyor gibiydi.

"*Bàba,* resimler," diye fısıldadı Mei Lien onları almasını hatırlatarak. Babası resimleri büyükannesinin torbasına doldurdu. Diğer tüm eşyalarını geride bırakmaya boyun eğerek kapıya yöneldiler.

e-Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kısa boylu şeytan, dükkândaki afyon ve tütün tabakalarını ceplerine doldurmakla meşguldü. Mei Lien onu görmezden gelerek yanından geçti. Ayakkabıları yerdeki cam parçalarını eziyordu. Dükkândan çıkıp ahşap kaldırıma ayak bastığında sendeleyerek sırtındaki büyükannesiyle birlikte dükkânın camına yaslandı.

Sokakta toplanan kalabalık kötü bir rüyadan çıkmış ve dış dünyayla bağlantısız gibiydi. Çiseleyen gri gökyüzünden süzülen gün ışığı ve sisin içinde belli belirsiz görünüyorlardı. Mei Lien ve babası gibi bol pantolonlar ve gömlekler giyen Çinli adamların etrafı siyah ya da kahverengi takım elbiseli, şapkalı ve solgun yüzlü adamlarla çevriliydi. Bu korkunç sabahı renklendiren tek şeyin büyükannesinin gömleği olduğuna şüphe yoktu. Zaten onun da boynuna dolanan kollarından fazlasını göremiyordu. Mei Lien adamlarla birlikte yürümeye başladı. Kalabalığın içinde hissettiği bu nedensiz nefret onu ansızın korkutmuştu.

Soğuğa rağmen havada gelgit düzlüğünün ve sokağa sızan lağım borusunun kötü kokusu vardı. Ara sıra denizden esen tuzlu rüzgâr bile kokuyu hafifletmeye yardımcı olmuyordu. Sokağın aşağısında, sisten görülebildiği kadarıyla öfkeli beyaz adamlar silah ve sopalarla Çinlileri bir koyun sürüsü gibi yönlendiriyordu.

"Bizi kurtaracağım," diye Çince fısıldadı babası, Mei Lien'e yaklaşarak. "Yanımdan uzaklaşma."

Babasının kelimeleri Mei Lien'e çamurlu yolda yürümeye devam edecek cesareti vermişti. O sırada bir at dışkısına basarak kaydığını hissetti. Sırtında büyükannesinin ağırlığıyla dengesini kaybedip düşmemesi imkânsızdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam o anda iki güçlü el onu yakalayarak doğrulttu. Büyükannesi hâlâ sırtında ve güvendeydi. Mei Lien ona kimin yardım ettiğini görmek için başını kaldırdığında, Yeung Kardeşler'in en küçüğüyle karşılaştı. Teşekkür edercesine gülümsedi. Ama adam sırtına dayanan bir tüfek yüzünden kaşlarını çatarak uzaklaştı. Aynı tüfek Mei Lien'i de dürttü. "Yürü, çocuk."

Mei Lien başka çaresi olmadığından söyleneni yaptı. Bacaklarındaki ve sırtındaki kaslar acıyor, korkudan ciğerleri yanıyordu. Evlerinden sürülen diğer Çinlilerle birlikte iskeleye doğru yürümeye devam etti.

"Oğlum, bu tarafa!" diye seslendi babası dükkânla yan tarafındaki çamaşırhanenin arasındaki sokaktan. Dışarıdayken ona asla ismiyle seslenmezdi, ama Mei Lien babasının sesini tanımıştı.

Mei Lien sırtındaki ağırlıkla olabildiğince hızlı bir şekilde ara sokağa girdi. Babasını sırtını nemli, ahşap duvara yaslamış bir halde ve bakışlarıyla etrafı kontrol ederken buldu.

"Çabuk, bu taraftan." Babası duvardan uzaklaşarak sokağın derinliklerine yöneldi. Mei Lien babasının onları güvenli bir yere götürdüğünü ve burada kalmanın bir yolunu bulacaklarını umuyordu.

"Hey, siz! Durun!"

Sesi duyduklarında adımlarını sıklaştırdılar. Mei Lien yürümek için gücünün son damlasına kadar savaşıyordu. Ama büyükannesinin ağırlığı, ona sanki rüyasında koşmaya çalışıyormuş ve ayaklarını hareket ettiremiyormuş gibi hissettiriyordu. Arkalarından gelen ayak seslerini duyarak hızlandı. Ses yaklaşıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonrasında tek gördüğü yanı başından geçen bir karanlık ve çamura düşen babasıydı. Mei Lien babasına takılıp düşmeden önce sendeleyerek durdu. Beyaz adam babasının yüzü kadar büyük elleriyle onu tutarak ayağa kaldırdı.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu adam. Ardından bir cevap beklemeksizin yumruğunu babasının suratına indiriverdi. Siyah bıyığını seğirterek gülümsedi. Mei Lien sisli havanın soğuğunu iliklerine dek hissetti.

"*Bok Guey*! Bırak onu!" diyerek öfkeyle bağırmaya başladı büyükannesi. Ama adam onun söylediklerini anlamıyordu. Mei Lien babasına yardım etmek için büyükannesini sırtından indirmeye kalkıştı. Ancak büyükanne kollarını boynuna daha sıkı doladı. Mei Lien neredeyse boğulacaktı. "Hayır, Mei Lien. Sana da vurur," diye uyardı büyükannesi.

Mei Lien büyükannesine hak vererek onu yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı.

Babası, Mei Lien'in tanıdığı en nazik insanlardan biriydi. Mei Lien'e ya da dükkânına gelerek domuz gibi davranan genç adamlara asla sesini yükseltmezdi. Hayatında bir kere bile yumruk yumruğa kavga etmemişti. Onu dövülüp aşağılanırken görmek, Mei Lien'in canını yumrukları kendisi yemiş gibi acıtmıştı. Burada böylece durup seyredemezdi. Bir şeyler yapmalıydı.

Büyükannesini düşürmemek için belini büküp, babasının kanlı yüzüne tekrar vurmadan önce adamın kolunu yakaladı. "Lütfen, bayım," diye yalvardı en iyi İngilizcesiyle. "Lütfen ona vurmayın. Diğerleriyle birlikte gemiye bineceğiz. Daha fazla sorun çıkarmayacağız."

Tam o sırada sokakta bir silah sesi yankılandı. Mei Lien dehşet içinde babasına bakarak bir mermi deliği aradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Neyse ki yaraları silah yüzünden değil, yediği yumruklar yüzünden gibi görünüyordu ve hâlâ nefes alıyordu. Büyükannesi ise kulağının dibinde bağırmaya devam ediyordu. Demek o da yaralanmamıştı. Mei Lien gözlerini kapatarak rahat, titrek bir nefes aldı.

Gözlerini açtığında adamın kanlı elleri hâlâ babasının yakasındaydı. Ama bakışlarını Mei Lien'in arkasına, silah sesinin geldiği Washington Caddesi'ne doğru çevirmişti. Gördüğü şey karşısında sırıttı. Mei Lien onu güldüren şeyin ne olduğuna bakmak için arkasını dönmedi. Babasını ve büyükannesini buradan sağ salim çıkarmalıydı.

"Lütfen," dedi tekrar. "Gideceğiz."

Adam siyah gözlerini ona çevirdiğinde, bakışlarında gördüğü nefret Mei Lien'in bacaklarını titretti. Korkusunu gizlemeyi umarak, sırtındaki ağırlığın izin verdiği ölçüde doğruldu.

Adam tiksinti dolu bir homurtuyla babasını yere bırakıp ayağa kalktı. Etli ellerindeki tozu toprağı silkelerken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ha şunu bileydin, çocuk," diyerek babasına bir tekme attı. "Şimdi fikrimi değiştirmeden defolun."

Mei Lien babasının ayağa kalkmasına yardım etti. Babasının bir gözü şişerek kapanmıştı. Burnundan kan akıyordu ve yanağında bir kesik vardı. Mei Lien'in içinde kabaran öfke, korkusunu bastırmıştı. Babası yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbiri yanlış bir şey yapmıyordu. Tek suçları, Amerika'daki beyaz adamların çiftlik hayvanları kadar değer vermedikleri Çinliler olmalarıydı. Demiryollarını bile Çinlilerin inşa etmesinin, odunlarını Çinlilerin kesmesinin, somon balıklarını Çinlilerin konservelemesinin hiçbir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

önemi yoktu. Çinliler bu topraklardaki bütün beyaz adamlardan daha fazla çalışmışlardı ve şimdi kovuluyorlardı. İstenmiyorlardı. Hor görülüyorlardı. Rahatsızlık veriyorlardı.

"Evlat, gitmemiz gerek." Mei Lien, babasının sesindeki uyarıyı sezmişti. Babası, içinde kabaran öfkeyi görmüş olmalıydı. Sesinin beyaz adama olan öfkesini belli edeceğini ve babasına daha çok zarar vermesine, hatta onu öldürmesine neden olabileceğini düşünerek korktu. Bu yüzden sadece başını sallayıp, caddeye doğru topallayan babasının yanı sıra yürümeye başladı.

Yeniden ahşap kaldırıma çıktıklarında, Mei Lien dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek ansızın durdu. Ona yardım eden Yeung Kardeşler'in en küçüğü, ayaklarının dibindeki çamurun içinde yatıyordu. Kafasının arkası havaya uçmuş ve geriye Mei Lien'in gözlerini her kapattığında göreceği kanlı bir boşluk kalmıştı. Artık görmeyen gözleri biraz önce geldikleri ara sokağa bakıyordu. Yanlarından geçen diğer Çinliler başlarını başka yöne çeviriyorlardı.

"Yürü," dedi bıyıklı adam Mei Lien'i dürterek.

Babası onu kolundan tutarak çekince Mei Lien nihayet yürümeye başladı. Ama tüm bedenini ezen, dayanılmaz bir ağırlık hissediyordu ve bu ağırlığın sadece büyükannesinden kaynaklanmadığını biliyordu. Hep birlikte cesedin etrafından dolaşarak onları gemiye götürecek olan at arabasına doğru yürümeye devam ettiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

27 Mayıs, Pazar – günümüz
Rothesay Malikânesi, Orcas Adası

Olivia evi aramak için üst kata çıktığında, Inara hâlâ işlemeli giysi kolunu incelemekle meşguldü. O sırada dışarıda bir araba sesi duydu. Giriş kapısını ardına kadar açık bıraktıklarını hatırladı. Birileri rahatlıkla içeri girebilirdi.

Inara giysi kolunu mavi ekose kumaşa sarıp hızla salona yöneldi ve perdeyi aralayarak dışarı göz attı.

Arabasının yanına yeşil, eski püskü bir kamyonet park etmişti. Kamyonetin arka koltuğu alet edevatla doluydu. Kızıl, kısa saçları olan Carhartt marka ceketli bir adam, malikânenin kapısına doğru yürüdü.

Inara tedirginliğine rağmen dışarı çıkarak, "Merhaba? Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Bu yabancının elini kolunu sallayarak ailesinin malikânesine girmesine izin verecek değildi.

Adam dönerek ona baktı. "Siz kimsiniz?" diye sordu uçuk renkli gözlerini kısarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Inara başını kaldırdı. "Inara Erickson. Rothesay Malikânesi'nin sahibiyim. Siz kimsiniz?" dedi adamın agresif ses tonunu taklit ederek.

Tıpkı bulutların ardından çıkan güneş gibi, adamın yüzü koca bir tebessümle aydınlandı. Inara'nın yanına gelerek elini uzattı. "Affedersin, meraklı bir turist falan olduğunu sandım. Adım Tom Gardner. Karımla birlikte yolun karşısındaki evde oturuyoruz."

Inara, Tom'un elini sıkarak bir adım geriledi.

Tom ellerini cebine soktu. Inara'nın aralarına koyduğu mesafeyi fark etmemiş gibiydi. "Dahlia ve Nancy'ye evle ilgili işlerde yardımcı oluyorduk. Sizden sık sık bahsederlerdi. Onlar... Onların ardından..." Duraklayarak hafifçe öksürdü. "Onların ardından malikâneye neler olacağını merak ederek ilgilenmeye devam ettik."

Bu koca adamın Dahlia'nın vefatından bahsederken duygularıyla savaştığını gören Inara, kalkanlarını indirerek gülümsedi. "Tanıştığımıza sevindim. Çimleri biçen de siz miydiniz?"

Başını sallayarak onaylayan Tom, al yanaklı yüzünü malikâneye doğru çevirdi. "Ee, evi ne yapacaksın?"

Inara, Tom'un bakışlarını takip ederek malikâneye baktı. O da Tom ile aynı şeyi görüyordu; bakımsız, ihmal edilmiş bir para tuzağı. "Onu satışa çıkarmak için neler yapılması gerektiğine bakmaya geldim."

"Satacak mısın? Peki ya pansiyon?"

Inara hızla Tom'a baktı. "Bundan haberin var mıydı?" Dahlia'nın pansiyonla ilgili planlarını daha birkaç hafta önce, avukat ona içinde belgelerin bulunduğu dosyayı verdiğinde öğrenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tom gülümseyerek başıyla kamyonetini işaret etti. "Müteahhit olduğumu söylemeyi unuttum. Dahlia sürekli bir şeyler sorup dururdu." Biraz durduktan sonra alçak sesle ekledi. "Çok akıllı bir kadındı."

Inara cevap veremeden, Tom duyduğu hüzünden çatallaşan sesiyle devam etti. "Yani yapmayacak mısın? Pansiyonu diyorum."

Inara malikâneye bakıp Dahlia'nın planlarında oluşturduğu misafirhaneyi hayal etmeye çalıştı. Buraya geldiği andan beri olduğu gibi zihninde görüntüler oluşmaya başladı. Butik oteli net bir şekilde görebiliyordu. Sanki hayatı boyunca bunu hayal etmişti. "Biliyor musun? Daha iyi bir fikrim var. Bir butik otel."

"O da ne?"

Inara hâlâ malikâneye bakıyor ve onda otelini görüyordu. "Zarif, kusursuz bir hizmet, mahremiyet, modern imkânlar ve kişiye özel ilgi hayal et."

"Karımın hoşuna gidecek bir şeye benziyor."

Inara gözlerini kırpınca hayalindeki otel eski haline dönüverdi. Yapması gereken bütün işler gözlerinin önündeydi. Yeniden Tom'a döndü. "Sadece bunun altından nasıl kalkabileceğimi bulmam gerek."

Inara'nın endişeleri hayalindeki görüntüyü silmişti. Bu tam zamanlı bir işten çok daha fazlası demekti. Tüm hayatını değiştirecekti ve Starbucks'ın teklifini reddetmesi anlamına gelecekti. Yapmak istediği şey gerçekten bu muydu?

Aynı zamanda çok fazla paraya mal olacaktı. Hali hazırda parası yoktu. Inara çukurlu araba yoluna ve yosunlarla kaplı süs havuzuna göz gezdirdi. İlgilenmesi gereken şeylerin listesini düşünürken henüz aklına gelmeyen bir sürü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

şey daha çıkacağını biliyordu. Üstelik odalar yeniden düzenlenmeli, banyolar eklenmeli ve malikânenin imkânları yenilenmeliydi.

"Restorasyonun ne kadara mal olacağını merak ediyorum," diye mırıldandı Inara kendi kendine.

"Sana yardımcı olabilirim," dedi Tom.

Inara gözlerini kısarak ona baktı. "Nasıl?"

"Adanın en iyi müteahhidiyim. Hatta belki ana karanın da en iyisi," diyerek yerdeki bir taşı tekmeledi Tom. "Yakında başlamayı düşünürsen programım uygun. Beklediğim bir iş ihalesini kaybettim."

Inara kendini tutamayarak gülümsedi. Elbette Tom'un referanslarını kontrol edecekti, ama içinden bir ses Dahlia'nın bunları en başından beri planladığını söylüyordu. "İçeri gelip bir fincan çay içmek ve plan hakkında konuşmak ister misin? Hem kız kardeşimle de tanışmış olursun."

Tom güneşe bir göz attıktan sonra başını iki yana salladı. "Çok isterdim ama adanın diğer ucunda mesai bitiminden önce kontrol etmem gereken bir ekip var. Bir şey almak için eve uğramıştım, o sırada burada olduğunuzu gördüm."

"Peki, bana iletişim bilgilerini versen ve seni bu hafta arasam nasıl olur?"

Tom arka cebinden yıpranmış bir not defteriyle bir marangoz kalemi çıkardı. En üstteki sayfaya bilgilerini karaladıktan sonra onu kopartarak Inara'ya uzattı. Çok geçmeden kamyonetine atladı ve korna çalıp, camdan çıkardığı elini sallayarak uzaklaştı.

Inara da adamın peşinden el salladı. Ardından Tom'un verdiği kâğıda baktı. Ona yardım etmek isteyen birinin olması onu heyecanlandırmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kâğıdı titreten soğuk bir rüzgârla birlikte ürpererek vaktin ne kadar çabuk geçtiğini fark etti. Liv'i alıp hava kararmadan önce akşam yemeği için kasabaya inmeliydi. Geceyi burada geçirmeye ve ertesi gün Anma Günü kalabalığını atlatmak için ilk vapura yetişmeye karar vermişlerdi.

Inara sabah ayrılmadan önce malikâneye gelmek isteyeceğini biliyordu. Hızla içeri girip ışıkları söndürdükten sonra kapıları kilitledi.

Neler olabileceğini zihninde canlandırırken kalbi heyecanla çarpıyordu.

Dahlia'nın evine döndüğünde, mutfak tezgâhındaki anahtarlarını alarak üst kata seslendi. "Liv, kasabaya inmeye hazır mısın?"

"Hemen geliyorum!"

Inara beklerken işlemeli giysi kolunun sarılı olduğu paketi yeniden açtı. İşlemelerdeki cesur detaylar onu bir kez daha kendilerine hayran bıraktı. Bunun, merdivenlerin altına saklanmış olmasından başka bir önemi olmalıydı. Inara bunu kendine hobi edinebilirdi. Otel restorasyonu için çalıştığı sırada bu kumaşın nereden geldiğini, onu kimin yaptığını, kimin ve neden sakladığını araştırabilirdi.

Bu yaz oldukça ilginç geçecekti.

Yeni doğan güneşle birlikte Inara bir battaniyeye sarınıp, bir fincan çay ile dizüstü bilgisayarını alarak ön verandaya oturdu. Çevresini saran orman uykudan uyanırken, otelle ilgili ürünler için bir arşiv dahası oluşturmaya başladı.

Ücretsiz E-Kitap Arşivi - http://www.pdfkitap.org

Her şeyi not ettikten ve proje üzerinde biraz kontrol sağladığını hissettikten sonra gerinmek için kollarını yukarı kaldırdı. Tam o sırada donup kaldı.

Araba yolunun diğer tarafındaki bir geyik çalılıkları kemiriyordu. Inara geyik uzaklaşana dek sessizce, hiç kımıldamadan onu seyretti. Onu görmek, burada olmakla doğru karar verdiğinin bir işareti gibiydi.

Uyku sersemliğini tamamen üzerinden atmıştı. Çayını tazelemek ve Olivia'nın uyanıp uyanmadığına bakmak için içeri girdi. Henüz uyanmamıştı. Inara tekrar verandaya yöneldiği sırada gözü mutfak tezgâhında duran giysi koluna takıldı. Onu alıp verandaya çıkarak dizüstü bilgisayarında nakış kelimesini arattı. Ardından bunun çok geniş bir terim olduğunu fark etti. Bu defa *Asya işlemeleri* diye aratmayı denedi. Bu, daha çok sonuç vermişti. Inara yazılanları okumaya öyle dalmıştı ki çayının soğuduğunu fark etmedi.

Bulduğu resim ve açıklamalar, işlemelerin Asya'ya özgü olduğu konusundaki şüphelerini haklı çıkarıyordu. Yine de tam olarak hangi ülkeye ait olduğundan emin değildi.

Inara katlanmış kumaşı veranda masasındaki tozlardan uzak tutmaya dikkat ederek açtı ve onu ekrandaki işlemeli kumaşlarla karşılaştırmak için incelemeye başladı.

Bazı Çinli giysilerinin kolları onunla benzer tarzda olsa da işlemeli motifleri tamamen farklıydı. Japon kimonolarının kolları çok daha genişti ve yine farklı motifler işlenmişti. Kore, Vietnam ve Hindistan'a özgü sabahlıklar, gecelikler ve gömleklerde de büyük farklar görülüyordu.

Inara hiçbir şey bulamamıştı ve vakit kaybediyordu.

Yine de bu giysi kolunu öylece bir yere atıp unutamazdı. Ekranda yeni bir pencere açarak aramaya devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fantezy.org

"Vay canına, burada sabahların ne muhteşem olduğunu unutmuşum."

Inara kız kardeşini selamladı. Constitution Dağı'nın ardından yükselen güneşi ve yeni kesilmiş çimenlerin üzerinde parlayan çiy tanelerini şimdi fark etmişti. Ansızın çocukluğuna dönüp erkenden uyandığı ve annesiyle kano gezisine çıktığı günleri hatırladı. Annesi en çok sabah saatlerini sevdiğini, çünkü rüzgârın hâlâ uyuduğunu ve denizin çarşaf gibi dümdüz olduğunu söylerdi.

Yeryüzünün uykudan uyanışını seyretmek için denizden daha güzel bir yer olamazdı. Annesinin iki kişilik kano için onu seçmesi, Inara'ya kendini oldukça özel hissettirirdi. Kahvaltı için uğradıkları kasabadaki fırının bademli kruvasanlarına ise bayılırdı.

Inara denizin olduğu tarafa doğru baktı. Ama manzarayı kapatan malikâne yüzünden onu göremiyordu. "Eve dönmeden önce kanoya binmek ister misin?"

Olivia kendini Inara'nın yanındaki iki kişilik kanepeye bıraktı. "Sanmıyorum," dedi gözlerini ovuşturarak. "Fazla uyumuşum. Adam ne zaman evde olacağımı sormak için aradı bile."

"Sence 08.50 vapuruna yetişebilir miyiz?"

Olivia saatine göz atarak ayağa fırladı. "Eğer acele edersem evet."

Olivia hızla içeri girdiğinde, Inara yola çıkmadan önce yapması gerekenleri aklından geçirdi. Yakında dönmeyi planladığından sadece küçük valizini almasının yeterli olacağına karar verdi. Olivia'nın duş almasını beklerken biraz daha araştırma yapmak için vakti vardı.

Bu defa işlemelerdeki bilinmedik resim ve harfleri düşünerek arama çubuğuna *Asya sembolleri* yazdı. Sonuçların

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çoğu Çin ya da Japon yazı dillerindeki sembollerle alakalıydı. Ekranı aşağı kaydırdıkça işine daha çok yarayacak seçenekler görmeye başladı. Birkaç siteye göz attıktan sonra diğerlerinden daha akademik bir yazıyla karşılaştı.

Çin kültüründeki bazı sembollerin sosyal statü, koruma, şans ya da ahlaki bir mesajı simgelediğini açıklayan bir makaleydi bu. Inara arama çubuğuna yazarın ismini –Daniel Chin– yazdığında ise onun mezun olduğu Washington Üniversitesi'nde profesör olduğunu öğrendi.

Bu harikaydı. Inara profesörün ona giysi koluyla ilgili bir şeyler söyleyebileceğinden adı gibi emindi.

Ekrandaki iletişim bilgilerini not defterine yazdı. Saatine göz attığında evden çıkma vaktinin geldiğini fark etti.

"Liv! Hazır mısın?" diye seslendi açık kapıdan içeri. Cevap yoktu. Bu da birkaç dakikası daha olduğu anlamına geliyordu. Tüm ihtiyacı olan buydu.

Profesöre hızlıca bir e-posta yazarak giysi kolundan bahsetti ve üzerindeki işlemeleri tarif ederek ona biraz bilgi verip veremeyeceğini sordu. Mümkün olduğunca çabuk cevap vermesini rica ederek telefon numarasını da not düştü. E-postayı göndermeden önce kumaşın bir fotoğrafını çekip ekledi. Bunun profesörün ilgisini çekeceğini düşünüyordu.

Ardından dizüstü bilgisayarını kapattı ve eşyalarını toparlayarak içeri girdi. "Olivia, gitme vakti!"

Bu hafta malikânenin restorasyonuna başlamak için adaya geri dönecekti. Böylece Tom ile görüşebilir ve işe bir an önce başlayabilirdi.

O an aklına gelen bir başka düşünceyle birlikte omuzları çöküverdi. Babası. Babası bu planlarından hiç hoşlanmayacaktı. Inara ile gurur duyuyordu ve herkese kızının onun

izinden giderek uluslararası bir işletmede işe başlayacağını anlatıp böbürleniyordu.

Otel de uluslararası bir işletme olarak düşünülebilirdi. Değil mi? Ne de olsa orada dünyanın dört bir yanından gelen misafirleri ağırlayacaktı.

Çantasını ve Olivia'yı almak için merdivenleri çıkarken bu düşünceyle biraz olsun avundu. Bu gece babasını ikna etmek zorunda kalacaktı. Bu meseleden bir an önce kurtulmalıydı.

Inara babasının evine girerken güneş Olympic Dağları'nın üzerinde alçalmaktaydı. Babası iki yıl önce kalp krizi geçirdiğinden beri Inara onunla birlikte yaşıyordu. Çantasını odasına bıraktıktan sonra babasını aramaya koyuldu. Onu çalışma odasında, bilgisayarının başında otururken buldu.

"Bugün Anma Günü, baba. Yani tatil. Biraz ara ver."

Inara'yı gören babasının gri-mavi gözleri ışıldadı. "Şangay'da tatil değil, kızım," dedi buruk bir tebessümle.

Inara onun, şirketi Güneydoğu Asya'ya genişletecek olan bir iş sözleşmesi üzerinde durduğunu biliyordu, bu yüzden çalışıyor olmasına şaşırmamıştı. Ama babasının çalışma masasından kalkıp, Inara ile birlikte şöminenin önündeki deri koltuğa oturması onu şaşırttı.

"Sandığın kadar kötü müydü?" diye sordu babası.

Inara ne diyeceğini düşünerek durakladı. "Çok kötü değildi. Malikâne biraz iş görür durumda."

"Ya sen?" diyerek hafifçe öksürdü babası. "Sen iyi misin?"

Babasının şefkati Inara'yı hazırlıksız yakalamıştı. Adaya yaptığı ziyaretin duygusal kısmına değinmeyeceklerini

sanıyordu. Babası da kazadan beri adaya uğramamış ama bunun bahsini hiç açmamıştı. Inara babasının onu sevdiğini biliyordu. Yine de sohbetleri çoğunlukla şirket, Inara'nın yeni işi ve aile gibi zararsız konuların etrafında dönüyordu.

"Zordu," diye itiraf etti Inara, parmaklarını ovuşturarak. "Olivia'nın çok yardımı dokundu. Fakat Rothesay'e vardığımda kendimi oldukça iyi hissettim. Sanki oraya aitmişim gibi. Aslında birkaç gün içinde tekrar gideceğim. Hafta sonu sen de gelsene."

"Seninle gurur duyuyorum, tatlım." Babası ellerini dizlerine koyarak kalkmaya hazırlandı. "Yeni sahibinin de malikâneyi çok seveceğine eminim."

Inara teklifine yanıt alamadığını fark etse de üstelemedi. Babasının ayağa kalkmasını engellemek için koluna dokundu.

"Aslına bakarsan ben de bunu konuşmak istiyordum. Biraz vaktin var mı?"

Babası arkasına yaslandı. "Ne oldu?"

Inara babasına doğru döndü. "Dahlia bir dâhiydi, baba. Onun planlarını düşünerek Rothesay'e baktığımda ne tasarladığını gördüm. On dört yaşında olduğum yaz Bordeaux'ta kaldığımız oteli hatırladın mı?"

"Evet. Ne olmuş ona?"

"Çalışanların hizmetinden ve her akşam kütüphanede şarapla peynir ikram etmelerinden ne kadar memnun kaldığını hatırlıyor musun?" Babasına fikrini söylemeden önce elinden geldiğince zemin hazırlıyordu.

"Annenin çok hoşuna gitmişti," dedi babası kuşkulu bir sesle.

Şimdi tam zamanıydı. "Rothesay'de de bunu yapmak istiyorum," dedi Inara. "Onu bir butik otele dönüştürmek istiyorum."

Babası başını iki yana sallasa da hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki ifade aklından geçenleri belli ediyordu. Inara babasının reddetmesine fırsat vermeden konuşmaya devam etti.

"Liv ile birlikte malikâneyi baştan aşağı gezdik. Mükemmel olacak. Restorasyon için bir müteahhitten yardım sözü bile aldım. Tabii, önce onunla konuşmam gerek, ama malikânenin önümüzdeki yaza kadar misafirlere hazır olacağını umuyorum."

Inara anlattıkça heyecanlanıyordu. "Rothesay'in farklı bir havası var, baba. Orayı seviyorum. Onu ne çok sevdiğimi unutmuşum ama orası evim gibi. Bu harika bir fırsat olabilir, biliyor musun? Adalar tatil yeri olarak gitgide popüler hale geliyor ve otelim turistlere adadaki başka hiçbir yere benzemeyen bir konaklama imkânı sunabilir. Orası turistlerin her yıl gelmek isteyeceği bir yer olacak. Sen bile orada kalmak isteyeceksin."

"Ya işin ne olacak?" diye sordu babası, sanki Inara ödevlerini yapmak yerine arkadaşlarıyla alışveriş merkezine gitmek isteyen küçük bir kızdı.

Inara başını önüne eğerek yutkundu. "Reddedeceğim."

Babası ellerini dizlerine öyle sert vurdu ki Inara yerinden sıçrayıverdi. "İnanamıyorum! Seni o mülakata aldırmak için araya kimleri soktuğumu biliyor musun sen? Tanrı'nın bile unuttuğu bir adada otelcilik oynamak için o teklifi elinin tersiyle itemezsin!"

Odadaki tüm hava bir anda tükenmişti. Inara o işi kendi yeteneği sayesinde aldığını sanıyordu. "Hayır," dedi boğazı düğümlenerek. "Torpil yaptığından haberim yoktu."

Babası bezgin bir ifadeyle ona baktı. "Bir babanın yapması gerekeni yaptım. Sen de buna minnettar olmalısın."

Inara deri koltuğun üzerindeki bir ize bakarak sakinleşmeye çalıştı. Asıl meseleden uzaklaşmamalıydı. "Benim için yaptığın her şeye minnettarım, baba. Gerçekten. Ama Rothesay'de hayat dolu olduğumu hissediyorum. Restorasyonla ilgili pek çok fikrim var ve oteli işletmek için heyecan..."

"Otel işletmeciliği hakkında ne biliyorsun? Hiçbir şey."

"Pek öyle sayılmaz. Öğrenciyken Rome Cavalieri'de çalışmıştım ve hoşuma gitmişti."

"İki hafta çalışmak iş tecrübesi kazandırmaz."

Ah. Inara ses tonunu alçaltarak taktik değiştirdi. "Bence Dahlia Teyzem malikâneyi bana bıraktı çünkü oraya ait olduğumu ve ona yeni bir hayat vereceğimi biliyordu. Bunu yapmak istiyorum. Starbucks'ın kahve tedarikçileriyle çalışmaktan daha çok istiyorum."

Babası bir süre sessiz kaldı. "Masrafları nasıl karşılayacaksın? Öğrenim kredisi borcun olmasa bile o parayı bulamazsın."

Inara gözlerini kapattı ve cesaretini kaybetmeden önce konuşmaya başladı. "Sen, baba. Benim finansal ortağım olmanı istiyorum. Bunu bir düşün. Gemi turu şirketin sayesinde turizme dair her şeyi biliyorsun. Orcas Adası'ndaki bir butik otel, senin gibi bir adam için mükemmel bir yatırım olur."

"Inara," dedi babası başını iki yana sallayarak.

"Bu fikir annemin çok hoşuna giderdi. Rothesay onun aile mirasıydı ve onu satmamıza çok üzülürdü." Inara kılını kıpırdatmaksızın babasının diyeceklerini bekledi. Fazla ileri gittiğinin farkındaydı.

Babası omuzlarını düşürerek karısının şömine rafının üzerindeki fotoğrafına baktı. Inara'nın onun hakkında söylediklerini kabullenmektense, işle ilgili konulara değinmeyi tercih etti. "Şu an bu kadar riskli bir yatırım yapamam. Biliyorsun."

"Öyleyse sadece borç ver," dedi Inara babası hayır demeden önce. "Restorasyon ve kişisel masraflarımı karşılayacak bir borç. Oteli açar açmaz faiziyle geri öderim."

"Peki ya işe yaramazsa? Ya hiç para kazanamazsan?"

"Malikâne hâlâ bende olur," dedi Inara. Söyleyeceği şeyler hiç hoşuna gitmese de devam etti, "Onu teminat olarak say. Otel para getirmezse, borcunu ödemek için onu satarım."

O sırada telefon çalmaya başlayınca babası çabucak ayağa kalkarak masasına yöneldi. "Açmam gerek," dedi Inara'ya. Ardından telefonu bekleterek düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. Göz göze geldiklerinde Inara babasının gözlerindeki parıltıyı yakaladı.

"Kızımı mutlu etmekten başka bir şey ister miyim? Detayları daha sonra konuşuruz, fakat harcadığın her kuruşun hesabını vermen şartıyla sana borç vereceğim. Anlaştık mı?"

Inara koşarak babasına sarıldı. "Teşekkür ederim! Pişman olmayacaksın. Söz veriyorum."

Babası diğer eliyle Inara'yı kucakladı. "Hoşuma gitmeyen bir şey olduğunda borcu geri alma hakkımı saklı tutuyorum. O zaman malikâneyi hemen satman gerekecek," diye uyardı. "Bu riski almak istiyor musun?"

Inara işlerin oraya kadar varmayacağını düşündü. Rothesay Oteli'nin bir sonraki yaz açılmış olacağından emindi. "Evet. Teşekkürler, baba."

"Bu kadar erken teşekkür etme, evlat. Restorasyon nasıl gidecek görelim."

Dördüncü Bölüm

7 Şubat 1886, Pazar – akşamüstü
Seattle, Washington Bölgesi

"Rahat mısın, *năinai*?" diye sordu Mei Lien, büyükannesinin defalarca iyi olduğunu söylemesine rağmen. İkisi de bunun manasız bir soru olduğunu biliyordu. *Prince of the Pacific*, Pasifik'in Prensi adlı gemiye bindirildiklerinde onlara ara güvertedeki bütün kamaraların dolu olduğu ve geriye sadece üst güvertedeki birinci sınıf kamaraların kaldığı söylenmişti. Sonrasında biletleri için kişi başı yirmi dolar vermeye zorlanmış ve olabilecekler-den korktukları için bu parayı ödemişlerdi. Yeni hayatlarına başlamak üzere Çin'e doğru yol alırken çok az paraları kalmıştı. Ama babasının ona dediği gibi en azından hayatta ve bir aradaydılar.

Kamaralarına yerleşip babasının yaralarıyla ilgilendikten sonra Mei Lien kapının önüne çıkıp, koridordan geçen görevlileri durdurarak yiyecek istemeye başladı. Kimsenin yardımcı olduğu yoktu. Her yeri temiz tutmakla görevli gibi görünen beyaz üniformalı delikanlılardan etrafa emir

yağdıran mavi üniformalı adamlara kadar herkes onu görmezden geliyordu. Gemi saat dörtte, olması gerekenden bir hayli geç vakitte rıhtımdan ayrıldığında, Mei Lien tüm cesaretini toplayarak alt güvertenin yolunu tuttu. Mutfakta bulduğu kuru bir somun ekmeği gömleğinin altına saklayıp kamaraya getirdi. Ama hâlâ açlardı.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı büyükannesi Mei Lien'in sorusunu. Çift kişilik yatakta oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı. "Sadece yorgunum. Sen de dinlenmelisin." Ardından uyumakta olan oğlunun yanına uzandı. Kamarada Mei Lien için yatak yoktu. Zaten uyuyacak halde de değildi.

Mei Lien fazla uyuduğundan endişe ettiği babasının üzerine eğildi. Tek gözünün etrafı ve yüzünün yarısı şişerek morarmıştı. Yaralarla elinden geldiğince ilgilenmiş olsa da babasının yanağının altına koyduğu beze hâlâ kan sızıyordu. Babasının hiç sızlanmamasına rağmen ekmeğini yer yemez uykuya dalması, yaralarının göründüğünden çok daha ağır olduğunun kanıtıydı.

Mei Lien endişe ve korkudan yorulmuş bir halde sandalyeye çökerek başını duvara yasladı. Puget Koyu'nda ağır ağır ilerleyerek Seattle'dan ve evinden uzaklaşan geminin sarsıntısını hissedebiliyordu. Kamaranın yuvarlak penceresinden, yanından geçmekte oldukları adaya vuran günün son ışıkları görünüyordu. Neredeyse akşam olmuştu. Mei Lien gerçeği daha fazla görmezden gelemedi. Evini bir daha asla göremeyecekti. Çin'e gidiyorlardı.

Yataktan hafif bir inilti duyuldu. Mei Lien oturduğu sandalyeden fırlayarak yatağa yöneldi. Büyükannesine attığı hızlıca bakış, onun sakin bir uykuda olduğunu gösteriyordu. Ama babası yara bere içindeki başını hızla sağa sola oynatıyordu.

"Şişşt, baba, güvendesin," diye fısıldadı Mei Lien, babasının yara almamış yanağına usulca dokunarak. Onu bu kadar incinmiş görmek Mei Lien'i korkutuyordu. Babasını kaybederse ne yapacağını bilmiyordu. Hayatı boyunca tüm ailesi, babası ve büyükannesi olmuştu.

Beyaz çocukların anneleri ve dadıları Mei Lien ile oynamalarına izin vermezlerdi. Kendisi gibi çekik gözlü çocuklarla ise nadiren karşılaşırdı. Seattle'daki Çinlilerin çoğu çalışıp Çin'deki ailelerine para göndermek için gelmiş bekâr erkeklerdi. Ve hiçbirinin Mei Lien yaşında çocuğu yoktu. Ona Çin kültürü, ev ve aileyle ilgili bilmesi gereken her şeyi büyükannesi öğretmişti. Babasının dükkânında çalışarak Amerikan kültürünün yanı sıra İngilizce konuşmayı, okumayı ve yazmayı öğrenmişti. Ailesi onun tüm hayatıydı. Babasının iyi olmasına ihtiyacı vardı.

Babası uykusunda inlemeye devam ediyordu. Mei Lien onun acısını dindirmek için bir şeyler yapmalıydı. O an aklına bir fikir geldi. Seattle'daki bütün Çinlilerin gemiye bindirildiğini duymuştu. Öyleyse Jong Li gemide bir yerlerde olmalıydı.

"Baba, sana yardım edecek birini getireceğim. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim," diye fısıldadı babasına. Ardından Seattle'ın hasta ve yaralı Çinlileriyle ilgilenen şifacıyı bulmak için akşamın soğuk havasına adım attı. Geminin her köşesini aramak zorunda kalsa bile onu bulmadan dönmeyecekti.

Brandalarla örtülü filikaların yanından geçerek yemek aramak için kullandığı merdivenlere yöneldi. Alt güverteye ineceği sırada biraz ilerideki bir kapı açıldı ve dışarı iki üniformalı görevli çıktı. Mei Lien'in aklına Jong Li'yi aramaktan daha iyi bir fikir geldi.

Adamlar derin bir sohbete dalmış ve Mei Lien'i fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Mei Lien erkek çocuğu gibi göründüğünü ve böyle şeyler yapabileceğini hatırlayıp, adamların yolunu keserek onları durdurdu.

"Lütfen, bayım," diye yalvardı en iyi İngilizcesi ve mahzun bakışlarıyla. "Babam yaralı ve yardıma ihtiyacı var. Gemide hiç doktor var mı?" Tepkilerini görmek için göz ucuyla adamlara baktı.

İki adam da Mei Lien'in yakarışından etkilenmişe benzemiyordu. Yüzü çilli olanı başını güvertenin korkuluklarına çevirerek onu duymazdan geldi. Diğeriyse boğazını temizlese de bir şey söylemedi. Mei Lien sorusunu yüksek sesle yineledi.

Adamlar ise onu duymamış gibi davranmayı sürdürüp sohbetlerine devam ederek Mei Lien'in yanından geçip gittiler.

Mei Lien genç adamların uzaklaşmasını seyretti. Denizden gelerek yüzüne çarpan buz gibi su damlalarının farkında bile değildi. Öfkeden teni alev almış gibiydi.

Bu sabah uyandığından beri kendilerinin üstün olduğuna inanan beyaz adamların zalim davranışlarına maruz kalmıştı. California'dan Wyoming'e kadar beyaz adamlar tarafından dövülen, asılan, vurulan, haksızlığa uğrayan Çinlilerin hikâyelerini duymuştu. Bu yüzden onu evinden etmelerine izin vermişti. Bu yüzden bu gemiye binmişti. Gitmek istemediği bir ülkenin ödemek istemediği yol parasını bile ödemişti. Ama onun Çinli olmasının ve onu görmezden gelen bu adamların Çinli olmamasının bir önemi olmamalıydı. Sonuçta hepsi insandı ve sırf bu yüzden babası yardım görmeyi hak ediyordu.

Ne yaptığının farkına varmaksızın adamların peşinden gitti ve kızıl saçlının omzuna hafifçe vurdu. "Affedersiniz. Babamın doktora ihtiyacı var. Hemen. Onu nerede bulabilirim?"

İki adam şaşkın gözlerle ona baktı. Ardından göz göze gelerek kahkahalara boğuldular. "Doktorun müsait olduğunu sanmıyorum," dedi koyu saçlı olanı arkadaşını dirseğiyle dürterek.

"Diğer Doğuluların yanına git. Orası daha sıcak," dedi diğeri. Bakışları daha dostçaydı. Mei Lien onun gözlerinde mahcubiyeti andıran bir pırıltı yakaladı.

"Babam doktora görünür görünmez sıcak bir yere girmekten mutluluk duyarım."

Kaba olan adam cevap vermek yerine doğrularak arkadaşının kolunu tuttu. "Haydi, Ralph. Uymamız gereken emirler var."

Ralph tereddüt etti. "Üzgünüm," dedi Mei Lien'e alçak sesle. "Bize burnumuzu sokmamamız söylen..." Ama cümlesini bitirme fırsatı bulamadan arkadaşı tarafından çekiştirilerek uzaklaştı.

Mei Lien gerçekten erkek olmayı diledi. Öyle olsaydı ikisinin peşinden gider ve çenelerine atacağı birer yumrukla o çok önemli işlerini yarıda keserdi. Beyaz adamların dinleyeceği tek şey buymuş gibiydi.

Jong Li'yi bulma planına dönerek yeniden merdivenlere yöneldi. Tam o sırada üzerinde 'Kaptan Köşkü' yazan bir kapı dikkatini çekti. Kapının ardındaki ışık açıktı. Gemiden sorumlu adamı orada bulabileceğine şüphe yoktu. Belki onu babasına yardım etmeye ikna edebilirdi. Ne de olsa yolculuk ücretini ödemişlerdi.

Başına gelebileceklere aldırış etmeden kapıya doğru yürüdü. Tam kapıyı araladığı sırada içeriden gelen sesleri duyarak durdu.

"Yükü boşaltma konusunda emin misiniz, efendim?" diye sordu biri fısıldayarak. Belli ki duyulmak istemiyordu.

"Kesinlikle, kaptan," diye yanıtladı bir başka ses. Mei Lien'in daha önce hiç duymadığı ağır, yabancı bir aksanla konuşuyordu. Kelimelerinin sonunu inişli çıkışlı bir şekilde getiriyor, sesli harfleri birbirinden ayırmayı zorlaştırıyordu. "Bu pislikleri gemimde tutamam. Kendine saygısı olan hiç kimse daha önce pis bir Doğulunun yattığını bildiği yatakta yatmaz. Onlardan ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi. Yükü boşaltmamıza daha ne kadar var?"

"Önce koydan çıkmamız gerek," diye yanıtladı kaptan. "Akıntının cesetleri kıyıya taşımasını istemeyiz."

"Haklısın, kaptan. Ama yükü ne kadar erken boşaltırsak, o kadar iyi."

Soğuk rüzgârla alakası olmayan bir ürperti, Mei Lien'in tüm bedenini sardı. Olduğu yerde buz kesmişti. Yükü boşaltmak... Cesetler...

Yük dedikleri şey Mei Lien ve Seattle'ın diğer Çinlileriydi.

Gerçek, yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. Gerileyerek metal kapıdan uzaklaşırken, kapı kulpuna uzanan eli hâlâ havadaydı.

Çin'e gitmiyorlardı.

Denizin dibinden başka bir yere gittikleri yoktu.

Hayır. Yanlış anlamıştı. Yanlış anlamış olmalıydı. İnsanlar koca bir gemi dolusu insanı okyanusa atmazdı. Beyaz

şeytan *Bok Guey* bile sırf Çinlilerden hoşlanmıyor diye böyle büyük bir katliam gerçekleştirmezdi.

Ama daha önce de olmuştu, değil mi? Son yirmi yılda kıyı boyunda sayısız Çinli öldürülmüştü. Bilhassa dört yıl önce Çinlilerin ülkeye girişi kanunen yasaklandığından beri. Şimdi neden şaşırıyordu ki?

Mei Lien titreyerek kapıdan ve kapının ardındaki canavardan uzaklaştı.

Gün ağarmadan önce o ve ailesi ölmüş olacaktı. Bu gerçek onun tam anlamıyla idrak edemeyeceği kadar korkunçtu.

Kamarada uyumakta olan büyükannesini düşündü. Edep konusunda her ne kadar inatçı ve katı biri olsa da büyükannesi ona güç veriyordu. O, Mei Lien'in tanıdığı tek anneydi. Çince okumayı ve yazmayı büyükannesinden öğrenmişti. Ona yemek pişirmeyi, temizlik yapmayı ve ev işleriyle ilgilenmeyi de o öğretmişti. Babasının dükkânında satıp, her pazar koca bir tavuk almalarına yetecek kadar para kazanmalarını sağlayan o güzel para keselerini işlemeyi ondan öğrenmişti. Mei Lien büyüyüp serpildiğinde ve kasabadaki erkeklerin dikkatini çekmeye başladığında, erkek çocuğu gibi giyinmesi gerektiğine karar veren de büyükannesi olmuştu.

Ya babası! Babası başarılı bir tüccar olma ve güçlü kuvvetli oğullar büyütme hayaliyle hamile karısını ve annesini Amerika'ya getirmişti. Ardından karısını kaybetmiş ve bir kız çocuğu büyütmüştü. Öte yandan bir kez olsun şikâyet etmemiş ve Mei Lien'i daima el üstünde tutmuştu. Kızına altın parçası diyordu. Mei Lien Seattle'daki diğer Çinli çocukları pek tanımasa da bir babanın kızını bu kadar önemsemesinin nadir görülen bir şey olduğunu biliyordu. Böyle

güçlü, onurlu bir adamın ölmek üzere olduğunu bilmek ve buna engel olamamak onu nefessiz bırakıyordu.

Titrek adımlarla korkuluklara yürür yürümez midesindeki bir avuç yiyeceği denize boşalttı. Gözyaşları içinde ağzından damlayan ve rüzgâra kapılarak çalkantılı, koyu dalgalara karışan safra suyu ve salyaları seyretti. Kışın soğuğuna rağmen ter içindeki avuçları metal korkuluklarda kayıyordu.

Duyduğu bir ses Mei Lien'in dikkatini çekti. Arkasını döndüğünde kaptan köşkünün kapısının açıldığını fark etti. Hızlıca yakındaki bir filikanın gölgesine saklanıp, mümkün olduğunca çömelerek nefesini tuttu.

Deniz mili ve havanın durumuyla ilgili bir şeyler tartışan iki ses dışarı çıktı. Mei Lien çalkalanan midesi ve titreyen nefesine rağmen ses çıkarmamaya gayret ederek, filikaya bağlı halatı iki eliyle sıkıca tuttu.

Onların karşısına çıkamazdı. Onurunu kaybedip ailesinin hayatı için onlara yalvaramazdı. Bunlar insan değil, şeytandı. Şeytanlar laftan anlamazdı.

Saklandığı yerin yakınından geçerlerken, Mei Lien hayatını sona erdirecek olan adamlara baktı. İkisi de şaşırtıcı derecede gençti. On yedi yaşındaki Mei Lien'den on yaş kadar büyüklerdi. Birini görmek zordu, çünkü paltosunun yakasını yukarı kaldırmış ve kaptan şapkasını neredeyse gözlerine kadar indirmişti. Ancak Mei Lien'in asıl dikkatini çeken diğeriydi. Tuhaf bir aksanla konuşan adamdı bu. Kaptanın cevap verdiği adamdı. Suçlanması gereken oydu.

Adam yetkinin onda olduğunu bilen biri gibi yürüyordu. Güvertedeki fenerler, yüz hatlarını tüm ayrıntısıyla aydınlatacak kadar ışık saçıyordu. Yine de Mei Lien onu yalnızca

profilden görebiliyordu. Şapka takmamıştı. Ortadan ikiye ayrılmış kısa, kızıl saçları, kulaklarının hemen üzerinde bitiyordu. Kızıl kaşları düz birer çizgi halindeydi. Gözleri kaptanın söylediği bir şeye gülerken bile ölü gibi donuk görünüyordu. Düzgün burnunun altındaki ince dudakları kıpırdayarak bir şeyler anlatıyordu. Ama Mei Lien'in kafasının içindeki uğultu, neler konuştuklarını duymasına engel oluyordu.

Mei Lien'in başkalarından nefret etmek için pek sebebi yoktu. Ama bu adama duyduğu nefret tarif edilemez boyuttaydı. Yine bir erkek çocuk olmayı diledi. Böylece onu yakasından yakalayabilir, aynısını ailesine ve diğer masumlara yapmasına fırsat vermeden gemiden aşağı atabilirdi.

Adamlar gözden kaybolur kaybolmaz kamaraya koştu.

"Oğlum, ne oldu?"

Mei Lien başını kaldırdığında bitkin bir halde kamaranın kapısına yaslanan babasını gördü. Onu aramaya çıkmış ama fazla uzağa gidecek gücü bulamamış gibiydi. Babasının yüzündeki endişe Mei Lien'in öfkesini bıçak gibi kesti.

Mei Lien'in adımları yavaşladı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Babasına söylemek zorundaydı. O onları kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi. Daha önce de gemiye bindiğinden, limana varana dek saklanabilecekleri bir yer biliyor olabilirdi.

Mei Lien babasına yaklaştı. Küçükken yaptığı gibi onun kucağına kıvrılmak ve babasının onu tüm kötülüklerden koruyacağına inanmak istiyordu. Onun yerine yüzünün yaralı olmayan kısmını okşayarak gözlerinin içine baktı. Gözlerinde babasının asla itiraf etmeyeceği bir acı görüyordu. "Canının yanması hiç hoşuma gitmiyor."

Babası yanağını bir süre Mei Lien'in eline yasladı. Mei Lien'in yüreği daha da sızladı. Bu nazik, cesur adam onu bekleyen kaderi hak etmiyordu. Bunu hak eden en son kişi oydu.

"Söylesene, kızım. Yüzündeki ifadenin sebebi ne?"

Mei Lien gözlerini kapattı. Her şeyi değiştirecek olan kelimeleri söylemeden önce bir süre bekledi. Şu an birbirlerini seven bir aileydiler. Bildiklerini söyledikten sonra ise hayatta kalmak için savaşan ya da kendi kaderlerini kendileri seçemediği için ağlayan bir aile olacaklardı.

Gözyaşlarına hâkim olmak için gözlerini sımsıkı yumdu. "Affet beni, baba. Sana korkunç şeyler söylemem gerek."

Yanağına dokunduğu babasının kaskatı kesildiğini hissederek gözlerini açtı. Babası arkada uyumakta olan annesine göz atarak kapıyı usulca kapattı.

"Biri seni incitti mi? Bir erkek mi?" diye sordu elleriyle Mei Lien'in başını ve kollarını yoklayıp, yara bere arayarak. Güvertedeki gaz lambalarının zayıf ışığında bile Mei Lien babasının bembeyaz kesildiğini görebiliyordu.

Babasını tekrar yatağına götürmek istese de buna izin vermeyeceğinden emindi. Başını iki yana sallayarak yanıtladı. "Hayır, öyle değil."

"Anlat." Kanının çekilmesine rağmen babasının sesi her zamanki gibi güçlüydü. Mei Lien konuşmak için ihtiyaç duyduğu cesareti bu seste buldu.

Önce arkasına, ardından sağına soluna baktı. Islak, karanlık güvertede yalnız olmalarına rağmen babasına yaklaştı. "Kaptanla amirinin konuştuklarını duydum. Bizi Çin'e götürmüyorlar."

"Nereye götürüyorlar? Victoria? San Francisco?"

Mei Lien başını iki yana salladı. "Hiçbir yere. Cesetlerin akıntıyla kıyıya vurmayacağı bir yerde yükü boşaltmaktan bahsettiklerini duydum."

Babasının gözbebekleri bir anda büyüdü. Canının acımasına rağmen başını sertçe iki yana salladı. "Hayır. Hayır, yanlış anlamış olmalısın."

"Baba, bir düşün," dedi Mei Lien onu inandırmak için ellerini tutarak. "Geçen sonbahar üç Çinli, sırf beyaz adamların iş istediği Squak Valley'deki çiftlikte çalıştıkları için öldürüldü. Son aylarda Çinliler aynı sebeple Tacoma'dan ve diğer tüm madenlerden kovuldular. Bizi burada istemiyorlar. Neden bizi Çin'e götürmek için zaman ya da para harcasınlar? Bunun onlar için çöp taşımaktan farkı yok."

Babasının bakışları Mei Lien'in arkasına kaydı. Mei Lien de arkasına baktığında geminin kıç tarafından gelmekte olan kaptanı gördü. Bu defa yalnızdı.

Kaptan onlara bakmaksızın geçip giderken Mei Lien korkuyla sindiğini hissetti. Kaptan, köşküne girip gözden kaybolana dek babasıyla sessizce onu izlediler.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Mei Lien. Babasının planını bir an önce eyleme geçirmek istiyordu.

Babası dönerek ona baktı. Bakışlarındaki bir şey, Mei Lien'in yüreğinin sıkışmasına neden oldu. "Baba?"

Babası motorların ve gemiye çarpan dalgaların bastırdığı alçak bir sesle, "Emin misin, Mei Lien?" diye sordu. "Böyle olacağından emin misin?"

Mei Lien yanılıyor olmayı diledi. "Evet, baba. Ne yapacağız?" diye yineledi.

Babası cevap vermek yerine hızla çalkalanan karanlık sulara baktı. Düşünüyor gibiydi. Ardından tek kelime etmeksizin kamaraya girdi ve yerdeki valizleri aldı.

Mei Lien içeri girerek gitgide artan bir korkuyla babasını izlemeye başladı. Babası kendi valizindeki para kesesini çıkardıktan sonra büyükannenin valizini açtı. Annesinin eşyalarını karıştırma cesareti göstermesi, onun özeline saygısızlık etmesi, Mei Lien'in olacaklardan hoşlanmayacağının belirtisiydi.

Babası eline aldığı işlemeli para kesesini Mei Lien'in ellerine tutuşturdu. "Bunu göğsüne sardığın bezin içine sakla. Acele et, çabuk!"

Mei Lien soru sormaksızın söyleneni yaptı. Soğuktan ve korkudan kaskatı kesilen parmaklarıyla ceketinin düğmelerini açıp, keseyi gömleğinin yakasından içeri soktu. Ardından onu kadınlığının delillerini gizleyen kumaşın altına sıkıştırdı. Ceketinin düğmelerini yeniden ilikledikten sonra babasına baktı. Ona tamamen güveniyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Babası uzunca bir süre ona baktı. Yüz hatları düşünceler ve duygularla gölgelenmişti. Ardından Mei Lien'in yüzünü nasırlı avuçlarının arasına alarak gözlerini gözlerinin içine dikti. "Kızım, mutlu yaşa ve derinden sev. Senin için tek dileğim bu." Mei Lien bunu neden söylediğini soramadan önce babası onu bırakarak geriledi. "Şimdi çok geç olmadan gitmen gerek."

Gitmek mi? "Nereye gidiyoruz, baba? Saklanabileceğimiz bir yer mi biliyorsun?"

Babasının yüzüne karanlık bir gölge düştü. "Büyükannenle ben, annen ve babamla birlikte olacağız. Kaderimiz bizi buraya sürükledi. Vakti geldiğinde de bunu kabullenecegiz. Sana gelince kızım, sana yazılan bu kaderi kabul etmiyorum. Acele et!" Onu kapıdan iterek kamaradan çıkarıp, karanlık sulara bakan korkulukların önüne getirdi.

Mei Lien anlayamıyordu. "Neler diyorsun? Nereye gitmem gerek?"

Babası denize dönerek başıyla ileriyi işaret etti. "Oraya. Şu karaltıyı görüyor musun? O bir ada. Muhtemelen açık denize açılmadan önceki son ada. Oraya yüzebilirsin, Mei Lien. Sen iyi bir yüzücüsün. Birkaç yaz önce sana gölde yüzme öğretmiştim, hatırlıyor musun?"

Aşağıdaki kapkara, köpüklü dalgalara atlama düşüncesi Mei Lien'in dizlerinin bağını çözmüştü. "Yapamam. Olmaz, baba. Yapamam." Başını iki yana sallayarak korkuluklardan ve altındaki korkunç karanlıktan uzaklaştı.

"Kızım, bak bana," dedi babası Mei Lien'i kolundan yakalayıp, kanlı yüzünü onunkine yaklaştırarak. "Başka seçeneğin yok. Yaşamak istiyorsan atlamak zorundasın." Denize baktıktan sonra tekrar kızına döndü. "Birazdan adayı geride bırakmış olacağız. Hemen gitmen gerek."

Mei Lien hayır dercesine başını salladı. "Yapamam. Yapamam."

"Yapacaksın." Babası onu kendine çekerek bağrına bastı. "Ataların seni korusun."

Mei Lien ayaklarının altında buharlı geminin sarsıntısını hissediyordu. Buna titreyen bedeninin sebep olup olmadığını merak etti.

"Başka seçeneğin yok," dedi babası tıslamaya benzer bir sesle. Ve Mei Lien ne olduğunun farkına varamadan, onu geminin soğuk, metal korkuluklarına doğru iteledi. "Tırman, Mei Lien."

Beşinci Bölüm

31 Mayıs, Perşembe – günümüz
Seattle Merkezi

"Selam, Zoé, babam müsait mi?" diye sordu Inara telefonda, arabasıyla Seattle trafiğinde ilerlerken. Hıncahınç dolu arabayla adaya dönüyordu. Ama hafta boyunca babasına giysi kolundan bahsetmeyi unuttuğunu yeni fark etmişti. Eşyalarını toplamak ve otel restorasyonuna başlamak için gereken ayarlamaları yapmak tüm vaktini almıştı. Önceki gün nihayet Starbucks'ın işe alım müdürü ile görüşmüş ve ona işi reddettiğini bildirmişti. Hızlı ve rahatsız edici bir görüşme olmuştu. Yine de bütün zorluğuna rağmen Inara kendisi için doğru şeyi yaptığını hissediyordu.

Ama bu bir bakıma korkutucuydu. Büyük bir hata yapıyorsa ne olacaktı?

"Üzgünüm, Inara, değil," diye yanıtladı babasının asistanı. "Yõu Yi yöneticileriyle toplantıda. Hiçbir sebeple rahatsız etmememi söyledi. Anlaşmanın kritik bir evresindeler."

"Ah, tamam. Orada olduklarını unutmuşum. Öyleyse sonra ararım," diyerek telefonu kapattı Inara. Saate

baktığında hızlı yol aldığını fark etti. Trafik olmaz ya da vapur gecikmezse, akşam yemeği vaktinden önce adada olurdu. Bir an önce oraya varmak için sabırsızlanıyordu.

Olive Way rampasından kuzeye saptığında hâlâ giysi kolunu düşünüyordu. Profesöre attığı e-postaya cevap alamamıştı. Profesörün çalıştığı Washington Üniversitesi köprünün hemen karşısındaydı. Oraya uğrayıp onunla yüz yüze görüşebilirdi. Sonra da o giysi kolunu tamamen aklından çıkarıp yola devam edebilir ve sadece otele odaklanabilirdi.

Evet, bunu yapacaktı. Sağa sinyal vererek Üniversite Bölgesi'ne saptı. Neyse ki profesör yaz tatilinde değildi.

Kampüste bir park yeri bulur bulmaz telefonunu çıkardı ve üniversitenin internet sitesine girerek profesörün odasının yerini öğrendi. On dakika sonra üzerinde *Prof. Daniel Chin, Çin Kültürü ve Edebiyatı* yazan ahşap kapıyı tıklattı.

Ses yoktu.

Kapıyı bir kez daha tıklattıktan sonra duvarda asılı olan ders programını fark etti. Görünen o ki Profesör Chin, Bagley Binası'nda Modern Çin Tarihi dersi vermekteydi. Ders saat on iki buçukta sona erecekti.

Saate bakmak için telefonuna göz attı. Dersin bitmesini bekleyecek olursa vapuru kaçıracaktı. Bunun, aklını kurcalayan bu sırdan kurtulmaya değeceğine karar verip, binadan çıktı.

Yıllarca ders aldığı kampüse ve Bagley Binası'na aşinaydı. Biraz yürüdükten sonra kendini Drumheller süs havuzunun ve uzaktaki Rainier Dağı'nın nefes kesen manzarası karşısında buldu. Tüm kasabalılar gibi bir süre hayranlıkla dağı seyredip ilerideki sessiz, taş binaya doğru yürümeye devam etti.

İlk sınıfa göz attığında ders anlatanın bir kadın olduğunu gördü. Bir sonraki konferans salonu ise kürsüdeki Asyalı adamı dinleyen öğrencilerle doluydu. Bu Profesör Chin olmalıydı. Kampüste geçirdiği onca yıl boyunca bu profesörle hiç karşılaşmamıştı.

Bay Chin, bir profesöre göre oldukça gençti. Muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı, ama konusunda uzman olduğu her halinden belliydi. İlginç gerçeklerle ve ekrandaki görsellerle dinleyicilerinin dikkatini çekiyor, sesindeki tutku her öğrencinin ilgisini üzerinde tutuyordu.

Inara dizüstü bilgisayarlarında not almakla meşgul olan iki kızın yanından geçip, üç sıra arkadaki boş bir yere oturdu. İki kız da asık bir suratla Inara'ya baktı. Inara oturduktan sonra etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Salonun neredeyse tamamı kızlarla doluydu.

"Peki, sizce Mançuların ülkeyi ele geçirmesi Hanlar için ne anlama geliyordu?" Profesörün sesi büyük bir sırrı açıklamak üzereymiş gibiydi. Inara kendini derse kaptırdığını fark etti.

Sonraki on dakika boyunca Inara, Çin tarihi hakkında hiç bilmediği şeyler öğrenmişti. Profesörün yaydığı enerji tüm salonu kaplıyor, normalde arka sıralarda uyuklaması gereken öğrencilerin bile ilgiyle onu dinlemesini sağlıyordu. Profesör Chin'in dersleri Hollywood dedikoduları tadındaydı.

Ders biter bitmez salonda bir hareketlilik başladı. Inara sırasında oturup, öğrencilerin eşyalarını toplayarak salondan çıkmasını bekledi. Bir grup kız kürsüdeki profesörün etrafını sarmış, ona sorular soruyordu. Profesör dizüstü bilgisayarını projektörden çıkarıp çantasına koyarak omzuna

astı. Kız grubu profesörle birlikte kapıya doğru yürürken, Inara profesörü durdurmak için ayağa kalktı.

"Affedersiniz, Profesör Chin. Bir dakikanızı alabilir miyim acaba?"

Profesör ela gözlerini bir anlığına Inara'ya çevirdikten sonra tekrar yanındaki kıza döndü. "Britta, neden asistanıma e-posta atıp ofisimde olduğum süre zarfında bir randevu ayarlamıyorsun? O zaman sorunu daha ayrıntılı bir şekilde açıklayabilirim." Ardından gözlerini Inara da dahil olmak üzere etrafını kuşatan bayanlara çevirdi. "Bu söylediğim sizler için de geçerli. Bir randevu ayarlayın, ben de memnuniyetle sorularınızı yanıtlayayım. Ama şimdi bir toplantıya yetişmek zorundayım."

Profesör kalabalıktan sıyrılarak dışarı çıktı. Inara ona yetiştiğinde süs havuzuna varmışlardı. "Profesör Chin, yalnızca bir dakika, lütfen."

Profesör durup Inara'ya döndü. Hatta düzgün, beyaz dişlerini sergileyerek gülümsedi. Ama Inara onun rahatsız olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu. "Üzgünüm, Bayan...?"

"Inara Erickson," dedi Inara elini uzatarak.

Inara kim olduğunu ve ne istediğini açıklama fırsatı bulamadan, profesör yürümeye devam etti. "Saat ikiden dörde kadar odamdayım. O saatlerde odama gelin."

Inara, Arnavut kaldırımlı yolda aceleyle yürüyen profesöre yetişmek için adımlarını sıklaştırdı. "Profesör Chin, ben öğrenci değilim. Bana hakkında bilgi verebileceğinizi ya da en azından yardımcı olacak birine yönlendirmenizi umduğum işlemeli bir giysi kolu buldum. Size fotoğrafını atmıştım."

Profesör aniden durdu. Inara onun durduğunu ancak iki adım sonra fark edince hemen arkasını döndü. "Bayan Erickson, elbette. Bağışlayın. E-postanızı gördüm ama henüz yanıtlama fırsatı bulamamıştım. Elinizdeki büyüleyici bir parça."

Inara profesörün ilgisini çekmeyi başardığı için büyük bir memnuniyet duydu. "Yanımda," dedi hafifçe çantasına vurarak.

Profesör saatine göz attı. "Sanırım toplantıma biraz gecikebilirim. Buyurun, ofisime geçelim."

Ofise girdiklerinde profesör masasındaki bir yığın kitabı kenara iterek yer açtı. Ardından masaya beyaz bir örtü serdi. Inara mavi ekose kumaşa sarılı giysi kolunu çıkarıp profesöre uzattı. "Onu Orcas Adası'ndaki aile malikânemizin merdivenlerinin altında buldum. Nereden geldiğine ya da ne zamandır orada durduğuna dair bir fikrim yok."

Profesör Chin gözlerini giysi kolundan ayırmaksızın bir çift beyaz eldiven giydi. "Kumaşa fazla dokunmasak iyi olur. Ellerimizdeki yağ hassas dikişlerin bozulmasına neden olabilir."

Inara gülümsememek için kendini tuttu. Profesörün bu titizliğini çekici bulmamak elde değildi. "Aklımda tutarım, profesör."

"Bana Daniel deyin," dedi profesör, bakışlarını nihayet giysi kolundan ayırıp Inara'ya gülümsedi. Dudağının kenarında bir gamze belirdi. "Ne de olsa öğrenci değilsiniz."

Inara'nın yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı. "Siz de bana Inara diyebilirsiniz."

"Ailenizden birinin ismi miydi?" Profesörün gözlerinde bir pırıltı belirdi. Ama Inara bunun ne anlama geldiğini

çözemeden, profesör bakışlarını yeniden giysi koluna çevirdi. Onu dikkatlice Inara'dan alıp örtünün üzerine serdi.

Inara heyecanla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır, aslında bu Arapça bir isim. Annem bana hamileyken Lübnanlı bir kadınla çalışıyormuş. Kadın bu ismin aydınlık ya da pırıltı anlamına geldiğini söylemiş."

"Çok güzelmiş."

Inara bu defa profesörün gözlerinde gördüğü pırıltıyı tanıdı. Profesör ona belirgin bir ilgiyle bakıyordu. Nefesinin hızlandığını hissetse de aralarında kıvılcımlanan heyecanı hafifletmek için gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

Profesör gözlerini kırpıştırdıktan sonra aniden arkasını dönerek raftan bir büyüteç aldı. Ardından giysi kolunun üzerine eğilip uzunca bir süre sessizce onu inceledi.

"Bu inanılmaz bir şey," dedi profesör coşkuyla. Öyle heyecanlı görünüyordu ki Inara biraz önce aralarında geçen şeyin bir hayal olup olmadığını merak etti. "Daha önce bu ölçekte bu kadar ince işlemeler görmemiştim. Bu 1920 ve 30'lu yıllarda kullanılan bir tekniğe benziyor. Yani iplikler birbirinin üzerine binerek en inceden en kalına doğru katmanlar halinde yükseliyor. Bu da bir yağlıboya tablo etkisi yaratıyor. Bakın..." Dalgaların geminin gövdesine çarptığı noktayı gösterdi. "Bu işlemelerin özelliği dikişlerin uzunluk, yön, renk ve ip kalınlığı bakımından çeşitlilik göstermesi. Bunlar gelişigüzel dikişler değil ama geleneksel nakış örnekleriyle kıyasladığımızda karmaşık görünüyorlar."

Profesör doğrularak giysi koluna bakmaya devam etti. Detaylardan ziyade ona bir bütün olarak bakıyor gibiydi. "Yine de kafamı karıştıran bir şey var. Dikişler bana bunun

1920'li yıllarda yapıldığını düşündürse de kol kesimi 1912'de sona eren Qing Hanedanlığı'na işaret ediyor. Ayrıca motifler de oldukça sıra dışı."

"Ne demek istiyorsunuz?" Inara profesörün yanına sokularak dikkatle kumaşa baktı.

"Bu daha önce gördüğüm hiçbir Çin işlemesine benzemiyor. Yine de şu sembollerden bazıları onun bariz bir Çin işi olduğunu gösteriyor," diyerek giysi kolunun bilek kısmını işaret etti profesör. "Bakın, şurada ormandaki ağaçların içine iliştirilmiş bir kılıç görünüyor. Kılıç, Çin mitolojisindeki Sekiz Ölümsüzler'den birinin sembolüdür."

"Şu da," diye devam etti büyüteci kumaşın sol tarafına tutarak, "suyun girdabına karışmış gibi görünse de bir lotus çiçeği. Lotus, Budist sembolleri arasında tartışmasız en popüleridir."

Profesör duraksadı. Inara daha fazlasının olup olmadığını merak ederek heyecanla bekledi.

Evet, daha fazlası vardı. "Kol manşetine bakılırsa bu bir Çinli ejderha kaftanından kesilmişe benziyor, fakat modeli tamamen farklı."

"Nasıl farklı?"

"Qing Hanedanlığı boyunca Hanedanlık görevlileri gündelik kıyafet olarak bu kaftanları ya da *ch'i-fu* denen giysileri giyerlerdi. Genellikle bu kaftanların göğsünde bir rütbe nişanı ve çeşitli yerlerine işlenmiş olan on iki ejderha olurdu. Gördüğünüz gibi bu kolda hiç ejderha yok. Ayrıca ejderha kaftanlarındaki detaylı süslemeler dirseğin yukarısında biter, ön kolda manşete kadar uzanan sade ve zarif motifler olurdu. Bu kol o motifleri taşımıyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilemiyorum. Daha önce ipek paneller dışında bu gibi işlemeler görmemiştim. Öte yandan onlar bile bu kadar ayrıntılı ve böylesi bir teknikle işlenmiş değillerdi. İşlemeler genellikle doğayı veya Çin efsanelerinden bir sahneyi..."

Profesör aklına bir şey gelmiş gibi ansızın durdu. "Bu sanki..."

"Sanki ne?"

İri iri açtığı gözleriyle Inara'ya bakarak derin bir sesle devam etti. "Sanki daha önce hiç duymadığım bir hikâye anlatıyor gibi. Ve inanın Çin hikâyelerini iyi bilirim."

Profesörün sesi Inara'yı kendine çekmişti. Ona o hikâyeleri anlatmasını istiyordu. Ansızın kendini fazla kaptırdığını ve birbirlerine değecek kadar yakın durduklarını fark etti.

Inara aralarında mesafe bırakmak için sola doğru bir adım attı. "Bir bakışta bu kadar çok şey anlatabilmeniz inanılır gibi değil."

Profesör sırıttı. "Ah, daha yeni başladım, Bayan... şey, Inara," diyerek hafifçe boğazını temizledi. "Acaba bunu bende bırakmayı düşünür müydünüz? Kumaşı üniversitemize ödünç vermeniz karşılığında size küçük bir miktar para teklif edebilirim. Ayrıca ona hak ettiği saygının gösterileceğine dair söz veriyorum. Dilerseniz geri alacağınız bir tarih de belirleyebiliriz."

Küçük bir miktar para. Inara bu parayı otelin restorasyonu için harcayabilirdi. "Sizce bu değerli bir kumaş mıdır?"

"Bunu şu an söyleyemem," dedi profesör. "Kesildiği kaftan da olsaydı mutlaka daha değerli olurdu."

"Konusu açılmışken," dedi Inara, profesör kumaşı tekrar dikkatle sararken, "neden biri bir kaftanın kolunu kesip saklar ki?"

"Eminim iyi bir nedeni vardır. Onu bulmak için bir şansım olsun isterim."

Inara profesörün teklifini düşündü. Kaftan kolunun onu heyecanlandırdığı belliydi. Ayrıca Inara, otel ile meşgul olacak ve kumaşı araştırmak için hiç vakit bulamayacaktı. En kötü ne olabilirdi ki? "Tabii, sizde kalabilir."

"Harika! Ona çok iyi bakacağım. Araştırmalarım esnasında da sizinle iletişimde olacağım. Söz veriyorum." Profesör kaftan kolunu pamuklu bir beze sararak masasının çekmecesine kaldırdı. Ardından bir makbuz doldurup imzalaması için Inara'ya uzatarak saatine göz attı. "Üzgünüm ama şu toplantıya gitmek zorundayım."

"Benim de vapura yetişmem gerek," dedi Inara. Profesör ile binadan çıktıktan sonra tokalaştı. Profesörün uzman tavırları, ofiste gördüğünü sandığı ilginin hayal ürünü olduğuna ikna olmasını sağlamıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Inara. Kumaşla ilgili irtibatta olacağım."

"Teşekkürler. Minnettar olurum." Inara profesörün uzaklaşmasını seyrettikten sonra arabasına dönüp, adada onu bekleyen ve çok yakında butik otel olacak olan malikâneye doğru yola çıktı.

Bir buçuk saat sonra Anacortes'e vardığında ilk vapuru kaçırmış ve bir sonraki için sıraya girmek zorunda kalmıştı. Bu da Rothesay'e saat dokuzdan sonra varmasına neden olmuştu. Güneş batmıştı, ama ada hâlâ karanlıktan önceki o mavi-siyah örtünün altındaydı. Inara valizlerini Dahlia'nın evine taşırken etrafa çöken karanlığı fark ederek güvende olup olmadığını düşündü. Kullanılmayan, boş bir evdeydi.

Tamamen yalnızdı. Ve etrafı kırk bin metrekarelik ürkütücü bir ormanla çevriliydi.

Kapıları kilitledikten sonra üst kata çıkıp yatak odasının penceresini açtı. Kulakları otoban trafiğine benzer bir uğultuyla doldu. Çok geçmeden bunun ormandan esen rüzgârın sesi olduğunu fark etti. Karanlık sessizlik arada sırada ormandaki bir baykuşun ya da denizdeki bir dalgıç kuşunun ötüşüyle bölünüyordu. Burada tek başına olmak herkesi korkuturdu. Ama gecenin sesleri Inara'nın korkusunu hafifletmişti. Burada güvendeydi. Tıpkı bir zamanlar annesinin kollarında olduğu gibi...

Ancak ne yazık ki o kollar bir anda kaybolup gitmişti.

Inara pencereyi açık bırakarak yatmak için hazırlandı. Tom işe başlamak için sabah erkenden burada olacaktı. Sabırsızlanıyordu.

Gecenin seslerini dinleyerek uykuya dalacağı sırada kendini profesörü düşünürken buluverdi. Ne zaman arayacağını merak ediyordu.

Tabii, sadece kumaş hakkında bilgi vermesi için...

Altıncı Bölüm

9 Şubat 1886, Salı
Orcas Adası, Washington Bölgesi

Ters giden bir şeyler vardı.

Mei Lien'e yatağında, büyükannesinin yanında yatmadığını fark ettiren ilk şey ıslak yünlerin ve baca dumanının kokusu oldu. Belki de buna göğsündeki o boş, soğuk ağrı ve onu rahat uykusundan uyandıran öksürük krizi sebep olmuştu. Her ne olursa olsun, gözlerini açtığında onu bekleyen şeyle karşılaşmak istemediğini biliyordu.

Öksürüğü hafiflediğinde gözlerini sımsıkı yummaya ve Union Gölü'nde babasıyla yüzdükleri günün hayaline tutunmaya devam etti. O gün ne de mutlulardı!

Bir ayak sesi duydu. Biri hafifçe boğazını temizledi.

Bu bir erkek sesiydi.

Babasının hayali kaybolduğunda Mei Lien yavaşça gözlerini açtı.

Loş, ahşap bir kulübenin köşesindeki kalın, hasır bir döşekte yatıyordu. Yanı başında onu yutmak üzere olan bir canavar gibi bekleyen iri yarı, beyaz bir adam

duruyordu. Adamın yüzü karmakarışık, kahverengi bir sakalla kaplıydı.

Mei Lien'in anıları bir anda canlandı. Gördüğü son şey onu yakalayan bir canavardı. Buraya nasıl gelmişti? Korkuyla bağırarak gerileyip, sırtını kulübenin sert duvarına yasladı. Daha fazla gidemeyince yastığı kaparak bir kalkan gibi önüne tuttu. Gerekirse onu adama fırlatıp kaçacaktı. Kapı... Kapı ne taraftaydı?

"Uyanmana sevindim. Uyanamayacağından endişeliydim."

Canavar adam, Mei Lien'e saldırmak yerine yatağın yanında hareketsiz bir şekilde durmaya devam etti. Nazik, ilgili kelimeleri görüntüsüyle öyle uyumsuzdu ki Mei Lien'in onu anlaması biraz zaman aldı. Bu bir canavar değildi. Sadece bir adamdı.

Beyaz bir adam.

Mei Lien elindeki yastığı bırakmaksızın adamı incelemeye başladı.

Çenesine uzanan koyu renk saçları ve ağzını gizleyen gür sakalı vardı. Kahverengi bir pantolon ve önden düğmeli mavi, kareli bir gömlek giymişti. Bir elinde dumanı tüten teneke bir bardak tutuyordu. Adam hafifçe öksürünce Mei Lien bakışlarını yeniden onun yüzüne çevirdi. Tıpkı Mei Lien'in ona baktığı gibi o da Mei Lien'e bakıyordu. Aslında nazik denebilecek bakışlara sahipti. Yine de Mei Lien artık onlara güvenmemesi gerektiğini biliyordu.

Adam sanki ona bakmaktan rahatsızmış gibi bakışlarını kaçırdı. Mei Lien bunun sebebini Çinli olmasına yordu. Adamın bakışlarına karşılık verdiği için babasından azar işiteceğini biliyordu.

"Beni anlayabiliyor musun bilmiyorum, ama işte biraz kahve," dedi adam bardağı ona uzatarak. "İçini ısıtır."

Mei Lien daha önce hiç kahve içmemişti. Ama göğsündeki soğuk acı, biraz sıcaklık için can atıyordu. Adamın parmaklarına değmemeye dikkat ederek bardağı aldı ve adam uzaklaşırken kahveyi kokladı. Kokusu sürekli içtiği çaydan çok farklıydı. Daha güçlü ve keskindi. Sıcaktı. Tadına bakmak için küçücük bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. Tadı kül gibiydi. Fakat boğazından aşağı kayan sıvı oradaki acıyı bir nebze hafifletmişti. Bir yudum daha aldı. İşe yarıyordu.

İçinin ısındığını hissederek kahvenin neredeyse tamamını içti. Bir yandan da bitişikteki odada dolanan adamı seyrediyordu. Kulübe bir kutudan daha büyük sayılmazdı ve tam ortasında iki tarafa açılan taş bir şömine bulunuyordu. Mei Lien oturduğu yerden karşı köşedeki çalışma masasını görebiliyordu. Masanın yukarısındaki üç raf, çeşitli mutfak gereçleri ve bardaklarla doluydu.

Mei Lien dizlerinin üzerinde doğrularak odanın geri kalanını, adamın karısını ya da diğer aile bireylerini görmeye çalıştı.

O sırada adam yiyecek dolu bir tabakla şöminenin arkasından çıkıverdi. Mei Lien telaşla yerine dönerek sırtını duvara yasladı. Kahve bardağı hâlâ elindeydi. Sıcak yemeğin kokusu karnının guruldamasına neden oldu. Sesi kesmesini umarak yastığı karnına bastırdı. Bu yabancıya zaafını duyurmak istemiyordu. Yüzünü bardağın arkasına gizleyip, kalan kahveyi tek yudumda bitirdi.

"Bu senin için," dedi adam tabağı yatağa, Mei Lien'in büktüğü dizlerinin dibine bırakarak. Ardından sanki o da

aralarında mesafe olmasını istiyormuş gibi geriledi. "Kızarmış jambon, patates ve elma kurusu sever misin bilmiyorum, fakat karnını doyuracaktır. İki günlük uykunun ardından eminim karnının doymaya ihtiyacı vardır."

İki gün mü? Bunun anlamı babasının ve büyükannesinin çoktan...

Mei Lien düşüncesinin sonunu getiremedi. Babası muhakkak kaderinden kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Hiç şüphesiz Mei Lien duyduklarını yanlış anlamıştı ve babasıyla büyükannesi şu an ülkelerine doğru güvenle yol almaktaydı.

Babası onu çok merak ediyor olmalıydı! Çin'e haber yollamanın bir yolunu bulmalı, ona hayatta olduğunu ve şu an... Şu an neredeydi?

"Tepkilerine bakılırsa beni biraz anlıyorsun," dedi adam. Kendi tabağını alıp yatağın yanına alçak bir tabure çekerek oturdu ve Mei Lien'in yemesini beklemeden yemeye başladı. "Adım Joseph McElroy. Victoria'dan döndüğüm sırada gemiden düştüğünü gördüm. Geç döndüğümüz için şanslıydın, yoksa seni kurtaracak kimse olmazdı. Adın ne?"

Bu soru Mei Lien'i hazırlıksız yakalamıştı. Daha önce hiçbir beyaz adam ona adını sormamıştı. Tanıdığı bütün Çinliler de ona 'oğlan' anlamına gelen *nánhái* diye seslenmişti. Çünkü evin dışında daima bir erkek çocuk gibi giyinirdi. Erkek pantolonları ve gömleklerinin içinde kendini rahat hissediyordu. Doğrusu başka kıyafeti de yoktu. "Liu Mei Lien."

"Tanıştığımıza sevindim, Liu. Bana Joseph diyebilirsin."

Mei Lien beyaz adamların bu hatayı yapmasına alışkındı. "Liu soyadım. Mei Lien adım."

Adam şaşırmış görünüyordu. Ama bir şey demeden başıyla onaylayarak yemeğini yemeye devam etti.

Mei Lien kendi tabağına baktı. O an üzerinde daha önce hiç görmediği uzun, pamuklu bir gömlek olduğunu fark etti. Sürekli göğsüne sardığı bez de kayıptı.

Boş kahve bardağını tabağın yanına bırakıp emin olmak için iki eliyle bedenini yokladı. Gerçekten de kıyafetleri yoktu. Babasının para kesesi de öyle!

"Benim... kıyafetlerim?" Ona soru sormaktan, sırf Çinli olduğu için onu okyanusa atmaya karar verebilecek ya da dövebilecek bir adama güvenmek zorunda olmaktan nefret ediyordu.

Bir diğer düşünce Mei Lien'i okyanusun soğuk suyundan da çok ürpertti. Bu adam onu soymuştu. Yani onun erkek olmadığını biliyordu. Büyükannesi onu erkeklerin savunmasız kadınlara neler yaptıklarına dair defalarca uyarmıştı.

Adam, Mei Lien'in sorusuna gülümseyerek karşılık verdi. Ardından tabağını hızla onunkinin yanına bırakıp ayağa kalktı. "Korkma. Sana zarar vermem." Yatağın ayakucunda bulunan ve Mei Lien'in daha önce fark etmediği bir şifoniyere uzanarak çekmeceyi açtı. "Islak giysilerini çıkarıp seni ısıtmak zorundaydım, yoksa ölürdün. Ama hepsi burada. Gördün mü?"

Adam, Mei Lien'in giysilerini çekmeceden çıkardı. En üstte babasının işlemeli para kesesi duruyordu. Mei Lien babasının tüm paralarını keseye doldurduğu ve onu eline tutuşturduğu anı hatırladı. Şimdi yanında olmasını ne de çok istiyordu. O ne yapmaları gerektiğini bilirdi. Babası onu bu yabancı, beyaz adamdan korurdu.

Mei Lien gözyaşları içinde uzanarak adamın elindekileri aldı. Giysileri yatağın üzerine bırakıp para kesesini yüzüne yaklaştırdı. Gözlerini kapatarak kesenin kokusunu derin derin içine çekti. Babasının kokusunu almaya, onu yanında hissetmeye çalışıyordu.

Ama koklayabildiği tek şey deniz suyunun tuzlu kokusuydu. Babasının kokusu da tıpkı kendisi gibi yok olup gitmişti. Keseyi gözlerine bastırarak yatağa uzandı. Adamın ona neler yapabileceğini umursamaksızın yüzünü çarşafa gömdü.

Neden ailesinin başına bunlar gelmişti? Neden babasının dükkânıyla ilgilenmelerine ve huzur içinde yaşamalarına izin verilmemişti? Yanlış hiçbir şey yapmamışlardı. Hiçbir şey. Ve artık babası yoktu. Büyükannesi yoktu.

Mei Lien'in de yok olması gerekirdi. Bedeni denizin dibinde, ruhu atalarının yanında olmalıydı.

Yine uyumuş olsa gerekti. Gözlerini yeniden açtığında kulübe daha parlaktı. Yatağın tepesindeki kâğıtla kaplı pencereden içeri soluk bir ışık süzülüyordu. Tabağı ve bardağı gitmiş, giysileri yatağın ucuna konmuştu. Adam onun üzerini tekrar örtmüş olmalıydı. Başı yastıktaydı ve elinde hâlâ babasının para kesesi vardı.

Adamın adı neydi? Bir ara söylemiş olsa da Mei Lien umursamamıştı. James? John? Sık sık duyduğu şu beyaz adam isimlerinden biriydi. Joe? Joseph. Evet, buydu. Joseph.

"Bay Joseph?" diye seslendi. Gelmesini hiç istemese de ayağa kalkmadan önce onun nerede olduğunu görmeliydi. Cevap alamayınca üzerindeki battaniyeyi açarak doğruldu. Aniden tutan bir öksürük kriziyle durdu. Göğsündeki ve boğazındaki yanma her öksürükle birlikte ateşe dönüşüyor,

alevler başına yükseliyordu. Babasının dövüldükten sonra hissettiği de bu muydu?

Öksürüğü hafiflediğinde güçlükle ayağa kalkıp dengede durabilmek için tek eliyle duvara yaslandı. Nihayet ayakta durabildiğinde kulübede yalnız olup olmadığını anlamak amacıyla yavaşça diğer odaya yürüdü.

Odada üzerinde çizikler olan kare bir masa ve dört sandalye bulunuyordu. Şöminenin bu tarafında uzun, ahşap bir bank vardı. Bankın üzerinde ise içi tıka basa dolu bez bir çanta duruyordu.

Joseph yoktu. Mei Lien kulübede yalnızdı.

Bacaklarının el verdiğince hızlı bir şekilde yatağına döndü ve üzerindeki gömleği çıkararak kendi kıyafetlerini giymeye çalıştı. Yorgun düşerek yatağa oturup, yeni bir öksürük krizine yakalanmamak için dikkatle solumaya başladı. Böylesine aciz hissetmekten, kulübesinde uyuduğu bu yabancı, beyaz şeytanın yardımına muhtaç olduğunu bilmekten nefret ediyordu.

Bulamadığı ayakkabıları haricinde nihayet tamamen giyinmişti.

Yemek bulmak için diğer odaya döndüğü sırada kulübenin kapısı açıldı. Joseph kucak dolusu odunla içeri girince Mei Lien olduğu yerde kalakaldı.

Joseph kapı eşiğinden ona baktı. "Ayaklanmışsın," dedi nihayet kapıyı kapatarak. Odunları şömineye boşaltmak için eğildi. Mei Lien ile göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Artık yemeye hazır mısın?"

Mei Lien evet anlamında başını sallayarak etrafına bakındı. Joseph'in önceden getirdiği tabağa ne olduğunu merak etmişti.

"Sen otur. Ben getiririm."

Mei Lien yavaşça Joseph'in gösterdiği sandalyeye oturarak onu izlemeye başladı. Joseph şöminenin köşesindeki tencerenin uzun sapına bir bez sardı. Ardından onu şömine taşına koyup ayağa kalkarak duvardaki raftan teneke bir tabak aldı.

"Seni ayakta gördüğüme sevindim," dedi Joseph tencerede ki yemeği tabağa doldururken. Jambon ve patatesle doldurduğu tabağı Mei Lien'in önüne itti. "Gelen postaları ada halkına dağıtmam gerek, ama seni uzun süre yalnız bırakmaktan korkuyordum."

Mei Lien, Joseph'in kendisi için de bir tabak doldurmasını bekledi. Doldurmadığını görünce, açlığa boyun eğerek eliyle aldığı jambonu ağzına attı. Dilinde erittiği tuzlu et bir anda ağzını sulandırdı. Bu harikaydı.

O sırada tabağının yanında bir çatal şıngırtısı duydu. "İşte," dedi Joseph şöminenin başına dönmeden önce. Çömelerek metal bir spatula ile tencerenin dibini kazımaya başladı. "Anlayacağın..." diye devam etti sanki anlattıkları yarım kalmış gibi, "...bu yıl posta taşıma sözleşmesini imzaladım. Yanlış anlama ama bugüne kadar Orcas Adası'nın güzel insanlarının postalarını hiç geciktirmedim. Bana güveniyorlar. Bu, ada halkını tanımam için güzel bir yol. Günün birinde meclis üyesi, hatta belki belediye başkanı bile olurum."

Mei Lien, Joseph'in kullandığı kelimeleri anlamasa da bir kelime dikkatini çekmişti. Kulağa yabancı gelen bu kelime önemli gibi görünüyordu. Çiğnediği patatesi yuttuktan sonra, "Orcas nedir?" diye sordu. "Bu yerin adı mı?"

Joseph'in gür sakalının arasında bir tebessüm belirdi. Seattle sırtlarındaki ağaçları andıran yeşil gözleri iri iri açıldı. "Sesini ilk duyduğumda yanılmadığımı biliyordum." Tencerenin dibindeki son yanmış yemek kırıntılarını da kazıyıp ateşe attıktan sonra onu şömine taşına bırakarak Mei Lien'e döndü. "Evet, öyle. Orcas Adası. San Juan Takımadaları içindeyiz. Washington Bölgesi'nin bir kısmı, ama British Columbia'ya yakın. Altı yıldır burada yaşıyorum. Bir gün eşimi buraya getireceğim. Tabii, onunla tanışır tanışmaz."

Evli değildi! Bu her şeyi daha da kötüleştirmişti. Çinli, yalnız bir kız olarak bekâr, beyaz bir adamla baş başaydı. Evet, Joseph ona zarar vermeyeceğini söylemişti, fakat Mei Lien beyaz adamların kendisi gibi yabancı kızlara göz koyduklarını pek çok kez işitmişti. Buradan gidene dek çok dikkatli olmalıydı.

Joseph de onun gidişini düşünüyor olmalıydı. Başını yana yatırmış bir halde Mei Lien'e bakıyordu. "Gemiden düşmeden önce nereye gidiyordun?"

Mei Lien hemen cevap vermeyince, Joseph banktaki bez çantanın yanına oturarak dirseklerini dizlerine dayadı. "Çünkü gittiğin yere varmana yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Ama önce neresi olduğunu bilmem gerek."

Mei Lien ona ve elinden sarkan çatala –babasının dükkânında depoladıkları ama evde hiç kullanmadıkları tuhaf bir aletti bu– bakarken iki şeyi fark etti. Birincisi, bu adamın Seattle'da olanlar hakkında tek bir fikri yoktu. İkincisi, bunu ona anlatacak kişi o olmayacaktı.

"Çin'e gidiyordum," dedi Mie Lien, Joseph'in ısrarla cevap beklediğini görünce.

"Oralı mısın? Çinli misin?"

Mei Lien başını iki yana sallayarak tabağına baktı. "Bildiğim tek yer Seattle. Çin'e gitmek istemiyorum." Doğruyu söylemeye en yakın şey buydu.

"Ailen var mı?"

Mei Lien'in zihninde babasının gemi korkuluklarındaki son görüntüsü belirdi. Gözyaşlarına hâkim olabilmek için gözlerini sıkıca yumdu. Sesinin titremeyeceğine güvenemediğinden, başını tekrar iki yana sallamakla yetindi.

Uzun bir süre sessizliğini koruyan Joseph, "Peki, nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu. "Burada kalamazsın."

Mei Lien bakışlarını yere indirdi. "Biliyorum. Beni kurtardığınız ve..." Hangi kelimeleri kullanacağını bilemeyerek duraksadı. "...bunun için teşekkürler," dedi nihayet başıyla önündeki yemeği işaret ederek.

"Rica ederim." Joseph hafifçe boğazını temizleyerek ayağa kalktı. Mei Lien bunun bir alışkanlık olduğunu fark etti. Joseph posta çantasını omzuna astı. "Şimdi gitmem gerek. Ben yokken kendi evindeymiş gibi davran. Yıkanmak istersen avlunun diğer ucundaki kayalığın yanında bir çeşme var. Leğen de kapının dışında asılı."

Kapının yanındaki askıdan aldığı şapkayı başına geçirdi. "Akşam yemeğine yetişemeyeceğim, o yüzden kilerde bulduğun şeylerle kendine yiyecek bir şeyler hazırla. Ah, denize inecek olursan da dikkat et. Çok çabuk derinleşiyor."

Joseph kulübenin kapısını açtığında, soğuk bir rüzgâr sedir ağaçlarının ve toprağın baharatlı kokusunu içeri taşıdı. Havanın kokusu Seattle'ı anımsatıyordu, sadece biraz daha temizdi. Mei Lien açık kapıdan dışarı göz attı. Dışarıda uzun ağaçlarla çevrili küçük, açık bir alan ve biraz ileride

büyük, kahverengi bir ahır vardı. Ahırın yanına büyük bir ev yapmaya yetecek kadar kereste istiflenmişti.

"Bir şey daha," dedi Joseph tekrar ona dönerek. "Kimseyi beklemiyor olsam da, şey, birileri uğrarsa görünmemen daha iyi." Sağa sola kayan bakışları rahatsızlığını ele veriyordu. "Yine de yardıma ihtiyacın olursa komşum Duncan Campbell yokuşun başında oturuyor. Çok fazla seyahat eder ama karısı ve ihtiyar babası evdedir. İyi insanlardır."

Mei Lien tamam dercesine başını salladı. Oysa beyaz insanlardan herhangi bir şey istemektense ölmeyi yeğleyeceğini biliyordu.

Joseph rahatlamış bir ifadeyle elini havaya kaldırdı. Mei Lien bunun bir çeşit hoşça kal anlamına geldiğini düşündü. Joseph kapıyı ardından kapatarak uzaklaştı.

Mei Lien uzunca bir süre hareketsiz kalarak düşündü. Nereye gidecekti? Onu bir sonraki gemiyle okyanustaki mezarına gönderecekleri ya da hemen oracıkta öldürecekleri Seattle'a dönecek değildi. Ya Çin? Bu fikri de hızla kafasından sildi. Oraya ait gibi görünse de orada kendini yabancı hissederdi. Şimdiye dek bildiği tek yer Washington Bölgesi'ydi. Bu bölgede iş bulup güvende olabileceği başka bir yer olmalıydı.

Isırdığı patatesi çiğnerken kıyafetlerini inceledi. Erkek olarak kalmalıydı. Kimse bekâr, Çinli bir kıza saygıdeğer bir iş vermezdi.

Üstelik erkek olarak daha çok seçeneği vardı. Hizmetçilik yapabilir, konserve fabrikasında çalışabilirdi. Hatta aşçı bile olabilirdi.

Bu kararla yemeğini bitirip Joseph'in arazisini keşfe koyuldu. Arada bir öksürük krizi nedeniyle duruyor, sürekli

etrafa kulak kabartarak birilerinin gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Neyse ki kimsenin geldiği yoktu.

Joseph, Mei Lien uykuya daldıktan sonra gelmiş olmalıydı. Çünkü ertesi sabah uyandığında, Mei Lien yatağının yanında ayaklarının sığabileceği bir çift bot buldu. Joseph kulübede değildi. Soğuktan buz kesmiş ayaklarını botların içine sokup yalnızlığını fırsat bilerek hızla giyindi.

Öylece oturup boş boş duramadığından, Seattle'daki evinde yaptığı rutin işleri yapmaya koyuldu. Köşedeki çalı süpürgesiyle yerleri süpürdükten sonra kahvaltı hazırlamaya başladı. Joseph gittiği yerden döndüğünde, Mei Lien kök sebzeleri haşlamış ve jambon kızartmıştı. Joseph hiçbir şey söylemeden masaya oturdu. Ama sessizliği ve takdir edici bakışları, Mei Lien'e babasını hatırlatmış ve Joseph'i sevmeye başlamasını sağlamıştı.

Galiba artık ondan korkmuyordu.

Günleri bu şekilde geçmeye başlamıştı. Kendilerini yemeği, ev işlerini ve gün sonundaki sessiz anları paylaştıkları tuhaf ama rahat bir anlaşmanın ortasında bulmuşlardı. Mei Lien, Joseph'in gelecekteki ailesi için yavaş yavaş bir ev inşa etmesine, keresteleri ölçmesine, onları kesmesine ve çivilemesine yardımcı oluyordu. Yardım etmeyi reddettiği tek iş, yemek için hayvanların kesimiydi. Bu sahne ona Yeung Lum'un başından vurulduktan sonraki görüntüsünü hatırlatıyordu.

Saatler günlere, günler haftaya dönüşmüştü. Mei Lien'in öksürüğü geçmişti. O geceye ait görüntüler artık sürekli

değil, çoğunlukla uykusunda ona musallat oluyordu. Kulübenin yerleşim yerlerine olan uzaklığı ona kendini güvende hissettiriyordu. Hatta bazen kendini Joseph'in anlattığı komik hikâyelere gülerken buluyordu.

Çiftliği çevreleyen ağaçlar onu adeta kucaklıyor, dış dünyanın kötülüklerinden koruyordu. Tıpkı çocukken onu kucaklayan büyükannesinin kolları gibi...

Fakat Mei Lien'in çiftlikteki sekizinci gününde bir şey oldu. Bulaşık bezini duvara astıktan sonra Joseph'e iyi geceler demek için arkasını dönmüştü. Ancak Joseph'in tam arkasında olduğunu fark etmemişti. Mei Lien arkasını döndüğü esnada Joseph raftaki süt kovasına uzanıyordu. Ve bedenleri birbirine değdi. Bu öyle kısa süren bir andı ki Mei Lien sessiz kulübedeki yatağına yatana dek ne kadar heyecanlandığını fark edemedi. Joseph'e dokunmak, babasına dokunmaktan çok farklıydı. Daha önce hiç hissetmediği bir şey hissediyor, bunu yeniden yaşamak istiyordu. Joseph'e değen teni hiç olmadığı kadar canlanmış gibiydi.

Artık Joseph'in etrafındayken korkmasa da kendini gergin hisseder olmuştu. Onun da kendisiyle aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Ama bunu ona soracak değildi. Çiftlik ve çiftlikle ilgili planları hakkında konuşuyor, ancak Mei Lien'in neden bir erkek gibi giyindiğinden ya da Joseph ile aynı kulübeyi paylaşmaya nasıl başladığından hiç bahsetmiyorlardı. Joseph'in onu kurtardığı gece soyup giydirmesinden başka Mei Lien'in cinsiyetinin farkında olduğunu kanıtlayan tek bir şey vardı. O da kendi yatağını Mei Lien'e verip ahırda uyumasıydı. Ayrıca kulübeye girmeden önce mutlaka kapıyı tıklatıyordu. Eğer

gerçekten erkek olsaydı, yerde uyuyacak kişinin Mei Lien olacağına hiç şüphe yoktu.

Mei Lien eninde sonunda buradan gitmek zorunda olduğunu biliyordu ve bu düşünce onu üzüyordu. Joseph, her şeyini kaybettiği andan beri onun yanındaydı. Joseph'in çiftliğinden ayrıldığı gün eski hayatıyla olan son bağını kaybedecek, koca dünyada tek başına olacaktı.

Gerçi Joseph onu göndermek için acele ediyor gibi görünmüyordu. Ona hayatı ve ailesi hakkında sorular soruyor, cevap alamayınca da hiç sormamış gibi konuşmaya devam ediyordu. Mei Lien yaşadığı dehşet ve dayanılmaz acı yüzünden Joseph'in pek çok sorusunu yanıtlayamıyordu. Ama bu sorulardan biri, nasıl cevaplayacağını bilemediği bir soruydu.

"Neden her hava kararDığında deniz kenarına iniyorsun?" diye sordu Joseph. Mei Lien gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı.

Joseph'in posta dağıtmaya çıktığı ilk gün, Mei Lien kulübede tek başına uyanmış ve havanın kararmasıyla birlikte denizin onu çağırdığını hissetmişti. O günden beri karanlık ve soğuk havada görünmeyen renklere ya da şiddetli yağmura rağmen deniz kenarına iniyor, kıyıyı döven dalgaların ona çarpmamasına dikkat ederek suyu seyrediyordu. Babasıyla büyükannesinin Çin'e varamadıklarını, bu suyun altında bir yerlerde olduklarını biliyordu. Artık canlarının yanmaması ve korkmamaları için bildiği tüm tanrılarla atalarına dua ediyordu. Hatta bazen onu da yanlarına almaları için yalvarıyordu.

Üçüncü akşam bir işaret bulmak amacıyla karanlık sulara göz gezdirdiği sırada sudan çıkan siyah bir kafa doğruca

ona baktı. Mei Lien bunun gemiden düştüğü gece gördüğü deniz canavarı olduğunu ve onu yemek için geri geldiğini düşünerek çığlık attı.

Siyah kafa tekrar suya daldı. Mei Lien bu defa parlak, pürüzsüz bir gövdenin suda kavis çizdiğini gördü. Bu deniz canavarı değil, tıpkı Seattle'daki Elliot Körfezi'ni dolduranlar gibi bir foktu.

Sonraları Mei Lien diğer deniz canlılarını gözlemeye başladı. O fokun –ya da turuncu denizyıldızının veya sudan sıçrayan somon balığının– onu koruyan babası olup olmadığını merak ediyordu. Belki de rüzgârda bağıran şu martı, ona nasihat eden büyükannesiydi.

Neredeyse onu öldürecek olup ailesini elinden almış olsa da denize yakın olmak Mei Lien'i onlara yakın hissettiriyordu. İşte her akşam deniz kıyısına inmesinin sebebi buydu. Ancak bunu Joseph'e anlatamazdı. Bedeni ona dokunmayı arzuluyorken mantığı onu geri çekiyordu. Bu, Mei Lien için zor bir durumdu.

Bir akşam tabağını yıkayarak rafa kaldırdıktan sonra Joseph'in ona ödünç verdiği sıcak paltoya uzandı. Hava kararmak üzereydi ve kıyıya inme vaktiydi. Ama bu akşam diğerlerinden farklıydı. Bu akşam Çin Yeni Yılı'nın ilk dolunayı vardı. Seattle'dayken Fener Bayramı'nı kutlamak için deniz kenarına inerlerdi. Yeraltındaki ruhlara ışık saçmak amacıyla, özellikle de boğularak ölenlerin anısına, mumlarla donattıkları kayıkları suya salarlardı. Mei Lien'in babasının babası, Taiping İsyanı sırasında bir savaşın ortasında kalmış ve Yangtze Nehri'ne düşüp boğularak ölmüştü. Dolayısıyla bu geleneğin aileleri için özel bir anlamı vardı.

Şimdiyse ailesinde boğularak ölen kişi sayısı artmıştı. Babası ve büyükannesi, Mei Lien'in ağaç kabuklarından yapıp ahıra sakladığı fenerlerin ışığına ihtiyaç duyuyordu.

Kapı kulpuna uzandığı sırada biri gürültüyle kapıyı çaldı. Mei Lien elini hızla geri çekerek Joseph'e baktı. Joseph gergin bir ifadeyle ayağa kalkarak fısıldadı. "Diğer odaya git. Ben çağırmadıkça ortalıkta görünme."

Kapı tekrar çaldığında Mei Lien söyleneni yaparak sessizce şöminenin diğer tarafına geçti. Sırtını şöminenin sıcak duvarına yaslayıp nefesini tuttu.

Kapıyı açan Joseph'in "Duncan!" diye bağırdığını duydu. "Döndüğünden haberim yoktu. Yolculuk nasıl geçti?"

"İyiydi, teşekkürler," diye yanıtladı misafir. Sesi Mei Lien'in hafızasını harekete geçirmişti. Gözlerini kapatarak dinlemeye koyuldu.

"Bugün döndüm. Kaptan doğuya doğru yol alırken San Francisco'dan bir trene atladım. Burada yapmam gereken işler var da..." Adamın sesinde bariz bir ukalalık seziliyordu. Mei Lien, Joseph'in böyle bir adamla neden arkadaş olduğunu merak etmişti. "Eve geldim, bir de ne göreyim? Eşimle babam tarlayı sürmemişler. Yarın bana yardım edebilir misin?"

Mei Lien'in anıları bir anda canlandı. Zihni ona kaçması için bağırsa da dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek yere yığıldı. Bu ses... Bu sesi, bu aksanı tanıyordu. Bu kaçınılmaz ölümün sesiydi.

Ve artık ölümün adını da biliyordu; Duncan Campbell, Joseph'in komşusu.

Burada güvende değildi, hiçbir yerde güvende olmayacaktı. Alnını ahşap yer döşemesine yaslayıp sessizce durarak onları dinledi.

Bir sandalye gıcırtısı duyuldu. "Doğuluların Seattle'dan gönderildiğini duydun mu? Bana sorarsan zamanı gelmişti. Geçen yıl onları adadan kovmakla doğruyu yaptığımızı söylemiştim."

Joseph hafifçe boğazını temizledi. "Hayır, duydum diyemem. Baksana, yeni evin inşasında bayağı ilerleme kaydettim. Görmek ister misin?" Ayak sesleriyle birlikte döşemelerin gıcırtısı duyuldu. Kulübe kapısı, Campbell'ın iğrenç kelimelerinin ve iki adamın ardından kapandı.

Mei Lien yerinden kıpırdamadı. Kısa, sığ nefesler alıyordu. Joseph geri dönüp o adamın gittiğini söyleyene dek saklanmaya devam edecekti. Campbell denen şeytanın onu görürse neler yapabileceğini düşünmek son derece korkutucuydu. Bu düşünceyi aklından kovmaya çalıştı.

Öte yandan korkuya kapılmıştı bir kere. Onu ölüme götüren adamın komşusu tarafından kurtarılmıştı. Kader önce onun hayatını bağışlayıp, günler sonra aynı sonla buluşturacak kadar zalim olamazdı.

Peki, Joseph onun durumu hakkında belli ettiğinden fazlasını biliyor olabilir miydi? Bu, o geceyle ilgili sorularına yanıt alabilmek için neden ısrarcı olmadığını açıklıyordu çünkü her şeyi biliyordu. Hatta Campbell'a yardım ediyor olabilirdi. Az önce Çinlileri adadan kovduklarını kendi ağızlarıyla söylememişler miydi?

Mei Lien ise ona güvenmekte bir sakınca görmemişti. Daha da kötüsü, onun dokunuşlarını arzulamıştı!

Gardını çok çabuk düşürmüştü. Hem de çok.

Bu kulübede gözlerini açtığı andan beri Joseph yanında olmuş, onunla ilgilenmiş, ona kendini güvende hissettirmişti. Ama artık gerçeği biliyordu.

Güvende falan değildi.

Tamamen yalnızdı.

Deniz... Deniz onu çağırıyordu. Deniz, bundan sonra ne yapacağı konusunda ona yardım ederdi. Bir an önce kıyıya inmek arzusuyla doğrulup güçlükle ayağa kalktı. Parmak uçlarına basarak usulca kapıya yürüdü. Ses çıkarmamaya dikkat ederek kapıyı yavaşça araladı.

Adamları ne görüyor ne de seslerini duyabiliyordu. Mei Lien kapı aralığından dışarı süzüldükten sonra kapıyı sessizce kapattı. Ardından onu çağıran denize doğru koşmaya başladı.

Bu defa kıyıda durmadı. Ayağından kayan botunu ve bacaklarını çizen sert kayaları umursamadan baldırlarına dek suya girdi. Suyu teninde hissetmeye ve ondan bir şeyler öğrenmeye ihtiyacı vardı. Dondurucu suyun içinde başını kaldırarak yukarı baktı. Gökyüzü oldukça açıktı. Gemideki o geceden beri hiç bu kadar açık olmamıştı.

Alçaktaki dolunay ışıl ışıl parlıyordu. Karşı kıyıdaki dağın tepesine tüneyen dolunayın ışığı, su yüzeyindeki bir yol gibi Mei Lien'e uzanıyordu. Joseph ona adanın bir haritasını göstermişti. Bu yüzden bu uzun su yoluna East Boğazı dendiğini biliyordu. Buradan tekneyle sol tarafa giden biri diğer adalara, başka su yollarına ve nihayet açık denize ulaşırdı.

Fakat Mei Lien'i çağıran şey açık deniz değil, dolunaydı.

Etrafındaki her şey sessizce durmuş dolunayı seyrediyordu. Mei Lien, ruhu bedeninden ayrılmış gibi hissediyordu. Aklında kaderiyle ilgili sorular dönüp duruyordu.

Ancak zihnini dolduran şey cevaplar değil, anılardı. Ay ışığının suda oluşturduğu yolda babasını ve kendini

görüyordu. Dükkânlarının önündeki eski püskü masada babasından Çin daması oynamayı öğreniyor, birlikte gülüyorlardı. Büyükannesinin kırmızı ipek kumaşa siyah işlemeler yapmayı öğreten sabırlı, kırış kırış ellerini seyrediyordu. Havada zencefille soğan kokusu vardı. Tezgâhın arkasında oldukça uzun ve güçlü görünen babasına bakarak gülümsedi. Müşteriler onunla sohbet edip tavsiyeler alıyor, onlara yabancı ve düşman olan bu topraklarda kendi dillerini kullanmanın rahatlığını yaşıyorlardı.

Anılar hızla akmaya devam ediyor, Mei Lien'i içine çekerek yatıştırıyordu.

Her şeyini alan deniz, artık onu da almalıydı. Orada yeniden ailesiyle birlikte olacak, her nefeste içini kemiren korkudan ve bu yalnızlık acısından uzaklaşacaktı. Deniz ona bir savaş açmıştı. Ve Mei Lien bu gece onun kazanmasına izin verecekti.

Anılarına sarılarak soğuğa ve titreyen bacaklarına aldırmadan ilerlemeye başladı. Boyun hizasına gelene kadar suda yürümeye devam etti. Bedeninin kontrolsüzce kasılmasına rağmen kendini uyuşmuş hissediyordu. Tek ayağını öne uzatıp bir sonraki adımını hissetmeye çalıştı. Ama ayağının altında taşlar yerine sadece derinlik vardı. İşte bu kadardı.

"Geliyorum, baba," diye fısıldadı nefesini tutma dürtüsüyle savaşarak.

Soğuk su onu tamamen sararak dibe çekmeye başladı. Mei Lien karşı koymadı. Bacaklarını çırpmıyor, kollarını oynatmıyordu. Gözleri açık bir halde öylece batıyordu.

Ciğerleri nefes almak için yanıp tutuşuyordu. Mei Lien kendini mümkün olduğunca tuttu. Çok geçmeden kasılmaya başlayan ciğerleri, onu ağzını açmaya zorladı. Ve havayla

dolması gereken yerleri suyla doldu. Görüşünü kapatan bir karanlık tüm bilincini sardı. Mei Lien kendini onun sıcak kollarına bıraktı.

Derken başı bir anda suyun yüzeyine çıktı. Yuttuğu tuzlu suyu şiddetli öksürükler eşliğinde çıkarmaya başladı. Deniz canavarı onu sımsıkı yakalamıştı. Ama onu derine çekmek yerine ciğerlerindeki suyu dışarı çıkarıyordu. Göğsü yanıyor, boğazı yanıyor, bedeni ürperti içinde sarsılıyordu.

Mei Lien bir taşa çarpan dizinin acısını hissederek kıyıya sürüklendiğini fark etti. O an onu yakalayan şeyin deniz canavarı değil, Joseph'in kolları olduğunu anladı. Joseph bir şekilde onun suya girdiğini görmüştü ve şimdi onu kıyıya taşıyordu. Onu kaderinden kurtarıyor, onun için yazılan alın yazısından koruyordu.

Joseph onu taş ve deniz kabuklarından oluşan sahile yatırarak sırtına vurmaya başladı. "Mei Lien, konuş benimle. Nefes al!"

Mei Lien bir anda yana dönerek midesindekileri sahile boşaltıp, ciğerlerindeki suyu dışarı attı. Yeniden rahat bir nefes alıncaya dek uzun süre öksürdü. Ciğerlerine dolan hava harika hissettirse de tenini ısırıyordu. Ürpererek öksürmeye ve tuzlu su tükürmeye devam etti.

"Orada ne işin vardı? Boğulabilirdin." Joseph iri elleriyle Mei Lien'in yüzüne yapışan saçları kenara itti. Ardından kollarını ve bacaklarını kontrol ederek yaralanıp yaralanmadığına baktı. Joseph'in ellerinin sıcaklığı, Mei Lien'in dolunayın peşinden giden ruhunu tekrar bedenine sokmuştu.

Mei Lien doğrularak kollarını kendine doladı. Dolunay hâlâ onu çağırsa da sudaki yol solarak kayboluyor, uzaklaşıyordu. "Bıraksaydın da boğulsaydım."

"Ne?" dedi Joseph ellerini çekip öylece bakarak.

"Denizin beni almasına izin vermeliydin."

Joseph sessiz kaldı. Düşünüyor olmalıydı. Joseph'in öylece durup ölümüne izin vereceğini düşünmek, Mei Lien'in göğsüne bir acı saplanmasına neden oldu. O an Joseph'in onu önemsediğine inandığını fark etti.

Ama belli ki yanılıyordu. "Deniz benim kaderim ve beni iki kez bu kaderden döndürdün. Bir daha karışma," dedi acıyla. Kararından dönmeden ya da ciğerlerini dolduran havanın ne kadar güzel hissettirdiğini düşünmeden önce ayağa kalkıp suya doğru yürümeye başladı. "*Zài jiàn**, Joseph."

Mei Lien su dizlerine yükselene dek yürüdü. Ayakları ve bacakları taşlar yüzünden yara olmuştu. Ama birazdan bunu ve diğer tüm acılarını sona erdirecekti.

Fakat Joseph onu kolundan yakalayarak kendine çevirdi. Mei Lien ay ışığında onun yüzünü net bir şekilde görebiliyordu. Joseph'in karmakarışık sakalının arasında gördüğü ifade onu şaşırttı. Korkuydu bu.

"Neden kendini öldürmek istiyorsun?" diye sordu Joseph onu sarsarak. "Söyle!"

Mei Lien, Joseph'in çılgına dönmüş gözlerine son derece sakin bir ifadeyle baktı. "İki hafta önce beni ve ailemi zorla evimizden çıkarıp bir gemiye bindirdiler. Bizi Çin'e göndereceklerini söylediler ama sonra ben..." Aniden sustu. Campbell'ı ve onun Joseph'in arkadaşı olduğunu hatırlamıştı.

Artık kimseye güvenemeyeceğini de hatırladı. Ağaçların arasına göz gezdirirken başının zonkladığını hissetti. "Nerede o? Nerede saklanıyor?"

* *Çince*: Hoşça kal. (Çev. N.)

"Bugün gelen adam mı? Arkadaşım Duncan Campbell mı? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Nerede o?" diye sordu Mei Lien tekrar karanlığa göz gezdirerek.

"Gitti. Evine gitti."

Mei Lien tamam dercesine başını salladı. Nedenini tam olarak bilmese de ona inanıyordu. Korkusu biraz olsun hafiflemişti. Kolunu tutup onu sudan çıkarmak isteyen Joseph'e karşı koymadı. Yeniden keskin taşların ve deniz kabuklarının oluşturduğu sahile çıktılar. Yine de gözlerini ağaçlardan ayırmıyor, Campbell'ın her an ortaya çıkabileceğini biliyordu.

Joseph, Mei Lien'i kendine doğru çekerek kollarını ona doladı ve onu ısıtmak için sırtıyla kollarını hızla ovuşturmaya başladı. Mei Lien ise yorgun bir halde Joseph'in göğsüne yaslandı. Ona güvenmemesi gerektiğini biliyor, yine de verdiği güven hissine karşı koyamıyordu.

"Bu akşam kulübeye gelen adamı tanıyor musun?" diye sordu Joseph ağaçların uğultusunu ve dalgaların sesini bastıran bir sesle.

Mei Lien, Joseph'in omzunda sessizce başını sallayarak onayladı.

"Sana zarar verdi mi?"

Campbell ona elini bile sürmemişti. Joseph'in ne düşündüğünü biliyordu. Öte yandan ona zarar vermişti. Ona bir insanın dayanamayacağı kadar büyük bir zarar vermişti.

Joseph bir yanıt alamayınca sorusunu değiştirdi. "O olduğunu nereden biliyorsun? Hava karanlık, ayrıca o geldiğinde sen diğer odadaydın..."

Mei Lien, Joseph'in kollarının arasından çıktı. "Eminim. Sesi onu ele veriyor."

Joseph başını sallayarak ona katıldı. "Galiba haklısın."

Mei Lien yüzünü denize çevirdi. Dolunay oldukça yükselmişti.

"Sana ne yaptı?" diye sordu Joseph onları kuşatan orman kadar sessizce. Fakat sorusu Mei Lien'in içine korku salmaya yetmişti. Sanki o geceyi hatırlamak Campbell'ı geri getirecekti. "O benim arkadaşım. Ne yaptığını bilmem gerek."

"Söyleyemem." Mei Lien suya doğru bir adım attı. Denizin acısını ortadan kaldıracağını biliyordu.

"Suya girme, Mei Lien," dedi Joseph. Ona dokunmasa da nazik sesiyle yalvarıyordu. Mei Lien durdu. "Sana yardım etmeme izin ver. Güvende olacağın bir yer bulacağız. Daha fazla incinmeni istemiyorum."

Mei Lien nedenini bilmese de ona güveniyordu. İçinde iyilik olan beyaz bir adamla hiç karşılaşmamıştı ama onun iyi biri olduğuna inanıyordu. Joseph'e baktığında nezaketinin bakışlarına da yansıdığını gördü. Joseph, Mei Lien'in elini tutarak nazikçe sıktı.

Mei Lien, Joseph'in elini bırakmadan bir kez daha suya baktı. Biraz önce onu çağıran görüntüleri aradı. Ama tek gördüğü karanlık yüzeyde dans eden ay ışığıydı. Az önce burada olan her neyse, gitmişti. Deniz artık onu istemiyordu.

Hızını arttıran akşam rüzgârı ıslak giysilerinin içinden geçerek kemiklerine işliyordu. Ciğerlerinin yandığını hisseden Mei Lien, yeni bir öksürük krizine tutuldu. Öksürükleri dindiğinde kendini arınmış hissetti. Bu defa onu çağıran şey Joseph'in şöminesiydi.

Mei Lien ağaçlara doğru bir adım attıktan sonra durdu. Tekrar Joseph'e dönerek, "Teşekkürler, Joseph," dedi. Ona neden teşekkür ettiğini anladığını umuyordu.

Joseph, Mei Lien'in elini şefkatle sıktı. "Rica ederim, Mei Lien."

Yedinci Bölüm

4 Mart 1886
East Boğazı, Orcas Adası, Washington Bölgesi

Mei Lien soğuktan uyuşmuş parmaklarıyla Joseph'in kürek çektiği sandala tutunmuş, onları Orcas kasabasına götürecek olan East Boğazı'nın sularını seyrediyordu. Oradan da onu yeni hayatına taşıyacak olan gemiye binecekti. Yeniden gemiye binme düşüncesiyle kanının çekildiğini hissetse de gözlerini kırpıştırarak bunu düşünmemeye çalıştı. Onun yerine gitmekte oldukları Townsend Limanı'na odaklandı.

Joseph'in onu denizden çıkardığı günden beri her akşam Mei Lien'in nerede yaşayacağını, nerede iş bulabileceğini ve nasıl güvende olabileceğini konuşuyorlardı.

Oysa bir daha asla güvende hissetmeyeceğinin farkındaydı.

"Erkek gibi giyinsen dahi Orcas'ta ya da San Juan Adaları'ndan birinde iş bulamazsın," demişti Joseph. "Geçtiğimiz yıl bütün Çinlileri adadan sürüp Çinlilerin çalıştırılmasını yasaklayan bir yasa çıkardılar."

Mei Lien şaşırmamıştı. Joseph'in kulübeye getirdiği gazeteleri okumuştu. Ülkenin her yerinde aynı şey oluyordu. Çinlilerin alın teri sayesinde bir kıyıdan diğerine uzanan demiryollarına ve ışıl ışıl kasabalara rağmen beyaz adamlar paralarını ve topraklarını artık onlarla paylaşmak istemiyorlardı. "Nereye gidebilirim?" diye sormuştu Mei Lien. Joseph sadece başını iki yana sallamış, şömine ateşini karıştırmakla yetinmişti.

Ancak bir sabah Orcas kasabasından postaları aldıktan sonra kulübeye koca bir tebessümle döndü. "İşler sandığımız kadar kötü değil, Mei Lien." Ardından ona posta gemisinin yanına yanaşan *SS Dauntless* adlı gemiden inen yolculardan duyduklarını anlatmaya başladı.

"Görünen o ki Seattle'daki olaylar bütün Çinlilerin şehirden kaçmasına neden olmuş. Ama dediklerine göre Çinli bir adam geçtiğimiz hafta yeni bir çamaşırhane ile manifaturacı açmış ve kimse onu rahatsız etmiyormuş," diyerek Mei Lien'e doğru eğildi. "Bu ne demek biliyor musun? Çalışmak için Seattle'a dönebilirsin."

Mei Lien bir an için heyecanlansa da heyecanını hızla kaybetti.

Seattle'a dönmeyi, babası ve büyükannesi olmadan orada yaşamayı istemiyordu. Yalnızdı. Korkuyordu.

"Hayır," dedi Joseph'e kendine yabancı bir sesle. Joseph onun şehirden kovulan insanlardan biri olduğunu ve o gün kovulan herkesin şu an denizin dibinde yattığını bilmiyordu. Seattle ona asla güvende hissettirmezdi.

Günler sonra Joseph'in öğrettiği gibi inek sağdığı sırada Joseph çıkageldi. "Aylık alışverişim için Port Townsend'e gitme vaktim geldi. Perşembe günü gidiyorum. Benimle gelsene."

"Dalga geçme, Joseph," dedi Mei Lien ayağa kalkarak. "Seninle görülemem. Seni dışlarlar. Hem sonra gelecekteki eşin senin hakkında ne düşünür?" Ona takıldığını belli etmek için gülümsedi. Joseph ona evlenmek için mükemmel, Hristiyan bir kadın bulma planlarından bahsetmişti. Karısı ona çiftliği çekip çevirmelerine yardım etmeleri için mümkün olduğunca çok çocuk verecek, çocukların her biri büyüdüğünde ada halkının saygıdeğer bireylerinden biri olacaktı. Joseph'in planlarından bahsederken neşelendiğini görmek, Mei Lien'in hoşuna gidiyordu. Öte yandan babasının ölümüyle birlikte kendine bir eş bulma fırsatını kaybettiğini düşünmeden edemiyordu. Çocuk büyütme şansını kaybetmişti. Gelecekte onu uzun, yalnız yıllardan ve yoğun bir çalışma temposundan başka bir şey beklemiyordu.

Joseph elini onun omzuna koydu. Mei Lien bedeninde tanıdık bir ürperti hissetti. "Seni uşağım zannederlerse kimse bize ikinci kez dönüp bakmaz. Bilhassa Port Townsend'de. Sorup soruşturdum. Oradaki Çinli düşmanlığı sandığımız kadar aşırı değil." Elini indirerek Mei Lien'in süt sağdığı tabureye oturdu. "Giderken Beecher'ın posta gemisine bineceğiz. O gece seni sudan çıkarmama yardım eden oydu. Sonra da bizi Orcas yerine ada sahiline bıraktı. Yoksa muhtemelen ölmüş olurdun. Kimseye bir şey söylemeyeceğine dair söz verdi. Ona güvenebiliriz."

Mei Lien ineğin başını okşayarak düşündü. "Orada ne yapacağım?"

"Söylentilere göre orada güçlü bir Çin topluluğu varmış. Belki orada kalabilir, kendine bir hayat kurabilirsin."

"Seni tekrar görecek miyim?"

Joseph evet dercesine başını sallasa da bakışlarını ineğin memesinden ayırmadı. "Emin olabilirsin."

Böylece bir plan yapmışlardı ve işte buradaydılar. Tanıştıktan üç hafta sonra Townsend Limanı'na ve Mei Lien'in hayatının geri kalanına doğru yol almaktaydılar. Campbell şeytanının kayalıklarla kaplı arazisi çoktan geride kalmıştı. Mei Lien o günden beri onu ya da bir başkasını görmemişti. Joseph, Campbell'ın yaptıklarını hâlâ bilmiyordu. Yine de onun evinin önünden geçerken kürekleri gücü yettiğince hızlı çekmiş, bakışları Mei Lien ile Campbell'ın evi arasında gidip gelmişti. Mei Lien ona bir açıklama borçlu olduğunun farkındaydı ama o geceyi yeniden yaşamak için gereken cesareti henüz toplayamamıştı.

Joseph, koyun sularından çıkıp Orcas Adası'nın güney kıyısı boyunca ilerlemeye başladı. Karaya yakın yol alıyor, Harney Kanalı'nın köpüklü dalgalarından uzak duruyordu. Mei Lien hangi yöne baksa sayısız ada görüyordu. Adalar yeşil sedir ağaçlarının, akçaağaçların ve meşelerin dalları arasından yükselen bir sisle örtülüydü. Yukarıdaki gri, kasvetli gökyüzünü yansıtan derin ve karanlık sulardan keskin, koyu renkli kayalar yükseliyordu.

"Neredeyse geldik," dedi Joseph kürekleri asılırken. "Şapkanı eğ."

Mei Lien söyleneni yapıp erkek gibi görünmek için sırtını kamburlaştırdı.

"Unutma," dedi Joseph alçak sesle, "insanlar sana uşağım gibi davranmamı bekleyecek. Sert konuşursam sakın alınma."

Joseph'in duygularını önemsiyor oluşu Mei Lien'in içini ısıtmıştı. Joseph'in verdiği şapkanın altından ona baktı. "Bütün Çinlilere uşak gibi davranıyorlar. Yani alışığım."

Sandalın altı çakıl taşlarına sürttüğünde, Joseph sandaldan atlayarak onu bir ağaca bağladı. Mei Lien tıpkı bir uşak gibi yardım beklemeksizin Joseph'in peşinden atladı. Ayaklarını donduran soğuk suya aldırmadan sandalın arkasındaki çantaya uzandı. Joseph bir çantaya yedek giysiler, battaniye, muşambaya sarılmış bisküviler ve sonbahar hasadından kalma iki elma koymuş, Mei Lien'e onu yanına alması için ısrar etmişti. Babasının para kesesi kalbinin üzerinde, Joseph'in göğüslerini sarması için verdiği temiz kumaş parçasının altında güvendeydi.

Liman, Seattle'a gidecek yolcu gemisini bekleyen insanlarla doluydu. Joseph'in dediğine göre gemi iskeleye varış saatlerine hiç uymuyordu. Çok geçmeden *Hope*, yani Umut adındaki küçük posta gemisine binerek Orcas kasabasından ve kalabalıktan uzaklaşmaya başladılar.

"Whatcom'dan gelirken sahil güvenlik botuyla karşılaştım," dedi Joseph'in Herbert Beecher diye tanıttığı kaptan. Mei Lien'in dinlediğinden emin olmak için arkasına göz attı. Başını çevirdiğinde uzun, gri bıyığı omzuna değiyordu. "Yolculuğumuz sırasında yanımıza gelirlerse saklanman gerekebilir. Herhalde kimliğin yoktur?"

Koyu gri kaşlarının altındaki gözleri, kapalı havaya rağmen sanki güneşe bakar gibi kısılmıştı.

Mei Lien, Joseph'e baktı. "Kimlik mi?"

Joseph kollarını göğsünde kavuşturarak kaptan köşkünün duvarına yaslandı. Önlerinde uzanan denize endişeyle baktıktan sonra tekrar Mei Lien'e döndü. "Kanada'dan buraya çok fazla kaçakçılık yapılıyor. Victoria'dan getirilen yünler sanki adada üretilmiş gibi dört katı fiyata satılıyor. Bazıları likör getirtiyor. Ama dört yıl önce Çinlilerin ülkeye

girişi yasaklandığından beri yeni bir kaçakçılık türü türedi," diyerek hüzünlü bir tebessüm etti. "Kaçakçılar adam başı elli dolara tekneler dolusu Çinli'yi getirip sahillere bırakıyorlar. Çinliler de bu parayı ödeyip başlarının çaresine bakıyorlar. Tabii, karaya sağ salim varabilirlerse..."

"Söylentilere kulak asma, Joseph," diye uyardı Kaptan Beecher dümenin başından. "Çocuğu korkutacaksın."

"Haklısın, Herbert. Sadece söylenti," dedi Joseph, Mei Lien'in yanına oturarak. "Ama dediklerine göre sahil güvenlik çok yaklaşırsa kaçakçılar tüm yüklerini denize boşaltıyormuş. Buna insanlar da dahil."

Mei Lien ürperdiğini hissetti. Ceketine sıkıca sarınıp yolculuğun geri kalanını arkalarına bakarak geçirdi.

İki saat sonra Port Townsend'e vardıklarında Mei Lien son derece yorgundu. Ama asıl zor kısmın şimdi başladığını biliyordu. İskeleye ayak bastıkları sırada Kaptan Beecher'ın Joseph'e fısıltıyla tavsiyede bulunduğunu duydu. "Belgelere ihtiyacı olursa Baron'la görüş."

Joseph kaptana teşekkür ettikten sonra Mei Lien'e döndü. "Peşimden ayrılma," dedi alçak sesle. "Eğer birbirimizden ayrı düşersek ve farkında olmazsam, bana Joseph diye değil, Bay McElroy diye seslen. Daha kötüsü olursa geri dön ve şuradaki Zee Tai Şirketi binasının önünde buluşalım. Anladın mı?"

Mei Lien evet dercesine başını salladı. "Anladım."

Joseph kaşlarını çattı. "Sesine dikkat et."

"Anladım," dedi Mei Lien neredeyse fısıldayarak.

Joseph gülmemeye çalıştı. "Hayır, öyle değil, biraz daha erkek gibi konuş."

"Ah!" Mei Lien gülmemek için kendini tutarak boğazını temizledi. Sesini mümkün olduğunca tiz çıkarmamaya çalışarak. "Anladım," diye tekrarladı.

"Gayet iyi." Joseph kasabanın ana caddesine doğru yürümeye başladı. Mei Lien'in peşinde olup olmadığını görmek için sadece bir kez arkasına baktı.

Mei Lien onu güçlükle takip ediyordu. Port Townsend oldukça hareketli bir kasabaydı. Limana dizilmiş en az bir düzine yelkenli gemi, şilep ve römorkör yük alıp boşaltıyordu. Kano ve sandal gibi sayısız küçük araç, gemilerin arasındaki boşluklara bağlanmıştı. Ana caddeye vardıklarında Mei Lien etrafın sakallı adamlarla ve küçük çocukların ellerinden tutan siyah elbiseli, eli sepetli kadınlarla dolu olduğunu gördü. Yayalar atlara ve at arabalarına dikkat ederek yürüyorlardı. Satıcılar dükkân önlerinde ya da tezgâhlarda bağırarak mallarını satıyor, kara bulutlardan çiselemeye başlayan yağmura rağmen içeri girmiyorlardı.

Mei Lien gözlerini kapatmaya cesaret edebilseydi, yeniden Seattle'daki evindeymiş ve biraz sebze almaya çıkmış gibi hissedebilirdi.

Ancak gözlerini kapatmaya cesareti yoktu, yoksa Joseph'i kaybederdi. Ona yetişmek için adımlarını sıklaştırdı. Onsuz nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Joseph'e ihtiyacı vardı.

O sırada ayağı takılarak tökezledi. Yanından geçen bir adam, Mei Lien'in ona tutunmasından korkmuş gibi yüzünü buruşturdu.

Joseph'e ihtiyacı vardı. Bu şimdiye dek aklına gelen en gülünç fikir olsa da doğruydu. Birbirlerini tanıdıkları şu kısa sürede onun arkadaşlığına ve dostluğuna inanmıştı.

Onun yanında kendini güvende hissediyor, hatta ondan hoşlanıyordu. Joseph onun sahip olduğu tek şeydi.

Ama böyle hissetmeye devam edemezdi. Bugünden sonra onu bir daha görmeyecekti. Joseph, kendi hayatına dönüp Hristiyan eşini bulmayı planlıyordu. Mei Lien ise burada kalıp kendisi gibi çekik gözlü insanlarla yaşamaya devam edecekti. Doğanın kanunu buydu.

Çok geçmeden babasının dükkânının dört katı büyüklüğündeki bir dükkâna vardılar. Mei Lien sessiz uşak rolüne uyum sağlamakta zorluk çekmiyordu. Gökyüzündeki kara bulutlar sanki yüreğine yerleşmiş gibiydi.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz, sayın bayım!" diyen bir ses gürledi dükkânın arka tarafından. Adamın tuhaf aksanı Mei Lien'in dikkatini çekmişti. Pahalı, mavi bir takım elbise giyen şişman adam, ellerini Joseph'in yanaklarına koyup kocaman bir tebessüm etti. "Gelmenizi bekliyordum. Sırf sizin için iki kat fazla patates tohumu sipariş etmiştim."

Joseph gülerek adamın elleri arasından kurtuldu. "Teşekkürler, Baron. Ama sadece sipariş ettiğim kadarını alacağım. Bir de şunları," diyerek ceketinin cebinden özenle yazılmış bir liste çıkarıp Baron'a uzattı. "Yarın sabah ilk iş bunları rıhtıma göndermeni istiyorum." Ardından etrafa göz atarak onları dinleyen birinin olup olmadığına baktı. Bir an için Mei Lien'e bakıp başını hafifçe salladı. "Bir şey daha var. Bazı evrak işleriyle ilgili."

İki adamın da dikkatle ona baktığını gören Mei Lien, mahcup bir tavır takındı. Dik durup doğruca Baron'un gözlerine bakmak için can atsa da kendini rolünü oynamaya zorladı. Başını hızla önüne eğip omuzlarını düşürerek bir uşak gibi bekledi.

İki adam alçak sesle bir şeyler konuştuktan sonra Baron izin isteyerek arka odaya gitti. Joseph, Mei Lien'e fısıldayarak biraz bekleyeceklerini söyledi. Böylece büyük fıçılar içindeki baharat ve hububatları inceliyormuş gibi yaparak beklemeye başladılar. Baron beş dakika sonra geri geldi. "İşte istedikleriniz, Bay McElroy. Ne zaman isterseniz o zaman ödeyin."

Joseph zarfı alarak Baron'a teşekkür etti ve ödemeyi ertesi sabah siparişinin geri kalanıyla birlikte yapacağına söz verdi. Ardından Mei Lien ile birlikte dükkândan çıktı.

"Ne zaman istersem ödeyebileceğime dair söylediklerine inanma," dedi iki adım arkasından gelen Mei Lien'e. "Ödemeyi vaktinde yapmazsan oldukça ısrarcı olabiliyor. Al, bunu güvenli bir yere koy."

Mei Lien, Joseph'in uzattığı zarfı aldı. "Evrak mı?"

Joseph başını sallayarak doğruladı. "Evrak. Onlara ihtiyacın olacağına şüphe yok. Affedersiniz." Kabak ve mantarla dolu iki sepet taşıyan Çinli bir adamı durdurdu. "Çin mahallesi nerede acaba?"

Adam Çince cevap vererek İngilizce bilmediğini söyledi. İki adamın da sabrı taşmadan önce Mei Lien araya girdi. Seattle'da bu tarz anlaşmazlıklara çok kez şahit olmuştu. "Sizi önemli işinizden alıkoyduğumuz için affedin, lütfen," dedi adama kendi dilinde. "Bu güzel kasabada yurttaşlarımızın toplanıp çalıştığı bir bölge var mı diye merak ediyordum. Öyle bir yer var mı? Şu yamacın başı olabilir mi?"

Adam birden canlanarak cadde ve işyerlerinin isimlerini saymaya başladı. İki eli de dolu olduğundan başıyla bir yolu işaret etti. Mei Lien teşekkür ederek adamı başıyla

selamladı. "Kent merkezinde olduğunu söylüyor. Yamacın başında zengin beyazların sarayları varmış."

Joseph kaşlarını çatıp gözlerini kısarak güneydeki Water Caddesi'ne baktı. Ardından bakışlarını kuzeye çevirdi. "Gözüme çarpan tek Çin kurumu Zee Tai Şirketi. Gel, oradan başlayalım."

Bir blok kadar yürüdükten sonra insanların kentin kuzeyindeki sahile doğru telaşla koştuğunu fark ettiler. Bir dükkândan fırlayan iki adam, az kalsın Mei Lien'i yere deviriyordu. Onlar da arkadaşlarının at arabasına atlayarak kuzeye yöneldiler.

"Muhtemelen beklenen bir gemi limana yanaşmıştır," diye tahmin yürüttü Joseph yürümeye devam ederek.

Ama yaşıtı bir grup çocuk yanlarından koşarak geçtiği sırada Mei Lien'in kulağına 'ceset' kelimesi çalındı.

Mei Lien deniz canavarının onu yeniden bir ahtapot gibi sardığını hissetti. Kötü bir şeyler olacağını sezmişti. Kaldırımın ortasında durup titreyen parmaklarıyla Joseph'in koluna yapıştı. "Sahile gitmemiz gerek."

Joseph'in alnındaki çizgiler derinleşti. "Gemiyi mi görmek istiyorsun?"

Mei Lien artan bir endişeyle başını iki yana salladı. "Joseph, hemen gitmemiz gerek. Point Hudson sahilinde bir ceset bulunduğunu söylüyorlar."

"Yetkililer ilgilenecektir. Bizi ilgilendirmez."

Mei Lien, Joseph'e yaklaşarak gözlerinin içine baktı. Onları izleyen birinin bunu uygunsuz bulup bulmaması umurunda değildi. "Anlamıyorsun. Campbell'ın gemisindeki adamlar cesetlerin sahile vurmasından korkuyorlardı. Galiba öyle oldu."

Mei Lien'in o geceden bahsettiğini fark eden Joseph'in gözleri dehşetle doldu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp öylece kalakaldı. Ardından Mei Lien'in elini tutarak kalabalığı yarıp, sahile doğru hızla yürümeye başladı.

Mei Lien ona ayak uydurmak için koşturuyor, aynı anda hem çantasını hem de Joseph'in elini tutmaya çalışıyordu. Bir yandan da şüphelerinde yanılmış olmak için fısıltıyla atalarına dua ediyordu.

Kaldırımın yerini önce toprak bir yol, ardından çakıl taşlarıyla kaplı sahil aldı. İleride, sahilin genişlediği yerde, kadınların ve küçük çocukların da bulunduğu bir kalabalık toplanmıştı. Mei Lien, Joseph'in peşi sıra yürürken adımlarının gitgide ağırlaştığını hissetti.

Kesilen nefesinin sebebinin sadece yorgunluk olmadığını biliyordu. Arkasını dönüp buradan kaçmayı düşündü. Hemen şimdi kaçmalıydı. Tam o sırada kalabalık biraz açıldı. Mei Lien'in gözüne parlak, kırmızı bir kumaş takıldı.

İşte o an kaskatı kesildi.

Hayır. Bu olamazdı.

Mei Lien'in durduğunu gören Joseph onu çekiştirdi. Endişeli bir bakışla yeniden, bu defa biraz daha sertçe çekti. Mei Lien buz kesmiş bir halde kendini yürümeye zorladı.

O sırada yönünü değiştiren rüzgârın taşıdığı koku, Mei Lien'in çalkalanan midesini ağzına getirdi. Joseph'in elini bırakarak ağzını ve burnunu kapattı.

"Ayaklarını yengeçler yemiş gibi!" diye bağırdığı duyuldu genç bir çocuğun heyecanla.

Mei Lien donup kaldı. Kırmızı gömlek... Kadın... Şekli bozulmuş ayaklar...

Korkuyla ve yavaşça kalabalığı yararak cesedin yanına ulaştı.

Ceset sırtüstü yatıyordu. Kolları ve bacakları sağa sola yayılmıştı. Sanki sert dalgalar onu almış ve bir deniz yosunu gibi sahile fırlatmıştı. Yeşil-sarı ejderhalar ve mavi Anka kuşu işlemeleriyle süslü güzel, kırmızı gömleği yer yer yırtılmış ve çamura bulanmıştı. Üzerinde olması gereken kırmızı eteği kayıptı. Eteğinin altına giydiği uzun, siyah pantolonu, incecik bacaklarının dizlerine kadar sıyrılmıştı. Çocukluğunda sıkıca sarılarak büyümelerine izin verilmeyen, başparmakları neredeyse topuklarına değen şekilsiz, minik ayakları çıplaktı. Derisinin büyük kısmı yok olmuştu ve çürümüş etleriyle kemikleri görünüyordu.

Mei Lien bakışlarını nihayet cesedin yüzüne kaydırdı. Büyükannesinin artık görmeyen gözleri gri gökyüzüne bakıyordu. Gözlerinin yerinde iki çukur vardı. Göz yuvalarını dolduran yağmur damlaları, karmakarışık beyaz saçlarını ve şişmiş yüzünü ıslatıyordu. Onu yemek sanan deniz canlıları, yüzündeki etlerden büyük parçalar koparmıştı.

Mei Lien derinden gelen, dayanılmaz bir acı duydu. Bu öyle bir acıydı ki onu dışarı çıkarmaktan başka çaresi yoktu. Yoksa parçalara ayrılacağını hissediyordu. Acı içinde inleyerek büyükannesinin cesedinin yanına diz çöktü. Sonrasında uzunca bir süre ne dediğini ya da ne yaptığını bilmiyordu. Kederin kara deliği içinde kaybolmuştu.

Zaman umurunda değildi. Onu seyredip onun hakkında konuşan insanlar da öyle. Seattle'daki evlerine ve her şeyin başlangıcı olan o korkunç sabaha dönmekten başka bir şey istemiyordu. Büyükannesini sırtına alıp babasını peşinden sürükleyerek koşar, beyaz şeytan onları katletmeye

gelmeden önce ormana saklanırdı. Büyükannesi böyle bir sonu hak etmemişti.

Dahası babasına da aynısının veya daha kötüsünün olduğunu biliyordu. Hissettiği acı, içinde tutamadığı kederli bir iniltiye dönüştü. Son umut kırıntısı da yağmurda kalmış bir kor gibi sönmüştü. Kasılan midesi bir anda ağzına geldi. Tam zamanında dönerek midesindekileri büyükannesinin ayaklarının dibindeki taşlara boşalttı.

Midesi tamamen boşalıp kasılmaları azaldığında, kendini soğuk, ıslak taşların üzerine bıraktı. Büyükannesinin yanına son kez uzandığının farkındaydı. Bir daha asla onunla uyuyamayacak, yanı başında onun nefesini duymayacaktı. Babasının ona her zamanki gibi sevgi dolu bir sesle *oğlum* diye seslendiğini de duyamayacaktı.

Büyükannesinin çürümüş bedeninin yanında yüzükoyun yatarken taşları, yağmuru, tenini ısıran rüzgârı ya da etrafındaki insanların bakışlarını hissetmiyordu. Gözlerini sıkıca yummuş bir halde Seattle'daki mutlu hayatlarının anılarına tutunmaya çalışıyordu. Etrafını eskide kalmış görüntülerle sarıyor, hatıraların içine saklanıyordu.

Gözyaşları tükenene dek o şekilde yatmaya devam etti. İçinde hiçbir şey kalmamıştı. Anıları zamana yenik düşmüş, artık onu avutmaz olmuştu. O an etrafındakilerin farkına varmaya başladı.

"İzin verin, geçeyim, bayım! Onu sakinleştirebilirim. Uykuya dalacak ve daha fazla rezalet çıkarmayacak."

Mei Lien kendisinden bahseden sesin sahibini görmek için başını çevirdi. Gemi direğini andıran uzun, incecik bir adam Joseph'i geçip onun yanına varmaya çalışıyordu. Elinde siyah bir sağlık çantası taşıyor, diğer elindeki

beyaz mendili sürekli burnuna götürerek bir şeyler anlatıyordu.

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Joseph tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. "O benim uşağım. Ona kimse dokunmayacak. Eğer cesedi almaya geldiyseniz, onu Port Townsend'in herhangi bir vatandaşıymış gibi saygıyla kaldırın. Anladınız mı?"

Joseph'in sözleri, Mei Lien'in yüreğinde küçücük bir kıvılcım yakmıştı. Bu adama sırf Mei Lien için karşı koyuyordu. Daha önce babasından başka kimse onun için savaşmamıştı.

Joseph'in onu koruyacağını ve büyükannesinin cesediyle ilgileneceğini bilerek konuşmaların devamına kulak vermedi. Etrafındaki kalabalık dağılmıştı. Ya Joseph tarafından uzaklaştırılmışlardı ya da alt sınıftan, Çinli bir ceset daha fazla ilgilerini çekmez olmuştu. Büyükannesiyle son dakikalarını mahremiyet içinde geçirebilecek olmak onu biraz olsun sevindirmişti.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve yapması gereken şeye kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı. Ardından uzun süre suda kalmış bir cesede neler olabileceğini düşünmemeye çalışarak, büyükannesinin pantolonunun paçalarını indirdi. Büyükannesi onu bulan kişilere bu halde görünmek istemezdi.

Koku yüzünden koluyla burnunu kapatıp derin bir nefes daha aldı. Bu defa büyükannesinin saçlarını düzeltmek için parmaklarını uzattı. Şişkin, yumuşamış kafasına dokunur dokunmaz korkuyla geri çekildi. Saç derisi, sertçe çekildiğinde kafatasından kolayca ayrılabilecek gibiydi. Mei Lien başını başka yöne çevirmemek için kendini zor tuttu.

Ürpererek ve mümkün olduğunca nazik olmaya dikkat ederek görevini tamamladı.

"Mei Lien," dedi Joseph usulca. Doktor onları duyamayacak kadar uzaktaydı. Joseph elini Mei Lien'in sırtına koyup kolundan tutarak ayağa kalkmaya zorladı. "Gitme vakti. Gel. Doktor onun usulünce gömülmesini sağlayacak. Gereken her şeyi konuştum."

Mei Lien son kez büyükannesine baktı. Onu birlikte nakış işledikleri son günkü gibi görüyordu. Büyükannesi ona gelecekteki evliliği için hazırlanmaya başlaması konusunda ısrar etmişti. Bu yüzden gelenekleri gereği damadın ailesine verecekleri terlikleri hazırlıyorlardı. Ona kendi düğünü ve evliliğiyle ilgili hikâyeler anlatırken her hikâyeyle birlikte sanki gençleşiyor, gözleri ışıldıyor, tebessümü yumuşuyordu. Mei Lien büyükannesinin o günkü görüntüsünü hatırasında saklamaya karar verdi. Önünde yatan bu görüntüyü hafızasından atacaktı.

"Hoşça kal, büyükanne," diye fısıldadı Çince. "Seni ömrümün her günü anacağım."

Joseph'in onu ayağa kaldırmasına izin vererek kasabaya dönmek üzere arkasını döndü. Büyükannesinin cesedine bir kez daha bakmadı. Onu hayattaki haliyle hatırlayacaktı.

"Gel," dedi Joseph kalabalık Water Caddesi'ne vardıklarında. "Bir şeyler yapmadan önce sıcak bir yemek yiyelim." Ağır bir kapıyı açıp içeri girmesi için Mei Lien'e öncelik verdi.

Mei Lien, Joseph'in ona uşağı gibi davranması gerektiğini unuttuğunu fark etti. Ama ona bunu hatırlatamayacak kadar yorgundu. Teşekkür edercesine başını sallayarak içeri girdi. Fakat içerideki seslerin aniden kesildiğini fark edince

durdu. Başını kaldırdığında salondaki herkesin ona baktığını gördü.

Peşinden gelen Joseph, Mei Lien'in sırtına tosladı. Mei Lien dikkat çektiklerini gören Joseph'in kaskatı kesildiğini hissetti.

Bina bir pansiyona benziyordu. Burası da onun yemek salonu olmalıydı. İçeride pek çok masa vardı ve neredeyse hepsi solgun suratlı adamlarla doluydu. Bazılarının eşleri de yanlarındaydı. Mei Lien, bir masada iki beyaz adam ve üç küçük çocuklarıyla birlikte yemek yiyen iki Hintli kadın gördü. Hintliler bile ona bakıyordu.

Yetkili birine benzeyen bir kadın, ellerini kolalı önlüğüne silerek Joseph'e yaklaştı. "Affedersiniz, bayım. Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, bayan," dedi Joseph şapkasını çıkararak. Mei Lien kimliğini gizlemeye yardımcı olan şapkasını çıkarmadı. "Bize biraz akşam yemeği, lütfen."

Kadın kaşlarını havaya kaldırarak dudaklarını büzdü. Mei Lien'i baştan aşağı süzdü. "'Biz' derken, birazdan gelecek bir arkadaşınızı mı kastediyorsunuz?"

"Hayır, bayan. Sadece ben ve uşağım."

Kadının yüzünde buz gibi bir ifade belirdi. "Size yemek sunmaktan memnuniyet duyarım, ama uşağınız mutfakta yemek zorunda."

Mei Lien durumunu kabullenmek dışında bir şey hissedemeyecek kadar yorgundu. Arkasını dönüp girdiği kapıdan dışarı çıktı. Zaten aç değildi. Joseph hemen gelmeyince, köşe başında durup endişeyle onu beklemeye başladı. Çalışıp yaşayabileceği bir yer bulmasına yardım etmeden önce Joseph'i kaybederse ne yapacağını bilmiyordu

Nihayet Joseph pansiyondan çıktı. Mei Lien onun içerideki kadınla tartıştığını anlamıştı. Joseph'in yüzü kıpkırmızıydı. Buruşmuş şapkasını öfkeyle başına geçirdi. İçeride olanlar hakkında tek kelime dahi etmeyip hafifçe gülümsedi. Ardından karşıya geçerek yola devam etmelerini işaret etti.

Bir restoranda, hatta bir de tavernada şanslarını denedikten sonra Joseph pes ederek bir sonraki restorana yalnız girdi. Mei Lien sırtını restoranın ahşap duvarına yaslayarak beklerken, yüzünü etraftakilerden saklamak için şapkasını eğdi.

Joseph iki paket yemekle restorandan çıktığında Mei Lien duvardan ayrılarak onunla yürümeye başladı. İkisi de konuşmuyordu. Sessizce kasaba içindeki su birikintilerinden geçip sarp kayalıklara çıkan dik merdivenleri tırmandılar. Tepeye vardıklarında Mei Lien soluklanmak için durdu. Gördüğü manzara hiç de beklediği gibi değildi. Kilometrelerce uzanan bir alandaki birkaç ağaç kümesi dışında tüm ağaçlar kesilmişti. Sağa sola kocaman evler ve bahçeler inşa edilmiş, çakıl taşıyla kaplı yollarla hepsi birbirine bağlanmıştı.

Joseph hiçbir şey söylemeden dirseğiyle Mei Lien'i dürtünce tekrar yürümeye başladılar. Evlerden, dükkânlardan ve yargılayıcı bakışlardan uzakta geniş, çamurlu bir alana vardılar. Dikenli böğürtlen çalılarının arasındaki yalnız bir köknar ağacının altında oturmalarına yetecek kadar kuru bir alan buldular. Ve kuru çöreklerle tatsız jambonlardan oluşan yemeklerini yemeye başladılar.

Mei Lien sessizce yemeğini yerken bu kasabaya alışmasının oldukça uzun süreceğini düşündü. Kasaba halkı

Çinlileri kovmamış olabilirdi ama onları hoş karşılamadıkları da belliydi. Burada geçinmek için ne yapacak, nerede yaşayacaktı?

Doktor, büyükannesinin cesedini nereye götürmüştü? Babası neredeydi?

Kafasında dönüp duran sorular Mei Lien'in başını ağrıtmıştı. Boğazından tek lokma daha geçiremeyeceğini hissetti. Yemeğini kenara koyup bakışlarını denize doğru çevirdi. Oturduğu yerden suyun karşı kıyısındaki karayı ve koyun Seattle'a uzanan kısmını görebiliyordu. Bu kasabanın oldukça ıssız bir havası vardı. Mei Lien boğazda ilerleyen bir römorköre baktı. O yöne doğru giden bir römorkör olmasaydı, koyun ilerisinde başka şehirlerin var olmadığına kolaylıkla inanabilirdi.

Seattle'daki evlerinin üst katındaki yatağında büyükannesinin yanına kıvrılabilmeyi ve bütün bu olanları unutabilmeyi diledi.

Sekizinci Bölüm

5 Temmuz, Perşembe – günümüz
Rothesay Malikânesi, Orcas Adası

Inara, otel planı üzerinde çalışmaya başlayalı bir ay olmuştu. Şimdiye kadar kaydettikleri ilerleme onu heyecanlandırıyordu. Adaya ayak bastığı ilk gün Tom ile karşılaşmasının ne büyük bir şans olduğuna hâlâ inanamıyordu. Tom gürültülü kahkahaları olan ve beyni herkesinkinden iki kat hızlı çalışıyormuş gibi görünen iri bir adamdı. Çalışanların dilinden iyi anlıyor, onlarla iyi geçiniyor ve herkesin işini en iyi şekilde yapmak istemesini sağlıyordu.

İlk iş toplantılarında Tom, Inara'nın hayalindeki oteli ve Dahlia teyzesinin planlarında yapmak istediği değişiklikleri anında anlamıştı. Dört gün sonra ise gerekli izin belgeleri, mimara çizdirilmiş yeni bir proje, ayrıntılı maliyet dökümü ve çalışmalara başlamak için on kişilik bir ekiple birlikte dönmüştü. Akıllı telefonu ihtiyaç duydukları tüm çalışanların ve işverenlerin iletişim bilgileriyle doluydu.

Inara ilk iki haftayı inşaat alanında dolaşıp soruları yanıtlayarak ve işlerin plana göre yapıldığından emin olarak

geçirmişti. Ayak altında dolanıp çalışmalara engel olduğunu fark etmesi ise uzun sürmedi. Tom her şeyi kontrol altına almıştı.

Sonrasında malikâneye sadece sabahları ve öğleden sonra çalışanlar ayrılmadan önce, Tom ile kontrol amaçlı uğramaya başladı. Diğer saatleri Dahlia'nın evinde, daha doğrusu kendi evinde –artık ona öyle demeyi öğrenmeliydi– geçiriyordu. Fiyat alıyor, boya ve profesyonel mutfak gereçleri gibi siparişler veriyor, gittikçe artan sipariş listesine banyo çinileri ve kapı kulpları gibi yeni malzemeler ekliyordu. Gün sonunda ise otel yönetimiyle ilgili bir yığın kitap okuyordu.

Bütün bunlardan zevk alıyor, çalışmaların her anını seviyordu. Araba yolunda dizili olan kamyonetleri ve malikânenin farklı yerlerinden gelen, seksenli yıllara ait şarkıları bile seviyordu. Kilere yerleştirilmesi gereken yepyeni, endüstriyel bir fırın gibi sürekli ortaya çıkan beklenmedik masraflar bile neşesini kaçıramıyordu.

Sabah uyandığı andan gece nihayet uyuduğu ana kadar damarlarındaki kanın aktığını hissediyordu. Capcanlıydı. Her yeni günle birlikte hayatı boyunca yapmayı beklediği şeyi -neyi beklediğini bile bilmeden- yaptığını keşfediyordu. Bu oteli inşa ederek annesinin onun için istediği hayatı yaşayacağını hissediyordu. Uluslararası işletme kariyerinden bu kadar kolay vazgeçtiği için duyduğu pişmanlık ise azdı. Babası her konuştuklarında hâlâ o konuyu açıyor, Starbucks'ta çalışıyor olmayı dileyip dilemediğini soruyordu. Inara'nın cevabı her seferinde hayırdı.

Yine de bu onu endişelendiriyordu. Babası bu projeye onay vermiş olabilirdi ama hayal kırıklığı yüzünden Inara'ya

yaptığı maddi yardımı her an kesebilirdi. Bu yüzden iki gününü ev kredisi, küçük işletme kredisi, bankadan bireysel kredi gibi diğer seçenekleri araştırarak geçirmişti. Fakat hiçbirini alabilecek durumda değildi. Hâlâ binlerce dolar öğrenci kredisi borcu ve sıfır geliri vardı. Yani tamamen babasına bağımlıydı.

Babasını hüsrana uğrattığını bilmek canını yaksa da buradaki başarılarının onu şaşırtacağına inanıyordu. Neler yaptığını gördüğünde Inara'yı anlayacaktı, elbette.

Her nedense adada olmak kendini annesine yakın hissettiriyordu. Bu tuhaftı çünkü kazadan sonra babasına son derece düşkün bir kız olup çıkmıştı. Sanki aradaki dokuz yıl uçup gitmiş ve annesi sadece iş gezilerinden birine çıkmış gibiydi. Yarın öbür gün çıkagelecek, otel işlerinde Inara'ya yardım edecekti. Tabii, annesi olsaydı malikâneyi bir yetimhaneye ya da onun gibi bir şeye dönüştürürdü. Yine de Inara ile gurur duyardı.

Her günü vermesi gereken kararlarla doluydu. Önce bu kararları Dahlia'nın orijinal planlarıyla karşılaştırıp eliyor, ardından annesinin nelerden hoşlanacağını düşünüyordu. Bir yanı, tüm bunları annesi için yaptığını hissediyordu. Malikâneyi tekrar hayata döndürüp onu insanlarla paylaşarak annesine söylediği o iğrenç kelimeleri geri alabileceğini hayal ediyordu. Böylece ölmeden önce ona yaşattığı acıyı yok edebilecekti.

Keşke öyle olabilseydi.

Merdivenlerin altında bulduğu kaftan kolu şüphesiz annesinin de ilgisini çekerdi. Annesi kısacık ömründe dünyayı gezmiş olduğundan kumaşın hikâyesini öğrenme konusunda Inara'ya yardımcı olabilirdi. Gerçi Inara'nın bu konuda

hiçbir şey yaptığı yoktu. Otel çalışmaları tüm vaktini alıyordu, bu yüzden onu araştırma işini tamamen Daniel'a bırakmıştı. Daniel onu her hafta eğlenceli e-postalarla bilgilendiriyor olsa da henüz kayda değer bir şey keşfetmemişti. Yine de Inara onun dostça sohbetini ve üniversitedeki komik hikâyelerini dört gözle bekliyordu.

Daniel'ın e-postaları dışında Inara'ya kaftan kolunu düşündüren pek fazla şey yoktu. Ta ki bir gün önce bunu değiştiren bir şey olana kadar...

Bir gün önce Bağımsızlık Günü'ydü. Inara babasının teklifi üzerine deniz uçağıyla Seattle'a gitmeye karar vermişti. Böylece tatilde her zamanki gibi ailece bir arada olabileceklerdi. Günü Magnolia'daki evlerinde barbekü yaparak geçirdikten sonra günbatımında babasının yatıyla Union Gölü'ne açılmış ve gölün ortasında demir atıp havai fişek gösterisini seyretmişlerdi.

Aslında gün olağan seyrinde geçmişti. Ama keyiflerini kaçıran bir şey olmuştu ve Inara bunun ne olduğundan emin değildi.

Her şey öğle yemeği vakti başlamıştı. Inara bahçedeki masada kardeşleri ve onların eşleriyle birlikte oturuyordu. Çocuklar çimenlerin üzerinde oyun oynuyorlardı. Babası erkenden golf oynamaya gittiğinden henüz onu görmemişti. Nate'i kim bilir kaçıncı kez ikna etmeye çalışıyor, ona böyle büyük bir projeye atılıp hayatını değiştirecek bir kariyere başlamakla hata yapmadığını anlatıyordu.

Inara planlarını anlatmaya devam ettikçe Nate ikna olmuş gibi görünüyordu. Ya da en azından pes etmişti. Olivia ise Inara'nın söylediği her şeyi heyecanla karşılıyordu. Babası gelip onlara katıldığında, Inara'nın restorasyon

çalışmalarında kaydettiği ilerlemeye şaşırmıştı. Hiçbir şeye karşı çıkmaması ise Inara için bir destek belirtisiydi.

Sonrasında Inara onlara merdivenlerin altında bulduğu kaftan kolundan bahsedip telefonuyla çektiği fotoğrafları gösterdi. Hepsi bu gizem karşısında büyülenmiş, bunca yıldır kimsenin onu bulmamasına şaşırmıştı.

Babası ise diğerlerinin aksine, "Çinli bir hizmetçiden kalma bir süprüntüye benziyor," diye homurdanmıştı. "At gitsin."

Babasının aşırı tepkisi karşısında Inara onun bir şeyler bilip bilmediğini merak etmişti. Çinli bir hizmetçi ihtimaliyle ilgili söyledikleri bir türlü aklından çıkmıyordu.

Bir gün sonra Dahlia'nın –yani kendi evinin– mutfak masasında otururken, bir zamanlar Rothesay'de Çinli bir hizmetçinin yaşamış olma ihtimalini düşündü. Belki de kaftan kolunu oraya saklayan oydu.

Inara bilgisayar üzerinde çalıştığı hesap çizelgesini kapatarak yeni bir arama sayfası açtı. Evin kendilerinden önceki sakinlerini ve Çinli bir hizmetçileri olup olmadığını araştırmayı düşündü. Başlangıç için en iyi yer nüfus sayımı kayıtlarıydı.

Doğru internet sitesini bulduktan sonra arama çubuğuna Dahlia'nın adını ve Rothesay'in adresini yazdı. Gizlilik kuralları gereği en son 1940 tarihli kayıtları görebiliyordu.

Kayıtlardaki ev sakinleri yirmi beş yaşındaki Dahlia Campbell ve birkaç Kafkas hizmetliydi.

Çinli kimse yoktu.

1930 ve 1920 tarihli sayımlarda ise evde sadece hizmetlilerin ikamet ettiği görülüyordu. Onların da hiçbiri Çinli değildi. Inara buna şaşırmamıştı. Duncan Campbell'ın

başlattığı gelenek –Seattle'da yaşamak ve Rothesay'i sadece ev partileri için kullanmak– 1932'deki vefatına dek devam etmiş ve ailenin geri kalanı tarafından bir süre daha sürdürülmüş olmalıydı.

Inara arkasına yaslandı. Daniel işlemelerin 1920'li ya da 30'lu yıllarda yapıldığını söylemişti. Dolayısıyla kumaş oraya aynı zaman aralığında ya da hemen sonrasında saklanmış olmalıydı. Nüfus sayımı kayıtlarında geçen kimsenin bununla ilgisi yok gibiydi. Ama bu Çinli bir hizmetçinin ya da misafirin, hatta Çinli olmayan birinin, sayım yapılmayan yıllarda eve gelip gitmediği ve o kumaşı saklamadığı anlamına gelmiyordu. Ayrıca onu saklayan kişinin o işlemeleri kendi eliyle yapmamış olma ihtimali de vardı. Belki de biri onu başkasından satın almış, hatta çalmıştı.

Bilinmeyen çok şey vardı ve nüfus sayımı kayıtları çok belirsizdi. Inara'nın Rothesay tarihi ve Rothesay'in kapılarından giren insanlarla ilgili daha kesin bilgilere ihtiyacı vardı.

Fikrini değiştirmeden önce telefonuna uzanıp babasını aradı. Onu ofisinde yakalamayı başarmıştı.

"Bir sorum olacak," dedi hızlıca merhaba dedikten sonra. "Bana Rothesay'in tarihiyle ilgili bilgi verebilecek bir aile günlüğü, hatıra defteri ya da kayıt gibi bir şeyler var mı?" Kaftan kolundan bahsedeceği sırada babasının onu çöpe atmasını ve otele odaklanmasını söylediğini hatırladı. Onun yerine yalan söylemeyi seçti. "Restorasyon için binanın orijinal dekoruna ait betimlemeler bulabilmeyi umuyordum."

"Bildiğim kadarıyla yok. Varsa da şimdiye kadar yok olmuştur," dedi babası. Sesinden kafasının karışık olduğu anlaşılıyordu ve Inara bunun bir avantaj olduğunun

farkındaydı. Yoksa babası yalan söylediğini anlayabilirdi. "Yıllar önce Dahlia'ya bütün eski ıvır zıvırdan kurtulmasını söylemiştim. Burada öyle bir şey olmadığını biliyorum."

"Ah, tamam." Inara, Olivia ile geldikleri ilk gün tavan arasında gördüğü kutuları hatırladı. Telefonu kapatmak için acele etti. "İşini bölmeyeyim. Teşekkürler, baba."

Telefonu kapatır kapatmaz el fenerini kapıp merdivenlere yöneldi. İkinci basamağın ve kıvrılan halının üzerinden dikkatle atlayarak üst kata çıktı.

Küçücük tavan arası en az yirmi yıllık tozla kaplıydı. Aslında burası çatı katı değil, saçakların altında depoya dönüştürülmüş küçük bir alandı.

Inara bir yığın kutunun arasına sıkışıp onları birer birer karıştırmaya başladı. Vergi kayıtları, banka kayıtları ve ayakkabılardan Dahlia'nın eski Pontiac'ı için aldığı yeni ısıtıcıya kadar her şeyin faturası... Bir de fotoğraf vardı. Dahlia yerel bir ressama arabasının üzerine kocaman, mor bir yıldız çiçeği çizdirmişti. Fotoğrafta yüzü sevinçle parlıyor ve arabasındaki sanat eserini işaret ediyordu. Inara, Nancy'nin araba için çirkin hurda parçası diye mırıldandığını hâlâ duyabiliyordu. Ama Dahlia onu seviyordu.

Inara, Dahlia ve Nancy'nin New York gezilerine ait fotoğraflar buldu. İkisinin de başında birer Özgürlük Anıtı tacı vardı. Kutuların içinden Inara ve kardeşlerinin bebekliklerinin yanı sıra annesinin birkaç fotoğrafı da çıkmıştı. Bir başka kutuda ise binanın elektrik ve su tesisatının kayıtları vardı. İşe yarayabileceklerini düşünerek onları Tom'a vermek için bir kenara ayırdı.

Bulduğu onca şeye rağmen kaftan kolunun sırrını aydınlatabilecek hiçbir şey yoktu.

O sırada cebindeki telefonunun titrediğini hissetti. Eski telefon kayıtlarının sayfalarını karıştırarak telefonu açtı.

"Inara, benim, Tom. Beş dakikadır kapıyı çalıyorum. Evde misin?"

"Ah, tamamen unuttum! Hemen geliyorum." Kâğıtları tekrar yerine doldurduktan sonra kutuyu kapattı ve hızla alt kata inip kapıyı açtı. "Tom, çok özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim."

Tom'u mutfağa geçirerek merdivenleri işaret etti. "Şunu halledersen çok sevineceğim. Geldiğim günden beri takılıp duruyorum."

Tom alet çantasını yere bıraktı. Ellerini beline koyup merdivenlere göz gezdirdi. "Sorun değil. Halıyı söküp çıkarmak uzun sürmez. İkinci basamak mı demiştin?"

"Evet ama şimdi tamir etme." Inara ona basamağın altında bulduğu kaftan kolundan bahsetti. Daniel'dan aldığında kumaşı ona göstereceğine söz verdi. "Dahlia ya da Nancy sana ondan hiç söz etmemişti, değil mi?"

"Hayır." Tom alet çantasından bir kerpeten alıp basamakların dibine diz çöktü. "Bence haberleri bile yoktu."

Tom merdiven halısıyla uğraşırken, Inara mutfak masasındaki bilgisayarının başına dönerek hesap çalışmalarına kaldığı yerden devam etti. Birkaç dakika sonra Tom'un kendi kendine homurdandığını duyarak ona baktı. Tom kısık gözlerle avucundaki çivileri inceliyordu.

"Ne oldu?"

"İkinci basamakta diğerlerinden fazla çivi olduğunu söylediğinde onları sonraki ev sahiplerinin eklediğini düşünmüştüm. Ama bunların hepsi aynı görünüyor. Ve de eski."

Inara, Tom'un nasırlı avucundaki çivilere bakmak için ayağa kalktı. Uca doğru sivrileşen çiviler oldukça kalın ve köşeliydi. Bunlar şimdiye dek gördüğü çivilere hiç benzemiyordu. "Yani?"

Tom daha yakından bakması için onları Inara'ya verdi. Ardından en alt basamağa oturup kollarını dizlerine dayadı. "İnşaatında kullanılan çivilere bakarak bir evin yaşı hakkında iyi bir fikir edinebilirsin. Ayrıca sahibi ya da en azından müteahhidiyle ilgili de fikir sahibi olabilirsin." Başıyla konağın bulunduğu tarafı işaret etti. "Büyük evdeki çivilerin hepsi tel çiviler. Tabii, duvar işlerinde kullanılanlar hariç. Duvar işleri ekstra taşıma gücü için elindekiler gibi kesme çiviler gerektirir.

"Malikâneyi inşa eden kişi, 1900'lü yıllarda var olan en yeni malzemeleri ve inşaat yöntemlerini kullanmış. 1890'lı yıllarda yaygın olan ve bugün hâlâ kullandığımız tel çiviler de bunun örneği. Öncesinde yapılan her şey, elindekiler gibi kesme çiviler kullanılarak inşa edilmiş." Tom yüzünde koca bir gülümsemeyle durakladı. "Galiba az önce sırrının bir kısmını çözdüm. O kumaşı saklayanı bulmak için malikâne inşa edilmeden önce burada yaşayan birini araman gerek. En geç 1890'lı yılların başı olmalı."

Inara'nın kafası karışmıştı. Bir kumaşın 1920'den sonra işlenip 1890'da saklanması nasıl mümkün olabilirdi?

Daniel ile konuşmalıydı. Belki de Daniel tarih konusunda yanılmıştı.

Tom işinin başına döndüğünde, Inara telefon görüşmesi yapmak için salona yöneldi. Ancak Daniel telefona cevap vermeyince ona bir mesaj bırakmakla yetindi. Mali meselelere odaklanamayacağını bildiğinden, nüfus sayımı

araştırmalarına devam etmeye karar verdi. Tom'un işlerini bölmemeye dikkat ederek tekrar mutfak masasına döndü.

Tom'un söylediklerini düşünerek 1890 yılının nüfus sayımı kayıtlarına tıkladı. Ama 1921'de Washington'daki Ticaret Bakanlığı binasında çıkan yangında o yıla ait neredeyse tüm kayıtların yok olduğuna dair bir mesajla karşılaştı.

"Hay aksi." Şansını denemek için bir de 1880 yılının kayıtlarına bakmayı denedi. Fakat arama sonucu o yıla ait kayıtların olmadığını söylüyordu. "Baksana, Tom?"

Ahşaptan sökülen çivilerin çıkardığı gıcırtılar kesildi. "Evet?"

"Nüfus sayımı kayıtları hakkında bir bilgin var mı?"

"Karım geçen yıl soyağacını araştırmıştı. Neden sordun?"

"Neden 1880 yılında bu bölgeye ait bir kayıt yok?"

Tom beyzbol şapkasını çıkarıp alnındaki teri silerek merdivenlerden indi. "Duruma göre değişir. Sayım memurları adaya gelememiş olabilir. Ya da o yıllarda burada yaşayan kimse yoktur. Biliyorsun, o zamanlar Washington eyalet değil, sadece bölgeydi."

Inara düşündü. Duncan Campbell bu araziyi küçük bir ev ve eski bir kulübeyle birlikte almıştı. Yani ailesinden önce burada yaşayan birileri vardı. Ama kim? Ve ne zaman? "Peki ya arsa ve evlerin kayıtları? Ne zaman inşa edildikleri ya da araziye ne zaman eklendikleri, önceki sahiplerinin kim olduğu... Bu gibi şeyleri nereden bulabilirim?"

"Ah, o kolay. San Juan Eyaleti'nin internet sitesine gir. Gerçi telefon etmen daha iyi olabilir. İnternette henüz her şey bulunmuyor," diyerek alet çantasından bir şişe su çıkardı Tom. "Sahibini bulmak için arazinin tapu devir senetlerini

aramakla başla." Suyundan büyük bir yudum aldıktan sonra Inara'ya bakıp gülümsedi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Tom, Inara'nın yanına oturup onu bahsettiği internet sitesine yönlendirdi. "İşte," diyerek memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı.

Inara bilgisayar ekranına baktı. Rothesay'in adresinin altında daha önce hiç duymadığı bir ev sahibinin adı yazılıydı.

"Joseph McElroy mu? Burayı ne zaman satın almış?"

Tom bilgileri inceledi. "Görünüşe göre araziyi 1880'de almış ve 1887'de inşa ettiği eve karısı Mei Lien ile birlikte yerleşmiş."

Inara öyle hızlı bir nefes aldı ki az kalsın kendi tükürüğüyle boğuluyordu. Yeniden konuşabildiğinde, "Mei Lien mi?" diye sordu. "Bu bir Çinli ismi, değil mi?"

Tom ona komik bir bakış attı. "Muhtemelen."

"Yani onun karısı mıymış?" Inara bir süre düşündü. O kumaşı oraya saklayan, hatta onu işleyen kişi Mei Lien olmalıydı. O olmak zorundaydı. Konağın tüm tarihi boyunca bundan başka kim sorumlu olabilirdi ki? Hiç kimse. Daniel'ın bulduğu semboller, kumaşı işleyen kişinin Çin kültürüyle bir bağı olduğunu açıkça gösteriyordu. Ve Çin kültürüyle gerçek bir bağı olan tek ev sakini oydu. "Onun hakkında başka ne bulabilirsin?"

Tom omzunu silkerek ayağa kalktı. "Bilmem. Eşimi arasana. O böyle şeyleri sever." Elinde su şişesiyle duraksadı. "Düşündüm de bölge sekreterliğindeki arkadaşım Kira'yı arayabilirsin. Ne zaman inşaat sahalarıyla ilgili bir şeye ihtiyacım olsa bana yardımcı olur."

Tom yanından hiç ayırmadığı not defteriyle marangoz kalemini cebinden çıkarıp Kira'nın numarasını yazdıktan

sonra Inara'ya uzattı. "Eğer istersen sana evin yapılış tarihiyle ilgili tüm bilgileri verebilir."

Inara onu kucaklamamak için kendini zor tuttu. "Peki ya vergi kayıtları, evlilik kayıtları, doğum, ölüm gibi şeyler?"

Tom başını sallayarak merdivenlerdeki işinin başına döndü. "Kira bilir."

Inara hiç vakit kaybetmeden telefonunu kaptı ve salona geçerek Kira'yı aradı. Telefon üçüncü çalışında açıldı. Ona neden aradığını ve hangi bilgilere ulaşmaya çalıştığını açıkladıktan sonra, "Bana yardımcı olabilir misiniz?" diye sordu.

"Tabii," dedi hattın diğer ucundaki cana yakın ses. "Bugün işler çok yoğun değil. Bana telefon numaranız ve e-posta adresinizle birlikte bildiğiniz tüm bilgileri verin. Bir şey bulursam sizi ararım."

Inara telefonu kapattıktan sonra göğsüne bastırdı. Belki de hiçbir sonuca varmayacak bir şey uğruna çok fazla çabalar olmuştu. Yüz yıllık bir sırrın ipuçlarını kovalamak yerine otelin inşasına odaklanması gerektiğini biliyordu.

Ama bu insanlar gerçekti. Bu evi inşa edenler, hayatlarını Inara'nın bugün yaşadığı odalarda geçiren gerçek insanlardı. Ve bu evde yaşayan ilk kadın, adanın ilk yerlilerinden birinin Çinli karısıydı. Adam muhtemelen beyazdı, çünkü ismi İskoç ya da İrlandalı ismini andırıyordu. Öte yandan isim herhangi bir anlam ifade etmiyor olabilirdi. Belki de siyahi, Asyalı ya da başka ırktan biri olabilirdi. Yine de ırklar arası evliliklerin uygun görülmediği o yıllarda böyle bir evlilik yapma ihtimalleri şüphe uyandırıcıydı. Daniel'a bundan bir an önce bahsetmeliydi.

Daniel telefonu yine açmayınca, Inara bir mesaj daha bıraktı. "Daniel, yine ben, Inara Erickson. Bu malikânede

yaşamış Çinli bir kadının adını öğrendim. Mei Lien. Kızlık soyadını bilmiyorum ama Joseph McElroy ile evliymiş. Beni ara."

Telefonu kapattıktan sonra birinin kapıyı tıklattığını duydu. Kapıyı açtığında belinde alet kemeri olan bir adamın kısık gözlerle ona baktığını gördü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Şey, Tom burada mı? Teslimatla ilgili bir sorunumuz var."

Inara seslenmek için arkasını döndüğü sırada Tom mutfak kapısında belirdi. "Ne gibi bir sorun?"

"Pembe klozetler."

Inara önce adamın neden bahsettiğini anlamadı. Ama sonra on altı adet misafir klozetini bugün teslim alacağını hatırladı. "Pembe derken?"

"Klozetler pembe," diye açıkladı genç adam sanki Inara az önce onu duymamış gibi.

Tom, Inara'ya baktı. "Sipariş ettiklerin onlar mıydı?"

"Elbette hayır. Beyaz olmaları gerekiyordu." Bu eski bir kumaşla uğraşmak yerine işine odaklanması gerektiğine dair bir işaret olabilir miydi?

Tom başıyla kapıyı işaret etti. "Haydi, içimden bir ses bu meseleyi çözmen gerektiğini söylüyor."

Dışarı çıktıklarında Inara malikânenin ön kapısına yanaşmış kocaman bir teslimat kamyonu gördü. Kamyonun kasasından ön verandaya metal bir rampa uzatılmıştı. Verandada açılmamış dört büyük kutu vardı. Giriş kapısının önünde, etrafa saçılmış ambalaj malzemelerinin ortasında gül pembesi bir klozet duruyordu.

"Neler oluyor, Josh?" diye sordu Tom yükün boşaltılmasını denetleyen adama.

"Bu çocuk," dedi Josh, başparmağıyla kamyon şoförünü işaret ederek, "siparişin beyaz değil, pembe klozetler olarak verildiğini söylüyor. Müdürü onay vermedikçe onları geri götürmeyecekmiş."

Inara etrafına bakındı. "Müdürü nerede?"

Yırtık tişörtlü ve başında Seahawks futbol takımının şapkası olan çocuk, "Depoda," diye yanıtladı. "Renton'da." Inara telefonunu cebinden çıkararak ona uzattı. "Ara. Onunla konuşacağım."

Çocuk Inara'nın dediğini yaparak telefonu tekrar ona verdi. "Adı Carlos."

Inara telefonu alıp kulağına tuttu. Öfkesine hâkim olmak için kendini zorluyordu. "Merhaba, Carlos, ben Rothesay'den Inara Erickson. On altı adet pembe değil, beyaz klozet sipariş edip parasını ödeyen kişiyim."

"Karışıklık için özür dilerim, Bayan Erickson. Siparişinizi kontrol edeyim." Inara telefonda beklerken arka plandaki klavye sesini duyabiliyordu.

"İşte burada," dedi Carlos nihayet. "Görünüşe göre 18 Haziran'da on altı adet beyaz klozet siparişi vermişsiniz. Ama bu sabah ilk iş hepsi pembe olarak değiştirilmiş. Kamyon depoda doldurulmadan önce bizi yakaladığınız için şanslıymışsınız."

Inara Tom'a bakarak, "Bu sabah şirketi sen mi aradın?" diye sordu. Tom başını iki yana salladı.

"Kimse siparişi değiştirmek için aramadı, Carlos. Biri bir hata yapmış olmalı."

"Hayır, bayan, hata falan yok. Burada Bay Erickson adında birinin sabah sekizde arayıp siparişi gül pembesi olarak değiştirdiği yazıyor."

Inara'nın olanları anlaması uzun sürmedi. Bay Erickson. Tanıdığı iki Bay Erickson vardı ve sadece biri bunu ona yapmaya cüret edebilirdi. "Siparişte ne derse desin," dedi Carlos'a sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak, "bunları size iade ediyoruz ve orijinal siparişi haftaya teslim almak istiyoruz. Hayır, vazgeçtim, pazartesi. Anlaşıldı mı?"

Bunu duyan Tom ona yaklaştı. "Bu programımızı geciktirecek."

Inara telefonu eliyle kapattı. "Üzgünüm. Herhangi bir fikrin var mı? Oraya pembe klozetler takacak halimiz yok."

Tom başını iki yana sallayarak kamyon şoförünün yanına döndü.

"Masraflar size ait olacak," dedi Carlos, Inara'nın dikkatini yeniden telefona çekerek.

"Farkındayım. Başka seçeneğim yok." Inara telefonu kapatıp herkesin klozetlerin depoya geri gideceğini anladığından emin olduktan sonra inşaat alanından uzaklaştı. Orman yoluna yönelip kumsaldaki eski, döküntü kulübenin yolunu tuttu. Çiseleyen yağmura rağmen sıradaki telefon görüşmesini yapmak için sessizliğe ihtiyacı vardı. Ve kumsal bunun için mükemmel bir yerdi.

Adanın bazı yerlerinde bunun gibi kumsallar görmek mümkündü. Çoğunlukla karanlık sulardan yükselen sivri kayalar adayı bir duvar gibi çevreliyordu. Var olan kumsallar fazla uzun sayılmazdı. Onlar da denizin taşıdığı ağaç dalları ve yosunlarla kaplıydı. Birçoğuna deniz dışında bir yerden ulaşmak imkânsızdı.

Inara'nın kumsalı, boğazın doğusundaki iki yüksek kayalığın arasında yer alan ve Rothesay Körfezi dedikleri küçük körfez boyunca uzanan bir kumsaldı. Siyah, gri taşlarla

ve beyaz deniz kabuklarıyla kaplı kumsalda yer yer büyük, sivri, siyah kayalar vardı. Kumsalın ardındaki kıyı hafifçe yükselerek ormandaki ağaç ve çalılarla buluşuyordu. Fırtınaların kıyıya taşıdığı ağaç gövdeleri, kumsal ile orman arasında bir sınır oluşturuyordu. Sular yükseldiğinde kumsalın genişliği üç metreyi geçmiyordu. Sular çekildiğinde ise dokuz metreye kadar genişliyor, ortaya deniz kabuklarıyla kaplı iri kayalar çıkıyordu.

Kayalar, East Boğazı'ndan geçebilen en büyük tekneler olan özel yatlar için tehlike oluştursa da kano ve küçük teknelere engel olmuyordu. Sadece birkaç metre ileride su aniden derinleşiyor, babasının yatının bile demir atabileceği derinlikte bir koy oluşturuyordu. Ama şu an görünürde hiç tekne yoktu. Kumsal oldukça ıssız ve huzurluydu. Burası yalnız kalmak için mükemmel bir yerdi.

Yağmur sadece çiseliyor olsa da Inara uzun bir köknar ağacının dalları altına sokuldu. Çantasını kuru bir kayanın yanına bıraktıktan sonra telefonla konuşmak için kayaya oturdu.

"Baba, benim," dedi telefonu açılır açılmaz. "Klozetlere ne yaptığını biliyorum."

"Önemli değil," diyerek onu şaşırttı babası.

"'Önemli değil' de ne demek? Bu benim bir haftama ve dünyanın parasına mal oldu. Klozetler pembe!"

Babası hattın diğer ucunda derin bir iç çekti. "Inara, pembe Rothesay'in tarihi açısından daha uygun. Ayrıca daha ucuz. Sana iyilik yaptım."

Inara babasının onu görememesine rağmen başını tiksintiyle iki yana salladı. "Tarihsel uygunluk peşinde değilim, baba. Projenin kontrolünü bana bırakmıştın, unuttun mu? Bu da senin karışmaman anlamına geliyor."

"Hepsi benim paramla yapılıyor."

"Baba, biliyorum ve minnettarım. Ayrıca geri ödeyeceğim." Inara pişman olacağı bir şey söylememek için derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. "Bunu kendim yapmalıyım. Anlıyor musun? Yanlış bir şey yapmayacağım konusunda bana güvenebilir misin?"

Babası kısa bir sessizliğin ardından, "Elbette, kızım," diye yanıtladı. Sesi hiç de ikna edici değildi. "Karışmayacağım. Klozetler için kusura bakma." Bir süre duraksadıktan sonra, "Aramana sevindim," diyerek onu şaşırttı. "Güzel haberlerim var. Sana Aaron ile karşılaştığımı söylemeyi unutmuştum. Starbucks'ın İnsan Kaynakları Müdürü. İş teklifini eylül ayına kadar uzatmayı kabul etti."

Inara yumruk yemiş gibi afalladı. "İş mi? Starbucks mı? Baba, ben o teklifi reddettim ve gayet ciddiydim. Onlara beni beklemelerini söylemekle zaman kaybettiriyorsun."

"Inara, bu köprüyü yakmakla hata ediyorsun. Bu fırsatı tepme."

Inara göğsünü sıkıştıran ağrıyı yok saymaya çalışarak başını iki yana salladı. "Baba, bana ya da otelime inancın olmadığı için üzgünüm. Ama ben bu işi yapıyorum. Bu beni mutlu ediyor. Starbucks'ta çalışmayacağım. Asla."

Babası belli belirsiz bir ses çıkarıp bir süre sessiz kaldı. Ardından konuyu değiştirerek, "Bu hafta sonu geliyor musun?" diye sordu.

"Ne?" Inara'nın kaçırdığı bir şey mi vardı? "Hayır. Baba, bu yaz otelle meşgul olduğumu biliyorsun. Tatil yapacak durumum yok."

"Dün buradaydın."

"Çünkü resmi tatildi. Ekibim çalışmıyordu." O sırada hatta bekleyen başka birinin olduğunu bildiren bir ses duydu. "Kapatmam gerek, baba. Yine ararım."

Babasına hoşça kal dedikten sonra rahatlamış bir şekilde diğer aramayı cevapladı. "Alo?"

"Inara, benim, Daniel." Daniel'ın sesinin sıcaklığı onu yatıştırmıştı. Yağmurla temizlenmiş orman havasından derin bir nefes çekti.

Ardından Mei Lien'i hatırlayarak heyecanla ayağa fırladı. "Mesajımı aldın mı? Onu bulduğuma inanabiliyor musun?"

Daniel'ın kıkırdayışı Inara'yı tatlı bir şekilde ürperterek şaşırttı. "Tam da ihtiyacımız olan bilgiydi."

Inara çiseleyen yağmura aldırmadan deniz kenarında yürümeye başladı. "O, değil mi? İşlemeleri yapan kadın o."

"O olmalı. Özellikle de bulduğum bilgilere bakınca." Inara yürümeyi bırakıp denize baktı.

"Ne buldun?"

"İşlemelerin tekniği dolayısıyla onun 1920'lerden sonra yapıldığını düşünmüştüm. Ama sen Mei Lien'in o evde en fazla 1895 yılına kadar yaşadığını söylüyorsun, öyle değil mi?"

"Doğru. Büyük-büyük-büyük-büyükbabam araziyi satın alana kadar."

"Pekâlâ, Wing Luke'un koleksiyonunda 1889'daki Büyük Yangın öncesi Seattle'daki Çin mahallesinden satın alındığı doğrulanan üç adet işlemeli Çin kesesi bulunuyor."

"Bir dakika, Wing Luke ne?"

"Asıl adı Asya Pasifik Amerikan Deneyimi'nin Wing Luke Müzesi. Seattle Uluslararası Bölgesi'nde yer alan, Smithsonian'a bağlı bir müze. Yönetim kurulunda ben de varım."

"Tamam. Peki, o üç kesenin elimizdeki kumaşla ilgisi ne?"

"Kumaşın işlemelerinin tekniği keselerin üzerindekilere çok benziyor. Bu yüzden onları karşılaştırmaya karar verdim ve Doğu Asya tekstil sanatları alanında uzman olan Yong Su'ya sordum. Benimle hemfikir. Büyük ihtimalle aynı kişi tarafından üretilmişler."

"Öyleyse bu, kaftan kolunun düşündüğümüzden daha önce yapıldığını doğruluyor. Yani Mei Lien'in Orcas'a gelmeden önce ya da geldikten sonra Seattle'da yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Öyle gibi. Ama 1889'dan sonrası olmadığını biliyoruz çünkü yangından sonra el işlerine ait bir kanıt yok. Dahası da var. Bir saat önce mesajında Mei Lien ismini gördüğümde biraz araştırma yaptım. Ve Liu Mei Lien adında birinin, Liu Huang Fu'nun Çin mahallesindeki dükkânında tezgâhtarlık ve tercümanlık yaptığını öğrendim. Çinli kadınlar eşlerinin soyadlarını almadığına göre muhtemelen babasıdır. İkisine de ne olduğuna dair bir kayıt yok. Belki yangından sonra Seattle'ı terk etmişlerdir diye düşündüm, ama Mei Lien yangından önce ayrılmış gibi görünüyor."

"Nereden biliyorsun?" Yağmur damlaları irileşmeye başlamıştı. Inara yeniden ağacın altına döndü.

"Çünkü Joseph McElroy ile evlilik belgelerini buldum. Port Townsend'de evlenmişler. Nasıl tanıştıklarını, Mei Lien'in kasabaya nasıl ya da ne zaman taşındığını bilmiyorum ama 4 Mart 1886'da orada evlenmişler. İkamet ettikleri yer Orcas Adası olarak görünüyor."

Inara heyecandan yerinde duramıyor, fakat hızını arttıran yağmur onu ağacın altında kalmaya zorluyordu. Ağaç

altındaki küçük, kuru alanda hızla volta atmaya başladı. "Yaklaşıyoruz, Daniel. Onu buluyoruz!"

Daniel güldü. "Buluyoruz. Kumaşın üzerindeki motifler hakkında da bazı fikirlerim var ama onu seninle yüz yüze konuşmak isterim. Bir ara görüşebilir miyiz?"

Inara klozetleri hatırlayarak sızlandı. "Şu an adadan ayrılamam. Bugün bir teslimat fiyaskosu yaşadık. Seninle konuştuktan sonra müteahhidimle buluşup vakit kaybetmeyecek şekilde programımızı nasıl değiştirebileceğimizi düşüneceğiz."

"Peki, ben gelsem nasıl olur?"

"Orcas'a mı? Gelir misin?"

"Tabii. Hafta sonum boş. Cumartesi sabahı ilk vapuru yakalamaya çalışırım."

"Bu kadar zahmete girmek zorunda değilsin. Programımı kontrol edip önümüzdeki hafta için bir plan yapmama ne dersin?"

"Inara, seni görmeye gelmek benim için bir zevk olur," dedi Daniel derinleşen bir sesle. Inara kalp atışlarının hızlandığını fark etti.

Sakin ol, Inara. Bu sadece bir iş görüşmesi. "Cumartesi görüşürüz, öyleyse." Neyse ki Daniel suratındaki aptal gülümsemeyi göremiyordu.

Inara ona Rothesay'in adresini tarif ettikten sonra telefonu kapattı.

Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorum, diye düşündü yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken. Ağacın altında biraz daha beklemeye karar verdi. Kuzeybatı Pasifik'in havasının değişmeyen tek özelliği, sürekli değişmesiydi.

Demek profesöre âşık olmuştu. Aman ne önemli! Bu konuda hiçbir şey yapacak değildi. Ayrıca otele odaklanmasını engelleyecek hiçbir şeye ihtiyacı olmadığından emindi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Soğukkanlılığını koruyacak ve profesyonelliğini yitirmeyecekti. Zaten Daniel'ın bütün istediği de bu olmalıydı. Buraya onu görmeye değil, kaftan kolunu nerede bulduğunu öğrenmeye geliyordu. Evet, mutlaka öyle olmalıydı.

Daniel ile konuştuklarını aklından geçirirken Daniel'ın verdiği bilgilere odaklandı. Liu Mei Lien, Seattle tomrukçulukla uğraşan küçük bir kasabayken babasının dükkânında çalışmıştı. Duncan Campbell o sıralar Seattle'daki işine yeni başlıyordu. Belki ikisi de yollarının Orcas Adası'na düşeceğinden habersiz bir şekilde Seattle sokaklarında karşılaşmışlardı.

Mei Lien nasıl olmuştu da buraya gelmişti? Peki o kaftan kolunu işleyip, sonra da merdivenlerin altına saklamasının nedeni neydi? Acaba kaftanın geri kalanı da evin içinde bir yerlerde miydi?

O sırada bir fok parlak, benekli başını sudan çıkararak Inara'ya baktı. Inara kıpırdamamak için nefesini tuttu. Onu korkutup kaçırmak istemiyordu.

Fok hareket etmedi. Suda öylece duruyor, doğruca Inara'ya bakıyordu. Sanki Inara'nın onu izlediği gibi o da hayranlıkla Inara'yı izliyordu. Dakikalar sonra nihayet dönerek karanlık sulara daldı.

Inara onun sudan çıkmasını beklese de fok bir daha görünmedi.

Inara kaftan kolunun gizemini önünde uzanan denize benzetti. Görünürde oldukça açık ve sade olsa da derinlerinde sayısız gizem barındırıyordu.

O kumaş bir şeyler biliyordu. Mei Lien'in hayatı hakkında Inara'nın henüz keşfetmediği bir şeyler biliyordu ve bunun Rothesay ile bir ilgisi vardı. Bu da ailesi ve kendisiyle ilgili olduğu anlamına geliyordu. Inara, Daniel'ın bunu bulacağına inanıyordu. Ayrıca kim bilir? Belki bulacakları şey otelin tanıtımında kullanılabilecek kadar ilgi çekici bir şey olurdu.

İnsan hayatının birkaç ay içinde bu kadar değişebilmesi ne tuhaf, diye düşündü yağmurun deniz yüzeyinde bıraktığı çukurlara bakarken. Bir arazi sahibi olmuştu, yakında bir otel sahibi olacaktı ve oldukça çekici bir profesörün yardımıyla gizemli bir kaftan kolunun hikâyesini çözmeye çalışıyordu.

Dahlia onu buraya dönmeye zorlamakla doğru olanı yapmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

7 Temmuz, Cumartesi – günümüz
Rothesay Malikânesi, Orcas Adası

Volvo marka yeşil bir arabadan inen adam, Inara'nın bir ay önce tanıştığı takım elbiseli profesörden çok farklıydı. Hatta hatırladığından çok daha çekiciydi. Bugün siyah saçları, Inara'nın parmaklarını arasından geçirmek istemesine neden olacak şekilde taranmıştı. Kot pantolonu ve siyah botlarının üzerine vücuduna tam oturan, uzun kollu, siyah bir tişört giymişti. "Inara, burası çok güzel."

Inara verandadan inerek Daniel'ın elini sıktı. Profesyonelliğini kaybetme, diye hatırlattı kendine. "Teşekkürler. Buraya kadar geldiğin için minnettarım. Vapuru ne kadar bekledin?"

Daniel'ın gülümseyişi, Inara'nın midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Sınıfının neden kızlarla dolu olduğu ortadaydı.

"Bir saat," dedi Daniel sıcak bakışlarını Inara'dan ayırmadan. "Çok uzun sayılmaz."

"Etrafı gezmek ister misin?" diye sordu Inara bir anda. Kıpırdamaya ve işler sarpa sarmadan önce aralarına profesyonel bir sınır çekmeye ihtiyacı vardı. "Malikâneyi önümüzdeki yaz açmayı umduğum bir butik otele dönüştürüyorum."

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Etkileyici. Gezmeyi çok isterim. Vaktin var mı?"

"Zaman yaratırım," dedi Inara onu içeri davet ederek. Daniel'a malikânenin tarihini anlatırken, bir yandan da Tom'un ekibinin yapmakta olduğu değişiklikleri gösterdi. Kırk beş dakika sonra Dahlia'nın mutfağında, Inara'nın kaftan kolunu bulduğu boşluğa bakıyorlardı.

"Yüz yıldır burada durduğunu düşünürsek kumaşın ilk günkü gibi kalması bir mucize." Daniel başını iki yana sallayarak Inara'nın verdiği el fenerini boşluğa tuttu. "Farelerin onu neden yemediğini merak ettim."

"Bunu ben de merak ediyorum. Korkunç, değil mi?" dedi Inara boşluğa bakarak. Bacağı Daniel'ın bacağına değdiğinde, kumaşı da fareleri de bir anda unutuverdi.

Daniel eğildiği yerden başını kaldırarak gülümseyince Inara nefesinin kesildiğini hissetti. Tepkisini belli etmemek için ayağa fırladı ve çaydanlığı suyla doldurarak ocağa koydu. "Kumaş yanında mı?"

Daniel ayağa kalkıp el fenerini kapattı. "Bahsettiğim keseleri de getirdim. Gidip alayım."

Daniel arabasındakileri almaya gittiğinde Inara basamağın ahşap parçasını yerine koydu. Ardından ellerini yıkayıp çayı hazırladı ve marketten aldığı kurabiyeleri bir tabağa doldurdu. Aralarındaki kıvılcımı Daniel'ın da hissedip hissetmediğini ya da bunun sadece bir hayal olup olmadığını

merak ediyordu. Daniel iki yassı, siyah kutu ve omzuna astığı spor bir çantayla geri geldi. Inara kurabiye tabağını alıp tezgâha koyarak masada yer açtı. "Onları sermek istersen masa temiz."

"Teşekkürler. Önce keseleri görmeni istiyorum. Kaftan koluna benzediklerini söylemekle ne demek istediğimi anlayacaksın." Daniel kutuları sandalyeye koyup çantasından pamuklu bir bez çıkardı. Bezi masaya serdikten sonra iki çift beyaz eldiven alarak bir çiftini Inara'ya uzattı.

"Sanılanın aksine bu keseleri kadınlar kullanmazmış. Erkekler onları para, yelpaze, tütün, afyon, gözlük, hatta yemek çubuklarını taşımak için beline bağlarlarmış," dedi Daniel. Üstteki kutuyu açıp farklı şekil ve renklerde üç ipek kese çıkardı. Hepsinin ön ve arka yüzeyinde süslü işlemeler vardı. İkisinin kenarlarından püsküller sarkıyordu. Onları bezin üzerine dizdi. "Bu süslü keseleri Amerika'daki erkeklerin Çin'deki akrabalarına para ya da hediye göndermek için satın aldıklarına inanıyoruz."

Kırmızı keseyi alıp Inara'ya uzattı. "Bunlar giysi kolunun üzerindekilerden çok daha geleneksel motifler. Ama yakından bakarsan arka planda aynı işleme tekniğini göreceksin. Bu tekniğin o tarihten çok daha sonra geliştirildiğine inanıyordum, fakat giysi kolu ve bu keseler aksini kanıtlıyor."

Inara keseyi yakından incelerken tanıdık bir sembol görerek şaşırdı. "Şu bir svastika* mı?"

Daniel başını evet anlamında salladı. "Merak etme. Hitler ile bir ilgisi yok. Svastika antik çağlardan beri pek çok kültürde uğur sembolü olarak kullanılmıştır. Şans ya da talih anlamına gelir. Kötü bir şey değil."

* Gamalı haç sembolü. (Çev. N.)

"Ya..." Inara elindekini bırakıp dar ve mavi keseye usulca dokundu. "Bunlar harika. Yani sen şimdi bunların Büyük Yangın'dan önce Seattle'da satıldıklarını mı söylüyorsun?" 1889'daki yangın Seattle'ın iş sahasının büyük kısmını yok etmiş ve şehri yönetenleri yeni bir proje oluşturmaya itmişti. Böylece eski binaların yerini kolay yanmayan tuğla binalar almış, insanların tırmanmak zorunda kaldığı dik yamaç yolları yeniden düzenlenmişti.

"Evet, hem de Washington'da Üçüncü ve Dördüncü Cadde arasındaki bir Çin dükkânında. Sahibi Huang Fu Liu –ya da Çinlilerin isim sıralamasında soyadı isimden önce geldiği için Liu Huang Fu– adında bir adammış. Dükkânın üst katındaki küçük bir dairede yaşıyormuş. Göçmen kayıtları, Seattle'a 1868 baharında karısı ve annesiyle birlikte geldiğini gösteriyor. Nüfus kayıtlarında ise aynı yıl ağustos ayında bir kızının olduğu, çok geçmeden de karısının öldüğü görülüyor."

Daniel mavi keseyi alıp Inara'ya uzatarak konuşmaya devam etti. "İlginç olan şu ki araştırma ekibimin gazete ilanları ve günlüklerde buldukları her yazıda dükkân sahibinin bir oğlu olduğu yazıyor."

Inara mavi işlemeli keseyi inceledi. İşlemelerde tam olarak neye bakması gerektiğinden emin değildi. "Araştırma ekibin mi var?"

"Evet. Bu projede bana yardımcı olmaları için birkaç mezun öğrencimi topladım. Senin için bir sakıncası yoktur umarım? " diye sordu Daniel, başını yana yatırarak. Siyah bir tutam saçı gözünün önüne düşmüştü.

Inara kaftan kolunun gerçekten önemli olduğunu fark etti. "Bütün bunları neden yapıyorsun? Sana para verdiğim de yok."

Daniel düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Uzun zamandır bu kadar ilgimi çeken hiçbir şey olmamıştı," diye itiraf etti. Gözünü kapatan saçtan kurtulmak için başını hafifçe arkaya attı. "Kökeninin izlerini yüzyıllar öncesindeki antik Çin'e kadar sürebilmekten gurur duyan bir aileden geliyorum. Buna çocukken Wing Luke'ta çokça vakit geçirdiğimi de eklemem gerek. Babam ölmeden önce orada çalışır, ara sıra peşine takılmama izin verirdi. Etrafım tarihle kuşatılmış bir şekilde büyüdüm. Bu da beni Asya tarihi meraklısı biri haline getirdi. Elindeki kaftan kolu çözmem gereken bir bilmece gibi. Tüm hikâyeyi öğrenene dek... ya da bana izin verdiğin sürece onun üzerinde çalışmayı planlıyorum."

Inara anladığını belirtircesine başını salladı. Aklı Daniel'ın biraz önce söylediklerinde kalmıştı. "Peki, dükkân sahibinin bir oğlu olduğu söyleniyorsa sence doğum kayıtları yanlış mı?"

Daniel başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Kayıtlar doğru olabilir. Ama aile bir sebeple yalan söyleyip bebeklerini erkek gibi göstermiştir. Ya da kayıtlar yanlıştır."

"Biri neden kızına oğlum desin ki?"

Daniel kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tarihe bakacak olursak ailesinin soyadını taşıyacak mirasçının hep erkek olması tercih edilmiştir. Bu, günümüzde de zaman zaman görülen bir şey. Çünkü erkekler daha çok bedensel iş gücüne sahipler ve yaşlandıklarında ebeveynlerine bakma sorumluluğu erkek çocuğa aittir. Kızlar ise evlendiklerinde ailelerinin bir parçası olmaktan çıkıp eşlerinin ailesinin parçası olurlar. Belki de karısını kaybettikten sonra günün birinde kızını da kaybetme fikri babasını korkutmuştur. 1868'de Seattle'ın çoğunlukla balıkçılar, oduncular

ve avcılarla dolu zorlu bir şehir olduğunu da hesaba katmak gerek. Öyle bir yerde yaşasaydım ben de kızımın güvenliğinden endişe duyardım."

"Yani onu güvende tutmak için yalan mı söylediler?"

Daniel omzunu silkti. "Olabilir. Belki de gerçekten erkekti."

Inara keseyi dikkatle bezin üzerine bıraktı. "Öyleyse bilmiyoruz. Ama Çin mahallesindeki dükkânda satılan keseleri yapan kişiyle, bu kaftan kolunu işleyen aynı kişi. Doğru anladım, değil mi? Bebeğin ismi Mei Lien'di ve Mei Lien McElroy'un burada Joseph'in eşi olarak yaşadığını biliyoruz. Yani bu, aynı kişi miydi?"

Aynı anda üçüncü keseye uzandıklarında elleri birbirine değdi. İkisi de bir an için donup kaldılar. Inara, Daniel'ın gözlerine baktığında, aralarındaki çekimi yalnızca kendisinin hissetmediğini gördü. Bu, kalp atışlarını daha da hızlandırdı. Ne kadar denese de bakışlarını kaçıramadı.

"Evet," dedi Daniel hafif çatallaşan bir sesle. "Öyle olduğuna inanıyorum." Gözlerini kırpıştırıp göz temasına bir son vererek altın rengi keseye uzandı. "Young Su da benimle hemfikir. Ayrıca Mei Lien yaygın kullanılan bir isim değildi. Bu işlemeleri bulduğumuz iki yerde de aynı isimle karşılaşmamız tesadüf olamaz."

Inara düşündü. Kalp atışlarını yavaşlatmak için Daniel'a bakmamaya özen gösteriyordu. "Öyleyse, neden bir kaftan dikip sonra da onun kolunu kestiğini bulmamız gerekiyor. Ve kaftanın kalanının nerede olduğunu..."

"Belki işlemelerdeki motifler bize anlatabilir. Onu çıkarayım." Daniel keseleri özenle sarıp yeniden kutularına koydu. Ardından diğer kutuyu açıp kaftan kolunu dikkatle

çıkararak pamuklu bezin üzerine serdi. "Yong Su işlemelerin bir hikâye anlattığı konusunda bana katılıyor."

Inara'nın kumaşa yakından bakması için kenara çekilerek yer açtı. "Sis ya da geceyi temsil eden koyu girdaplarla kaplı gökyüzüne bak," diyerek bir noktayı işaret etti Daniel. "Tam şurada. Bu sembol bir yalan ya da yalan söylemek anlamına gelir. Yong Su gösterene dek onu görmemiştim."

Daha hızlı konuşarak anlatmaya devam etti. "Ve şuraya, geminin gövdesine bak. Burada geminin üzerindeki işaretleri gösterdiğine inandığımız bazı semboller var. Dahası işlemelerin arasında yük boşaltmakla ilgili gizli bir şeyler görülüyor. Ayrıca suda ve güvertede insan bedeniyle dolaşan şeytan figürleri mevcut. Çin mitolojisinde iblislerin ve kötü ruhların suda olması yaygındır. Ama bir insan gibi gemide dolaşmaları?" Başını iki yana salladı. "Görülmüş şey değil."

Inara'nın dikkatini geminin gövdesindeki işaretler çekti. Bu işaretleri tanıyordu. Bunlar gizli değil, gözle görülür işaretlerdi ve muhtemelen gerçek geminin gövdesinde yazılıydılar.

Bu sembolü, şekilli bir biçimde yazılmış C ve N harflerini tanıyordu. Bu, geminin ismi değildi. Nakliyat şirketinin ismiydi.

Bu gemi, Duncan Campbell'ın gemisiydi. Babasının, annesinin babasından devraldığı şirket, yani Premier Maritime Group, Campbell Nakliyat – CN olarak anılıyordu.

Bu sanat eserinde ailesinin gemisi resmedilmişti!

Bunu Daniel'a söyleyeceği sırada gözüne iblisler ve ölü bedenler takıldı. Hiçbir şey söylemeden yutkundu. Mei Lien, Duncan Campbell'ın gemisine bu korkunç motifleri sebepsiz yere işlemiş olamazdı.

Inara'yı bir ürperti sardı.

Bunun anlamı neydi? Bilmiyordu, ama iyi bir şey olmadığı kesindi. Belki de Duncan Campbell, ailesinin ve tarih kitaplarının anlattıklarından çok daha fazlasıydı.

"Sence Mei Lien neden bu gemiyi işlemiş?" diye sordu Inara. Sesinin titrediğini fark edip Daniel'a belli etmediğini umarak gülümsedi.

Daniel işlemelerdeki hikâyeye kendini fazlasıyla kaptırmıştı. Inara'ya hızlıca bir baktıktan sonra motiflerin devamını incelemek için kumaşın diğer yüzünü çevirdi. "Bence bu gemide önemli bir şey yaşamış. Seattle'dan Port Townsend'e ve Orcas Adası'na gittiğini biliyoruz. Belki kocası Joseph ile bu gemide tanışmıştır. Belki kötü bir ilişkileri olmuştur ve buradaki iblislerin açıklaması budur. Ama bence başka bir şey var."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Pekâlâ, şuna bir bak. Geminin başında POP harfleri var."

"Pop mu? O ne demek?"

"*Prince of the Pacific*, yani POP adlı transatlantiğin Seattle tarihinde önemli bir yeri vardır." Daniel bir sandalye çekip oturdu. Eldivenlerini çıkarıp sanki yeni uyanmış gibi iki eliyle saçlarını taradı. "7 Şubat 1886 sabahı Seattle'da yaşayan bütün Çinliler, yaklaşık üç yüz elli kişi, evlerinden toplanarak o akşam San Francisco'ya yol alacak olan *Prince of the Pacific*'e binmeye zorlandı."

Bunun uzun bir hikâye olacağını hisseden Inara da bir sandalye çekip oturdu. "Neden zorlandılar?"

"1882'de Çinlilerin Amerika'ya girişini yasaklayan bir göç yasasının çıktığı dönemlerdi ve kesinlikle

çalışamıyorlardı. Ama önyargılar daha da ileri gitmişti," dedi Daniel dalgın bakışlarla. O günleri bizzat yaşamamasına rağmen ruhu o acıyı hatırlayabiliyor gibiydi. "Avrupa kökenli Amerikalılar –beyaz Amerikalılar– Batı Kıyısı boyunca bütün Çinlileri topraklarından vahşice kovup çoğunlukla başarılı oldular."

Daniel bacak bacak üstüne atarak elindeki eldivenlerle oynadı. "Beyazlar, Amerika topraklarında doğanlar dahil tüm Çinlileri ülke kaynaklarını tüketen misafirler olarak görüyordu. Tren yollarının yapımı bittiğinde, Çinli işçiler yerleşip yeni işler bulmak istedi. Buna 1880'lerdeki ekonomik gerilemeyi ve beyaz adamların işlerini çalışkan, az ücretle çalışan Çinlilere kaptırma korkusunu da eklersen cevabı bulmuş olursun."

Inara doğruldu. "Yani Çinlilerin istememesine rağmen onları ülkeyi terk etmeye zorladılar, öyle mi? Bunu nasıl yapabildiler?"

Daniel omzunu silkti. "Yaptılar işte."

Inara önündeki kumaşa baktı. Çinlileri evleri bildikleri şehirden gitmeye zorlayan şeytanları incelerken utandığını hissetti. "Bunu okullarda anlatmalılar. Yapılanları öğrenmeliyiz."

O sırada bakışları suya odaklandı. Karanlık, girdaplı suda yılana benzeyen, yarı saklanmış şeytanlar vardı. Ama aralarında insanlar da bulunuyordu. Suda düzinelerce insan bedeni yüzüyordu. Bazılarının ağızları çığlık atıyormuş gibi açıktı, bazılarıysa besbelli cansızdı.

Tam ortada, kolun dirseğe denk gelen kısmının iç tarafında, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle kollarını ve bacaklarını açmış bir kadın figürü duruyordu.

"Şunu görüyor musun?" diye devam etti Daniel, Inara'nın içini kaplayan çalkantıdan habersizce. İşlemelerdeki bazı karakterleri işaret etti. "Şu kadının üzerindeki karakterler babayı ve büyükanneyi temsil eder. Neden suda olduklarını bilmiyorum."

Anlamı ne olursa olsun tüm bunlar Inara'yı üzmüştü. "Gemi San Francisco'ya varmış mı?"

"Evet. Oradan da Çin'e devam etmiş." Daniel ellerini çırparak Inara'yı ürküttü. "Bence ara vermeliyiz. Seni öğle yemeğine çıkarabilir miyim? Eastsound'da harika, yeni bir restoran açıldığını duydum."

Inara güçlükle yutkunarak gözlerini kumaştan ayırmaya zorladı. Ardından gülümsedi. "Olabilir. Bana bir dakika ver, lütfen."

Üst kattaki yatak odasına çıktığında oldukça huzursuz hissediyordu. Mei Lien o kumaşta her ne anlatıyorsa, bunun üzücü bir hikâye olduğunu ve ailesinin kahramanı Duncan Campbell ile bir ilgisinin bulunduğunu biliyordu.

Odasının penceresinden malikâneye, o kahramandan ona kalan mirasa baktı.

Başını iki yana sallayıp neşelenmek için zorla gülümsedi. O işlemelerin onu böyle etkilemesine izin vermekle aptallık ediyordu. Hikâyesi ne olursa olsun, o kadar da kötü olamazdı. Öyle değil mi?

Bunu neden kabul ettim? diye sordu Inara kendine, bir saat sonra garson kız onları masalarına oturturken. Misafir banyoları için seçtiği fayansların sipariş edilmesi

gerekiyordu ve koridorun bir ucundaki büyük salonu kapatarak, restoran bölümünü genişletip genişletmeme konusunda son bir karar vermeliydi. Tom'un ekibi, üst kattaki oturma odasını misafir odasına dönüştüren yeni duvarları örmeyi bitirdiğinde bu projeye başlamaya hazır olacaktı. Dolayısıyla vaktini çalışarak geçirmesi çok daha iyi olurdu.

Yine de çekici bir adamla hızlı bir öğle yemeği yemenin ne zararı vardı ki?

"Bu restoranı nereden duydun?" diye sordu Inara, garson onlara menülerini verirken.

"Aslında annem bahsetti. Annem Seattle ve Bellevue'daki Toisan'ın sahibi ve şefidir. Bir zamanlar bu restoranı açan şefle çalışmıştı."

Inara elindeki menüyü masaya bıraktı. "Toisan'ın sahibi annen mi?"

Daniel sadece sırıttı.

"Hatırlat da sana hiç yemek yapmayayım. Onunla boy ölçüşemem." Bunu neden demişti ki? Aralarında doğabilecek bir ilişkiyi ima ettiğinin fark edilmemesini umarak devam etti. "Toisan'ın yemekleri bir harika. Ailem sürekli orada yemek yer."

"Öyleyse muhtemelen annemi görmüşsünüzdür. Hayatını restoranda geçirir diyebilirim."

İçki siparişlerini almaya gelen garson gittiğinde, "Bana ailenden bahsetsene," dedi Inara.

Daniel'ın yumuşayan yüz hatları ailesini ne kadar çok sevdiğini belli ediyordu. "Burada sadece annem, annemle birlikte yaşayan büyükannem ve kız kardeşim Cassie var. Akrabalarım bu bölgede yaşamıyor."

Kadınlardan oluşan bir aile, Daniel'ın yumuşak bir tarafı olduğunun göstergesiydi. Tıpkı Inara'nın kardeşi Nate gibi. "Cassie'den bahsetsene. Onunla yakın mısınız?"

"Tam bir baş belasıdır ama onu seviyorum," dedi Daniel parlayan gözlerle. "Benden dört yaş küçük. Avukatlık yapıyor. Aile hukuku."

"Etkileyici." Inara sohbete devam ederek menüye göz gezdirdi. "Büyükannenin annenle birlikte yaşadığını mı söylemiştin?"

Daniel menüyü bir kenara bırakarak başıyla onayladı. "Evet, Beacon Hill'de, büyüdüğüm evde. Ailemizde yaşamış herkes hakkında bilinecek ne varsa bilir. Yaşayan bir soyağacı gibidir."

Garson şarap getirip yemek siparişlerini aldıktan sonra ayrıldı. Daniel kadehini Inara'ya doğrulttu. "Sıra sende. Bana ailenden bahset."

Inara şarabından bir yudum alarak sepetteki ekmeklere uzandı. Daniel'a ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışıyordu. Daha fazlasını öğrenene dek kaftan kolundaki geminin ailesine ait olduğunu itiraf etmeye hazır değildi. Öte yandan PMG'nin bir zamanlar Campbell Nakliyat olarak anıldığını bilen çok kişi yoktu. Dolayısıyla ona biraz geçmişinden bahsetmenin zararı olmazdı. "Pekâlâ, babam nakliyat ve gemi turu şirketi Premier Maritime Groups'u yönetiyor. Şirketi annemin babasından devraldı. Şimdi de günün birinde işlerin başına geçmesi için ağabeyim Nathan'ı yetiştiriyor. Kız kardeşim Olivia ise doktor. İki kardeşim de evli ve tapılası çocukları var," diyerek ekmeğinden bir ısırık aldı.

"Ya annen?"

Inara lokmasını yavaşça çiğneyerek oyalandı. Onu tanımayan insanlarla annesi hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmazdı. Genellikle bu soruyu geçiştirir ve başka şeyler konuşmaya devam ederdi. Ama Daniel öylece oturmuş, onun cevabını bekliyordu.

Şarabını yudumlayarak ağzındaki lokmayı yuttu. "Annem ben on beş yaşındayken hayatını kaybetti. Burada, Orcas Adası'nda. Araba kazasında."

Daniel dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından Inara'yı şaşırttı. Nazik başsağlığı sözcükleri yerine, "Sekiz yıl önce babamı kaybettim. Kanserden," dedi.

Demek onu anlıyordu. "Çok üzüldüm," dedi Inara. Şimdi başsağlığı dileyen kendisiydi.

"Onu her gün düşünüyorum." Daniel başını yana yatırarak ona baktı. "Bana ondan bahsetsene. Annenden."

Inara ansızın ona açılmak istediğini hissederek şaşırdı. Ama riski biliyordu. Annesini ve onunla ilgili tüm anıları ruhunun derinliklerinde taşıyordu ve bu, henüz tanıştığı biriyle konuşabileceği herhangi bir konu değildi. Fakat Daniel oldukça ilgili görünüyordu. Ona en azından bir kısmını anlatacaktı. Belki bu yeterli olurdu.

"Pekâlâ." Söze nasıl başlayacağını düşünerek avuçlarını kucağındaki peçeteye sildi. "Yaptığı her şeyi layıkıyla yapardı. PMG'nin hayırseverlik işlerini yürütüyordu. Sürekli bir şeylerle meşguldü. Güney Kore'deki yetim çocuklar ve Ruanda'daki mayın kurbanları için bağış toplardı. Yeni gelen mültecileri havalimanından alır, Amerika'ya yerleşmelerinde onlara yardımcı olurdu. Bunun gibi bir sürü şey. Yine de evde bana ve kardeşlerime onun her şeyi olduğumuzu hissettirirdi."

"Harika biriymiş."

"Öyleydi." Inara aralarındaki mavi muma baktı. "Onu kaybetmek beni yıktı. Babam olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Okula odaklanmamı sağladı ve uluslararası işletme okumaya karar vermemde büyük etkisi oldu."

"PMG'de mi çalışıyordun?"

"Hayır. Babam bunu çok istese de ben daima kendi istediğim şeyi yapmam gerektiğini biliyordum. Babam fazla özgür olduğumu söyler."

"Özgürlük kötü bir şey değil."

"Haklısın," diyerek ona katıldı Inara. "Gerçi özgürlüğümü kullandığım nadir zamanlarda babamın bu söze katıldığını söyleyemem." Ortamı yumuşatmak için güldü. "Yine de bunu pek sorun etmiyorum. Annemin öldüğü akşam olanlardan beri babamla fazla tartışmamaya çalışıyorum. Ama son günlerde oldukça damarıma basıyor." *Mesela pembe klozetler.*

Daniel kollarını masaya dayadı. "Annenin öldüğü akşam neler oldu?"

Konuyu değiştir, dedi Inara kendine. Ama ağzını açtığında dudaklarından dökülen kelimeler, niyet ettiğinden çok farklıydı. "Öldüğü akşam kavga etmiştik." Daniel ona bunları anlattırmayı nasıl başarıyordu?

Inara şarabını yudumlarken Daniel'ın ona dehşetle bakmadığını fark etti. Aksine merhametle bakıyor gibiydi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Pencerenin dışındaki çiçeklere bakarak iç çekti. "Annem Somali'den buraya yerleşmeye gelen bir aileyi karşılamak için Seattle'a gidecekti. Onunla gidip ona yardım etmemi istemişti. Bense adada kalmak istiyordum çünkü hoşlandığım çocuk ertesi akşam bir parti veriyordu. Her anne ve ergen kızın yapacağı

gibi tartışmaya başladık. Annemin yüzüne bağırarak ondan nefret ettiğimi söyledim. Ve o an ciddiydim. Bana bencil olduğumu söyledi. Öyleydim de. Sonra tek kelime daha etmeden evden çıkıp gitti."

Nefes almak için durakladı. "'Senden nefret ediyorum' benden duyduğu son şeydi."

Daniel sıcacık eliyle Inara'nın elini tutarak sıktı. Inara'nın bedenini tatlı bir ürperti sardı. "Öyle demek istemediğini bildiğinden eminim."

Inara, Daniel'ın eline baktı. Tırnaklarında yarım ay şeklinde beyaz benekler vardı. "Öyle dememeliydim. Annem tanıdığım en dikkatli sürücüydü. O akşam onu üzerek dikkatinin dağılmasına sebep oldum. Bu sorumluluğu kabullenmek zorundayım. Karşısına muhtemelen bir geyiğin çıktığını ve ıslak yolda direksiyon hâkimiyetini kaybettiğini düşünüyorlar. Ama daha önce de bu durumu birkaç kez yaşadığına şahit olmuştum ve her seferinde arabayı ustalıkla kontrol etmişti. O akşamki tek fark kavgamızdı."

Daniel başparmağıyla onun elini okşarken Inara bakışlarını elinden alamıyordu. Sanki Daniel'ın avucunda gördüğü şey kendi eli değildi. Ansızın çok fazla şey anlattığından rahatsızlık duyarak elini çekip şarap kadehine uzandı. "Vay canına!" dedi neşeli bir tebessüm takınarak. "Haydi, konuyu değiştirelim. Bekâr mısın?"

Ancak Daniel onun oyununa eşlik etmedi. Sanki onu çözmeye çalışır gibi başını yana eğerek Inara'yı inceledi. Yüzüne yavaşça yayılan bir tebessüm, sol yanağındaki gamzeyi açığa çıkardı. "Seni sevdim, Inara Erickson."

Demek böyle oynamak istiyordu. Inara da onu taklit ederek başını yana yatırdı. "Ben de seni sevdim, Daniel Chin."

Garson yemekleri getirdiğinde sohbet daha genel konulara yöneldi. Ama birbirlerinden aldıkları elektriğin şiddeti hafiflememişti.

Yemek sonrası tekrar yola çıktıklarında, "İşlerin başına dönmen gerektiğinden eminim," dedi Daniel. "Ama gerekmiyorsa, vapura binmeden önce Orcas Adası Tarih Müzesi'nde birkaç saat arşivleri karıştıracağım. Bana katılmak ister misin?"

Daniel'ın daveti ve onunla biraz daha vakit geçirme fikri baştan çıkarıcıydı. "Keşke gelebilseydim ama haklısın, işe geri dönmem gerek"

"İlginç bir şeyler bulursam sana haber veririm," dedi Daniel. Yol boyunca hiç konuşmadan malikâneye vardılar. Daniel arabayı park ettiğinde inmedi. Koltuğunda yan dönerek Inara'ya baktı. "Bu arada öyleyim."

Inara kapı koluna uzandığı sırada durup ona döndü. "Nasıl?"

Daniel gözlerini kaçırarak yanıt verdi. "Bekâr."

Inara gülümsemesine engel olamadı. "Öğrendiğime sevindim."

"Seattle'a geldiğinde seni akşam yemeğine çıkarabilir miyim?"

Bu adama âşık olmak çok kolay olsa da zamanlama berbattı. "Şu an bir ilişkiye başlamayı düşünmüyorum."

"Ben de öyle. Ama işte buradayız." Daniel'ın beliren gamzesi, Inara'nın bakışlarını dudaklarına çekti.

Evet, sahiden öyleydi. Ama Seattle'a dönmesi aylar sürebilirdi. Akşam yemeği teklifini kabul etmesinin ne gibi bir zararı olabilirdi ki? "Çok isterim."

Daniel ansızın ona doğru yaklaştı. O an Inara arabanın içinin ısındığını hissetti ve sertçe yutkundu. Kendine engel olmaya çalışsa da diliyle dudaklarını ıslatmadan edemedi.

Daniel öyle sokulmuştu ki onun parfümünün kokusunu alabiliyordu. Zaman durmuş gibiydi. İkisinden başka hiçbir şeyi göremiyor, nefeslerinden başka hiçbir şeyi duyamıyordu. Gözleri Daniel'ın hafifçe aralanan dudaklarına kilitlenmişti. Ve onların tadına bakmaktan başka bir şey istemiyordu.

Daniel'ın dudakları onunkilerle birleşeceği sırada Inara ansızın geri çekildi. Telaşla kapı kolunu kurcalayarak kapıyı açtı.

"Ö-öğle yemeği için teşekkürler," dedi Inara, Daniel'a bakmadan arabadan inerken. Ardından çantasını almak için içeri uzandı.

"Rica ederim."

Inara, Daniel'ın sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu. Yine de ona bakamadı. Kapıyı kapatıp kaçacağı sırada evdeki kaftan kolunu ve keseleri hatırladı. "Bekle bir dakika," dedi nihayet Daniel'ın muzip bakışlarına karşılık vererek. "Eve gidip kutularını getireyim."

"Hayır," dedi Daniel cama eğilerek. Bakışları Inara'nın ödlekliğiyle dalga geçiyordu. Ama sadece gülümseyip, "Onları şehre geldiğinde getirebilirsin," dedi. "Ekibimden bir süre Mei Lien ve Joseph'e odaklanmalarını isteyeceğim. Hikâyelerini çözmeye çalışacağım."

"Tamam." Inara geri çekilip kapıyı kapatacağı sırada durakladı. Tuhaf hissediyordu. Sanki bir açıklama yapması gerekiyor ama ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. "Dikkatli sür."

Daniel'ın gamzesi yeniden belirdi. "Yakında görüşürüz, umarım."

Inara kapıyı kapatarak geri çekildi. El sallayıp gülümserken aptal gibi görünmediğini umuyordu. Çünkü aralarındaki ilişkiyi belli bir seviyede tutması gerektiğini bilse de ondan gerçekten hoşlanıyordu.

Daniel'ın gözden kaybolmasını beklemeden önce arkasını dönerek malikâneye yöneldi. Kafasını boşaltmak için kendini tamamen işe vermesi gerekiyordu.

Ertesi sabah erkenden, Tom'un ekibi henüz gelmeden, Inara evin önünde duran bir arabanın sesiyle uyandı. Üst kattaki oturma odasının penceresinden dışarı göz atmak için sersem bir halde yataktan kalktı.

Süs havuzunun yanına beyaz bir araba park etmişti. Şişman, kısa saçlı, sarışın bir kadın, malikâneye doğrulttuğu fotoğraf makinesinin objektifinden bakıyordu. Inara onu seyrederken kadın fotoğraf makinesini indirdi ve süs havuzuna birkaç adım yaklaşarak yeniden fotoğraf çekmeye başladı.

Neler oluyordu? Inara odasına dönüp üzerini değiştirdikten sonra aşağı inerek kapıya çıktı.

"Affedersiniz. Yardımcı olabilir miyim?"

Kadın duraklayarak ona baktı. Malikânenin bir fotoğrafını daha çektikten sonra Inara'ya dönerek elini uzattı. "Günaydın. Siz Inara Erickson olmalısınız. Umarım rahatsız etmiyorumdur. Ustalarınız gelmeden önce birkaç fotoğraf çekmek istedim. Ben Seattle'daki Luxe Gayrimenkul'den Lacey Gray. Babanız malikâneye göz gezdirmemi ve karşılığında ne kadar alacağınızı öğrenmeniz için bir piyasa analizi yapmamı istedi. Bu arada malikâne bir harika! Yaptıklarınızı sevdim."

Inara olduğu yere çivilenmişti. "Piyasa analizi mi?"

Lacey'nin gülümsemesi Constitution Dağı'nın üzerinde yükselen güneşten bile parlaktı. "Vaktiniz varsa hem bahçenizi hem de evin içini gezmek isterim. Şimdiye kadarki izlenimime dayanarak özel müşterilerle birlikte ticari alıcılara yönelik bir ilan verebileceğimizi söyleyebilirim," diyerek garaj kapısının fotoğrafını çekti.

Inara ne kımıldayabiliyor ne de konuşabiliyordu.

"Tabii, bu ekonomide alıcı bulmak biraz vakit alabilir ama endişelenmeyin, biz işimizde en iyisiyizdir." Lacey, Inara'nın yaşadığı dehşetten habersiz bir şekilde konuşmaya ve fotoğraf çekmeye devam ediyordu.

Inara babasının aynı şeyi bir kez daha yaptığını fark etti. Onu ciddiye almıyor, ona kendi düşüncelerini dayatmaya çalışıyordu. Ve belli ki malikâneyi satması gerektiğini düşünüyordu.

Babasının aklında ne vardı? Starbucks reddedilemeyecek kadar mükemmel bir iş miydi? Yoksa bu daha şahsi bir mesele miydi? Inara'yı kaçınılmaz olduğunu düşündüğü bir başarısızlıktan korumaya mı çalışıyordu?

Gerçekten kaçınılmaz mıydı?

Hayır, elbette değildi. Babasının onu bu şüphelerle doldurmaya hakkı yoktu.

Inara birden pembe klozetleri hatırladı. Babası o siparişi değiştirirken ne yaptığını gayet iyi biliyor olmalıydı. Onun yardımcı olmaya çalıştığına artık inanmıyordu. Inara'yı fikrinden vazgeçirmek için yoluna taş koymaktan başka bir şey yaptığı yoktu. Vazgeçmediğini gördüğünde ise deliye dönmüş ve oyununa bir son vermişti.

Babasını seviyordu. Ama onun iş konusundaki insafsızlığı katlanılamayacak boyuttaydı.

Lacey'ye hiçbir şey söylemeden hızla içeri girip cep telefonunu kaptı. Babasını arayacak ve ona ağzının payını verecekti.

Ama telefon bağlanmadan önce durup aramayı sonlandırdı.

Hayır, telefonda konuşmanın bir etkisi olmazdı. Onunla yüz yüze görüşmeli ve onu hayallerini görmeye zorlamalıydı. Eğer babası bu projeye onun kadar inanmazsa, para yardımını keser ve onu seçeneksiz bırakırdı.

Inara valizini toplamaya giderken mutfak masası üzerindeki siyah, yassı kutulara baktı. Kutulardan birinde ailesini ilgilendiren ve üzücü bir hikâyesi olan işlemeli kaftan kolu vardı. Keşke bu hikâyeyi bilseydi.

Bu aynı zamanda *Prince of the Pacific*'te neler yaşandığını araştırabilmek için mükemmel bir fırsat olacaktı. Evet, Seattle'a umduğundan daha erken gidiyordu.

Onuncu Bölüm

4 Mart 1886, Perşembe
Port Townsend, Washington Bölgesi

"Ailenden biri miydi?" Joseph'in sesi, Mei Lien'i düşüncelerinin arasından çekip çıkardı.

Mei Lien onun kimden bahsettiğini anlamıştı. Gözlerini denizden ayırmadan, evet dercesine başını salladı. "Büyükannemdi."

"Neler oldu, Mei Lien? Bana anlatmayacak mısın?"

Joseph'in sadece büyükannesine olanları sormadığını biliyordu. Her şeyi bilmek istiyordu. Ona cevap vermemeyi düşünse de kelimeler dudaklarından ansızın dökülmeye başladı.

"Sabahın erken saatleriydi," diye anlatmaya başladı. "Bağırış sesleriyle uyandığımda güneş henüz doğmamıştı. Bir blok ötedeki tavernalar ve genelevler yüzünden geceleri duyulan bağrışmalara alışkındım. O yüzden endişelenmedim."

Mei Lien gözlerini kapatarak anılara daldı ve yaşananları Joseph'e elinden geldiğince tarif etmeye çalıştı. "Bir

süre sonra, tıpkı geçen kasım ayında Tacoma'daki Çinlilere yaptıkları gibi bizi kovmaya geldiklerini anlamıştım."

"Kız kardeşim Tacoma'da olanları bana yazmıştı," diyerek onu şaşırttı Joseph. Bacaklarını öne doğru uzatmış, tek kolunun üzerine yaslanmıştı. Duruşu ilgisiz gibi görünse de yumruğu sımsıkıydı. "Orada yaşıyor. İnsanları dövmeleri, her şeyi yakıp kül etmeleri fazlasıyla korkunçtu."

Mei Lien bacaklarını kendine doğru çekip çenesini dizlerine dayadı. Bir ağaç dalından damlayan suları seyrederek konuşmaya devam etti. "Tacoma'daki insanlarla ilgili hikâyeleri duyduğumuzdan o sabah korkmamız gerektiğini biliyorduk. Ama daha çok korkmalıymışız."

Mei Lien o sabah yaşanan her şeyi eksiksiz bir şekilde anlatmaya devam etti. Joseph arada bir onu avutmak için elini tutuyor ya da duydukları karşısında tiksintiyle homurdanıyordu. Fakat Mei Lien susmadı. Madem anlatmaya başlamıştı, Joseph her şeyi öğrenene dek duramazdı.

"Geminin adı neydi?" diye sordu Joseph araya girerek.

Mei Lien hafızasına kazınan o ismi asla unutmayacaktı. "*The Prince of the Pacific*. Neden?"

Joseph'in yüzü neredeyse mosmor olana kadar kızardı. Göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Aniden ayağa kalkarak, "*The Prince of The Pacific*, Campbell'ın gemisi," dedi. "Ondan korkmana şaşmamalı." Mei Lien'i birden tutup kendine çekerek bağrına bastı. Mei Lien onun kalp atışlarını duyabiliyordu. "Ah, Mei Lien," diyerek uzun, yavaş bir nefes aldı. Ardından usulca sordu. "O alçak herif sana ne yaptı?"

Mei Lien hemen cevaplamadı. Joseph tarafından güvenle kucaklanmak onu zayıf düşürmüştü.

"Mei Lien?"

Derin bir nefes aldı. Sağlıklı düşünebilmek ve hikâyesini bitirmek için Joseph'in kollarından uzaklaştı. Tekrar yere oturup dizlerini bükerek anlatmaya başladı. Bu defa Joseph hikâye bitene kadar onu bölmedi. "Sonra da senin kulübende uyandım," dedi Mei Lien.

"Keşke onu gemiden aşağı atsaydın."

Mei Lien gözlerini kırpıştırdı. Anlattıklarına kendini öyle kaptırmıştı ki onun onun öfkeyle volta attığını fark etmemişti. Sanki Joseph'in başından kırmızı dumanlar çıktığını görüyordu. "Joseph?"

Joseph yumruklarını sıkarak ona döndü. "Böyle bir zalimliği yapan adamla bunca yıldır komşu olduğuma inanamıyorum. Mei Lien, bana inanmak zorundasın. Eğer yapacaklarını bilseydim onu durdururdum. Onu durdurmalıydım."

Mei Lien tekrar ayağa kalkarak Joseph'in ellerini sıkıca tuttu. "Bilmiyordun, Joseph. Seni suçlamıyorum."

Joseph elini onun başının arkasına koyup alnını nazikçe alnına dayadı. "Üzgünüm, Mei Lien. Çok üzgünüm."

Mei Lien gözlerini kapatarak Joseph'in onu önemseyişinin tadını çıkardı.

Joseph bir süre konuşmadı. Yüzündeki ifadeden Mei Lien'in anlattıklarını yeniden gözden geçirdiği anlaşılıyordu. Konuşmaya başladığında öfkesini güçlükle kontrol ettiği sesinden belliydi. Ses tonu Mei Lien'in tüylerini diken diken etmişti. "Yaptığının cezasını çekmeli."

Mei Lien kaybedilmiş bir savaş için dövüşecek değildi. "Olan oldu. Boş ver."

"Campbell ve bundan sorumlu olan herkes adaletin karşısına çıkmalı."

"Hayır, kimseye bir şey söylememelisin," dedi Mei Lien doğruca ona bakarak. "Sana kimse inanmaz. Büyükannemin gemiden atıldığına dair kanıtımız yok. Onun da benim gibi atladığını ama hayatta kalacak gücü olmadığını söylerler."

Joseph başını yana yatırdı. "Gerçekten öyle olabilir mi peki?"

Mei Lien, Joseph'in arkadaşının zalim bir adam olmadığı konusunda hâlâ umudu olduğunu anlayabiliyordu. "Hayır," diye yanıtladı sesindeki sakinliği korumaya çalışarak. "Büyükannemin lotus ayakları* vardı ve yürüyemiyordu. Geminin korkuluklarına tırmanması imkânsızdı. Biri onu kaldırıp atmış olmalı."

"Bağışla, ama baban yapmış olabilir mi?"

Mei Lien şaşkınlıkla sustu. Babası tıpkı Mei Lien'e yaptığı gibi annesini kurtarmak amacıyla kucaklayıp ölüme atmış olabilirdi. Bu mümkündü.

Ama hayır, imkânsızdı. Babası onun ne kadar güçsüz olduğunun ve suyun soğukluğunun farkındaydı. Büyükannenin kıyıya kadar yüzemeyeceğini Mei Lien kadar iyi biliyordu. Eğer onu gemiden ittiyse, bunu onu beyaz adamların elinde daha zalim bir şekilde ölmekten kurtarmak için yapmış olmalıydı. Bu durumda suç hâlâ beyaz adamlardaydı. Campbell'daydı.

Mei Lien, büyükannesinin ölümü hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Bu içini ürpertiyor, onu kötü hissettiriyordu. Ayrıca şu an endişelenmeleri gereken başka

* Eski bir Çin geleneği. Güzel görünmeleri için kız çocuklarının ayakları beş yaşından itibaren sıkıca, bir daha açılmamak üzere bağlanır ve büyümeleri engellenirdi. (Çev. N.)

şeyler vardı. Öğle yemeğinden artakalanları sarmaya başladı. "Hava kararmadan önce bir iş ve kalacak yer bulmamı istiyorsak acele etmeliyiz."

Joseph dalgın bir şekilde başıyla onaylayarak ona yardım etti. Her şeyi topladıklarında, Mei Lien'in sandığı gibi kasabaya doğru yönelmedi. Onun yerine Mei Lien'e dönerek nazikçe koluna dokundu. "Mei Lien," dedi başını doğrultarak, "seni korumama izin ver. Seni güvende tutarım."

"Nasıl yapacaksın, Joseph?"

"Karım olursan güvende olursun." Başparmağıyla Mei Lien'in omzunu okşadı. "Evlenmemiz gerek."

On Birinci Bölüm

4 Mart 1886, Perşembe
Port Townsend, Washington Bölgesi

Evlenmek... Bu öyle beklenmedik bir kelimeydi ki Mei Lien onu anlamak için birkaç kez içinden tekrarlamak zorunda kaldı. "Evlenmek mi?" Başını iki yana salladı. "Aptal olma, Joseph. Bu imkânsız. Gel, gitmemiz gerek."

Joseph, yanından geçtiği sırada Mei Lien'in kolunu yakaladı.

"Ben ciddiyim, Mei Lien," dedi gözlerinde iddialı bir pırıltıyla. "Evlenmeyi umduğun tarzda bir adam olmadığımın farkındayım. Seninle aynı dini ya da gelenekleri paylaşmıyorum, dilini bilmiyorum. Ama seni koruyup güvende tutabilirim. Sana iyi bir hayat sunabilirim."

Joseph ciddiydi. Gerçekten evlenmeleri gerektiğini düşünüyordu. Mei Lien omzundan kayan çantayı yukarı çekip kolunu Joseph'ten kurtararak ilerledi. "Bunu yapmana izin veremem, Joseph. Adada güzel bir hayatın var. Yakında aile kuracağın Hristiyan bir gelin bulacaksın. Ne bana ihtiyacın var ne de beni gerçekten istiyorsun."

"Yanılıyorsun," dedi Joseph ona durmasını buyuran bir sesle. Ama Mei Lien'i durduran şey kelimeleriydi. Sırtı dönük bir halde bekledi. "Sana ihtiyacım var, Mei Lien."

Mei Lien, Joseph'e döndü. "Ne için?"

Joseph yağmurun damladığı ağaç dallarının altında öylece duruyordu. "Kulübeyi paylaştığımız birkaç hafta boyunca akşamları eve döndüğümde sesini duymak için can atar oldum. Birlikte tarlada çalışırken bedenim, bedenini yanı başımda hissetmeyi arzuluyor. Teninin gerçekten seni sudan çıkarıp soyduğum akşamki kadar yumuşak olup olmadığını merak ediyorum. Gelecekteki çocuklarımı düşünürken onları senin siyah saçların ve kahverengi gözlerinle hayal ediyorum."

Mei Lien onun böyle hissettiğini aklının ucundan dahi geçirmemişti. Yan yana olduklarında sadece kendisinin bir şeyler hissettiğini sanıyordu. Söyledikleri, Mei Lien kadar Joseph'i de şaşırtmış olmalıydı çünkü yüzü, Mei Lien'in daha önce hiçbir erkekte görmediği bir renk almıştı. Gözlerini Mei Lien'den ayırmıyordu. Sürekli elindeki şapkayla oynayışı tedirginliğini belli ediyordu.

"Peki ya toplum içinde yanında olacak güzel, beyaz kadın?" diye sordu Mei Lien, Joseph'in kelimelerinin cazibesine direnerek. "Bir gün onunla karşılaşırsan ama benimle evli olursan ne olacak?"

Joseph ağacın altından ayrılıp Mei Lien'e yaklaşarak iki elini de tuttu. Şapkası çamurlu zemine düşmüştü. "Senden daha güzel ya da mükemmel bulacağım beyaz bir kadın hayal edemiyorum. Henüz tanımadığım bir kadını istemiyorum. Seni istiyorum. Benimle evlenir misin, Mei Lien?"

"Benimle evlendiğini öğrenince seni dışlayacak insanlar ne olacak? Sana gülecekler. Belediye meclisi üyesi olamayacaksın. Hele belediye başkanı hiç olamazsın." Mei Lien, Joseph'in bu hayallere ne kadar önem verdiğini biliyordu.

Artık bu fikirden vazgeçmeye ikna olduğuna şüphe yoktu.

Fakat Joseph başını iki yana salladı. "Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. Seninle geçirdiğim günlerden sonra insanları ve mevkileri farklı görmeye başladım. Hizmet ettiğim insanlar diğerlerini ezecekse mevki sahibi olmak o kadar da büyük bir şey değil. Tek ihtiyacım olan sensin."

Joseph bir yanıt alamayınca Mei Lien'in ellerini sıktı. "Ne diyorsun?"

Mei Lien ellerini geri çekmeyi denediyse de Joseph bırakmadı. Bu yüzden ikisini de bu hatadan uzak tutmak için söyleyebileceği tek şeyi söylemek zorunda kaldı. "Ama ben seni sevmiyorum, Joseph."

Kendi gibi birinin bunu söylemesinin ne kadar saçma olduğunun farkındaydı. Hâlâ Seattle'da olsaydı, aşksız, görücü usulü bir evlilikle karşı karşıya olacaktı. Acaba aşkın nasıl bir his olduğu biliyor muydu?

Joseph'in dudakları büküldü. "Sorun değil. Belki bir gün seversin."

"Sen de beni sevmiyorsun."

"Senin yerinde olsaydım o kadar emin olmazdım."

Joseph'in dudakları ansızın Mei Lien'in dudaklarıyla buluştu. Mei Lien önce kendini uzaktan izliyormuş gibi bir hisse kapıldı. Ama sonra Joseph'in dudaklarının yumuşaklığı, yanağına çarpan nefesinin sıcaklığı ve omuzlarındaki elleri, dikkatini tamamen Joseph'e yoğunlaştırdı. Dudakları yediği jambon gibi tuzluydu. Ama

altında Mei Lien'in tanımlayamadığı bir tat vardı. Ona uyum sağlamak için dudaklarını aralayıp başını yana yatırdığında, bunun Joseph'in tadı olduğunu fark etti. Sadece Joseph'ti. Ve Mei Lien daha fazlasını istiyordu.

Joseph'in dudakları Mei Lien'in yanağına, oradan da boynuna kaydı. Mei Lien gözlerini kapatarak başını arkaya yatırdı. Açık alanda olduklarını ve birilerinin onları görebileceğini tamamen unutmuştu. Sıcak, ıslak bir şey boynundan kulak memesine doğru hareket etti. Tüm bedeninin ürperdiğini hissederek nefesini tuttu. Bir dilin bu amaçla kullanılabileceğini hiç bilmiyordu.

"Şimdi birlikte iyi olmayacağımızı söylesene," diye fısıldadı Joseph kulağına, öpücükler arasında.

Mei Lien bedeninin ısınarak karşılık verdiğini hissetti. Düşünmesi gerekiyordu. Joseph'ten ayrılarak bir adım geriledi. Üşümemesine rağmen titrediğini fark etti.

Joseph'in dudakları şişmişti. Gözleri sanki uzun bir uykudan uyanmış gibi yarı kapalıydı. Mei Lien kendi dudaklarının da şiş olup olmadığına bakmak için parmak uçlarını dudaklarında gezdirdi. Şişmişlerdi.

Joseph'in yüzünde yavaşça beliren bir tebessüm, Mei Lien'in dizlerinin bağını çözdü. Bu son derece rahatsız edici bir histi, fakat hoşuna gitmişti.

Ona evet demek, Joseph'in sunduğu güven duygusuna sarınmak ve oradan bir daha çıkmamak istiyordu. Joseph'in onu tekrar öpmesini istiyordu.

Titreyen nefeslerle bakışlarını Joseph'in vücudunda gezdirdi. Ona bir kocanın karısına dokunduğu gibi dokunmasını hayal ediyor, bunun nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Seattle'daki erkeklerin arasındayken böyle şeyleri çok duymuştu.

Joseph'in iri, nasırlı ellerinin teninde sert bir his bırakacağından emindi. Ama sıcak ve naziklerdi. Bu bakımdan ona babasını hatırlatıyordu. İkisi de ailelerini derinden seven, ilgili, şefkatli erkeklerdi. Zaten evli olsalar da olmasalar da Joseph ile bir aile olmuşlardı.

Öte yandan Joseph çok iri yarıydı. Babasından daha iriydi. Yeung Lum'dan ya da tanıdığı herhangi bir Çinli erkekten daha iriydi. Mei Lien'i inciteceğine şüphe yoktu.

Belki de incitmezdi. Mei Lien onun bir tavşanı kucağına alıp sevdiğini ve akşam yemeğinde yiyebilecekleri halde onu serbest bıraktığını görmüştü. Tarlada çalışırlarken Joseph arkasına geçip kollarını iki yanından dolayarak nasıl çapa kullanacağını öğrettiğinde, onun nezaketini hissetmişti. Joseph'in biraz önceki dokunuşları öyle nazikti ki kendini oldukça değerli hissetmişti. İri olabilirdi ama onu incitmezdi. O, diğer beyaz adamlar gibi değildi.

Joseph nazik, yeşil gözleriyle ona bakıyor, cevabını sabırla bekliyordu. Dudaklarının kırmızılığı solmaya başlamıştı. Mei Lien onun kulübesini ve arazisini, çayırın karşısına inşa etmekte olduğu evi düşündü. Joseph ona kendi tabiriyle 'doğru düzgün bir ev' diyordu. Şu an bir iskeletten başka bir şey değildi ama boş bulduğu her dakika onun üzerinde çalışıyor ve yaz sonunda eve taşınmayı planlıyordu. Mei Lien de onunla birlikte taşınabilir, şimdiye dek yaşadığı her yerden büyük bir evde yaşayabilirdi. Kendini o evde, ilk katın arka tarafını kaplayan mutfakta Joseph'e akşam yemeği yaparken hayal edebiliyor, arka kapıdan çıkılan bahçeyle ilgilendiğini görebiliyordu. Hatta ahırdaki hayvanların bakımı için Joseph'e yardım ettiğini, onunla koyun sularında balık tutmaya ya da çiftliğin ardındaki dağda geyik avlamaya gittiğini düşleyebiliyordu.

Daha da ilginci, yaşlandıklarında kendini verandada, onun yanında otururken görebiliyordu. Joseph'in yatağında, onun yanında yattığını hayal edebiliyordu. Çocukları Joseph'in sabrını ve yeşil gözlerini, Mei Lien'in de cesaretini ve siyah saçlarını alacaklardı.

Güzel bir hayatları olurdu. Joseph'in bu konuda haklı olduğunu biliyordu. Ama onu sevebilecek miydi? Sever gibi olmuştu, fakat büyükannesinin cesedini kumsalda gördüğü an içindeki tüm hislerin kuruyup öldüğünü hissetmişti. Hayatında sadece iki insanı sevmişti. Onlar da babası ve büyükannesiydi. Onları kaybetmek, Mei Lien'i onlara bağlayan parçayı da alıp götürmüştü. İçinde sevgiye dair bir şeyler kaldığından emin değildi. Kalbi, beyaz şeytan Campbell'ın ayakları altında ezilmişti. Ansızın irkilerek nefesini tuttu. "Campbell!"

"Nerede?" dedi Joseph onu hızla kendine çekerek. Gözleriyle etrafı ararken kolunu koruyucu bir şekilde Mei Lien'e doladı.

"Hayır, burada değil." Mei Lien, Joseph'in kolunun altından çıktı. "Ben... birden onun senin komşun olduğunu hatırladım. Orada olduğumu öğrendiğinde beni öldürmek isteyecek. Çünkü ne yaptığını biliyorum. Hayatımın her gününü ondan saklanarak ve bir daha ne zaman geleceğini merak ederek geçireceğim. Asla güvende hissetmeyeceğim."

"Ben yanında olacağım. Seni güvende tutacağım."

Mei Lien başını iki yana salladı. "Yapamazsın. Günün her dakikası yanımda olamazsın. İlgilenmen gereken tarlalar ve bağlar, alman gereken mallar, satman gereken mahsuller var. Dağıtman gereken postalar var."

"Campbell çoğu zaman Seattle'da kalıyor. Adaya iki ayda bir, sadece birkaç günlüğüne geliyor. Ayrıca gemideyken senin erkek olduğunu sanıyordu, değil mi?"

Mei Lien yavaşça başını sallayarak doğruladı.

"Peki, o zaman," diye devam etti Joseph. "Seni adaya bir kadın olarak, Port Townsend'li eşim olarak götüreceğim. Campbell'ın gemisinde olduğun kimsenin aklına bile gelmeyecek."

Mei Lien bunu hiç düşünmemişti. Yine de... "Campbell ve onun gibiler sırf farklı göründüğüm için görür görmez benden nefret edecekler. Gemisinde olduğumu bilmemesi beni ondan korumaz."

Mei Lien, Joseph'in gözlerinden ona hak verdiğini okuyabiliyordu.Onu teklifini geri çekme derdinden kurtarmak için konuyu değiştirdi. "Bir uşaklık işi bulmayı umuyorum," diyerek arazinin karşısındaki en yakın eve doğru yürümeye başladı. Joseph'in onu takip etmesini beklemeden konuşmasına devam etti. "Belki de aşçılık daha iyi olur. Vaktimin çoğunu bir odada saklanarak geçirebileceğim bir iş."

Joseph onu kolundan tutarak durdurdu. Mei Lien ona bakmak için arkasını döndüğünde, Joseph'in kaşlarının çatılmış olduğunu gördü.

"Seni Campbell'dan ve sana zarar vermek isteyen herkesten koruyacağım." Titreyen sesi yüzünden durup dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra yeniden konuştu. "Seni güvende tutacağıma söz veriyorum. Lütfen, sadece karım olacağını söyle."

Mei Lien pes etmesine neden olan şeyin korunmasızlığı, Joseph'in ona neredeyse yalvarışı ya da başka seçeneğinin olmayışı olduğunu söyleyebilirdi. Ama asıl sebebin

bedeninde tutuşan kıvılcım olduğunu biliyordu. Bu ateşin sonunu öğrenmek için can atıyordu. Ve bunu ona sadece Joseph'in gösterebileceğinin farkındaydı. Kendini hiç bu kadar canlı ve güçlü hissetmemişti. Bu oldukça yabancı ama bir o kadar da hoş bir histi.

Ansızın utanarak bakışlarını yere çevirdi. "Evet. Seninle evleneceğim."

Joseph, Mei Lien'in çenesine dokunarak başını yukarı kaldırdı. Yüz yüze geldiklerinde zaman ansızın durdu. Sanki Mei Lien'in Seattle'daki Occidental Otel'in pencerelerinde gördüğü fotoğrafların öznesiydiler. Dünyanın geri kalanı donup kalmıştı ve sadece ikisi vardı. İkisi birlikte hafızasından sonsuza dek silinmeyecek bir sahneye kazınmışlardı.

Joseph'in gülümseyişi yavaşça tüm yüzüne yayıldı. Mei Lien kendi yüzünde de gitgide genişleyen bir tebessüm hissetti. Joseph sevinçle bağırarak onu kucaklayıp döndürmeye başlayınca Mei Lien bir an için onu buraya sürükleyen her şeyi unuttu. Gözlerini kapatarak kendini bu heyecana bıraktı.

Joseph onu tekrar yere indirdiğinde dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Ardından eşyalarını aceleyle toplayıp onu adeta kasabaya sürükledi.

Detayları halletmeleri bir saatten fazla sürmüştü. Joseph bir nikâh memuru bulmalarına yardımcı olması için Baron'a bir miktar para verdi. Yükünün boşaltılmasını bekleyen ve beyaz bir adamla Çinli bir kadını evlendirmekte sakınca görmeyen bir gemi kaptanı, uygun bir fiyat karşılığında onları evlendirmeye razı oldu. Joseph, Baron'un dükkânından Mei Lien için sade, altın rengi bir saç bandı, bir elbise ve bir çift ayakkabı aldı.

Mei Lien bir pantolon ile ceket giymeyi tercih ettiğinden elbiseyi reddetmişti. Ancak Joseph ona Campbell'a tanınmamak için bir kadın gibi giyinmesi gerektiğini hatırlattı. Ardından Mei Lien'in yanağına dokunup ona evlendiği gün güzel görünmeyi ve öyle hissetmeyi hak ettiğini söyledi. Mei Lien'in güzellik anlayışı bu olmasa da elbiseyi aldı ve Baron'un dükkânının biraz aşağısındaki tören için hazırlanmaya koyuldu. Saygın bir otel ya da ev onun içeri girmesine izin vermezdi. Ama Baron genelevin onlara gönülsüzce de olsa kapılarını açmasını sağlamıştı.

Üst kattaki odalardan birindeki boy aynasının karşısında kendine bakıyordu. Saçları hoş bir topuzla tepeye toplanmıştı. Üzerinde kat kat iç etekliği olan ve arkası kabarık, siyah, ipek, kolalı bir elbise vardı. Buna rağmen kendini güzel hissetmiyordu. Bu elbiseyi, keten iç çamaşırlarını ve balina kemiğinden yapılma korseyi giymek ona gülünç geliyordu. Şimdiye kadar hiç böyle şeyler giymemişti. Bir daha giymeyi de istemiyordu. Bir kadın böyle sarıp sarmalanmış bir halde nasıl ev işi yapabilirdi ki?

"Onun gibi biriyle neden ilgilenmeliyiz anlamıyorum."

Mei Lien küçücük odanın büyük bölümünü kaplayan yatakta uzanan fahişeye baktı. Kızıl, tel tel saçları olan sert görünümlü bir kadındı. Yaşlılıktan sarkmış yanaklarına bolca allık sürmüştü. Yeşil, ipek sabahlığının tek askısı, çillerle kaplı omzundan aşağı kaymıştı.

"Sussana, Pearl. Çünkü bunun için para alıyoruz ve başka bir nedene ihtiyacımız yok." Adının Sapphire olduğunu söyleyen genç kadın, Mei Lien'in sırtındaki bir dizi küçük düğmeyi iliklemekle meşguldü. Mei Lien'e aynadan

bakarak gülümsedi. Ön dişlerinden biri yoktu. "Ona aldırış etme. Sadece kıskanıyor."

"Kokuşmuş bir Çinliyi mi kıskanacağım?" Pearl tiksindiğini belli eden bir sesle ayağa fırlayıp odadan çıktı.

"İşte. Hepsi tamam." Sapphire bir adım gerileyerek ellerini beline koydu. Ardından başını yana yatırarak Mei Lien'e baktı. "Belki de teninin bu kadar koyu görünmemesi için biraz pudra sürmeliyiz."

Mei Lien kadını duymazdan gelerek aynadaki görüntüsüne ve elbisenin onda yarattığı etkiye baktı. Kollarını bir kalkan gibi göğsünde kavuşturdu. Ondan gerçekten insanların ve Joseph'in karşısına bu şekilde çıkmasını mı bekliyorlardı? Böyle... göğüsleri dışarı fırlamış bir halde? Önündeki iki kabartı öyle dikkat çekiyordu ki sanki çırılçıplaktı. Ayrıca beli! Anormal bir şekilde ince görünüyor, bu da göğsünü daha büyük gösteriyordu. Hatta Sapphire belinin, kocasının iki eli arasında kaybolacağına dair bir şeyler söylemişti.

Kapıda beliren Pearl, homurdanarak içeri seslendi. "Baron, vaktin geldiğini söylüyor."

Mei Lien gözlerini kapatıp üzerinde her zaman giydiği Çinli gömleğinin olduğunu hayal etti. Bedenindeki gerginlik ansızın hafiflemişti. Aslında erkek giysilerini tercih ederdi. Ama bugünden itibaren kendi tercihlerinin kocasının isteklerinden sonra geleceğini biliyordu. Ve Joseph onun elbise giymesini istiyordu. Hem elbiseler Campbell'dan saklanmasına da yardımcı olacaktı.

Bir iç çekerek göğsünde kavuşturduğu kollarını indirdi. Ardından Sapphire'i takip ederek alt kattaki salona indi. Joseph ve Baron, kaptan ile birlikte beklemekteydiler. Mei Lien'i gören Joseph'in gözleri şaşkınlık ve hayranlıkla

açılıverdi. Sıcacık tebessümü, Mei Lien'in gerginliğini biraz olsun hafifletti.

Hiçbir şey söylemeden Joseph'in yanındaki yerini alan Mei Lien, utancının belli olmaması için başını önüne eğdi. Her zaman hayalini kurduğu evlilik bu değildi. Mobilyaların üzerindeki el yapımı dantellere ve pencerelerdeki ithal, dantel perdelere rağmen burası yine de bir genelevdi. Şu an parlak boyalı bir tahtırevanla kocasının ailesinin evine gidiyor ve kırmızı, ipek bir *hung kwa* giyiyor olması gerekirdi. Etrafı hayat kadınları ve onları pazarlayan adamlar yerine aile bireyleri ve dostlarla çevrili olmalıydı.

Kaptan konuşmaya başladığında Mei Lien olumsuz düşünceleri aklından kovdu. Artık geçmişine elveda demenin ve onu bekleyen yeni hayata umutla bakmanın vaktiydi. Bunu kendisi için yapmasa bile Joseph'in hatırına yapacaktı.

Sıra ona geldiğinde Mei Lien kaptanın söylediği sözleri tekrarladı. Kendisine evlilik yemini eden Joseph'e gülümserken, bu birlikteliğin onu mutluluğa götüreceğine inanmak için kendini zorladı.

Kaptan onları karı koca ilan ettiğinde, Joseph Mei Lien'in dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Odadaki kadınlar coşkuyla bağırıp ıslık çalarak müstehcen imalarda bulundular. Joseph onlara aldırış etmeksizin gülümsedi. "Seni tanıdığım için çok mutluyum, Bayan McElroy."

Bayan McElroy. Bu isim kulağına çok tuhaf gelmişti. Onun kültüründe kadınlar kocalarının soyadlarını almazlardı. Joseph'in hatırına gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Joseph elini tutarak sıktı. "Çok güzel görünüyorsun, Mei Lien."

Mei Lien boynundan yukarı tırmanan bir sıcaklık hissetti. Joseph'in onda uyandırdığı şaşırtıcı arzuyu ve ona eşlik eden utancını saklamak için bakışlarını kaçırdı.

Çok geçmeden tekrar dışarı çıkmışlardı. Düğün gecelerinde kalmaları için Baron bile onlara saygın bir yer ayarlayamadığından ve güneş hızla battığından, adaya gidecek gemiye yetişmek için acele ediyorlardı. Rıhtıma varıp Baron'un Joseph için getirttiği malların yüklenmesini beklerlerken, Mei Lien'in bakışları kuzeydeki gaz lambalarıyla aydınlanan caddelere ve büyükannesinin cesedinin bulunduğu karanlık kumsala doğru kaydı. Yükselen sular büyükannesinin üzerinde uzandığı taşları tamamen yutmuştu.

Büyükannesinden geriye kalan tüm izler silinmişti. O korkunç geceden önceki hayatının da sonsuza dek kaybolduğunun farkındaydı. Bir daha o zamanlara ait hiçbir şeyi koklayamayacak, göremeyecek ya da duyamayacaktı. Her şey sonsuza dek yok olmuştu.

Suyla kaplı kumsala bakarken içinin büyük bir öfkeyle dolduğunu hissetti. Ve onlara yapılanları asla unutmayacağına dair ailesine sessizce yemin etti.

Bir gün, bir şekilde gerçeklerin anlatılması için her şeyi yapacaktı.

Gerçekleri anlatacak ya da bu uğurda ölecekti.

On İkinci Bölüm

9 Temmuz, Pazartesi – günümüz
PMG Merkez Ofisi, Seattle

Inara, Premier Maritime Group'un bodrumundaki tozlu kayıtların arasında 1886 yılına ait bir şeyler bulabilmek için başka bir dosya çekmecesi açtı. Bir saattir buradaydı ve babasıyla ayarladığı görüşmeye sadece kırk beş dakika kalmıştı.

Kasabaya geldiği akşam babasıyla evde yüzleşebilirdi. Ama bunu profesyonel bir şekilde yapmak istemişti. Hatta ona geldiğini bile söylememiş, Olivia'nın ailesiyle birlikte Hawaii'de tatilde olmasına rağmen geceyi kız kardeşinin misafir odasında geçirmişti. Sabah da ilk iş olarak babasının asistanı Zoé'yi arayıp bir görüşme ayarlatmıştı.

Ardından doğruca PMG'ye gelmişti. Şirket arşivlerini karıştırması gerektiğini söylediğinde onu tanıyan güvenlik görevlisi hiçbir sorun çıkarmamıştı.

Yakında aradığı şeyi bulmayı umuyordu. İşte o zaman onu bunaltan ağırlığın mantıklı bir dayanağı olup olmayacağını öğrenecekti. Belki de Mei Lien o kaftan koluna *Prince of*

the Pacific'i tesadüfen işlemişti ve onun merdivenlerin altında olmasının hiçbir önemi yoktu.

Yine de öğrenmek zorundaydı.

Babasıyla buluşmasına sadece on dakika kala, *Prince of The Pacific*'e ait el yazısı seyir defterleriyle dolu ve 7 Şubat 1886 tarihli bir dosya buldu. Daniel'ın söylediğine göre bu Çinlilerin Seattle'dan gönderildiği tarihti. Şirketin sahibi olan Duncan Campbell, yolculuktan sorumlu kişi olarak görülüyordu. Kaptan ise onun yardımcısı olarak listelenmişti.

Tam üç yüz kırk yedi Çinli, Seattle'dan gemiye bindirilmişti. İndirimli yolculuk ücretlerinin bazıları Çinlilerin kendileri tarafından, bazıları da şehirlerini onlardan kurtarmak için her şeyi yapmaya gönüllü olan vatandaşlar tarafından ödenmişti.

Sonraki seyir günlüğü bir gün sonrasına, Astoria, Oregon'a aitti. Hiçbir şey boşaltılmamasına rağmen gemiye eşyalarıyla birlikte iki yüz yetmiş altı yolcu ve San Francisco'ya götürülmek üzere dokuz yüz ton somon balığı konservesi alınmıştı.

Zaten üç yüzden fazla yolcusu varken bütün bunların gemiye sığdırılmasına imkân yoktu.

Inara yazılara daha yakından baktı. Gemi, Astoria'ya yanaştığında hiçbir şey boşaltılmamıştı. Öncesinde bir yerde durduğuna dair herhangi bir kayıt da yoktu. Bütün Çinliler nereye gitmişti? Öylece ortadan kaybolmuş olamazlardı.

İşte o an anladı.

Bir anda terleyip midesinin bulandığını hissederek tozlu, beton zemine oturmak zorunda kaldı.

Onca insan gemiden denize atılmıştı. Hem de büyük-büyük-büyük-büyükbabası tarafından.

Inara dehşet ve utanç içinde başını ellerinin arasına aldı. Aklında türlü düşünceler dönüyordu. Gemi yolcularını indirmek için bir yerde durmuş olsaydı bu, seyir defterine mutlaka not edilmiş olurdu. Ayrıca bir topluluğa yüzlerce Çinlinin karışması kesinlikle kaos yaratırdı. Defterde onların kayboluşuna dair mantıklı bir açıklama olmaması, şirketin bunu kaydetmek istemediğinin kanıtıydı. Yasa dışı ve insanlığa sığmayan bir şeyler yaşanmıştı.

Kaftan kolunun üzerindeki resimler Daniel'ın zannettiği gibi metafor ya da abartmalar değildi. Onlar Duncan Campbell ve çalışanlarının yüzlerce masum insanı gemiden atarak öldürdükleri günü resmediyordu. Bu insanlar ortadan kaybolmuştu ve bunca yıldır Inara'nın ailesindeki kimse bunu sorgulamamıştı.

Inara olayı araştırırsa Seattle'dakilerin Çinlilerin güvenle San Francisco ya da Çin'e vardığına inandıklarına dair kanıtlar bulacağını biliyordu. Tabii, Çinlileri umursuyorlarsa... Ölen Çinlilerin aileleri ve arkadaşları ise muhtemelen onlardan neden bir daha haber alamadıklarını sormaya korkmuşlardı. Belki onlar da gemidekilerin California'ya gittiklerini ve orada yeni bir hayat kurduklarını sanmıştı.

Ancak Mei Lien gerçeği biliyordu. Ve olanları dünyaya duyurmak için o kaftan kolunu işlemişti. Ah Tanrım, yoksa onu da mı gemiden atmışlardı? Bir şekilde hayatta mı kalmıştı? Orcas'a bu şekilde mi gelmişti?

Cep telefonunun gürültüyle çalmaya başlayan alarmı Inara'yı ürküttü. Babasıyla buluşma vakti gelmişti. Güzel. Babası tüm bunlar hakkında ne yapılması gerektiğini bilirdi. Dosyayı aceleyle çantasına koyup ayağa kalktı ve dosya çekmecesini kapatarak asansöre yöneldi.

Dört dakikadan kısa bir süre içinde binanın en üst katında, babasının çalışma masasının karşısındaydı. Altmış yedi kat aşağıdaki Elliot Körfezi, bulutların arasından süzülen güneş ışınlarıyla parlıyordu.

Charles Erickson, Inara'yı gördüğüne sevinmiş gibiydi. "Bir süre eve uğramayacağını sanıyordum," dedi ellerini masaya koyup ayağa kalkarken. Inara babasının yanına gelerek ona sarılmasını engellemek için elini kaldırdı. Babası soru soran gözlerle bakarak yerine oturdu.

Inara doğrudan konuya girdi. "Şirketin yeni kurulduğu dönemlerde hiç Seattle'dan San Francisco'ya insan, bilhassa Çinlileri taşıdık mı?"

Babası tuhaf bir şekilde kımıldamadan duruyordu. "Tabii. Bir yerden bir yere götürülmesi gereken ne varsa taşıdık."

Inara haberin babasını nasıl etkileyeceğinden korkarak tereddüt etti. Onun da Inara kadar harap olacağına şüphe yoktu.

"Baba," diye söze başladı nazikçe. "Beni özellikle ilgilendiren bir yolculuk var. *Prince of the Pacific* 7 Şubat 1886'da yüzlerce yolcuyla limandan ayrılmış. Çinli yolcularla."

Babası ellerini cilalı çalışma masasına dayadı. "Ee?"

Inara yutkundu. "Çinli yolcular oradan hiçbir yere varmamışlar. Sanki ortadan kaybolmuşlar. Geminin durduğu bir sonraki liman Astoria olmuş ve tek bir yolcu bile inmemiş. Aksine daha fazla yolcu ve yük almışlar."

Babası ayağa kalkıp sırtını Inara'ya dönerek Elliot Körfezi'ne baktı. Bir PMG konteyner gemisi, Harbor Adası'ndaki rıhtıma çekiliyordu. Inara ansızın pişmanlık duydu. Belki de babasını bu yükün altına sokmamalıydı.

Ama onun da bilmesi gerekiyordu. "Ben... onları Duncan Campbell'ın öldürdüğünü düşünüyorum."

Babası başını öne eğdi. Inara biraz önce söylediklerini geri alabilmeyi diledi.

Tam yanıldığını, bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemek için ağzını açtığı sırada babası söze girdi. "O malikâneyi karıştırmakla hata yaptığını biliyordum."

Inara ağzını kapatarak öylece babasına baktı. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Bir anlam çıkarmaya çalıştığı sırada dahili telefondan Zoé'nin sesi duyuldu. "Bay Erickson, şoför az önce aradı. Yŏu Yì Şirketi'nden gelen ekibi havalimanından almış ve yirmi dakika içinde burada olacakmış."

Babası masaya yaklaşarak bir düğmeye bastı. "Teşekkürler, Zoé. Geldiklerinde bana haber ver." Görüşme bittikten sonra ellerini ceplerine sokup geniş çalışma masasının ardından Inara'ya baktı. "Büyükannen annene bu olayı anlatıp Duncan'ın ondan 'önemsiz yükü boşaltmak' olarak söz ettiğini söylemişti. Duncan bundan herkesin içinde bahsetmemesi gerektiğini bilse de yaptığıyla içten içe gurur duyarmış. O pis Doğuluları gemide tutmamakla gemisini mahvolmaktan kurtardığını iddia edermiş. Sonrasında Astoria'ya yanaşarak yolcu ve yük almış. Bu olanları da kimsenin ruhu duymamış."

Inara'nın aklı babasının ilk cümlesine takılmıştı. "Annem biliyor muydu?"

Babası evet anlamında başını salladı. "Hayatının her gününü bunu telafi etmek için çabalayarak geçirdi."

Inara nefesinin kesildiğini hissederek masanın karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Ailesi olanları en başından

beri biliyordu. Buna rağmen tüm Seattle halkının aslında ırkçı bir katil olan Duncan Campbell'ı büyük bir kurucu olarak tanıyıp sevmesine izin vermişlerdi. Inara okulda onun hakkında ödevler hazırlamış, okulun Duncan hakkında ürettiği yıllık projeleri gururla seyretmişti. Eğer... Eğer bilseydi... Başını önüne eğdi. Ne yapardı bilmiyordu. Belki de ailesi gibi hiçbir şey yapmazdı.

"Neden, baba?" diye sordu. Duncan'ın bunu neden yaptığını mı, yoksa ailesinin ona doğruyu neden daha önce söylemediğini mi soruyordu, bilmiyordu. Belki de ikisine birden yanıt istiyordu.

"O zamanlar her şey farklıydı. İnsanlar başka kültürleri ve etnik kökenleri anlamıyordu. Tek gördükleri, Çinlilerin alışkın oldukları hiçbir şeye benzemediğiydi. Bu da onları korkutuyordu. Korku insanlara korkunç şeyler yaptırır."

"Ama insanlar korkuyla masum aileleri öldürmez." Inara gözlerini kapatıp sakinleşmeyi umarak derin bir nefes aldı. Ailesinin bunu bunca zamandır bilmesine hâlâ anlam veremiyordu.

"Bulduğun Çinli kaftanından bahsettiğinde, onun bir şekilde o insanlarla ve Duncan'ın yaptıklarıyla bağlantısı olduğunu anlamıştım." Babası sesini alçaltarak ekledi. "Ondan kurtulmalısın, Inara. Yak onu."

Inara'nın gözleri iri iri açıldı. "Sonra da bunca zamandır yaptığınız gibi ailemiz hakkında yalan söyleyip ne kadar harika olduğumuzdan bahsetmeye devam edeyim, öyle mi?" Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Birkaç ay içinde medyanın karşısına çıkıp yüzlerce insanı öldürdüğünü bildiğim halde Duncan Campbell Parkı'nı Seattle halkına mı adayacağım? Hayır. Bunu yapamam. Yapmayacağım."

"Yapmak zorundasın, Inara. Gerçekler bize olması gerekenden fazla zarar verir."

Inara durdu. "Ciddi misin, baba? Sence o zarar yüz yıl önce verilmemiş mi? Sen, annem, büyükbabam ve diğer herkes yalan söylemekle bunu daha da kötüleştirmediniz mi?"

Babası bitkin bir halde deri koltuğuna oturdu. Yüzü solmuştu. "Annen gibi konuşuyorsun. O da gerçeğin anlatılması gerektiğini söylerdi. Ama bunun şirketimize ve ailemize vereceği zararın farkındaydı. Bu yüzden vaktinin ve paramızın çoğunu hayır kurumlarına vermeye başlamıştı. Hayattaki amacı büyük-büyük-büyükbabasının yaptıklarının bir kısmını telafi etmeye çalışmak olmuştu."

"Bilmiyordum." Bu, annesinin neden o kadar yoğun çalıştığını açıklıyordu.

"Kimse bilmiyordu, tatlım."

Inara'nın düşünmesi gereken öyle çok şey vardı ki onların ağırlığı altında ezildiğini hissetti. Pencereye yaklaşarak aşağıdaki denize baktı. Mei Lien ve ailesinin bir daha dönmemek üzere gemiye bindirildikleri gün denizin nasıl göründüğünü merak etti. Yüreği suçluluk duygusuyla ezildi. O zamanlar hayatta olmamasına rağmen kendini olanlardan sorumlu hissediyordu. Annesi gibi yaşananları iyileştirmenin bir yolunu bulmak, ailesinin utancını aklamak istiyordu.

"Hayır işleri anneme kendini iyi hissettirmiş miydi?"

"Biraz." Babası ayrıntıya girmedi. Ancak Inara annesinin vicdan azabının ağırlığıyla öldüğünü tahmin edebiliyordu.

"Campbell onu satın almadan önce Dahlia'nın evinde Çinli bir kadın yaşıyormuş. Bunu biliyor muydun?" diye sordu Inara. Babasının şaşkınlıkla açılan gözleri bilmediğini belli ediyordu. "Adı Mei Lien'miş. Joseph McElroy

adında bir adamla evliymiş. Kaftan kolunu da o işlemiş. Duncan'ın o gece neler yaptığını biliyormuş. Ama onunla ne gibi bir bağlantısı olduğunu ya da adaya nasıl geldiğini bilmiyoruz. Sen biliyor musun?"

"Hayır. Muhtemelen hiç öğrenmeyeceğiz. Bu işin peşini bırakman gerek. Bunu araştırmaya bir son ver. Bırak sırlar gömüldükleri yerde kalsın. Otel için yapman gereken yeterince işin var zaten." Babası ayağa kalkarak ellerini masaya dayadı. "Şirketini bize satacak olan, kazancımıza, çalışanlarımıza ve namımıza güvenen Çinli iş adamlarını karşılamaya hazırlanan kardeşini düşün. Günü geldiğinde Nathan işleri benden devralacak. Onun geleceğini zedelemek ister misin? Ya kız kardeşininkini? Gerçeği bilirlerse kimse çocuklarını onun muayenehanesine götürmek istemeyecek. Bundan kimseye bahsetmemelisin, Inara."

Inara karşı çıkmamak için kendini zorladı. "Evet, biliyorum. Toplantıya gitmen gerek. Seni rahat bırakayım."

Eşyalarını almak için koltuğuna döndü. Biraz önce içini yakıp kavuran öfke şimdi büyük bir üzüntüye dönüşmüştü. Sırlar bugüne dek saklanmış olabilirdi. Ama babası bu olayın gizli kalmasını ne kadar isterse istesin, Inara o kaftan kolunun bunu değiştireceğini biliyordu.

Tabii, babasının dediğini yapıp bu olayı ve Mei Lien'i araştırmayı bıraktığı, Daniel'a da onu araştırmayı bırakmasını söyleyip o kaftan kolunu yakmadığı sürece...

"Ciddiyim, Inara. Eğer bu olay yayılırsa sana sunduğum maddi desteği geri çekerim," dedi babası. Yüzü kızarmıştı ve alnında ter damlaları görünüyordu.

Inara konuyu üstelemesinin babasının kalbi açısından iyi olmayacağını biliyordu. Yine de sormak zorundaydı. "Bunu bana gerçekten yapar mısın?"

"Ailemize zarar vermekte ısrar edersen başka seçeneğim olmayacak."

Inara gözlerini halının desenlerine dikerek seçeneklerini düşündü. Elbette, başka seçeneği yoktu. Mağlup olmuştu. "Gerçeği yaymayacağım. Ayrıca haklısın. Otelime odaklanmam gerek."

Babasının çatık kaşları yumuşadı. Yeniden koltuğuna oturacağı sırada elini ceketinin cebine atıp küçük bir ilaç şişesi çıkardı. Inara onun gizlice bir dil altı hapı almaya çalıştığını anlayarak endişelendi.

"İyi misin, baba?"

"İyiyim, iyiyim." Babası ayağa kalkarak ceketine uzandı.

"Doktor Kozlowski'ye en son ne zaman göründün?"

Babası ceketini giyerek kapıya yöneldi. "Sadece birkaç hafta oldu. Ayrıca sağlık raporum temiz çıktı. Endişelenme. Haydi, seni kapıya kadar geçireyim."

Inara oraya gelmesinin asıl sebebini hatırlayarak elini kaldırdı. "Dur, daha bitmedi."

Babası kapı koluna uzandığı sırada durdu. Bir iç çekerek tekrar Inara'ya döndü. "Ne oldu?" diye sordu bitkin bir sesle.

"Luxe Gayrimenkul mü? Sahi mi?"

Babası ellerini cebine sokarken yüzünde suçlu bir ifade belirdi. Hiçbir şey söylemeden geri dönüp cilalı, meşe çalışma masasına yaslanarak kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Sadece bir piyasa araştırması yapmasını istedim. Böylece zamanı geldiğinde ne kadar edeceğini bilebiliriz."

Babasının rengi yerine geldiğinden Inara onunla tartışmaktan çekinmedi. "Zamanı geldiğinde mi? Yani başarısız olmamı mı bekliyorsun?"

"Senin için endişeleniyorum, hayatım. Bu projenin altından başarıyla kalkman için yeterince hayat tecrüben yok. İşin başına tecrübeli birini getirmeme de izin vermiyorsun."

"Çünkü kendim yapabilirim, baba. Önemli olan bunu benim başarmam."

"Ama çok fazla para harcıyorsun ve bu yatırımın bana bir getirisi olacağını sanmıyorum," dedi babası. Koltuğunda yer değiştirerek bacak bacak üstüne attı. "Normalde içinden geldiği gibi davranmana izin verirdim ama bu sefer risk büyük. Seni hayatının geri kalanını mahvedebilecek bir felaketten kurtarmaya çalışıyorum."

Babası başaracağına inanmıyordu. Tanrım, gerçekler acıydı. Inara kendini arkasındaki koltuğa bıraktı.

Oysa onu şimdiye kadar hep desteklemiş, kafasına koyduğu her şeyi yapabileceğine inandırmıştı. Babasının ona olan inancı, Inara'nın karşılaştığı her zorluğun üstesinden gelmesini sağlamıştı. Ancak otel işini başaracağına inanmıyordu. Bunun sebebi gerçekten üstesinden gelemeyecek olması mıydı? Gerçekten kendini mi kandırıyordu?

Öylece oturup babasına bakarken onun vazgeçip özür dilemesini beklediğini fark etti.

Tanrım. Büyü artık, Inara. Midesinden yükselen asit boğazını yakıyordu.

"Neden pembe klozetler?" diye sordu bir anda. Bunu bilmek zorundaydı.

Babası kaşlarını kaldırmaktan başka bir şey yapmadı. "Projeyi iptal etmeni hızlandıracak olan şeyi yaptım. O

ıssız adada yaşayıp hancılık yapmak için fazla donanımlısın. Starbucks gibi küresel bir şirkette tırmanabileceğin kariyer basamaklarını düşün. Şansa bak ki orada hâlâ seni bekleyen bir iş var. Başka kimlerin sana iş vereceğini öğrenmek için de ağız arayabilirim."

Tıpkı tahmin ettiği gibiydi. Inara gülmeli mi, ağlamalı mı yoksa ona bağırmalı mıydı bilemiyordu. Bir şeyler söylemek için ağzını açsa da tek kelime etmedi. Starbucks'ı ya da babasının bulduğu herhangi bir işi kabul etmeyecekti. O oteli inşa edip işletecek ve onu bölgenin en iyi butik oteli haline getirecekti.

Inara o adaya ve o otel işine aitti. Bu aslında Dahlia'nın hayali olsa da şimdi tamamen onun hayaliydi. Ömrünün geri kalanı boyunca yapmak istediği şey buydu. Ve bundan emindi.

Ancak projeyi gerçekleştirmesini sağlayacak sermayesi yoktu. Öğrenci kredisi borcu ve bir gelirinin olmayışı yüzünden babasından başka kimseden borç alamazdı. Bu da babası olmadan bunu başaramayacağı anlamına geliyordu. "Peki, neden bana borç verdin?"

Babasının bakışları yumuşadı. "Elimde değil. Mutlu olmanı istiyorum. Ama ait olduğun yerin o ada olduğuna inanmıyorum."

"Öyleyse gelip bir gör. O zaman beni anlayacaksın."

O sırada kapı açıldı ve kardeşi Nate kocaman bir gülümsemeyle Inara'ya bakarak içeri girdi. "Zoé burada olduğunu söyledi. Her şey yolunda mı?"

Inara gülümsemeye çalışarak onu kucakladı. "Evet, iyiyim. Gerçekten. Seni görmek güzel."

Nate dikkatle Inara'ya baktı. Belli ki ona inanmamıştı. Inara'nın omzunu tutarak sıktı. "Seni görmek de öyle." Ardından iş moduna geçerek babasına döndü. "Yöu Yi yöneticileri az önce binaya girdiler. Beş dakika içinde hazır ol," dedikten sonra tekrar Inara'ya baktı. "Satış anlaşmasını imzalamak üzereler. Dua et de bugün teklifimizi kabul etsinler."

Inara parmaklarıyla bol şans işareti yaptı. "Ederim."

"Orada görüşürüz, Nate," dedi babası. O içeri girdiğinden beri yerinden kımıldamamıştı.

Nate dışarı çıkarken Inara ve babası sessizce bekledi. Kapı kapanır kapanmaz Inara göğsünü sıkıştıran baskının büyüdüğünü hissetti. "Taslaklarıma bakacak mısın? Yanımda bazı çizimler ve onlar için gerekli bütçeler var. Henüz yeni başlıyorum, ama projem hakkında güzel bir fikir edinebilirsin." Direttiğinin farkındaydı.

Babası yanıt vermeyince Inara bir kez daha denedi. "Peki, o zaman anlaşmamızı biraz daha resmileştirelim. Otelin yarı hissesini sana devretmeme ne dersin? Böylece borcunu faiziyle geri almakla kalmayıp ileride otelin kazancından da payını almış olursun." Derin bir nefes alarak ekledi. "Eğer gerekirse satışından elde edeceğimiz paradan da payını alırsın."

Babasının gözlerindeki pırıltıyı yakalayarak devam etti. "Benim için hayal ettiğinin bu olmadığını biliyorum ama sana söz veriyorum, üniversitede öğrendiğim ne varsa bu otelde uygulayacağım. Bu işin zorlukları bana yaşadığımı hissettirip beni mutlu ediyor. Bu otel tam da yapmak istediğim şey. Ve onu gördüğünde bana hak vereceksin."

"Çok fazla parayla oynuyorsun, Inara," dedi babası yorgun bir sesle.

"Bu bir oyun değil." Inara koltuğuna dönerek çantasından cep telefonunu aldı ve programını açtı. "İşçi Bayramı'nda restorasyonun ilk etabını bitirmeyi hedefliyoruz. Neden gelip bir göz atmıyorsun? Kendi gözlerinle görür, sonra da ortağım olarak devam etmeye ya da vazgeçmeye karar verirsin. Eğer vazgeçersen oteli satışa çıkarmak pahasına da olsa borcumun tamamını ödeyeceğim," diyerek yutkundu. "Ama o zamana kadar bana bir şans ver. Ne diyorsun?"

Babası hiçbir şey demedi. Sadece gri kaşlarını kaldırıp, sanki Inara hâlâ geç saatte dışarı çıkmak isteyen genç bir kızmış gibi baktı. Inara dudağını ısırdı.

Nihayet başını iki yana sallayarak Inara'nın kalbini tuzla buz etti. Ardından, "Hisse almayacağım," diyerek onu şaşırttı. "Borç anlaşmamıza bağlı kalacağız. Ama İşçi Bayramı'nı karar günü olarak seçme fikri hoşuma gitti. Eylül ayına kadar vaktin var. O günkü kararım geçerli olacak."

"Peki, siparişlerime karışmayı bırakıp emlakçılara gitmelerini söyleyecek misin?"

"Evet," diyerek gülümsedi babası. Yüzündeki o gülümseme, Inara'nın kendini daima onun biricik, küçük kızı gibi hissetmesini sağlıyordu.

Inara da gülümseyerek karşılık verdi. "Orayı seveceksin. Söz veriyorum."

Babası kollarını açarak onu kucakladı. Ardından Inara onun toplantıya yetişmesi gerektiğini bildiğinden eşyalarını alarak vedalaştı.

Arabasıyla altı blok kadar ilerlerken babasıyla yaptığı görüşmenin başarılı geçtiğini düşünüyordu. Ama sonra sohbetin ilk yarısını hatırladı. Kaftan kolunun hikâyesini araştırmaya bir son vermeyi gerçekten kabul mü etmişti?

Eğer bunu yapmazsa babası İşçi Bayramı'na kadar sorun çıkarmamayı kabul etmesine rağmen yardımını kesebilirdi. Bunu riske atamazdı. O kumaşın peşini bırakmak zorundaydı. Ve ani fikir değişikliğini Daniel'a nasıl açıklayacağının bir yolunu bulmalıydı.

Kaftan kolu olmadan Daniel'ı görmek için iyi bir bahanesi olmayacaktı. Bu düşünce daha da canını sıktı. Ama onunla görüşmeye devam ederse cinayetler hakkında bildikleriyle ilgili yalan söylemek zorunda kalacaktı. Daniel'ın bunların hiçbirinden haberi yoktu. Fakat bir üniversite profesörü ve tarih âşığı biri olarak gerçeğin tüm dünyaya duyurulmasını isterdi.

Öyle de olmalıydı. Fakat bu, Inara'nın ailesine pahalıya mal olurdu.

Daniel'a vazgeçtiğini söylemekten başka çaresi yoktu.

On Üçüncü Bölüm

8 Ağustos 1886
McElroy Çiftliği, Orcas Adası

Mei Lien erkenden uyanıp Joseph'i uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktı. Joseph bir önceki akşam Orcas Village'a yanaşan posta gemisini karşılamaya gitmiş ve eve geç gelmişti. Mei Lien geminin neden East Boğazı'na girmediğini anlamıyordu. Böylece Joseph çok daha az yol gitmiş olurdu. Ama ona bunu sorduğunda Joseph sadece gülümseyerek omzunu silkmişti.

Mei Lien parmak uçlarına basarak odadan çıktı. Kapıyı usulca kapattıktan sonra hızla merdivenleri inip, sürprizini sakladığı dikiş sepetinin bulunduğu oturma odasına yöneldi.

Etrafına bakınırken içini bir heyecan kapladı. Evlendiklerinden beri boş buldukları her anı evlerini bitirmek için birlikte çalışarak harcamış ve bir hafta önce yeni evlerine taşınmışlardı. Burada yaşamayı seviyordu. Evleri sağlam ve büyüktü. Ayrıca ihtiyaçlarından çok daha fazla odası vardı. "Biz de onları çocuklarla doldururuz," diye takılmıştı ona Joseph. Joseph'in çocuk istemesi Mei Lien'i

içten içe sevindiriyordu. Çünkü bunu kendisi de istiyordu. Hem de çok.

Oturma odasının pencerelerine göz gezdirip un çuvallarından yaptığı perdelere bakarak gülümsedi. Hepsinin eteğine ona ve Joseph'e şans ile mutluluk getirecek birer kırmızı ejderha işlemişti. Büyükannesi yaptığı ince işçiliği görseydi onunla gurur duyardı.

Gülümsemeye devam ederek dün gece bitirdiği sürprizi dikiş sepetinden çıkardı. Joseph için yaptığı yeni postacı çantasını kucağına serip keten bezine işlediği motifleri dikkatle inceledi. Çantaya geleneksel Çin sembolleri yerine kocasının dünyasından bir manzara işlemeye karar vermişti. Ön yüzünde, çiftliklerinin ardında gökyüzüne doğru uzanan heybetli dağ vardı. Joseph onun Constitution Dağı olduğunu söylemişti. Alt tarafı ise engin, mavi bir suyla, yani East Boğazı'yla kaplıydı. Dağ ile denizin arasına ise Joseph'in çiftliğini işlemişti. Yeni evleri, uzun, yemyeşil ağaçların ardında gizliydi.

Mei Lien kendini tutamayıp, posta dağıtırken Joseph'e uğur getirmeleri için çantaya küçük semboller de eklemişti. Evlerinin yanı başına onları koruyacak bir sarmaşık iliştirmişti. Suyun içinde, East Boğazı'nda hiç bulunmayan ama Joseph'e zenginlik ve başarı getirmek için orada olan bir Japon balığı gizliydi. Dağda, ağaçların ardında ise Joseph'in yolculukları sırasında ihtiyaç duyduğu cesareti simgeleyen bir kaplan yatıyordu. Gelecek günlerde ada halkı evliliklerinden haberdar oldukça, Joseph'in cesarete çok daha fazla ihtiyacı olacağına şüphe yoktu.

Fakat Mei Lien'in en sevdiği gizli sembol, ormanın içine serpiştirdiği ve erkekliği simgeleyen mantarlardı. Çünkü

artık Joseph'in şakasını yaptığı aileyi kurma vaktinin geldiğine karar vermişti.

"Mei Lien?"

Mei Lien, Joseph'in mutfaktan gelen sesiyle toparlanarak çantayı dikiş sepetinin içine koydu.

"Orada ne saklıyorsun?" diye sordu Joseph, iri gövdesiyle küçük oturma odasını doldurarak. Mei Lien'in yanına gelip dikiş sepetine eğildi. Hafifçe tebessüm ederek, Mei Lien'in gizlemeyi beceremediği çantaya dokundu. "Ne bu?"

Mei Lien kocasına gülümsedi. Bu adamla birlikte olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. "Sürpriz."

Joseph başını yana yatırarak çantayı sepetten çıkardı. "Bir posta çantası mı?"

Ansızın utanan Mei Lien, gözlerini yere çevirdi. "Evet. Üzerinde senin çiftliğin var."

"Görüyorum. Çok güzel." Joseph onu ayağa kaldırarak kollarının arasına aldı. Posta çantası ikisinin arasında ezilmişti. "Çok hünerlisin. Ayrıca onur duydum."

Joseph çantayı omzuna geçirip kasıla kasıla yürüyerek ona modellik yaptı. Üzerinde sadece pantolonu ve atleti vardı. Mei Lien onu seyrederek kıkırdadı.

Evlendikleri günün gecesi, Joseph sakalını ve bıyığını tıraş ederek Mei Lien'i şaşırtmıştı. O günden beri her sabah tıraş oluyordu. Mei Lien, yüzünü gıdıklayan sakallar olmadan Joseph'in öpücüklerinden daha çok hoşlandığını ona hiç söylememişti. Ama Joseph bunu bir şekilde anlamıştı. Sabahları evden çıkmadan önce onu öperken tenının pürüzsüzlüğünü hissetmek, Mei Lien'in hoşuna gidiyordu.

O pürüzsüz yüz, şu an ona gülümsüyordu. "Bu sabah benim de sana bir sürprizim var."

Mei Lien gülümseyerek karşılık verdi. "Öyle mi?"

"Bugün izinliyiz, Bayan McElroy. Manzarayı tepeden görmek için dağa çıkacağız. Oradan ana karadaki karla kaplı dağları görebileceksin," diyerek yanağının içini ısırdı Joseph. Bu, Mei Lien'in sürprizinden hoşlanacağından pek de emin olmadığının işaretiydi.

Mei Lien gerçekten de bundan hoşlanacağından emin değildi ama Joseph'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Gitmeden önce kahvaltı hazırlayayım," dedi. Uzun saçlarını tepesinde topuz yaparak mutfağa yöneldi. "Yanımıza almamız için fazladan çörek pişiririm. Ah, sen de arka bahçeden biraz böğürtlen toplayabilir misin? Onları geçen hafta Victoria'dan aldığın limonlarla yapacağım limonataya ekleyeceğim..." Joseph kolunu Mei Lien'in beline dolayarak onu kendine çekerken, Mei Lien neşeyle çığlık attı.

"Yani yürüyüş fikrinden hoşlandın mı?" diye sordu Joseph, burnunu Mei Lien'in boynuna bastırarak. "Turistleri ya da ada halkını umursamayacak mısın?"

Mei Lien, Port Townsend'den döndükleri günden beri beş aydır çiftlikten ayrılmamıştı. Ne zaman bir komşusu Joseph'i görmeye gelse, Mei Lien kulübede ya da ahırda saklanmış, bazen de onlar gidene kadar deniz kenarına inerek gözden uzak kalmıştı. Joseph gelenleri hızla geri gönderme konusunda iyiydi.

Sonsuza dek burada saklanamayacağını biliyordu. Ayrıca kocasıyla geçireceği sakin bir gün, karşı koyulamayacak kadar cazip görünüyordu. "İyi olacağım. Gerçekten. Şimdi beni bırak da karnını doyurabileyim!"

Altın rengi güneş, uzun bir yürüyüşün ardından Constitution Dağı'nın tepesinde el ele oturan Joseph ve Mei Lien'i ısıtıyordu. İkisi de yorulmuştu. Mei Lien'in göğüslerinin arası ve sırtı ter içindeydi. Eskiden giydiği o ince, bol, rahat erkek giysilerini çok özlüyordu. Kadın giysileri onu çok terletiyor ve hareketlerini kısıtlıyordu. Fakat onu kendi kültürünün kadınları gibi giyinirken gören Joseph'in memnuniyeti gözlerinden okunuyordu. Bu yüzden Mei Lien şikâyet etmeden giyinmeye devam ediyordu. Zaten her zaman bugünkü kadar çok zorlanmıyordu. Pek yakında bu elbiselere alışacağından emindi.

Ama şimdi manzaraya odaklanmıştı. Aşağıda San Juan Takımadaları'ndaki diğer adalar görünüyordu. Adaları birbirinden ayıran masmavi deniz, Mei Lien'in adeta yüreğini yakıyordu. Bulunduğu noktadan kuzeydeki Kanada Adaları'nı, doğudaki Whatcom'u ve güneybatıdaki Olympic Yarımadası'nı görebiliyordu. Ana karada karla kaplı iki dağ –kuzeyde Baker ve güneyde Rainier– yükseliyordu. Seattle'da şehre tepeden bakan ve erişilmez görünen Rainier Dağı, buradan bakıldığında çok daha küçük görünüyordu. Seattle'dan ayrıldığından beri onu ilk kez görmek, Mei Lien'e oradaki hayatını ve kaybettiği kişileri hatırlatmıştı.

Mei Lien sırtını Seattle'a döndü. Tıpkı ardında bırakmaya zorlandığı hayata sırtını döndüğü gibi... Batıdaki diğer adalara göz gezdirerek, bakışlarını Juan de Fuca Boğazı'na çevirdi. Babasını ve büyükannesini ölüme taşıyan gemi bu sulardan geçmişti. Her ne olduysa, ufuk

çizgisinin puslu beyazlığında kaybolana dek uzanan o engin mavilikte bir yerlerde olmuştu. Babasının bedeni bu sakin yüzeyin altında, akıntılar ve dalgalarla savrulup duruyor muydu? Yoksa o da büyükannesi gibi bir yerlerde kıyıya vurmuş, hayvanların ya da daha kötüsü insanların acımasızlığına mı uğramıştı?

"Ne güzel esiyor, değil mi?" diye sordu Joseph, Mei Lien'in düşüncelerini bölerek.

Rüzgâr ağustos sıcağını bir nebze olsun hafifletiyordu. "Harika," dedi Mei Lien hüznünü gizlemek için gülümseyerek. "Pikniğe hazır mısın?"

Joseph'in taşıdığı piknik sepetindeki örtüyü çıkarıp yere serdiler. Bahçeden topladıkları havuç ve salatalıklarla, kahvaltıdan kalma konserve somon balığı ve çörekleri yemeye koyuldular. Joseph, dağa ilk çıktığı günün hikâyesini anlatmaya başladı. Orcas'a adım attığı ilk ay, Tacoma'dan gelen bir turist ona dağda rehberlik etmesi için para vermeyi teklif etmişti. Para kazanma fırsatını kaybetmek istemeyen Joseph ise adama daha önce dağa hiç çıkmadığını söylememiş ve teklifini kabul etmişti.

"Onu bir yere götürmeden önce yolu keşfetmek için önden koşturmak zorunda kalmıştım. Yollar bugünkü gibi kullanılmış da değildi," dedi Joseph başını iki yana sallayıp gülerek. "Kazandığım en yorucu yirmi dolardı."

Mei Lien de gülerken acısının biraz olsun hafiflediğini hissetti. Ailesinin anıları daima onunla olacaktı. Korkuları da öyle. Burada sadece Campbell ya da bir başkası gelip onu gönderene dek kalacağını düşünmek onu korkutuyordu. Yine de şu an mutlu sayılırdı. Elini kolunu hararetle sallayarak başka bir hikâye anlatmaya başlayan kocasını

seyretti. Babasının da onu görebilmiş olmasını isterdi. Babası Çinli olmamasına rağmen Joseph'i severdi.

O an fark ettiği bir şey, kocasının sesini bastıran bir uğultuya dönüştü.

Bu adamı seviyordu.

Kendisinden vazgeçip ona verdiği her şey için, darmadağın hayatına getirdiği neşe için bu adamı seviyordu.

Mei Lien dikkatini yeniden kocasının anlattığı hikâyeye yöneltti. Bir daha hiç hissetmeyeceğinden emin olduğu bir mutluluk içindeydi.

Piknikten artakalanları sepete doldurduktan sonra Joseph elini Mei Lien'e uzattı. "Şimdi sıra işin kolay kısmında: Dağdan inmek."

Gülerek patikadan aşağı doğru yürümeye başladılar. Yol boyunca oyun oynayıp alfabenin harflerine en çok benzeyen ağaç dallarını bulmaya çalıştılar.

M harfine geldiklerinde ormanın içinden gelen sesler duydular.

"Birileri geliyor," dedi Mei Lien. O ana dek kimseyle karşılaşmadıklarından böyle bir ihtimal olduğunu aklından çıkarmıştı. Saklanmaya ya da kaçmaya hazır olmayı unutmuştu. Ansızın dehşete kapılıp olduğu yerde donakaldı. "Birileri geliyor, Joseph!"

"Tatlım, sorun yok," dedi Joseph onu yürümeye zorlayarak. "Onlar da bizim gibi yürüyüşe çıkmış birileridir. Endişelenecek bir şey olmadığından eminim."

Mei Lien güçlükle adım atarak Joseph'e ayak uydurmaya çalıştı. Kendini güvende hissetmek için Joseph'in elini sımsıkı tutmuştu.

Joseph bana bir şey olmasına izin vermez. Joseph beni korur. İçinden bu cümleleri tekrar edip duruyordu. Onların doğru olduğunu biliyor, yine de beklediği rahatlığı bulamıyordu.

"Hey, şuraya bakın. Bu bizim postacı değil mi?"

Mei Lien yeniden donakalarak nefesini tuttu. Biraz ilerideki dönemeçte iki adam ve onların eşleri göründü. Kadınlardan biri, Mei Lien'e dağın tepesinden gördüğü denizi anımsatan koyu mavi bir elbise giymişti. Elindeki dantelli güneş şemsiyesi, ormanda yürüyüşten ziyade taş kaldırımdaki bir gezintiye daha uygun görünüyordu.

Diğer kadının elbisesi ise Mei Lien'e attığı bakış kadar siyahtı. Kusursuz fakat ekşi suratı, ensesindeki topuzun sıkılığı yüzünden gerilmişti. Başında dantelli ve tüylü bir şapka vardı.

Mei Lien aniden kendi görüntüsünün farkına vardı. Bu özel gezintinin şerefine, Joseph'in ona evlendikleri gün Port Townsend'de aldığı elbiseyi giymeyi seçmişti. Mei Lien'in etek uçlarını dikmesine rağmen elbise üzerine tam oturmuyordu. Bunun gibi elbiseler, bu iki beyaz kadın giysin diye dikiliyordu. Mei Lien onların yanında kendini yersiz ve aptal hissetti. Belki de bir erkek gibi giyinip rahat hissetmeye geri dönmeliydi.

"Bay ve Bayan Honeycutt, sizi yeniden görmek güzel," dedi Joseph. Onlarla selamlaşmak için Mei Lien'i yalnız bıraktı. Adamların elini sıkıp kadınları şapkasıyla selamladı. "Bay Talmidge, bu güzel bayan eşiniz sanıyorum?"

Dördü de Joseph'i sıcak tebessümlerle selamladıktan sonra meraklı ve temkinli bakışlarını Mei Lien'e çevirdiler. "Peki ya size eşlik eden kim, Bay McElroy?"

Joseph, Mei Lien'in yanına dönüp onu kendine çekerek kolunu omzuna doladı. "Bu benim sevgili karım, Bayan McElroy," dedi övünerek. Sesindeki gurur, Mei Lien'in gözlerinin yaşarmasına neden oldu. "Belki bu bahar evlendiğimi duymuşsunuzdur."

Çiftler göz ucuyla birbirlerine baktılar. Joseph'in Bay Talmidge diye hitap ettiği adam, kaşlarını kaldırarak karısına göz attı. Karısı ise dudaklarını öyle çok büzmüştü ki Mei Lien'in babasının iki yıl önce dükkânın tavanına astığı balon balığına benzemişti. Bay Honeycutt hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Pekâlâ. Onu bunca zamandır neden çiftliğinizde saklı tuttuğunuzu görebiliyorum."

Mei Lien dişlerini sıkarak yere baktı.

İki kadın eldivenli elleriyle ağızlarını kapatarak kıkırdadılar.

"Şimdi beni dinleyin," dedi Joseph, sanki onu bir saldırıdan korurmuş gibi Mei Lien'in önüne geçti. "Bahsettiğiniz kişi benim karım, bayım."

Bayan Talmidge burun kıvırarak, "Adamızda onun gibileri istemiyoruz," dedi.

Bayan Honeycutt şemsiyesini çevirdi. "Herhalde Orcas Adası Çinli Karşıtları Birliği'nin öne sürdüğü ve ada sakinlerinin imzaladığı yasalardan habersizsiniz?"

"Ah, tam tersine, Bayan Honeycutt. Bir Çinliyi çalıştırmamızı yasaklayan yasayı gayet iyi biliyorum. Acaba siz bir eş ile hizmetçi arasındaki farkı bilmiyor olabilir misiniz?"

Kadın şemsiyesini çevirmeyi bırakıp şaşkınlıkla birkaç adım geriledi. Süslü, mavi elbisesinin eteği yerdeki bir kütüğe süründü. Mei Lien kütüğün üzerindeki karıncaların eteğe tırmanacağını düşünüyordu.

"Bak, McElroy," dedi Bay Honeycutt teslim olmuşçasına ellerini kaldırarak. "Sinirlenmene gerek yok. Eşim herhangi bir şey ima etmedi. Sadece şaşırdık, hepsi bu. Demek istediğim, bazı söylentiler duymuştum ama onlara inanmamıştım."

Joseph yumruklarını sıkarak sesindeki nezaketi bir kenara bıraktı. "Ne gibi söylentiler?"

Bay Talmidge melon şapkasını çıkararak elinin tersiyle alnını sildi. "Paranı –Orcas Adası'nın güzel insanlarının sana postacıları olarak ödediği parayı– yeniden ekonomimize katmak yerine eşinin Çin'deki akrabalarına göndermediğini nereden bilelim? Ya da daha kötüsü, onun bütün ailesini buraya getirip, iğrençlikleriyle toplumumuzu kirletmelerine neden olmayacağını nereden bilelim? Seni bilmem, Honeycutt, ama McElroy'ya yakın oturmadığım için sevindim. Yoksa arazimin değeri hakkında endişelenecektim."

Mei Lien içindeki öfkenin onu yakıp kavurduğunu hissetti. Tek yapabildiği bu iğrenç insanlardan birkaç adım uzakta öylece durmaktı. Ah, evet, bu adama iğrençlik nasıl olur gösterebilirdi. Mesela o boncuk gibi küçücük gözlerinin arasına bir avuç toprak fırlatmakla başlayabilirdi!

"Cehaletinizden ve önyargılarınızdan utanmalısınız," dedi Joseph onlara sırtını dönerek. İlgi dolu bakışları, Mei Lien'in sırtını doğrultmasına yardımcı oldu. "Özür dilemeye hazır olduğunuzda, biz çiftlikte olacağız," dedi arkası dönük bir halde.

Ardından Mei Lien'i kolundan tuttu ve onun gibi birine yol vererek kendilerini küçük düşürmeyecek insanların etrafından dolanıp yürümeye devam etti.

Henüz birkaç adım atmışlardı ki arkadan Bay Honeycutt'ın sesi duyuldu. "Görevden alınman için dilekçe vereceğim. Postalarımın bana ulaşmadan önce senin elinden geçmesini istemiyorum."

Diğerleri de ona katıldıklarını belirten bir şeyler mırıldandılar.

Joseph'in adımları yavaşladı. Mei Lien'in elini tutan eli hafifçe seğirdi. Ama hiçbir şey söylemedi. Dağdan inene dek ikisi de tek kelime konuşmadı.

Çiftliğe varıp onları kucaklayan yeni evlerine girdiklerinde Mei Lien, Joseph'in neler düşündüğünü ve hissettiğini merak etti. O bu kadar içine kapanacak biri değildi. Mei Lien kulübede gözlerini açtığı günden beri Joseph konuşkan biriydi. Onun bu kadar derin bir sessizliğe bürünebileceğini hiç tahmin etmezdi.

"Joseph," dedi Mei Lien, Joseph bir bardak suyla mutfak masasına otururken. "Adadaki diğer kadınlardan bu kadar farklı göründüğüm için üzgünüm. Çinli olmaktan gurur duyuyorum ama keşke senin için kendimi değiştirebilseydim. Sen onların söylediklerini hak etmiyorsun." Volta atmayı keserek Joseph'in yanı başında durdu. "Lütfen bir şey söyle."

Joseph bardağı masaya bırakarak Mei Lien'e döndü. Ellerinden tutup onu kendine çekerek kucağına oturttu. "Ah, May," dedi ona taktığı ismi kullanarak. "O aptalların bana söylediği ya da yaptığı şeyler zerre umurumda değil. Benim umursadığım, seni incitmeleri ve tanımadan yargılamaları. Özür dilemesi gereken kişi benim. Sakın onlar için, benim için ya da bir başkası için değişme. Söz mü?"

Mei Lien başını eğerek Joseph'in göğsüne kıvrıldı. Duyduğu kalp atışları onu yatıştırmıştı.

"Söz mü?" diye tekrarladı Joseph.

Mei Lien ona cevap vermek için başını kaldırdı. O an içini bir korku kapladı. Joseph'i sevmekle kendini yeniden acıya açık hale getirmişti. Ve artık kendini korumak adına yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Söz veriyorum, değişmeyeceğim Joseph," dedi nihayet. "Ama asıl üzgün olan benim. Burada olmasaydım o insanlar sana bu kadar zalimce davranmayacaklardı," diyerek ayağa kalktı. Düşüncelerle dolu zihnini oyalayıp susturabilmek umuduyla piknikten kalanları yerlerine yerleştirmeye başladı.

"Belki de taşınmalıyız. İnsanların farklılıklara daha hoşgörülü yaklaştığı bir yere gideriz."

Mei Lien kocasının şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktı. Joseph gülmüyordu. "Joseph, ciddi olamazsın. Bu çiftliği seviyorsun. Bütün yıl bitirmek için uğraştığın eve daha yeni taşındık."

"Sen mutlu olmadıkça hiçbirinin önemi yok."

"İyi ama nereye gideceğiz?"

Joseph başını iki yana sallayarak pencereden dışarıdaki elma bahçesine baktı. "Bilmiyorum. Tacoma'ya ne dersin? Kız kardeşim ve ailesi orada yaşıyorlar."

"Geçtiğimiz kasım ayında üç yüz elli Çinliyi kasabadan kovup, evlerini ve dükkânlarını yerle bir eden Tacoma mı?"

"Pekâlâ, ya Victoria?"

Mei Lien başını iki yana salladı. Çinliler oradan da kovulmuşlardı.

"San Francisco?"

Mei Lien bir sandalye çekip Joseph'in yanına oturarak elindeki peçeteyle oynamaya başladı. "Bu yerlerden birinde

bize gerçekten iyi davranırlar mı? Amerikalılar da Kanadalılar da Çinlilerden korkuyor. Onlardan farklı görünüyoruz, farklı sesler çıkarıyoruz. Hatta farklı düşünüyoruz. Nereye gideceğimizin bir önemi yok çünkü Amerika'daki hiç kimse komşusu olmamı istemeyecek."

Joseph iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Haklısın. Şu an Amerikalı olmaktan utanç duyuyorum." Ellerini kucağına düşürdü. "Peki, ne yapacağız?"

Mei Lien tekrar ayağa kalkarak raftaki en büyük kâseyi aldı. "Babamın bana öğrettiği şeyi yapacağız. Çok çalışıp kimsenin yoluna çıkmayacağız," diyerek arka kapıya yöneldi. "Şimdi biraz daha böğürtlen toplayıp sana turta yapacağım."

Joseph'i endişeleriyle mutfak masasında bırakıp arka bahçedeki böğürtlen çalılarına yöneldi. Kocasıyla aralarında önemli bir fark vardı. Joseph yolunda gitmeyen şeyler ve sorunları çözebilmek için üreteceği seçenekler hakkında düşünüp konuşmayı seviyordu. Mei Lien ise yapılması gereken işler varken oturup endişe etmenin bir işe yaramadığını genç yaşta öğrenmişti.

Bu yüzden kendini çalışmaya verdi. Güneşin sıcağı altında parmakları mora boyanıp, elleri ve kolları dikenler yüzünden çiziklerle dolana kadar böğürtlen topladı. Dağda karşılaştıkları insanları hatırladığında ise onları zihninden kovup akşama yapacağı turtayı, yarın yapacağı böğürtlen reçelini ya da Joseph ile yapacakları çocukları düşündü.

Yüzleşmek istemediği düşüncelerden kaçma konusunda çok iyiydi.

Aradan üç gün geçmiş, Joseph haftalık postaları dağıtmaya çıkmıştı. Kimse gelip ona görevden alındığını söylememişti. Mei Lien öğleden sonrasını sebze bahçesinde çalışarak geçiriyordu. Olgunlaşan domatesleri dalından koparmış, marul ve bezelyeleri toplamıştı. Şimdi de topladıklarını doldurduğu sepetin yanına diz çökmüş, fasulyelerle ilgileniyordu. Joseph akşam yemeği için vaktinde gelirse, ona hazırlamayı planladığı balık buğulama ve salamura zeytinlerin yanına taze bir salata yapacaktı.

İşe öyle dalmıştı ki neşeyle şarkı söyleyen kuşların sustuğunu fark etmedi. Taşları gıcırdatan bir çift çizmenin sesini duyduğu an yalnız olmadığını anladı.

Bahçe küreğini elinden bırakmaksızın ayağa fırlayıp etrafına bakındı. Patates tarlasının içinden ona doğru gelen adamı gördüğünde, tek düşündüğü eve kaçıp kapıyı kilitlemek oldu. Boş eliyle eteğini toplayıp koşmaya başladı.

"Ah, korkmana gerek yok!" diye seslendi Campbell. "Sana zarar vermem. Sadece komşun olarak bir merhaba demeye geldim."

Mei Lien iki nedenden ötürü koşmayı bıraktı. Birincisi, Campbell onun kim olduğunu bilmiyordu. İkincisi, bu onun bir daha buraya uğramayacağından emin olmak için bir fırsattı.

Mei Lien derin bir nefes alıp atalarından ona cesaret vermelerini diledi. Mümkün olduğunca samimi bir şekilde gülümseye çalışarak arkasını döndü. "Bağışlayın. Beni biraz ürküttünüz. Komşumuz olduğunuzu mu söylemiştiniz?"

Campbell sebzelerin üzerinden atlayarak Mei Lien'in yanına geldi. "Adım Duncan Campbell. Yolun aşağısında karım, oğlum ve yaşlı babamla birlikte yaşıyorum."

Şapkasını kaldırıp Mei Lien'i selamlayarak gülümsedi. Mei Lien, Campbell'ın tebessümünün gözlerine yansımadığını fark etti. Onun yoğun bakışlarından kaçıp uzaklaşmak istese de geri adım atmadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Campbell." Campbell'ın adı ağzında tükürmek istediği bozuk bir tadı bırakmıştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Campbell geniş kenarlı siyah şapkasını çıkarıp gözlerini kısarak eve doğru baktı. Ardından çayıra ve ahıra göz gezdirdi. "Joseph buralarda mı? Gelmişken onunla da selamlaşmak isterim."

Mei Lien kulaklarında başlayan uğultuya aldırış etmemeye çalıştı. "Hayır, kocam posta dağıtımına çıktı. Geldiğinizi ona söylerim."

Campbell şapkasını takıp ellerini beline koyarak ceketini arkaya attı. Belinde bir tabanca asılıydı. "Söyleyin, bayan." Arkasını dönüp uzaklaşacağı sırada durdu. "Ah, ona benden bir mesaj iletin. Karım bir kayısı bahçesinin olmasını çok istiyor. Ama arazimiz kayalıklarla kaplı. Joseph'e ikimize de bir iyilik yapıp çiftliğini satın almak istediğimi söyleyin. Kasabada hakkınızda hiç iyi şeyler konuşulmadığını duydum. Bilmem anlatabildim mi? Ona iyi bir teklif sunacak hevesli bir alıcısının olduğunu bilmek, Joseph'i rahatlatacaktır."

"Biz hiçbir yere gitmiyoruz, Bay Campbell."

Campbell yerinden kımıldamadı. Ama şimdi daha iri ve korkutucu görünüyordu. "Kendi iyiliğini düşünseydin giderdin, Çinli." Öyle alçak sesle konuşmuştu ki Mei Lien onu doğru duyup duymadığını merak etti. "O kocanın biraz aklı varsa –ki gördüğüm kadarıyla yok– fikrimi değiştirmeden önce teklifimi kabul edip buradan gider."

Mei Lien içindeki sesin ona geri çekilmesini, yere bakmasını ve kaçıp gitmesini söylemesine rağmen başını kaldırarak Campbell'ın gözlerinin içine baktı. "Kimse bizi evimizden gitmeye zorlayamaz. Size gelince, Bay Campbell, gitme vaktiniz geldi."

Campbell gözlerini kısıp burnundan soluyarak Mei Lien'i süzdü. Mei Lien gözlerini kırpmamak için kendini zorluyordu.

"Arkanı kolla, Çinli," dedi Campbell. Kibirli bir şekilde burnunu çekip bu defa sebzeleri çiğneyerek geldiği yoldan geri döndü.

Mei Lien'i tanımamıştı. O gece gemisinde onun da olduğundan haberi yoktu. Joseph'in planı işe yaramıştı.

Yine de Mei Lien'den nefret ediyordu. Ada halkının tamamı ondan nefret ediyordu, fakat Campbell ona zarar vermek istiyordu. Mei Lien bunu onun gözlerinden okuyabiliyordu.

Ağaçların arasında gözden kaybolana dek Campbell'ı izledi. Titriyordu. Hâlâ elinde olduğunu fark ettiği bahçe küreğini bırakıp doğruca eve koştu. İlk defa tüm kapıları kilitleyip kimsenin onu pencerelerden göremeyeceği bir köşeye çömeldi.

Sırtından aşağı ter akıyor, elleri titriyordu. *Campbell burada bana bir şey yapamaz*, diye geçirdi içinden. Bu işe yaramayınca, boş odada yüksek sesle tekrarlamaya başladı. "Campbell bana bir şey yapamaz. Campbell bana bir şey yapamaz. Campbell bana bir şey yapamaz..."

Kollarını dizlerine dolayıp öne arkaya sallanarak bunu defalarca tekrarladı. Sallandıkça sallanıyor, odadaki gölgeler gitgide uzarken saklandığı yerden dışarıya kulak

kabartıyor, babasının ona cesur olmasını söyleyen sesini duyduğunu hayal ediyordu.

Cesur değildi. Güçlü değildi. Campbell'a karşı koyamamış ya da ona onu rahat bırakmasını söyleyememişti. Campbell onu adadan göndermek istiyorsa bunu yapabilirdi. Mei Lien, onun birilerini nasıl yok edebileceğini gayet iyi biliyordu.

Bu düşünce içini büyük bir korkuyla doldurdu. Kendine sımsıkı sarılıp başını soğuk zemine yasladı.

Belki dakikalar, belki de saatler sonra kendini yukarıdan görür gibi oldu. Acıması, ağlayan bedenine tepeden bakıyordu. Bu görüntü onu son derece utandırdı.

Yeter! Ayağa kalkıp göğsündeki acıya rağmen kendini dik durmaya zorladı. Burada bir kurban gibi yatmakla hiçbir şey başaramazdı.

Ayrıca güneş batmak üzereydi. Joseph evde olmadığından, bu akşam deniz kıyısında babası ve büyükannesinin ruhuyla her zamankinden fazla vakit geçirebilirdi. Bu karar bacaklarının biraz titremesine neden oldu. Deniz kıyısına giderken yanında götüreceği şeyleri almak için mutfağa yöneldi: İki elma.

Büyükannesinin ona öğrettiği gibi pirinçleri kızılağaç yapraklarıyla sardı. Bu gelenek için kullanılan bambu ağacı burada yetişmiyordu. Ardından onları beş elementi simgeleyen kırmızı, mavi, beyaz, sarı ve siyah ipliklerle bağladı. Deniz ejderhaları bu tılsımdan korkacak ve onları babasıyla büyükannesinin ruhlarına bırakacaktı. İki mum ve bir kutu da kibrit alıp hepsini bir sepete doldurdu. Yol üzerindeki köknar ağacının kabuğundan kanoya benzer iki büyük, uzun parça koparak onları da sepete ekledi.

Deniz kıyısına vardığında bir süre sessizce ve kımıldamadan durup, havayla suyun sesini dinledi. Burada olduğu bazı zamanlar, önünden Eastsound kasabasına giden bir gemi ya da sandalıyla kasabaya dönen bir ada sakini geçerdi. Böyle zamanlarda eğrelti otlarının ve çalılıkların ardında saklanıyor, yeniden yalnız kalıncaya dek bekliyordu.

Ona kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırlatan ruhlarla baş başa kalana kadar...

Bugün deniz boştu. Batan güneşle birlikte renkler soluk bir maviye dönüşmüştü. Cam gibi pürüzsüz, gümüşi, parlak yüzeyi dışında deniz karanlıktı. Yaz ortasında bile havada nemli bir yosun kokusu hâkimdi. Tüm gün güneşin altında kavrulan ağaçlar, rüzgârın serinliğiyle rahatlayıp uğuldayarak etrafa ormanın kokusunu yayıyorlardı. Babasının Seattle'da sevdiği türden bir akşamdı. Böyle günlerde civardaki göllerden birine yürüyerek balık tutar ve o gün işlerin nasıl gittiğini tartışırlardı. Hava kararduğında da beyazların oturduğu semtlerden kaçınmak için uzun yolu tercih ederek eve dönerlerdi.

Mei Lien anılara dalmış bir halde mumları yakıp, onları dikkatlice ağaç kabuklarının ortasına yerleştirdi. Ardından yanlarına birer elma ve pirinç sarması koydu. Adağını tamamlamak için bir tütsüsü olmasını diledi. Ağaç kabuğundan kayıkları suya bırakıp hafifçe iterek kıyıdan uzaklaştırdı. Böylece ailesinin ve onlarla birlikte can verenlerin ruhlarının yolunu aydınlatacaklardı.

Sonrasında her akşam yaptığı şeyi yaptı. Etrafında ailesinin ruhlarına ait bir işaret aradı. Onları dalgıç kuşlarında, kargalarda ve su samurlarında gördüğü olmuştu. Hatta bir keresinde suyun kendisinde fark etmişti. Bu akşam ise

alçaktan uçarak sudaki büyük bir kayanın üzerine konan mavi bir balıkçıl tarafından ödüllendirilmişti. Balıkçıl kara, bilge gözleriyle ona baktıktan sonra gagasını açıp yalnız bir çığlık attı. Ardından tekrar havalanarak batmakta olan güneşe doğru uzaklaştı.

"Mei Lien!"

Baba? Seni duyuyorum, baba, diye cevapladı Mei Lien içinden. Babasının ruhunun onun sesine ihtiyaç duymadığını biliyordu.

"Mei Lien! Halatı yakala!"

Mei Lien irkilerek dikkat kesildi. Ona seslenen babasının ruhu değil, Joseph'ti. Mei Lien'in onu kıyıya çekmesi için sandaldan ona bir halat atmaya hazırlanıyordu.

Mei Lien, Joseph ile göz göze gelmemeye çalışarak halatı yakaladı. Balıkçılı seyretmeye öyle dalmıştı ki Joseph'in kayalıkların ardından çıkıp koya girdiğini görmemişti. Bu onu korkutmuştu. Dikkatinden kaçan Joseph değil, herhangi biri de olabilirdi.

Ama kocasının gözlerine bakamamasının asıl sebebi bu değildi. Bakışlarını kaçırmasına neden olan şey, Joseph'in onun en mahrem anına tanıklık etmiş olmasıydı. Pek çok kez sahilde ona eşlik etmeyi teklif etmiş olsa da Mei Lien her seferinde onu geri çevirmişti. Bu anları yalnız ve ailesiyle baş başa geçirmeyi tercih ediyordu. Joseph onun tek ailesi olabilirdi, yine de bunun bir parçası değildi.

Joseph suda yüzen adaklar hakkında hiçbir şey demedi. Oysa Mei Lien onun sandalı kıyıya çekerken onlara baktığını görmüştü.

"Postaları almak için buradan Orcas'a gittim. Oradan Olga'ya geçtiğimde de onlarla karşılaştım," dedi Joseph,

teslimata başladığı koyun güneyindeki küçük yerleşim yerini kastederek. Halatı bir ağaca dolayıp sağlamlaştırmak için düğüm atarken anlatmaya devam etti. "Honeycuttlar ve Talmidgeler oradaydı. Yarım düzine kadar aile daha vardı. Bundan böyle postaları James Tulloch'un dağıtacağını söylediler. Postaları ona teslim edip tek kelime etmeden uzaklaştım. Çok da rahatladım."

"Ama işini seviyordun. Sana yeni postacı çantası yapmıştım."

Joseph düğümleri sıkmak için halatı sertçe çekip bıraktıktan sonra ellerini silkeleyerek Mei Lien'e döndü. "Postacılığın bana bir yetki sağladığı yoktu. Sadece komşularımı tanıyıp halka hizmet ediyordum. Onaylamadıkları birine âşık olduğum için beni cezalandırmaya karar verdikleri an onlara verdiğim hizmet sona erdi. Böyle insanları tanımaya önem vermiyorum. Halkıma hizmet etmek için başka yollar bulabilirim."

Mei Lien, Joseph'in açtığı kollarının arasına girdi. "Beklediğimden erken geldin. Ama işini yarım bıraktığına göre daha erken gelmen gerekirdi."

Joseph eşyalarını almak için sandala yöneldi. "Daha erken gelecektim fakat Campbell beni oyaladı. Biliyorsun, senden öğrendiklerimden sonra ondan uzak durmaya çalışıyorum. Yine de o an eski bir atasözünün doğru olduğuna karar verdim. 'Dostunu kendine yakın tut, düşmanını daha da yakın.'" Elini Mei Lien'in sırtına koyup ormanın ardındaki evlerine doğru yürümeye başladı. Mei Lien'in yaptığı postacı çantası hâlâ omzundaydı. Ama artık boştu.

"Postacılık işini kaybettiğimi duyduğunu söyledi. Eğer çok zorda kalacak olursak, arazimiz için makul bir fiyat teklif edecekmiş."

Mei Lien kaskatı kesildi. "Bugün aynısını bana da söyledi. Bir şeylerin peşinde."

Joseph veranda basamaklarının önünde durdu. "Buraya mı geldi?"

Mei Lien evet anlamında başını salladı. Korkusunu Joseph'e belli etmekten korktuğu için başını öne eğerek çiçeklerin arasındaki yabani otları yolmaya koyuldu. "Kendini tanıttı. Senin burada olmadığını öğrenene dek samimi davrandı. Ardından beni buradan defedeceğine yemin etti. Sonra da gitti."

Joseph, Mei Lien'in omuzlarını tutarak sıktı. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, May. Bizi evimizden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim. Ona da aynen bunu söyledim."

Joseph üzerini değiştirmek için üst kata çıktığında, Mei Lien mutfak penceresinden bahçeye baktı. Gün içinde olanları aklından geçirerek bozulan sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

Emin olduğu tek bir şey vardı. Bu, Campbell'ı son görüşü değildi. En azından artık eskisi kadar çok yalnız kalmayacaktı.

On Dördüncü Bölüm

9 Temmuz, Pazartesi – günümüz
South Lake Union, Seattle

Inara, Lake Union'daki bir restoranda Daniel'ı bekliyordu. Bu onların ilk ve son randevuları olacaktı. Sonra Orcas'a dönecek, bu berbat günü –ve kaftan kolu ile Daniel'ı– ardında bırakacaktı.

Babasının ofisinden ayrıldıktan sonra arabasıyla şehirde saatlerce dolanmış, annesini, kaftan kolunu, Mei Lien'i ve öldürülen insanları düşünmüştü. Gerçeği söylemek ailesini rezil edecek, annesinin yaptığı tüm iyi işlere leke sürecekti. Fakat bu sırrı saklamaya devam etmek, ölenlere ve onların ailelerine saygısızlık etmek demekti.

Bir yanı Daniel'ın artık görüşmeyecek olmalarının gerçek sebebini bilmeye hakkı olduğuna inanıyordu. Diğer yanı ise hikâyeyi saklı tutacağına dair babasına verdiği sözü hatırlatıyordu.

Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Affedersin, geciktim. Trafik." Daniel eğilerek Inara'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Dokunuşu, Inara'nın

yıpranmış duygularını bir anda harekete geçirdi. Bu sandığından da zor olacaktı.

Keşke aralarında olan şeyi devam ettirip nereye varacağını görebilseydi.

"Sorun değil. O kadar da gecikmedin," diyerek gülümsedi Inara. Kendine bu işi bir an önce bitirip buradan gitmesi gerektiğini hatırlattı. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. "Umarım annen bu akşam onlarla olan planını iptal ettiğin için seni affeder."

Daniel omzunu silkti. "Daha sonra uğrarım. Sorun etmeyeceklerdir. Bugün burada olmana şaşırdım."

"Planladığım bir şey değildi. Babamla görüşmemi gerektiren bir durum oldu." Daniel'a söylemesi gerekenleri söylemek için cesaretini toplarken ona gerçeğin bir kısmını anlatmaya karar verdi. "Bana tuzak kurarak bir emlakçı göndermiş. Malikâneyi satmam için ikna etmeye çalışıyorlar."

Daniel gözlerini iri iri açtı. "Satmayacaksın, değil mi?"

"Onu İşçi Bayramı'na kadar beklemeye ikna ettim. O zaman otelden etkilenmezse ona olan borcumu ödememi isteyecek, ben de satmak zorunda kalacağım."

"Bu da bir şey. Bu hızla gidersen iki ay sonra kimse bu projeye sırt dönemez. Baban bile. Senin yerinde olsaydım endişe etmezdim."

Daniel'ın sözleri Inara'nın içini ısıtmıştı. Ona sokulmak, varlığından güç almak istiyordu. Ama yerinde doğrularak önüne bakmakla yetindi. "Teşekkürler."

Ya şimdi ya da hiç, Inara, diye düşünerek derin bir nefes aldı. Ama tam ağzını açtığı sırada Daniel söze girdi.

"Haberlerim var." Daniel yüzünde tebessümle kollarını masaya dayayıp Inara'ya doğru eğildi. "1890 yılının nüfus sayımı kayıtlarını buldum. Bir oğulları varmış."

Inara duyduklarını anlamlandırmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "Kimin? Mei Lien ile Joseph'in mi?"

Daniel başını sallayarak onayladı. Heyecanını güçlükle dizginlediği her halinden belliydi. Coşkusu Inara'ya da yansımıştı. Ama bir o kadar da kafası karışmıştı. "1890 kayıtları yangında kaybolmamış mıydı?"

"Kaybolanlar ülke genelinin kayıtlarıymış, eyaletinki değil."

Inara gerçekle yüzleşti. Mei Lien ve kocasının bir çocukları olmuştu. Bir oğul. Muhtemelen ileride kendi ailesini kurmuş olan bir oğul. Risk ansızın büyümüştü. "Bu bir yerlerde Mei Lien'in soyundan gelen ve bize ona ne olduğunu anlatabilecek birilerinin olduğu anlamına geliyor."

Daniel evet anlamında başını sallayarak menüye uzandı. Ama ona göz atmaksızın anlatmaya devam etti. "Oğullarının adı Yan-Tao McElroy'muş. 1890 yılının nüfus kayıtlarında iki yaşında olduğu yazıyordu. Biz de doğum kayıtlarına bakıp Yan- Tao Kenneth McElroy'un doğum belgesine ulaştık. 27 Temmuz 1887'de doğmuş."

"Yani evliliklerinden bir buçuk yıl sonra," dedi Inara bir hesap yaparak. "Bu da ailem araziyi satın aldığında çocuğun yedi yaşında olduğu anlamına gelir. McElroyların oradan nereye gittiğini nasıl bulabiliriz?"

Daniel elindeki menüyü masaya bıraktı. "Yüksek lisans öğrencilerimden bunu araştırmalarını istedim. Eski gazetelere, üniversiteye bağışlanan günlüklere, eyalet arşivlerine, Orcas Adası Tarih Müzesi'ne ve Eastsound'daki Orcas

Adası Kütüphanesi'ne bakıyorlar. Ayrıca çevre bölgelerin 1900 yılına ait nüfus sayımı kayıtlarını incelemelerini ve bölgedeki McElroy soyadlı herkesle röportaj yapmalarını istedim."

Inara anladığını belirtircesine başını salladı. Daniel'ın yapabildikleri onu etkilemişti. Mei Lien'in soyundan gelenleri bulacak ve onun hakkında kaftan kolunun anlattıklarından fazlasını öğrenebileceklerdi. "Keşke Mei Lien o kumaşın yanına bir de günlük bıraksaydı. O zaman bu kadar cevapsız soru olmazdı."

Ardından bu akşam Daniel ile neden buluştuğunu hatırladı. Buraya onun bu konuyu daha fazla araştırmasını engellemek için gelmişti. Mei Lien hakkındaki her şeyi unutmaları gerekiyordu. Ama onlara Mei Lien'e ne olduğunu anlatabilecek birilerinin hâlâ yaşıyor olabileceğini öğrenmişken bunu nasıl yapacaklardı?

Daniel dikkatini menüye yöneltince Inara da aynısını yaptı. Ama gözü önünde yazan kelimelerin hiçbirini görmüyordu. Mei Lien'e ve ailesine neler olduğunu araştırmaya devam etmek o kadar da kötü olur muydu? Aradıkları şey, 1886 yılından çok sonrasına aitti ve kimsenin cinayetlerle ilgili gerçeği keşfetmesine yol açmazdı.

Fakat Inara babasına o kumaşı unutacağına dair söz vermişti.

Öyle de yapacaktı. Ama kaftan koluna işlenen hikâyenin ardından neler yaşandığına odaklanırlarsa sorun olmazdı, değil mi? Böylece hem o kumaşın peşini bırakıp sözünü tutar, hem de Mei Lien ve ailesine ne olduğunu öğrenebilirdi.

Ve Daniel'ı görmeye devam edebilirdi.

Daniel menüyü kenara bırakarak Inara'ya gülümsedi. "Bu akşam gelmene sevindim."

Inara da yemeğine hızlıca karar vererek menüyü masaya bıraktı. "Ben de."

Daniel her zaman yaptığı gibi rahat bir şekilde uzanarak Inara'nın elini tuttu. "Otelinden biraz daha bahsetsene. Her şeyin bir araya gelmeye başladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Dilediğin vakit gelip süreci izleyebilirsin," dedi Inara. Daniel başparmağıyla elinin üzerine daireler çiziyor, konuşmaya odaklanmasını zorlaştırıyordu. "Bu hafta duvarları kaplayacaklar."

"Kulağa heyecanlı geliyor," diyerek durakladı Daniel. "Bu hafta sonuna ne dersin?"

Inara şaka yapıp yapmadığını anlamak için dikkatle Daniel'ın yüzüne baktı. Ama Daniel, Inara'nın içinde boğulmak istediği ela gözleriyle öylece ona bakıyordu. "Şey, tabii. Hatta misafir odamda kalabilirsin."

Daniel'ın gözbebekleri büyüdü. "Çok isterim."

Inara bir yanıt veremeyecek kadar heyecanlanmıştı. Bu yüzden sessiz kaldı.

"Menüyle ilgili soracağınız herhangi bir şey var mı, yoksa siparişiniz hazır mı?"

Garsonun aniden çıkagelmesiyle birbirlerinden ayrıldılar. Inara menüyü alıp siparişini kekeleyerek verirken yüzünün alev alev yandığını hissetti. Garson gider gitmez, sipariş ettiğini hatırlamadığı şarap kadehine uzanıp oyalanmak için şarabını yudumladı.

"Bu gece babanda mı kalacaksın?"

Inara başını iki yana salladı. "Hayır. Saat on bir vapuruna yetişmeyi planlıyorum."

Daniel saatine göz atarak sırıttı. "Daha çok var."

Yemek boyunca kaftan kolu ya da Mei Lien hakkında konuşmamaları Inara'yı sevindirmişti. Bildiklerini Daniel'dan saklamaktan nefret ediyordu. Her şeyi bir saatliğine aklından çıkarıp normal davranmak daha kolaydı.

Sohbet daha çok aileleri ve hangi okullara gittikleriyle ilgiliydi. Inara Washington Üniversitesi'ne gitmiş, Daniel ise California Üniversitesi'nde eğitim görüp Pekin'de lisansüstü çalışmalarını yapmıştı. Daniel sörf yapmayı denemek istediğinden ama berbat bir dengesi olduğundan, Inara ise çikolataya olan zaafından bahsetmişti.

Yola çıkma vakti gelip çattığında Inara oldukça isteksizdi. Daniel ona arabasına kadar eşlik etti. Batmakta olan güneş, park alanını pembeye boyamıştı. Daniel, elini Inara'nın sırtına koyarak onu usulca kendine çekti. Gözlerini gözlerinden ayırmaksızın, başını yavaşça eğip dudaklarını Inara'nın dudaklarına yaklaştırdı. Inara daha fazla dayanamayarak gözlerini kapatıp Daniel'ın dudaklarına teslim oldu. O an bunu bütün akşam boyunca beklediğini fark etti.

Daniel, Inara'yı sımsıkı sararak kendine çekti. Inara kollarını onun boynuna doladı. Aralarındaki bu mükemmel uyuma hayret etmişti. Daha derin öpüşmek için başını yana yatırarak anın tadını çıkardı. Daniel'ın tadına varıyor, o an ikisinden başka hiçbir şeyin öneminin olmadığını hissediyordu. Ne aileleri, ne kaftan kolu ne de oteli...

Zaman kavramını tamamen yitirmişti. Nefes almak için durakladığında, Daniel alnını onunkine yaslayarak, "Bunu seni ilk gördüğüm andan beri yapmak istiyordum," dedi. Inara gülümseyerek onu yeniden öpmeye başladı.

Yakınlardaki bir arabanın açılan kapısının sesi, onlara nerede olduklarını hatırlattı. İsteksizce birbirlerinden ayrıldılar. "Bugün şehre gelmene çok sevindim," dedi Daniel. Bir tutam saçı gözünün üzerine düşmüştü.

Inara, Daniel'ın saçını usulca geri itti. "Önümüzdeki hafta sonu gerçekten adaya gelecek misin?"

Daniel biraz ileride arabalarına binen çifte göz atarak ellerini ceplerine soktu. "Evet."

Inara gülümsedi. "Güzel."

Daha sonra Inara vapurdaki arabasında otururken, Daniel'dan gelen mesaja bakarak bir kahkaha attı:

`Beni gerçekten misafir odasında mı yatıracaksın?`

Hemen cevap yazdı:

`Ona geldiğinde karar veririz.`

Daniel cuma günü öğleden sonra adaya gelip pazara dek kaldı.

Misafir odasını ise hiç kullanmadı.

On Beşinci Bölüm

27 Temmuz 1887, Çarşamba
McElroy Çiftliği, Orcas Adası

Mei Lien gözlerini yavaşça açıp yatak odasının batıya bakan penceresinden içeri süzülen gün ışığıyla uyandı. Odanın sıcaklığına bakılırsa saatler önce uyanmış olması gerekirdi. Ama dinlendiği için mutluydu. Yataktan hemen kalkmak istemedi. Şişkin karnının mesanesine baskı yapıp, onu tuvalete gitmek zorunda bırakmaması için kımıldamamaya dikkat etti. Onun yerine, yattığı yerden kendini düşüncelere bıraktı.

Kış zorlu geçmişti. Zorlu olan hava koşulları değildi. Kar sadece Joseph'in takvimindeki Yeni Yıl zamanı yağmış ve yerde iki hafta kadar kalmıştı. Onun dışında sadece soğuk, gri ve yağışlıydı. Hayır, kışın zorlu geçmesinin nedeni zihinsel gerginlikti. Ada sakinleri geçen yaz Joseph'i postacılığı bırakmaya zorladığından ve Duncan Campbell onu tehdit ettiğinden beri Mei Lien sürekli izlendiğini hissediyordu.

Çiftliğin dışına çıkmaktan hoşlanmıyordu. Ama alışveriş için Eastsound'a, Port Townsend'e ya da Victoria'ya

gitmeleri gerektiğinde Joseph'in yanından hiç ayrılmıyordu. İkisi de haklarında yapılan dedikodu ve hakaretleri duymuştu. İkisi de insanların onlardan uzak durmak için yolun karşısına geçtiklerinin ya da onların girdiği bir dükkândan çıktıklarının farkındaydı. Çoğu Mei Lien ile doğrudan konuşmayı reddediyor, onu yok sayıp Joseph yalnızmış gibi davranmayı tercih ediyordu. Tabii, Joseph ile konuşurlarsa...

Mei Lien kocasının artık komşu evlere yemeğe davet edilmemesinin veya arkadaşları tarafından ava ya da balık tutmaya çağrılmamasının sebebinin kendisi olduğunu biliyordu. Joseph'in artık arkadaşı yoktu.

Ara sıra birileri adanın diğer sakinlerine görünmemeye özen göstererek Joseph'i görmeye geliyordu. Ama Mei Lien her seferinde Joseph'ten bir şey istemek için geldiklerinin farkındaydı. Harmanı dövmek için Joseph'in yardımı, sabanı sürmek için Joseph'in kısrağı, yeni ambarlarının duvarlarını yükseltmek için Joseph'in gücü, inşaat malzemeleriyle dolu kiralık teknelerini yanaştırmak için Joseph'in arazisinin kıyısı...

Joseph her zaman onlara yardım ediyordu.

Yıl boyunca onlara bir kez bile –Mei Lien bilhassa dikkat etmişti– yardım, yiyecek ya da nazik bir söz sunmak için uğrayan biri olmamıştı. Kimseler ona bir tebessüm dahi etmemişti. Sanki Joseph'in karısı değil de köpeği, daha doğrusu çamurla kaplı domuzuymuş gibi onu görmezden gelmişlerdi.

Bu tutumu sineye çekebilirdi. Ama kocasının iyi niyetinin kullanılmasından ve kendisiyle evlendiği için mağdur edilmesinden usanmıştı. Nasıl göründüğü ve atalarının

nerede doğduğu başkaları için neden bu kadar önemliydi ki? Joseph'e karşı ilgili ve çalışkan bir eş olduğu sürece şikâyet edilecek neyi olabilirdi?

Düşüncelerini Joseph ile paylaştığında, Joseph sadece başını iki yana sallamış ve hüzünlü bir şekilde tebessüm etmişti. "İnsanların ne düşündüğünün hiçbir önemi yok. Ben mutluyum, senin de mutlu olduğunu umuyorum. Mutlusun, değil mi?"

"Evet, mutluyum," diye yanıtlamıştı Mei Lien.

"Öyleyse kimseye ihtiyacımız yok."

Böylece çiftlikleriyle ve gitgide derinleşen ilişkileriyle ilgilenmeye devam ettiler. Ama Mei Lien, Joseph'in onsuz nasıl bir hayatı olabileceğini merak ettiğinden endişe ediyordu. Tıpkı kendisinin de düşündüğü gibi... Bunların hiçbiri yaşanmamış olsaydı neler olurdu merak ediyordu.

Hâlâ büyükannesiyle nakış işleyip babasına dükkân işlerinde yardımcı mı olurdu? Yoksa babası onu kendisi gibi tüccar olan ya da Yeung Lum gibi bir Çinliyle mi evlendirirdi? Hâlâ erkek giysileri mi giyerdi, yoksa büyükannesi gibi etek ve önlük mü? Burada yaptığı gibi beyaz kadınların giydiği elbiseleri benimser miydi?

Neden sabahını yatakta uzanıp önemsiz ya da değiştirilemeyecek şeyleri düşünerek geçiriyordu ki?

Nihayet pes edip yatağında dönerek yorgun bedenini doğrulttu. Sürekli şiş haldeki ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Kocaman karnını ovalayarak içindeki hareketi hissetmeyi bekledi.

Joseph'in oğlu –Mei Lien bebeğin erkek olacağından emindi– yakında doğacaktı. İkisi de onu kucaklarına almaya hazırdı. Joseph'in yaptığı beşik yatağın yanında

bekliyordu. Alt kattaki mutfak tezgâhında bir yığın temiz bez duruyordu ve içi suyla dolu büyük tencere ocakta kaynamaya hazırdı. Mei Lien aylar önce Port Townsend'deki aktarı ziyaret etmiş, doğumda ve sonrasında ona yardımcı olacak şifalı otlar almıştı. Otların karşılığında aktara kış boyunca yaptığı dört adet işlemeli keseyi vermiş, böylece Joseph zaten az olan parasını harcamak zorunda kalmamıştı.

Sonbaharda hasadı toplamaya yardım etmek için hevesli komşular olmayınca, Joseph'in elma ve armutları ağaçlarda çürümeye bırakmaktan başka seçeneği kalmamıştı. Satmak için Port Townsend'e götürdüğü mahsuller teknenin sadece yarısını doldurmuştu.

Ama Mei Lien bu yılı farklı geçirmeye kararlıydı. Kendini ayağa kalkmaya zorladı. Eğer hayatta kalmayı umuyorlarsa, bu yıl farklı olmak zorundaydı.

Ayağa kalktığı sırada sırtına saplanan sert bir ağrı karnına yayıldı. Acıyı dindirmek için tek eliyle önündeki duvara dayanıp diğeriyle karnını ovaladı.

Acılar, ağrılar, sancılar, kasılmalar... Artık hayatı böyleydi. Tuvalete uğradıktan sonra giyinip kahvaltı hazırlamak için alt kata indi. Mutfağa vardığında, Joseph elinde süt dolu kovayla arka kapıdan içeri girdi.

"Posta gelmiş," dedi kovayı tezgâha bırakarak.

"Bu kadar erken mi?"

Joseph eldivenlerini çıkarırken kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Neredeyse öğlen oldu, May. Biraz daha uyumak sana iyi gelir diye düşündüm."

Mei Lien kapıdan gökyüzüne bakarak saati tahmin etmeye çalıştı. Gerçekten, güneş neredeyse Constitution

Dağı'nı aşıp tepeye varmak üzereydi. "Keşke uyandırsaydın. Bugün yapmam gereken yüzlerce iş var."

Joseph arka cebinden çıkardığı postaları gözden geçirmek için masaya otururken, Mei Lien hızlı adımlarla kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Karnına yağ sıçratmadan jambon kızartmak artık imkânsız görünüyordu. Fırındaki çörekleri çıkartmak için eğilmeye çalıştığında ise bebeğin ağırlığı yüzünden dengesinin bozulduğunu hissetti. Dizlerini kırarak bir kez daha çömelmeyi denedi. Havluya sarılı eliyle tepsiyi kavradığı sırada Joseph araya girdi.

"Gel. Otur. Ben hazırlarım." Mei Lien'i sandalyeye yönlendirip oturması için omuzlarından bastırdı. Mei Lien nihayet pes ederek oturdu.

"Burada boş boş oturamam," dedi Joseph'e. Üzerine titrenmesi onu rahatsız ediyordu. Hayatı boyunca kimse onun üzerine titrememişti. Ayrıca kendine de kocasına da gayet iyi bakabilirdi.

Ocağın başındaki Joseph, elinde çatalla ona doğru döndü. Gülmemek için dudaklarını ısırıyordu. "Nankörlük yapmak istemediğini biliyorum, o yüzden seni duymazdan geliyorum. Dinleneceksin. Karnında benim çocuğumu taşıyorsun."

"Nasıl unuturum? Bu bebek ne uyumaya çalıştığımda ne de uyandığımda rahat duruyor. İstediğim gibi hareket edememem de cabası. Ah!" Yine beline o şiddetli ağrı saplanmıştı.

"Ne oldu? Geliyor mu?" Joseph hızla yanına çömelip elini Mei Lien'in karnına koydu. İrileşen gözleriyle Mei Lien'in bir karnına, bir yüzüne bakıp duruyordu. "Ne yapacağım?"

Ağrı geldiği gibi hızla dinmişti. Mei Lien başını iki yana sallayarak karnını okşadı. "Hayır, gelmiyor. Sadece uzun süre yatmaktan belim ağrıyor."

Joseph ona inanmadığını belli eden bir bakış atarak ocağın başına döndü. "Bir şeyler yapmakta ısrarcıysan bana kız kardeşimden gelen mektubu okuyabilirsin."

Joseph'in kız kardeşinin mektupları her defasında böbürlenmelerle dolu olurdu. Mektuplarında mükemmel ikiz kızlarından ve kocasının Tacoma'daki tersanede gelmiş geçmiş en büyük gemiyi inşa etmekte olduğundan bahsederdi. Mei Lien onunla tanışmadığı için mutluydu. Çünkü Elizabeth'in bizzat mektuplarındaki gibi biri olduğuna şüphe yoktu. Kibirli, kendini beğenmiş, her fırsatta Joseph'i küçümseyen ve Mei Lien'in varlığını tamamen yok sayan biri.

Mei Lien masadaki mektubu alıp gül kokulu kâğıdı açtı. Elizabeth'in el yazısı küçük ve sıkışıktı. Sanki bazı kelimeleri özellikle seviyormuş gibi süslüyordu. Yazılanları yavaşça okumaya başladı. "*Sevgili Joseph. Bu mektubun, biz şehre varmadan sana ulaşacağından eminim.*" Okumaya ara vererek Joseph'e baktı. "Neden Tacoma'dan başka şehir yokmuş gibi davranıyor?"

Joseph omzunu silkti. "Onun dünyasının merkezi orası. O yüzden onun için tek şehir o."

Mei Lien başını iki yana sallayarak okumaya devam etti. "*Marcus'un artık yeni bir ortağı var ve nihayet işine biraz ara verebilecek. Ona kardeşimi ziyaret edip eşiyle tanışmak istediğimi söyledim. Biz de öyle yapıyoruz. 12 Ağustos'ta sabah vapuruyla gelecek ve hafta sonunu orada geçireceğiz.*" Mei Lien mide bulantısıyla duraklayıp tarihi hesapladı.

"Joseph! Gelmelerine sadece iki hafta var! O zamana kadar bebek doğmuş olur. Bir de aileni ağırlayamayız. Hemen bugün cevap yazıp ona bir ay kadar daha gelmemelerini söylemelisin," diyerek durakladı. "Bebeğimiz olacağından haberi var mı?"

"Evet, var. Ona aylar önce yazmıştım." Joseph, Mei Lien'in tabağını önüne koyduktan sonra kendininkini doldurmak için ocağa döndü. "Neden gelmesin? Sana yardımcı olabilir."

Mei Lien dalgın gözlerle yemeğine baktı. "Olabilir. Ya da işim başımdan aşkınken bana daha fazla iş çıkarabilir." Joseph bir çöreğe Mei Lien'in yaptığı dağ çileği reçelinden bolca sürerek ona uzattı. Mei Lien çörekten koca bir ısırık aldı. Ardından tabağının yanındaki mektuba doğru eğilip okumaya devam etti. "*Adanızın Seattle sakinleri arasında oldukça popüler olduğunu duyduk. Bu yüzden söylenenlerin mübalağa olup olmadığını gören ilk Tacomalılar biz olalım dedik.*"

Joseph kahvaltısıyla Mei Lien'in karşısına oturarak homurdandı. "Anlaşılan turist gibi gezdirilmeyi umuyor."

Mei Lien ona baktı. "Lütfen ona henüz gelmemesini yazacağına dair söz ver. Hasat zamanından sonra gelmeleri çok daha iyi olur. Tabii, yardım etmeyi planlamıyorlarsa..."

Joseph lokmasını dikkatle çiğnedikten sonra tezgâhtaki kovadan doldurduğu bir bardak sütle ağzındakileri yuttu. "Yazacağım."

"Teşekkürler."

Kahvaltıya devam ederken diğer postaları da gözden geçirdiler. Faturaların arasında Baron'dan gelen, öfkeli ifadelerin kullanıldığı bir mektup da vardı. Defalarca "Ne zaman

isterseniz o zaman ödeyin" demesine rağmen Joseph'in üç ay önce aldıklarının parasını ödememesinden yakınıyordu.

"Ona ödeme yapabilecek miyiz?" diye sordu Mei Lien. Yavaşça masadan kalkıp tabakları yıkamak için lavaboya yöneldi.

"Evet. Birazını. Hepsini değil."

Meyve ağaçları yakında toplanmaya hazır olacaktı. Ama Mei Lien o sıralar bebekle uğraşacaktı. Başka bir gelir kaynağı bulmalıydılar. Hem de hemen.

"Sence Elizabeth ve Marcus'u hasada yardım etmeye ikna edebilir miyiz?"

Joseph güldü. "Ve ellerini kirletmeye, öyle mi?"

Mei Lien yüzünü ekşiterek mutfağı temizlemeye devam etti. İşini bitirir bitirmez kapıya yöneldi. "Sabah hayvanlarla ilgilendin mi?" diye sordu kocasına. Joseph evet dercesine başını salladı. "Ya bahçeyle? Dün gece çitlerden içeri geyik ya da tavşan girmiş mi diye baktın mı?"

"Bir sorun yok," diyerek ayağa kalktı Joseph. Mei Lien'in kollarını tutup işlere başlaması için bahçeye çıkmasını engelledi. "Bekle. Bir şey daha var."

Ödenmesi gereken borçlardan ve ilgilenilmesi gereken tek gelir kaynaklarından daha fazla ne olabilirdi ki? "Ne var, Joseph? Bugün yeterince geç kaldım zaten."

Joseph gülümseyen dudaklarını birbirine bastırdı. Bir iş çevirdiği belliydi.

"Burada bekle," dedi iki eliyle Mei Lien'in omuzlarına dokunarak. "Hemen geliyorum."

Ardından hızla arka kapıya yönelip Mei Lien'in kımıldamadığına emin olmak için arkasına göz attı. Mei Lien kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu.

Joseph sırıtarak kapıyı açıp verandaya çıktı. Çamaşır teknesi ve merdane verandada Mei Lien'i bekliyordu. Joseph kapıyı açık bırakarak bir süre gözden kayboldu. Çok geçmeden elinde ambalajlı bir paketle geri döndü.

Paketi adak sunar gibi iki eliyle öne uzatarak Mei Lien'e doğru yürürken, yüzünde koca bir gülümseme hâkimdi. "Bu senin için," dedi ayağıyla kapıyı kapatarak. "Sen ve bebek için."

Mei Lien paketin içinde ne olduğunu tahmin edemiyordu. Joseph ambalajlanarak gönderilecek ne sipariş etmiş olabilirdi ki? "Joseph, bu ne? Bunu nasıl ödedin?"

Joseph bu soruya bir an için surat assa da yeniden heyecanla gülümsedi. "Onun önemi yok. Açsana."

Mei Lien paketi eline aldığında hafif ve gevşek olduğunu gördü. Bu içinde yumuşak bir şey olduğunu gösteriyordu. Paketi masaya koyup mutfak bıçağıyla ipini kesti ve ambalaj kâğıdını dikkatlice açtı. Onun daha sonra herhangi bir işine yarayacağını biliyordu. Evlerinde hiçbir şey çöpe gitmezdi. Paketi tamamen açtığında şaşkınlıkla nefesini tuttu.

İçinde şimdiye dek gördüğü en mavi ipek kumaş vardı. Babasının dükkânında satılan bütün ipeklerden daha inceydi. Öyle ince ipliklerle örülmüştü ki Mei Lien'in üzerinde gezdirdiği parmakları sanki suya dokunuyor gibiydi. Aklında hemen bu narin kumaşa işleyebileceği bir sahne canlandı. Ona babasının Washington Caddesi'ndeki dükkânını işleyecekti. Babası dükkânın açık kapısının eşiğinde duruyor, büyükannesi üst kattaki pencerede oturmuş nakış işliyor olacaktı. "Çok güzel," diye mırıldandı Mei Lien. Bunu kumaş için mi, yoksa ona işleyeceği motif için mi demişti bilmiyordu.

"Hepsi bu değil. Altına bak."

Mei Lien merakla kumaşın ucunu tutup kaldırdı. Altında bir kutu nakış iğnesi ve yirmiye yakın farklı renkte iplik vardı. Şans kırmızısı, altın sarısı, gece siyahı, deniz mavisi, bulut beyazı, toprak kahverengisi ve daha tanımlayamadığı tonlarda, hünerli ve tecrübeli eller tarafından boyanmış ipliklerdi bunlar.

"Nereden biliyordun?" diye sorarak kocasına baktı. Joseph'i bulanık görene dek ağladığını fark etmemişti.

Joseph başını iki yana salladı. "Bilmiyordum. Bana yaptığın postacı çantasını gördükten sonra nakışla aranın iyi olduğunu düşündüm. Bir de elbiselerinin içinde rahat değilmişsin gibi çekiştirdiğini görünce..."

"Bebek yüzünden rahat etmiyorum," diyerek araya girdi Mei Lien. "Elbiselerim gayet güzel." Onlara bir türlü alışamadığını Joseph'in bilmesini istemiyordu. Oysa beyaz kadınların o daracık, donuk elbiselerini giydiği her gün kendini daha da alçalmış hissediyordu. Her geçen gün kendini ve geçmişini kaybediyordu.

Joseph sözü kesilmemiş gibi konuşmaya devam etti. "Sonra sana şifalı otlar almak için Port Townsend'e gittiğimizde oradaki ipek kumaşlara nasıl baktığını gördüm. Aslında o gün almak isterdim. Ama onları Papaz Gray'in beni yeni kilise için bağış yapmaya ikna etmesinden sonra görmüştük."

"Hâlâ ona hayır demeliydin diye düşünüyorum."

"Keşke deseydim." İkisi de Eastsound'daki yeni kiliseye hiçbir zaman adım atmayacaklarını biliyordu. "Bilhassa o ipeklere nasıl baktığını gördükten sonra..." dedi Joseph parmağını mavi kumaşın üzerinde gezdirerek. "Gerçekten sevdin mi?"

"Çok. Çok sevdim."

"Bununla kendine giymekten gurur duyacağın bir elbise yapar mısın?"

Mei Lien dikkatle kocasına baktı. Joseph onunla göz göze gelmekten kaçınıyor, gözlerini masadaki kumaş ve ipliklerden ayırmıyordu. Gerçeği biliyor olmalıydı. Mei Lien ne kadar rol yaparsa yapsın, Joseph onun beyaz bir kadın gibi giyinmekten nefret ettiğinin farkındaydı.

"Evet," diye yanıtladı nihayet. "Hem kendime bir elbise hem de bebek için bir şey dikeceğim." Ardından Joseph'in kollarının arasına girdi. Karnı birbirlerine sokulmalarına engel olduğundan, yan dönerek yanağını Joseph'in kalbine yasladı. Duyduğu tanıdık kalp atışları yüreğinin acıyla sızlamasına neden oldu. Hayat farklı bir yol almış olsaydı seçeceği adam Joseph olmazdı. Ama onu tüm kalbiyle seviyordu. Günün birinde ona bunu söyleyecek cesareti bulacaktı.

Sırtına saplanan bir ağrı önce karnına, oradan da kasıklarına yayıldı. Nefesini tutarak geri çekilip ellerini dizlerine koydu.

"May?" dedi Joseph elini onun sırtına koyarak. Titreyen eli korkusunu belli ediyordu.

Ağrı dindiğinde Mei Lien onu rahatlatmak için kendini gülmeye zorladı. "Bir şey yok. Sana sarılacağım diye bu koca göbeğe abandığım için oldu. Bu bebeğin daha çok aramıza gireceğinden eminim."

Joseph güldü.

O sırada hareket eden bebek, ayağıyla ya da dirseğiyle Mei Lien'in hassas karnına vurdu. Mei Lien kumaş ve iplikleri toplamak için masaya dönerek acıyla buruşan

yüzünü gizledi. "Bunları dikiş sandığıma koyup işlerin başına geçsem iyi olacak. Sen de öyle Bay McElroy."

Mei Lien'in Joseph'e takılması istenen etkiyi vermişti. Joseph gülerek Mei Lien'in yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra dışarı çıktı. Mei Lien yalnız kaldığında yavaşça sandalyeye oturarak karnını okşadı. "Bugün geliyor musun, ufaklık?" diye sordu sessizce. "Evet mi dedin?"

Ne zaman ona yardım edecek bir ebe olmadan doğum yapacağını düşünse ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissediyordu. Nefesi daralıyor, boğazı yanıyordu. Çocuğunu dünyaya getirirken yanında Joseph'ten başka kimsesi olmayacaktı. En iyi ihtimalle sağlıklı bir bebeği kucaklayacaklardı. Ve en kötü ihtimal, o gün Mei Lien'in sonu olacaktı.

Çocuğunun annesiz kalmaması için aylardır atalarına dua ediyordu. Çekik gözlü, siyah saçlı bir çocuğun bu renksiz dünyada ona yardım edecek bir anneye ihtiyacı vardı.

Sancılar tüm gün gelip gitmişti. Akşam yemeğinden sonra Mei Lien birkaç saattir sancısının olmadığını fark etti. Joseph'i hesap defterleriyle oturma odasında bırakıp ailesinin ruhlarını ziyaret etmek için her akşam yaptığı gibi deniz kenarına indi.

Dışarısı hâlâ aydınlıktı. Güneşin adanın diğer tarafına dönüp batmasına en az bir saat vardı. Böyle akşamları seviyordu. Yapraklar ve meyveler günün sıcaklığını hâlâ üzerinde taşıyor, havayı tatlı kokularla dolduruyordu. Gözlerini sıkıca kapatıp soğuk kış gecelerinde hatırlayacağı derin bir nefes çekti.

Deniz kenarına yaklaştıkça kokular değişiyordu. Evin civarında kuru çimenlerin ve güneşle kavrulmuş toprağın kokusu hâkimdi. Ama deniz kenarında her şey daha canlı kokuyordu. Ormanın güneş ışığı almayan yerlerinde yetişen mantarların ve kayaların üzerine yağlıboya gibi saçılmış deniz yosunlarının rutubetli, keskin kokusunu alabiliyordu.

Günbatımından önceki bu saatte körfez cam gibi oluyordu. Sanki görünmez bir el rüzgârı kesiyor, hayvanları ve dalgaları dinlenmeye yolluyordu. Suyun aynayı andıran yüzeyi, turuncu ve pembe çizgilerle bezeli mavi gökyüzünü yansıtıyordu. Mei Lien kollarını açıp manzarayı bütünüyle bağrına basmak istedi.

Ağrıyan bedeniyle en sevdiği kayanın üzerine oturduktan sonra babasıyla büyükannesini düşündü. Zihnindeki yüzleri gitgide siliniyordu. Görünmez bir elin suyu durgunlaştırdığı gibi zaman da onların yüzlerini siliyordu. Mei Lien son bir buçuk yılını sadece beyaz suratlara bakarak geçirmişti. Ara sıra Port Townsend ya da Victoria'da Asyalı bir yüz gördüğü oluyordu ama onu Joseph'in yanında gördüklerinde hemen başlarını çeviriyorlardı.

Joseph'in ona aldığı gümüş kaplı ayna olmasaydı gözlerinin çekikliğini, siyah saçlarının altındaki kara kaşlarını ve pürüzsüz, yuvarlak yüzünü hatırlamayacaktı. Unutuyordu. Gitgide onlardan biri oluyordu. Ama kendi yansımasında babasını ve büyükannesini görüyordu. Pek yakında çocuğuna bakacak, onda kendi ailesini görüp hatırlayabilecekti.

Belki o zaman her akşam deniz kenarına inip kendini tamamlamaya çalışmaktan ama her seferinde eve eksik dönmekten vazgeçecekti.

"Senin bir yerleri fırçalıyor olman gerekmez miydi?"

Mei Lien duyduğu sesle irkildi. Campbell birkaç metre ileride çivi, alet ve tohum paketi sandıklarıyla dolu sandalını kıyıya yanaştırıyordu. Mei Lien düşüncelere dalmış, onun geldiğini duymamıştı. Daha dikkatli olması gerekirdi.

Aptallık etmişti! Kendini ve çocuğunu böyle bir tehlikeye atmakla büyük aptallık etmişti.

Korkudan tutulan dili ona cevap vermesine izin vermiyordu. Kumsalın diğer ucundaki patikaya ulaşıp eve ve Joseph'e varmak için mümkün olduğunca hızla ayağa kalktı.

Daha hızlı, Mei Lien! Taşların üzerinde dikkatle yürümeye başladı. Keşke koşabilseydi. Ama kocaman karnı, ağrılar, kasığı ve bacaklarındaki sancılar yüzünden tek yapabildiği yürümeye benzer bir hızla ayaklarını sürümekti.

Yürü! dedi içinden. *Ağrılara aldırma. Sancılara aldırma.* Orman yolunu yarıladığı sırada yerinden oynamış bir taşa basarak kaydı ve ayağını kurumuş kaya midyeleriyle dolu, sivri bir taşa indirdi. Bacağına yayılan acı, saldırıya hazırlanan bir yılan gibi karnına yerleşti.

O sırada karnına giren bir kramp hızla bacaklarına indi. Sancı öyle yoğundu ki durup eğilmek zorunda kaldı. Acısı dinene dek elleriyle karnını tutup hareketsiz bir şekilde bekledi.

"Burada tek başına dolaşmamalısın, Bayan McElroy," diye sataştı Campbell kıyıya yaklaşarak. Ama Mei Lien'in dönüp ona bakacak gücü yoktu.

Tek yapabildiği ciğerlerini havayla doldurmaya ve verdiği her nefesle birlikte acısını azaltmaya odaklanmaktı.

"Haydi ama, komşuna böyle mi davranıyorsun? Onu görmezden mi geliyorsun?"

Mei Lien sudaki ayak seslerini duyduğunda, Campbell'ın kıyıya kürek çekip ona doğru yürümekte olduğunu anladı. Acıya aldırış etmeksizin kendini adım atmaya zorladı. İşkence dolu adımlarla patikaya doğru ilerlemeye başladı.

Ancak Campbell ona yetişmişti. İki büklüm duran Mei Lien, yanı başında Campbell'ın çizmelerini gördü.

"Hasta mısın?" diye sordu Campbell, ansızın değişen bir ses tonuyla. Mei Lien o an Campbell'ın ona dokunmayacağını anlayarak şişkin karnına şükretti.

"Ne istiyorsun?" dedi güçlükle. İç organlarını sıkan demir parmaklar biraz olsun gevşemişti.

"Arazinizi istiyorum." Campbell'ın çizmesiyle dokunduğu bir taş yuvarlanarak Mei Lien'in ayağına çarptı. "Nasıl yaptın bilmiyorum ama Joseph'i öyle zehirlemişsin ki benimle konuşmuyor. Kocanın teklifimi kabul etmesini sağla. Gidip başka bir yere yerleşin. Senin gibilerin istendiği bir yere."

Mei Lien bedenini saran acıyla inledi. Campbell'ı doğru düzgün dinleyemiyordu.

Campbell geri çekilerek çizmelerini Mei Lien'in gözünün önünden uzaklaştırdı. "Kocana iyi bir teklif yaptığımı ve çok geç olmadan onu kabul etmesini söyle."

"Kendin söyle," dedi Mei Lien nefes nefese.

"Ah, onu bana düşman etmeseydin söylerdim."

İç organlarını sıkan parmaklar yeniden kasılmaya başladı. Mei Lien utanç verici bir çığlıkla dizlerinin üzerine yığıldı. Yüzündeki kaslar da dahil tüm bedeni gerilmişti. Acı içinde soluk alıp veriyor, sancılarının hafifleyeceği ve Joseph'e gideceği ana odaklanmaya çalışıyordu. O sırada kasıklarından aşağı sıcak bir sıvı boşaldı. Campbell'ın

böyle mahrem bir ana şahitlik etmesinden nefret etmesine rağmen elinden hiçbir şey gelmiyordu. Tek yapabildiği acı içinde nefes alıp vermekti.

Campbell'ın taşları ve deniz kabuklarını ezip suda ilerleyen ayak seslerini duymamıştı. Uzaklaşan kürek seslerini de öyle. Acısı biraz olsun dindiğinde başını kaldırarak etrafına odaklandı. Campbell gitmişti. Geride ona ait hiçbir iz yoktu. Mei Lien hayal görüp görmediğini merak etti. Belki de gördüğü, Campbell'ın ona musallat olan kötü ruhuydu.

"May!"

Sesin geldiği yöne döndüğünde Joseph'in ona doğru koştuğunu gördü. O ana dek ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş bir halde ağlıyor olduğunun farkında değildi.

Joseph yanına varmadan önce Mei Lien yeni bir sancının geldiğini hissetti. Gözlerini sımsıkı yumarak tekrar nefes almaya odaklandı. Ama sancı öyle dayanılmazdı ki acı çekmekten ve hayatta kalmayı ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Seni eve götüreyim," dediğini duydu Joseph'in. Sanki sesi çok uzaklardan geliyordu.

Sırtında Joseph'in onu ayağa kaldırmaya çalışan ellerini hissetti.

"Dokunma!" diye tısladı dişlerinin arasından. Eğer şimdi kımıldayacak olursa ortadan ikiye ayrılacağına emindi. "Bekle." *Nefes al. Nefes al.*

Sancı nihayet hafiflediğinde başını kaldırarak kocasına baktı. "Şimdi hareket edebilirim ama yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Joseph'in yüzünde gördüğü korku ansızın kayboldu. Joseph gözlerini kısıp dişlerini sıkarak, anladığını

belirtircesine başını salladı. O an her şeyle yüzleşmeye hazır görünüyordu. Mei Lien'in acısı, onun düşmanıydı. Mei Lien ilk kez korkusunun hafiflediğini hissetti. Yalnız değildi. Joseph bu savaşı onunla birlikte verecekti. Ona yardım edecekti.

Joseph onu kucakladığında, Mei Lien kollarını Joseph'in boynuna sardı. "Bu kadar ağır olduğum için üzgünüm."

"Sevgilim, karnındaki bebeğe rağmen miniciksin. Merak etme, az sonra evde olacağız."

Mei Lien gözlerini kapatıp başını kocasının omzuna yasladı. Birazdan yeni bir sancının başlayacağını biliyor ve korkuyordu. Ormanın serinliğini geride bırakıp uzun, kuru otlarla kaplı çayıra vardıkları an sancılanarak acı içinde bağırdı.

"Ne yapacağım?" diye sordu Joseph, adımlarını sıklaştırarak. Mei Lien onun her adımıyla birlikte sertçe sarsılıyordu.

"Dur. Kımıldama," dedi dişlerinin arasından güçlükle. Joseph anında durdu. Mei Lien dikkatini kendine yöneltti. Derin derin nefes alıyor, bebeğin yerini alarak doğmaya hazırlandığını hayal ediyordu.

"Tamam, gidelim," dedi birkaç dakika sonra sancısı hafiflediğinde. Hemen oracıkta uzanmak istese de dişlerini sıkıp Joseph'i yürümeye teşvik etti. Kendi evinde, kendi yatağında olana dek uzanmayacaktı. Çocuğu pis bir çayırda, ada sakinlerinin onu benzettiği bir hayvan gibi doğurmayacaktı.

Joseph, Mei Lien'in dediğini yapıp hızla yürümeye devam etti. Her sarsıntı Mei Lien'in hassas bedenini acıya boğuyordu. Ama şikâyet etmiyordu. Eve ne kadar erken

varırlarsa, çocuğunu dünyaya getirmeye o kadar erken başlardı.

Arka kapıdan mutfağa girdiklerinde, Mei Lien kapının arkalarından çarparak kapandığını duydu. Yatak odasına çıkan dar merdivenleri tırmanmaya başladılar. Joseph'in onu taşıyan kollarının titrediğini hissediyordu. Ama merdivenleri tek başına çıkamayacağını biliyordu. Bu yüzden Joseph'in boynuna sıkıca tutunup onu taşımaya devam etmesine izin verdi.

Karnı kasılmaya başlamıştı. "Sancı geliyor," diyerek gözlerini kapatıp kendini hazırladı. Joseph onu yatağa yatırdığında, yan dönerek kollarını karnına doladı. Karnının sertleştiğini hissedebiliyordu. Derin nefesler alıp işkence sona erene dek bekledi.

"Su kaynat," dedi nihayet konuşabildiğinde. "Çarşaflar."

Acı ve korku içinde uzanırken elbisesinin düğmelerini çözüp ayakkabılarını ayağından fırlattı. Geri kalanları çıkarmasına yardım etmesi için Joseph'in dönmesini bekledi.

Joseph hiç vakit kaybetmeden gelmişti. Mei Lien'in soyunmasına yardım edip onu yeniden yatağa yatırdı. Arkasına yastıklar koymuş, altına fazladan çarşaflar sermişti.

"Daha önce bir kadını doğum yaparken gördün mü hiç?" diye sordu Joseph, yorganı konsolun üzerine bırakırken. "Neler olacağını biliyor musun?"

"Port Townsend'deki aktarın söylediklerinden başka bir şey bilmiyorum," dedi Mei Lien, başını iki yana sallayarak. O sırada unuttuğu bir şeyi hatırladı. "Ah, üzerinde 'önce' yazan pakettekilerle bana bir çay yap."

Joseph tamam dercesine başını sallayarak hızla odadan çıktı.

Ama çaya gerek kalmamıştı. Joseph odadan çıkar çıkmaz Mei Lien yeni bir sancıya yakalandı. Bu seferki farklıydı ve ona ıkınması gerektiğini hissettiriyordu. "Joseph!" diye bir çığlık attı nefes alabildiği bir anda.

Joseph koşarak odaya girdiğinde yüzü bembeyaz kesildi. "Aman Tanrım," dedi telaşla Mei Lien'in yanına gelerek. "Başı görünüyor."

"Yardım et. Ne yapacağımı bilmiyorum!" Aktarın söylediği onca şeye rağmen bedeninin parçalara ayrılacağını hissetmek, onu şimdiye dek hiç korkmadığı kadar korkutuyordu.

"Buradayım, sevgilim. Sana yardım edeceğim. Bir inek ya da koyundan daha farklı olamaz, değil mi?"

Mei Lien bu karşılaştırmadan pek hoşlanmasa da cevap verecek gücü yoktu. İnek olsun ya da olmasın, Joseph'in yardımı olduğu için mutluydu. Joseph yatağın yanı başındaki havluyu alıp doğum süresince Mei Lien ile konuşarak onu yatıştırmaya çalıştı.

Mei Lien bitkin düşmüş bir halde bebeğinin ilk çığlığını duyduğunda, yüreğinin cız ederek ona cevap verdiğini hissetti.

"Erkek!" dedi Joseph duygu dolu, boğuk bir sesle.

Mei Lien başını olumlu anlamda salladı. Joseph bebeği temizlerken dinlenmek için gözlerini kapattı. Joseph oğullarını onun göğsüne yatırdığında, Mei Lien'in gözleri hâlâ kapalıydı. Göğsünde hissettiği yumuşaklığın ve sıcaklığın tadını çıkardı. Ardından gözlerini açıp ilk kez bebeğine baktı.

Bebeği koyu ve okyanustan da derin gözleriyle öylece ona bakıyordu. O an oğluyla arasında bir şeylerin geçtiğini

hissetti. Kelimelere ihtiyaç duymayan bir iletişimdi bu. Onu daha önce hiç görmemiş olsa da sanki hep tanıyor gibiydi.

"Hoş geldin, ufaklık," diye fısıldadı Çince. Başındaki incecik, siyah saçları parmağının ucuyla nazikçe okşayıp minik burnundan ayak parmaklarına dek onu inceledi. Harikaydı.

Ve şu andan itibaren sonsuza dek Mei Lien'in koruması altındaydı.

Ansızın zihninde onu gemiden iten babasının acılı yüzü canlandı. O an onun yaraları yüzünden acı çektiğini sanmıştı. Şimdiyse o acının, birini bu kadar çok sevmenin acısı olduğunu anlamıştı.

Bu çocuğu hiçbir zaman kendinden uzak tutmayacaktı.

Mei Lien bebeğini emzirmeyi öğrendikten saatler sonra üçü de yatakta birbirlerine sokulmuştu. Bebek, Joseph'in bir kasa armut karşılığında aldığı yumuşacık, yeşil battaniyeyle kundaklanmıştı.

"Ona ne isim vereceğiz?" diye sordu Joseph, şefkat dolu bakışlarla oğluna bakarken.

"Yan-Tao," dedi Mei Lien. Oğullarına Çince bir isimden başka bir şey düşünmediği için ansızın utandı. "Yakışıklı anlamına geliyor."

Joseph başıyla onayladıktan sonra parmağıyla bebeğin yanağını okşadı. Eli, bebeğin minicik yüzünün yanında devasa kalıyordu. "Yan-Tao hoşuma gitti. Adadaki diğer çocuklara ayak uydurmasına yardımcı olacak ikinci bir isim de seçsek mi?"

Mei Lien onun neyi kastettiğini anlamıştı. Oğlunun Çinli değil, daha beyaz görünmesini sağlayacak bir ismi kastediyordu. Gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Joseph'in

duymak istediklerini söylemeye dili varmayınca, olması gerekeni kabullenerek başını sallamakla yetindi.

"Kenneth'a ne dersin?" diye sordu Joseph. Parmağını bebeğin yüzünden çekip, Mei Lien'in kolunu usulca okşadı. "Babamın adıydı. İyi bir adamdı."

Daima iki dünya arasında –Çinliler ve beyazlar– kalacak olan bu çocuk, beyaz büyükbabasının adını taşıma şerefine erişecekti. Mei Lien gözlerinin yaşardığını hissetti. Oğlu iki büyükbabasının da ruhları tarafından korunacaktı.

Ve ona tıpkı Mei Lien'in babasının kızına baktığı gibi bakan bir babası olacaktı.

"Bu ismi onurla taşıyacağına eminim."

On Altıncı Bölüm

12 Ağustos 1887, Cuma
McElroy Çiftliği, Orcas Adası

Sonraki haftalar bebekle ve gitgide iyileşen ama hâlâ hassas olan bedeniyle ilgilenmekle, fırsat bulduğunda yemekle, fırsat bulduğunda uyumakla ve Yan-Tao'yu sakinleştiremediği zamanlar onunla beraber ağlamakla geçmişti.

Mei Lien çocuk büyütme konusunda tecrübeli bir kadınla konuşma ihtiyacı duyuyordu. Daha önce hiç bebeklerle bir arada bulunmamıştı. Joseph ise Indiana'dayken sayısız kuzeninin büyümesine yardım etmişti ve bebeğin bezini bağlamayı ya da başını tutmayı gayet iyi biliyordu. Mei Lien kocasına bunları sormaktan çekiniyordu. Bunlar bir annenin bilmesi gereken şeyler değil miydi?

Ama yavaş yavaş öğreniyor, hatta içgüdülerinin onu doğru yönlendirmesine şaşırıyordu. Artık Joseph bahçeyle ilgilenirken Yan-Tao'yu tek başına sakinleştirebiliyordu. Gitgide kendine güven ve güç kazanıyordu.

Gelgelelim uykusuzluk onu olumsuz yönde etkiliyordu. Bebek üç saatte bir ağlayarak ve aç bir halde uyanıyordu.

Joseph onu doyurma konusunda yardımcı olamıyordu. Ayrıca her gün elma toplamakla meşgul olduğundan gece boyunca uyuması gerekiyordu.

Yan-Tao'nun doğumunun üzerinden iki hafta geçmişti. Sabahın erken saatleriydi. Mei Lien mutfakta saatler önce hazırlaması gereken ekmek hamurunu yoğuruyordu. Uzun süre yatakta vakit geçirmiş, Yan-Tao'nun yanında biraz olsun uyumaya çalışmıştı.

Yan-Tao, Joseph'in yapıp mutfağa koyduğu beşiğin içindeydi. Böylece mutfakta çalışırken ona göz kulak olabiliyordu. Şu an sakin dursa da onun huysuzlanmasının an meselesi olduğunu biliyor, bu yüzden acele ediyordu. Hamuru tezgâha yaydı ve yumuşayıp tepside pişmeye hazır olana dek elleriyle yoğurarak şekillendirmeye koyuldu.

O sırada açık mutfak penceresinden içeri süzülen sesleri duyarak donakaldı. Campbell... O olduğundan emindi. Joseph'in etrafta olmadığı her anı fırsat biliyordu. Ve Joseph bugün bostanın eve en uzak olan bölümündeydi.

Mei Lien bebeğin ses çıkarmamasını dileyerek unlu ellerini havluya sildi. Ardından sessiz adımlarla oturma odasının penceresine yöneldi. Perdeleri fazla oynatmamaya özen göstererek dikkatle seslerin geldiği yöne baktı.

Evet, gelen Campbell'dı. Arabasında onunla birlikte bir adam, bir kadın, iki de küçük kız vardı. Campbell'ı arazisinde görmek Joseph'i öfkelendirecekti. Bugüne dek ondan uzak durmayı başarmıştı. Konuşmak zorunda kaldığında ise artık arkadaş olmadıklarını net bir dille belirtmiş, daha fazla açıklama yapmamıştı. Campbell artık ondan yardım istemiyor ve Mei Lien'in sahilde sancılandığı günü saymazsak, ikisiyle de mesafesini koruyordu.

Mei Lien pencereden bakarken Campbell arabadan indi. Diğer adam da aynısını yapıp küçük kızları indirmek için arka kapıya yöneldi.

Campbell ile adam kafa kafaya vererek bir şeyler konuşmaya başladılar. Şapkaları neredeyse birbirine değiyordu. Mei Lien ne konuştuklarını duyamıyordu. Campbell kolunu kaldırarak yolun karşısını, Joseph'in çalıştığı meyve bahçelerini işaret etti. Mei Lien, Joseph'in orada olduğunu biliyordu. Ama Campbell bunu nasıl anlamıştı?

O sırada kadın, Mei Lien'in kızları olduğunu tahmin ettiği çocuklara arabadaki çantaları veriyor, onlar da çantaları yerdeki bir yığın diğer valizin üzerine bırakıyorlardı. Uzun, sarı bukleli saçları, toz mavi elbiseleri, siyah çorapları ve siyah, deri ayakkabılarıyla kızlar birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Sağlam yapılı anneleri ise kestane rengi saçlarını sıkı bir topuzla toplamış, modaya uygun, şık bir şapka takmıştı. Sohbete dalmış olan adamlara bıkkın ve öfkeli bir bakış attıktan sonra gri eteğinin ucunu tutup kendi başına arabadan indi.

"Siz eve gidip yerleşin," dedi adam karısına. Campbell ile aynı boylarda ama biraz daha şişmandı. "Bay Campbell, kardeşini bulmam için beni meyve bahçesine götürecek."

Kardeş mi?

Mei Lien hayretle nefesini tuttu. Joseph, kız kardeşine gelmemesini söylemek için cevap yazmamıştı!

Kadın başını kaldırıp eve doğru baktı. Mei Lien onları izlerken yakalanmaktan korkarak hızla geri çekildi. Misafirlerle nasıl ilgilenecekti? Yemek pişirmek, temizlik yapmak ve tanımadığı insanlarla sohbet etmek şöyle dursun, günü geçirmeye bile zor enerji buluyordu.

Verandadaki ayak seslerini duyduğunda daha fazla saklanamayacağını anladı. Hâlâ şişkin olan karnındaki önlüğünü hızla düzeltti. Saçlarını düzgünce toplamaya vakti olmadığından onları arkaya iterek kulaklarının arkasına attı.

Joseph'in kardeşi kapıyı çalmaksızın açıp peşinde kızlarıyla içeri girdi. İnce ipekten gri bir elbise giymişti. Elbisenin onun bedenine göre dikildiği belliydi. Mei Lien'in giydiği şekilsiz elbiselere hiç benzemiyordu. Kadın dimdik duruyor ve başını oldukça dik tutuyordu. Böylece şapkasındaki tüy yüzünün önüne düşmek yerine arkaya düşüyordu. Etrafına gül suyu kokusu saçıyordu. Mei Lien'in hiç sevmediği bir kokuydu bu.

Kadın darmadağın eve göz gezdirerek yüzünü ekşitti. Kapının yanında, yerde, iki haftadır yıkanmayı bekleyen kirli çamaşırlar yığılıydı. Mei Lien kahvaltıdan kalma bulaşıkların mutfak kapısından göründüğünün farkındaydı. Onlar da hâlâ unlu olan tezgâhta yığılmış bekliyordu.

O sırada uyanan Yan-Tao ağlamaya başladı. Mei Lien telaşla mutfağa koşarak onu beşiğinden çıkardı. Arkasını döndüğünde, kadının peşinden gelmiş olduğunu gördü. Kadın gergin dudaklarla mutfağın dağınıklığına göz gezdirdikten sonra buz gibi bakışlarını Mei Lien'e çevirdi.

Göz göze geldiklerinde Mei Lien nefesinin kesildiğini hissetti. Sanki Joseph'e bakıyor gibiydi. Tıpkı Joseph'inkiler gibi badem şeklinde, yeşil gözleri vardı. Ama onunkiler kadar sıcak ve neşeli bakmıyorlardı.

"Hanımına misafirlerinin geldiğini iletebilirsin," dedi kadın sert ve küçümser bir ses tonuyla.

Kadının ne demek istediğini anlamak Mei Lien'in biraz vaktini almıştı. Yüzünü utançla Yan-Tao'nun yanağına

gömüp gizledikten sonra zorla gülümseyerek doğruldu. "Siz Joseph'in kardeşi Elizabeth olmalısınız. Çok özür dilerim. Geleceğinizi unutmuşuz. Oğlumuz iki hafta önce doğdu ve Joseph hasatla öyle meşgul ki..."

"Şükürler olsun ki Bay Campbell bizi iskeleden alıp buraya getirdi. Yoksa kim bilir halimiz ne olurdu!" diye burun kıvırdı Elizabeth, sanki Joseph'in kardeşini iskelede beklememesi Mei Lien'in suçuymuş gibi. Mei Lien'e yaklaşmalarına engel olmak istercesine ellerini kızlarının omuzlarına koydu.

"Üzgünüm," dedi Mei Lien tekrar. Söyleyeceği hiçbir şeyin işe yaramayacağını biliyordu. Elizabeth'in karşısında suskun bir halde öylece durdu. Elizabeth tiksinen bir ifadeyle onu baştan aşağı süzdü.

Gördükleri hoşuna gitmeyecek, elbette, diye kendini avuttu Mei Lien. Ne de olsa giysileri ve saçları darmadağındı. Ayrıca omzunda muhtemelen Yan-Tao'nun kurumuş kusmuğu vardı.

Ve Çinliydi.

"Lütfen," dedi Mei Lien, Yan-Tao'yu emzirmeyi erteleyip onu omzuna yaslayarak. "Benimle gel. Size kalacağınız yeri göstereyim de eşyalarınızı yerleştirin."

"Sen kimsin?" diye sordu Elizabeth patavatsızca.

Mei Lien ansızın durdu. Başka kim olabilirdi ki? Kendini gülümsemeye zorlayarak tekrar kocasının kardeşine döndü. "Ben Mei Lien McElroy. Joseph bana May der, isterseniz siz de öyle diyebilirsiniz. Nihayet sizlerle tanıştığıma çok sevindim. Çünkü artık kendi ailem yok."

"Ya o?" dedi Elizabeth, Yan-Tao'yu işaret ederek.

Mei Lien suratının asılmasına engel olamadı. Ansızın çocuğunu koruma ihtiyacı duyarak onu bağrına bastı. "Bu

oğlumuz, Ya..." Oğlunun diğer ismini hatırlayarak durdu. "Kenneth. Sevgili babanızın ismi. Ona Ken diyoruz."

Kızlar annelerinin elinden kurtulup kuzenlerini görmeye koştular. Onun minicik burnu ve deniz kabuğunu andıran kulakları hakkında yorumlarda bulunurken, ne koyu tenini ve saçlarını, ne de Mei Lien'in omzuna yaslanmış yuvarlak, Çinli yüzünü fark etmiş gibiydiler. Öte yandan anneleri yerinden kımıldamaksızın yüzünü buruşturmuştu. "Tam bir... çekik gözlü," diye kekeledi nihayet.

Çekik gözlü. Mei Lien içinde tanıdık bir öfkenin kabardığını hissetti. Bu öfkeyi Seattle'daki evinden kovuldukları günden beri tanıyordu. Elbette, oğlunun gözleri çekik olacaktı, ne de olsa yarı Çinliydi. Kimse onu bundan utandıramazdı. Hiç kimse. Aileden biri bile.

Sert bir karşılık vermemek için düşünebildiği tek şey buydu. Merdivenlere dönerek Yan-Tao'nun beşiğine sığmadığında kalacağı odanın yolunu tuttu. Elizabeth'in peşinden gelip gelmediğini pek önemsememişti.

Elizabeth peşinde kızlarıyla birlikte onu takip etti.

"Eşinizle birlikte bu yatakta yatabilirsiniz," dedi Mei Lien, tek eliyle yorganı düzelterek. Odayı Yan-Tao'nun doğumundan birkaç gün önce temizlediği için mutluydu. "Kızları yatıracak başka yatağımız yok ama battaniye ve yastıklarla onlara yer yatağı yapabilirim."

"Benim çocuklarım yerde uyuyan köpekler değil."

Mei Lien bütün kanının beynine sıçradığını hissetti. Doğrularak boş gözlerle duvara baktı. O sırada kasılan karnı, biraz oturup dinlenmek için can atmasına neden olsa da gururu buna izin vermedi. Önündeki üç gün boyunca buna benzer pek çok an yaşayacağının farkındaydı.

Misafirine dönerek, "Joseph'in araziye ilk taşındığında inşa ettiği bir kulübe var," dedi. "Çayırın karşısındaki ağaçlıkta ama yemek ve diğer şeyler için buraya gelebilecek kadar yakın."

Elizabeth ellerini çırptı. "Öyleyse tamamdır! Sen ve Joseph orada kalırsınız, kızlar da sizin yatağınızda yatar. Gelin, kızlar. Eşyalarımızı alalım."

Üçü de merdivenleri inip Mei Lien'i ağzı bir karış açık halde odada bıraktılar. Az önce yeni doğmuş bebeğiyle birlikte kendi evinden kapı dışarı edilmişti.

Üç gün, diye hatırlattı kendine güçlükle adım atarken. Üç gün sonra gitmiş olacaklardı. Bunu yapabilirdi. Joseph'in hatırına yapabilirdi.

İlk gün Elizabeth öğle vakti işini bırakması ve onları meşhur Constitution Dağı'na çıkarması için kardeşini bir şekilde ikna etmişti. Birinin ona anlattığı gibi Kanada'dan Oregon'a dek uzanan manzarayı görmek istiyordu. Mei Lien dağa tırmanacak gücü kendinde bulamadığından onu yalnız bırakıp gitmelerine sevinmişti. Böylece bütün öğleden sonrasını evi toparlayarak, yemek yaparak ve Joseph ile ihtiyaç duyacakları eşyaları kulübeye taşıyarak geçirebilecekti.

Diğerleri döndüğünde Mei Lien akşam yemeği için masayı hazırlamıştı. Sonrasında olanlar, hafta sonunun nasıl geçeceğinin örneğiydi. Elizabeth ve kocası Marcus oturup Joseph ile sohbet edecekler ve sadece gerektiğinde Mei Lien'e bir-iki söz söyleyeceklerdi. Joseph onu sohbete ya da kart oyunlarına dahil etmek için elinden geleni yapsa da,

Mei Lien varlığının diğerlerini rahatsız ettiğini biliyor ve Joseph'i kibarca reddederek bulaşıklarla veya Yan-Tao ile meşgul oluyordu.

Marcus'un Yan-Tao'yu görmezden gelişi Mei Lien'in dikkatinden kaçmamıştı. Joseph'in kucağında duran bebek, adamın gözü önünde avazı çıktığı kadar ağlıyorken bile ona aldırış etmiyordu. Elizabeth en azından çocuğa göz ucuyla bakıyor ama yüzünde her defasında tiksinen bir ifade oluşuyordu.

Öte yandan on yaşındaki kızları, anne babalarının tepkisini ve ilgisizliğini fark ediyor gibi görünmüyorlardı. Onların dizlerine oturup Yan-Tao ile konuşuyor, onu sevip kırdıyor ve kucaklarına almak için sürekli yalvarıyorlardı.

Mei Lien ise misafirlerinin karşısında bitkin haldeydi. Yorgunluğunun üzerine bir de gerginlik hissi eklenmişti. Elizabeth ev işlerine ya da yemeğe yardımcı olmak için asla teklifte bulunmuyor, bütün işleri Mei Lien'e bırakıyordu. Mei Lien bir yandan işlerle ilgilenirken, bir yandan ağlayan bebeğini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Neyse ki Elizabeth ailesini ve kardeşini seviyordu. Bu çok belliydi. Ve Mei Lien'in onun varlığına tahammül etmesinde bunun payı büyüktü. Joseph onlara adadaki hayatlarından bahsederken, hasadı Seattle'a göndermeyi ve parasıyla evi büyüterek kıyıya bir iskele inşa etmeyi planladığını anlatırken, Elizabeth dikkatle onu dinliyor, kardeşine hayranlıkla bakıyordu.

Gece olduğunda Mei Lien ve Joseph yatmak için eski kulübeye çekildiler. Yan-Tao yatağın yanındaki beşikteydi. Joseph, Marcus ile Indiana'da dost olarak büyüdüklerini, Elizabeth'in onları gittikleri her yerde takip ettiğini, nihayet

Marcus'un ona evlenme teklifinde bulunduğunu ve birlikte Tacoma'ya taşındıklarını anlatmaya başladı. Gönderdikleri mektuplar, Joseph'i de oraya taşınmaya ikna etmişti. Ama şans eseri yolu adalara düşmüş ve güneydeki kalabalık bir şehir yerine buraya yerleşmek istediğine karar vermişti.

Mei Lien gözlerini kapatarak onu dinlemeye devam etti. Ölesiye yorgundu. Akşam boyunca uyanık kalmak için kendini zorlamaktan başı zonkluyordu. Önce akşam yemeğini, ardından tatlıları servis etmiş, sonra da Elizabeth'in çalmak için yanında getirdiği mandolini dinlemişti. Her yeri ağrıyordu.

Yüreği sızlıyordu.

Joseph'i, kız kardeşi ve onun eşiyle birlikteyken seyretmişti. Onun gülümsediğini, kahkahalar attığını, fıkralar anlattığını, arkadaşıyla şakalaştığını görmüştü. Kocasının hiç bilmediği bir yanını görmüş ve kendisiyle evlenerek tüm bunlardan vazgeçtiğini fark etmişti. Eğer beyaz bir kadını eş olarak seçseydi, arkadaşları ve ailesi her zaman etrafında olup onu güldüreceklerdi. Oysa şimdi günleri son derece sessiz ve sakin geçiyor, yanında Mei Lien'den başka kimse olmuyordu.

Joseph daha fazlasını hak ediyordu.

Keşke onu bu evlilikten kurtarıp özgür bırakabilseydi. Ancak sevdiklerini kaybetmiş biri olarak onu asla bırakamayacağını biliyordu. Joseph ne kadar inkâr ederse etsin, Mei Lien'in Joseph'e, Joseph'in ona olduğundan çok daha fazla ihtiyacı vardı. Başka bir eş bulup başka bir hayat kurması için onu özgür bırakmak yerine kendine bağlamakla bencillik ediyordu. Ama bencil olmak, yalnız olmaktan iyiydi.

Elini yorganın altında gezdirip yanında yatan Joseph'in elini buldu. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek sıktı. Joseph de aynısını yaparak karşılık verdi. Mei Lien kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Joseph'in yanında olduğunu ve onu güvende tuttuğunu bilmek, onu yatıştırıyordu.

Joseph'in sakin, güçlü sesi küçük kulübeyi hikâyeleriyle doldurmaya devam ederken, Mei Lien uykuya yenik düştü.

Mei Lien pazartesi sabahı gözlerini açmadan önce gülümsedi. Bugün Marcus ve Elizabeth Tacoma'ya dönüyordu. Mei Lien de Joseph ve Yan-Tao ile çok sevdiği sakin hayatlarına geri dönecekti.

Çoktan uyanıp giyinen Joseph, Yan-Tao'yu beşiğinden çıkardı. Yan-Tao'nun miyavlamayı andıran hıçkırıkları acıktığının işaretiydi ve babasının bu ihtiyacı karşılayamayacağının gayet farkında gibiydi.

Mei Lien yatağında doğrulup arkasına yaslanarak kollarını uzattı. "Ben alayım," diyerek bebeği alıp göğsüne yerleştirdi. "Vapur kaçta?"

Joseph onun alnına nazik bir öpücük kondurdu. Mei Lien gözlerini kapatıp yeni duş almış olan Joseph'in kokusunu içine çekti.

"Sefer programında on bir yazıyor ama daha geç kalkacağını sen de biliyorsun."

"Evet, ama kardeşini saat on bire kadar oraya götürmüş olacaksın, değil mi?"

Joseph sırıtarak yataktan kalktı. "Bugünkü vapuru kaçırmayacaklar. Merak etme." İki adım ilerledikten sonra ansızın durup arkasını döndü. "May?"

Mei Lien bakışlarını Joseph'in kaslı, erkeksi vücudunda gezdirdi. Haftalardır ilk kez, onunla tekrar yakınlaşmaya ne zaman hazır olacağını merak etti. Pek yakında hazır olmayı umuyor olsa da bacaklarının arasındaki ağrı bunun günlerce sürebileceğini söylüyordu. "Evet?"

"Son birkaç günün senin için zor geçtiğinin farkındayım," dedi Joseph başını eğerek. "Şey, her şey için teşekkürler."

Mei Lien kalbinin kanat çırptığını hissederek gülümsedi. "Rica ederim."

Joseph yeniden sırıttı. "Evde görüşürüz," diyerek göz kırptıktan sonra kulübeden ayrıldı.

Mei Lien, Yan-Tao'yu emzirmesinin ardından onu giydirip hazırlanmaya başladı. Etrafı hızlıca toparlayıp yatak örtülerini çıkarttı ve herkes gittikten sonra yıkamak için onları kapının yanına yığdı. Tuvalet eşyalarını ve el yıkama tasını toplayıp daha sonra eve götürmek üzere çarşafların yanına bıraktı.

Her şey hazır olduğunda Yan-Tao'yu kucağına alıp eve doğru yürümeye başladı. O an, Yan-Tao'nun doğumundan beri atalarının ruhlarını ziyaret etmediğini fark etti. İşlerini yeterince çabuk bitirirse Yan-Tao'yu Joseph ile bırakıp deniz kıyısına inebilirdi. Belki onu da yanına alıp atalarıyla tanıştırmalıydı.

Yan-Tao atalarını ve nereden geldiğini öğrenmeliydi. Mei Lien, Çinli soyunun yaşadıkları bu beyaz dünyada kaybolup gitmesine izin veremezdi.

Yürümeye devam ederken Joseph'in ona aldığı ve dikiş sandığının içine sakladığı ipek kumaşı hatırladı. Onunla oğluna çok güzel bir gömlek yapabilirdi.

Derken aklına mükemmel bir fikir geldi. Gömlek değil, bir kaftan dikecekti. Büyükannesi Çin'deki resmi görevlilerin böyle kaftanlar giydiğini söylerdi. Üzerine atalarını ve ailesinin geçmişini anlatan resimler işleyebilirdi. Bu işlemeli kaftan, Yan-Tao'nun halkına ve geçmişine olan bağı simgeleyecekti. Onu düğününde giyecekti. Mei Lien o gün oğlunun yanında yer alırken, onun onurlu, genç bir adam olduğunu görerek gurur duyacaktı.

Kendi kendine gülümsedi. Artık misafiri olmayacağına göre kaftanı dikmeye bu akşam başlayabilirdi. Adımlarını sıklaştırdı.

Fakat eve varır varmaz bir şeylerin ters gittiğini anladı. Kapının önünde yabancı bir at bağlıydı ve içeriden yüksek sesler geliyordu.

Mei Lien mutfak kapısından girip seslerin geldiği oturma odasına yöneldi. Odada Joseph, Marcus, Elizabeth ve tanımadığı bir adam vardı. İçeri girdiğinde konuşmalar kesildi, tüm gözler ona döndü.

Aşırı sıcağa rağmen adamın üzerinde takım elbise, yelek, gömlek ve kravat vardı. Ellerinin arasında geniş kenarlı bir de şapka tutuyordu. Dudağının üzerinden sarkan bıyığı bile ağır ve sıcak görünüyordu. Şüpheli bakışlarla Mei Lien'i süzdü.

Joseph ayağa fırlayarak üç adımda Mei Lien'in yanına geldi. Kolunu koruyucu bir şekilde onun omzuna attı. "Bay Izett, bu benim *karım*, May McElroy," dedi. Ardından Mei Lien'e döndü. "May, bu Bay Izett. Kendisi Roche Harbor'dan gelen bir göçmen müfettişi. Çiftliğimde sahte belgeleri olan kaçak bir Çinli kadının yaşadığına dair ihbarda bulunulduğunu söylüyor."

Mei Lien tepeden tırnağa ürperdi. Joseph ona Göç Yasağı Yasası'ndan beri Çinlilerin kaçak yollarla Amerika'ya getirildiğinden bahsetmişti. Ama onlardan biri olarak görüleceği hiç aklına gelmemişti. "Nasıl... Kim... Kim böyle bir şey yapar?" diye kekeledi.

Joseph, Mei Lien'in omuzlarını sıktı. "Bay Izett, karım gelmeden önce de anlattığım gibi biz Port Townsend'de Kaptan Barnes'ın huzurunda yasalara uygun şekilde evlendik. Gerekli belgeler üst katta. Kendisi, benimle tanışmadan önce tüccar babasıyla yaşayan bir Seattle vatandaşıydı."

"Seattle'da doğdum."

Izett'in duygusuz bakışları Mei Lien'e kilitlendi. "Kanıtınız var mı?"

Mei Lien ne cevap vereceğini bilemedi. Bu adama babasının adını verirse, San Francisco'ya vardığı rapor edilen gemide olması gerektiği ortaya çıkar mıydı? O da Campbell'ın bir arkadaşı mıydı? Yoksa Campbell bir şekilde Mei Lien'in o gece gemide olduğunu öğrenmiş ve yarım kalan işi bitirmesi için Bay Izett'i mi göndermişti?

"Dediğim gibi, evlilik cüzdanımız ve belgeler üst katta. Seattle'daki hayatına dair ne tür bir kanıta ihtiyacınız var?"

Adam iri yarı gövdesiyle ayağa kalktı. "Babanız şimdi nerede, Bayan McElroy?"

Mei Lien, Yan-Tao'yu sımsıkı sararak Joseph'e göz attı. Onun bu soruya ne cevap vereceğini bildiğini umuyordu. Joseph kızaran bir yüzle adama dik dik baktı. Yüzündeki kasların seğirdiği görülebiliyordu.

"Nerede olduğunu gerçekten bilmek istiyor musunuz, Bay Izett?" diye hırladı.

Mei Lien, Joseph'in o gece gemide olanlara dair tek kelime etmesine izin veremezdi. Böylesi onu daha büyük bir tehlikeye atardı. Ve şimdi Yan-Tao'yu da düşündüğünden dikkatli olmak zorundaydı.

"Çin'e döndü," diye lafa karıştı Mei Lien, Joseph'in devam etmesine fırsat vermeden. "İki yıl önce. Halkınızla halkım arasındaki gerilimin yükseldiği zamanlar. Ben de onunla gidecektim ama gemimiz yük almak için Port Townsend'e yanaştığında, beni aşçı olarak yanına alacak bir aile bulup kaldım. Babam yaşlı ve hastaydı. Çok geç olmadan önce vatanını görmek istedi."

Mei Lien yanındaki Joseph'in kaskatı kesilmiş olduğunu hissetti. Bakışlarını ondan kaçırarak yalanına devam etti. "Babam Çin'e vardıktan sonra ondan bir mektup aldım. Bir daha da haber almadım."

"Port Townsend'deki aile anlattıklarınızı doğrulayabilir mi?" diye sordu Bay Izett bıyığını oynatarak.

"Elbette," dedi Joseph boğuk bir sesle.

Elizabeth birden ayağa kalktı. "Bakın, Bay Izett. Kardeşim kaçak bir Doğulu ile evlenerek kendini alçaltmayacak kadar şerefli bir adamdır."

Mei Lien, Elizabeth'in bunu ne niyetle söylediğinden emin değildi. Ne de olsa bu tarife kısmen uyuyordu. Yine de yardım etmeye çalıştığı için ona minnet duydu.

"Gerçekten kardeşimin onun masumiyetini ispatlayacak belgeleri arayıp bulmasını istiyor musunuz? Çünkü öyleyse vapuru kaçırmamıza neden olacaksınız ki bu beni çok rahatsız edecek."

Mei Lien, Bay Izett'in bembeyaz kesildiğini görerek şaşırdı. Bay Izett uzunca bir süre şapkasıyla oynadıktan sonra nihayet konuştu. "Sanırım gerekmiyor. İyi insanlar

olduğunuz ortada," diyerek hafifçe öksürdü. "İhbarı yapan yanılmış olmalı."

"Evet, yanılmış," dedi Joseph. Mei Lien'in omzunu tekrar sıktıktan sonra onu hafifçe mutfağa doğru itip Bay Izett'in gözünün önünden uzaklaştırdı.

Mei Lien memnuniyetle itaat ederek mutfağa girdi. Bacakları onu daha fazla taşımadığından bir sandalyeye oturdu. Oturma odasında, Joseph'in Bay Izett'e onu kapıya kadar geçireceğini söylediğini duydu.

Kapı onların ardından kapanır kapanmaz Elizabeth mutfağa dalarak başını iki yana salladı. "Tanrım, Joseph'in böyle insanlara katlanmak zorunda olması ne üzücü."

Mei Lien, Joseph'in onlara kendisi yüzünden katlanmak zorunda olduğunu biliyordu. Yaşlarla dolan gözlerini gizlemek için başını önüne eğip Yan-Tao ile ilgileniyormuş gibi görünmeyi umdu.

Elizabeth ocağın üstündeki raftan bir tepsi alıp tezgâha koyarak onu şaşırttı. "Kabartma tozu nerede? Çörek yapacağım."

Mei Lien cevap vermek yerine boğazındaki düğümü çözmek için yutkundu. "Teşekkürler," diyebildi güçlükle.

Elizabeth mutfakta dolanmayı bırakarak doğruca Mei Lien'in gözlerine baktı. Uzun, tuhaf bir sürenin ardından, "Neden bilmiyorum, ama Joseph seni seviyor," dedi nihayet. "Onun üzülmesini istemedim." Arkasını döneceği sırada durdu. "Kaçak mısın?"

"Hayır."

Elizabeth anladığını belirtircesine başını sallayıp hiçbir şey söylemeden çörekleri hazırlamaya devam etti.

Mei Lien bu kadınla asla arkadaş olamayacaklarını biliyordu. Ama ikisi de Joseph'i seviyordu. Ve bu yeterliydi.

On Yedinci Bölüm

17 Temmuz, Salı – günümüz
Rothesay Malikânesi – Orcas Adası

Inara arka avludaki çalıları budamak için kullandığı ot biçme makinesini durdurdu. Koluyla alnındaki teri silip birkaç adım gerileyerek budadığı çalıları inceledi.

Temmuzun ortalarıydı ve Washington'a nihayet yaz gelmişti. Önceki hafta yağan yağmur çoktan unutulmuştu. Çiçekler ve çimenler bir gecede bir karış boy atmış gibiydi. Sandal ağacının kırmızımsı kabuğu soyulmaya başlamıştı. Masmavi, bulutsuz gökyüzü East Boğazı'nın cam gibi yüzeyine yansıyor, suyun pürüzsüzlüğü sadece ara sıra geçen bir kano ya da martı tarafından bozuluyordu. Eastsound kasabasının sahilinde artık bir liman bulunmadığından Inara'nın arazisinin çevresindeki deniz trafiği yok denecek kadar azdı. Bu da onun hoşuna gidiyordu.

Cuma akşamı Inara sahili göstermek için Daniel'ı deniz kıyısına indirmişti. O günden beri her akşam sahile inmeye devam ediyordu. Rüzgârın serinliğini teninde hissedip denizin kokusunu içine çektiğinde günün tüm

stresini üzerinden atıyordu. Önceki gün bir deniz kartalının yakınlardaki bir ağacın tepesine yuva yaptığını keşfetmişti. Pençelerinin arasında balık ya da başka avlarla yuvaya gidip gelişi, Inara'ya yuvada yavrular olduğunu düşündürmüştü. Belki yakında onları görme şansı da bulurdu.

Sırtından aşağı süzülen ter yüzünden serin deniz kıyısına inmek için can atıyordu. Ama henüz gidemezdi. Halletmesi gereken çok iş vardı.

Elbette, peyzaj düzenlemesini yapmaları için profesyonel birilerini tutabilir, böylece kendine boş vakit yaratabilir, cinayetleri araştırabilir ya da otel için aydınlatma armatürleri sipariş edebilirdi. Ama peyzaj mimarlarına vermek için binlerce dolar gerekecekti ve o para onda yoktu. Babasını bu otelin sağlam bir yatırım olduğuna ve onun üstesinden gelebileceğine ikna etmeye kararlıydı. Babasının en büyük endişesi para olduğundan, bu konuda mümkün olduğunca hassas davranacaktı. Bu da planında tasarruf yapması anlamına geliyordu. Ayrıca yazları Dahlia'ya çok kez yardım ettiğinden bahçe işleri konusunda bilgili sayılırdı. Dolayısıyla yapacağı en mantıklı iş buydu.

Çalıların düzgün ve bakımlı göründüğüne emin olduğunda, malikâneyle kaldığı evin arasında yer alan mutfak bahçesine yöneldi. Her sabah çayını içerken seyrettiği bahçe buydu. Bugün onu seyredilmeye değer bir şekle sokacaktı. Hem fazlaca büyümüş asmaların ve çalılıkların arasında birkaç sebze bulma ihtimali de vardı. Sebzeler onu alışveriş ve dışarıda yeme masrafından kurtarırdı.

Ot kesme makinesini çimenlerin üzerine bırakarak el arabasını, küreği ve bahçe makasını almak için U şeklindeki malikânenin diğer koluna yöneldi. Yolun yarısında verandadaki Tom'u görüp durdu.

"Selam, Tom!" diye bağırdı dikkatini çekmek için el sallayarak.

Tom veranda tahtaları üzerinde kullandığı elektrikli zımpara makinesini durdurup korkuluklara yaslandı.

"Sana da selam. Hazır hava güzelken çocuklara veranda tahtalarını boyatacağım. Hepsini zımparalamamı istemediğinden emin misin?" diye sordu eliyle verandanın tamamını işaret ederek.

İncelemeler sırasında buldukları bir çürük yüzünden verandanın bir bölümünü yenilemek zorunda kalmışlardı. Fakat geri kalanı sağlamdı ve en az birkaç yıl daha idare edebilir görünüyordu. "Hayır," dedi Inara. "Çukurlar ve çizgiler ona ruh katıyor. Onlara sadece yeni bir kat boya atmalarını söyle. O zaman mükemmel olacak." Zımpara makinesine bakarak söylemek istediği kelimeleri toparladı. "Bu... bunu yaptığın için teşekkürler."

Önceki hafta Seattle'dan döndüğünde Tom ile oturmuş, ona babasıyla yaptığı anlaşmayı ve parayı mümkün olduğunca dikkatli harcamasının ne kadar önemli olduğunu açıklamıştı. Birlikte maliyeti düşürebilecekleri noktaları hesaplamış, bahçe düzenlemesi gibi Inara'nın kendi yapabileceği görevleri saptamışlardı. Tom da normalde yapmadığı bazı işleri üstlenmeye karar vermiş olmalıydı.

Inara gözlerinin yaşardığını hissetti. Babasının aksine Tom onun başarılı olabileceğine inanıyor ve komşusu olarak ona yardımcı oluyordu. Inara'ya ada halkı tarafından hoş karşılandığını hissettiriyordu.

Tom omzunu silkti. Gömleği terden lekelenmişti. "Lafı bile olmaz. Ah, baksana, az daha unutuyordum. Sophie bu akşam seni yemeğe çağırmamı istedi. Müsait misin?"

Inara gülümsedi. "Tabii. Teşekkürler."

Tom'a el sallayıp garaja doğru yönelirken rahat davranmaya çalışsa da değildi. Seattle'da tüm komşularını tanırdı ama hepsi oldukça içine kapanıktı. Orcas Adası ise farklıydı. Komşular onu yemeğe davet ediyor, ada sakinleri onunla markette ya da postanede sohbet ediyor, yolda onu gördüklerinde el sallıyorlardı. Gitgide adaya daha derinden kök salıyordu.

Aletleri almak için garaj kapısını açtığında burnuna çalınan küflü koku ona malikânenin ne kadar eski olduğunu hatırlattı. Rothesay inşa edilmeden önce bu arazi Mei Lien'in avlusu, belki de ahırının bulunduğu yerdi.

Acaba Mei Lien de kendini bu adaya ait hissetmiş miydi? Komşuları onu yemeğe davet etmişler miydi? Bu pek olası değildi.

Bu düşünce Inara'yı hüzünlendirmişti. Akşam Daniel aradığında ona Mei Lien'in nasıl bir hayat yaşamış olabileceğini sormayı aklının bir köşesine not etti. Kasabadaki tarih müzesinden birkaç kitap ödünç almıştı ve o tarih aralığına dair ne öğrenebilirse öğrenmeye çalışıyordu. Kitaplardan birinde bir grup ada sakininin kendilerine 'Çinli Karşıtları Birliği' adını verdiğini ve tek amaçlarının kendilerini 'onlara her konuda yabancı bir ırkın istilasından' korumak olduğunu okumuştu. Çinlilerin Tacoma ve Seattle'dan sürüldüğü dönemde, bu grup da onları Orcas Adası'ndan kovmuştu. Mei Lien bu olaylardan sonra adaya gelen ilk Çinli olabilirdi. Eğer öyleyse, onun da adadan kovulmasını engelleyen tek şey kocası mı olmuştu?

Bütün bunlar Mei Lien için hiç kolay olmasa gerekti. Ve muhtemelen son derece yalnızdı. Kaftan kolunu bu kadar ince işlemek için zaman bulmasına şaşmamalıydı.

Inara lazım olan aletleri aldıktan sonra düşünceli bir şekilde bahçeye döndü.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp yaklaşık yarım metre uzunluğundaki yabani bir otun köklerine ulaşmak için toprağı kazdığı esnada cep telefonunun çaldığını duydu.

"Daniel? Dersler erken mi bitti?" diye sordu telefonu açarak. Daniel salı günleri tüm gün ders veriyor olduğundan akşama dek aramasını beklemiyordu.

"Aslında ders arasındayım ama seni aramak için sabırsızlandım."

Daniel'ın ses tonu, Inara'nın dikkatini bahçeden uzaklaştırdı. "Ne oldu?"

"Çinlilerin cesetlerini bulduk. 1886 yılına ait gazetelerde. Tıpkı kaftan kolunda resmedildiği gibi..."

Inara kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Nasıl yani?"

"Geminin yanında suda yüzen o cesetler... Onları bir türlü aklımdan atamamıştım. Bu yüzden o tarihe ait gazetelere tekrar göz attım. Çinlilerin Seattle'dan kovulmasından hemen sonra birer hafta arayla kıyıya vurmuş üç Çinli cesedi bulunmuş. Biri Port Townsend'in dışında, ikisi de Whidbey Adası'nda. Orada çok korkunç şeyler yaşandığını düşünmeye başladım."

Inara gözlerini kapattı. Elbette, cesetler bulunacaktı. Üçten fazlasının bulunmamasına şaşırmıştı. Ama özellikle şubat ayında Juan de Fuca Boğazı'nın akıntıları güçlü olurdu. Açık denize sürüklenmemiş cesetler de sudaki ve kıyıdaki hayvanlar tarafından yok edilmiş olabilirdi.

"Hepsi bu değil," diye devam etti Daniel. "O döneme ait nakliyat şirketi kayıtları da kayıp görünüyor."

Inara'nın gözleri iri iri açıldı. "Nakliyat şirketine mi gittin?"

"Ben değil, asistanlarımdan biri gitti. İzini bulmakta epey zorlandı. Sanırım şirketin ismi falan değişmiş. Nihayet bulup arşivlere girme izni almış. Ama dosyanın kayıp olduğunu ve o tarihe dönük dijital kayıtların bulunmadığını söylüyor."

Inara yutkundu. Elbette bulamazlardı. Dosya içeride, mutfak masasının üzerindeydi. Daniel araştırmanın bu bölümünü asistanına bırakmış ve şirketin Inara'nın ailesine ait olduğunu henüz fark etmemişti. Fakat öğrenmesi an meselesiydi. Ona söylemek zorundaydı.

"Şey, Daniel?"

Gazetelerden birinde yazan yazıyı anlatmaya başlayan Daniel durdu. "Efendim?"

Bunu yapmak zorundaydı. Eğer şimdi yapmazsa her şey altüst olacaktı. "Gemicilik şirketi mi? O şirket ailemin. Campbell Nakliyat, sonradan Premier Maritime Group oldu."

"Ya..." Daniel uzunca bir süre sesini çıkarmadı. "Daha önce söylemek aklına gelmedi mi?"

Inara yutkunarak telefonu sıkıca tuttu. "Aradaki bağlantıyı öğrenir öğrenmez söylemem gerekirdi ama unuttum. Ayrıca önemli olduğunu düşünmemiştim," diyerek durakladı. "Bunu benim araştırmama ne dersin? Babamla konuşur, o tarihte yaşanmış bir kazadan haberi olup olmadığını öğrenebilirim."

"Tamam. Çok iyi olur. Ben de McElroylara ne olduğuna odaklanırım. Sırra kadem basmış gibiler."

"Nasıl yani?"

"Ekibim eski günlükleri ve gazeteleri karıştırıyor. Ara sıra Joseph McElroy'dan ve Çinli karısıyla oğlundan

bahseden yazılara denk geliyorlar. Çoğunlukla küçümseme ve alay içeren yazılar. Tuhaf olan şu ki 1894 yılından sonra McElroylara ait hiçbir şey yok. Gemi ve trenlerin yolcu listelerini, Washington, Oregon, California ve British Columbia'ya ait nüfus sayımı kayıtlarını, her şeyi kontrol ettik."

Demek 1894'ten sonra hiçbir iz yoktu. Inara'nın ailesi bu malikâneye 1895 yılının ocak ayında taşınmıştı. Aklını tam olarak adlandıramadığı, rahatsız bir düşünce kurcaladı. "Araştırmaya yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Üniversitede bana yardımcı olan çok sayıda öğrencim var. Sen de otelle meşgulsün. Sadece neler bulduğumuzu söylemek istedim."

Telefon kapanana kadar Inara kendine hâkim olmaktan başka bir şey yapamadı.

Bundan böyle McElroyların nereye gittiğine odaklanacak olsa da Daniel insanların öldüğünü biliyordu. O gemideki herkesin öldürüldüğünü ve bundan Inara'nın soyunun sorumlu olduğunu keşfetmesi an meselesiydi. O zaman ne olacaktı?

O rahatsız edici düşünce, Inara'nın aklını kemirmeye devam ediyordu. Duncan Campbell'ın 1895'te bu eve taşınmasıyla ilgili bir şeydi bu.

Inara adadaki Campbell arazisinin ilk halinin bugünkünden daha küçük olduğunu biliyordu. Duncan 1880'li yılların başında İskoçya'dan Orcas Adası'na taşınmış, kendine küçük bir ev ile bir sebze bahçesi inşa etmişti. Ardından yaşlı babası ve genç karısını burada bırakıp Seattle'da başlattığı işi büyütmeye koyulmuştu. İşinde ilerlediği ilk birkaç yıl boyunca ailesini çok nadir görse de bu düzenden hepsi memnundu.

O arazi hâlâ Rothesay Malikânesi'nin bir parçasıydı ve güneyde, ormanın diğer tarafında, küçük bir tepenin ardında kalıyordu.

Inara biraz yürüyüş yapma vaktinin geldiğine karar verdi.

Pantolonundaki toprağı silkeleyip evin etrafını dolaştıktan sonra orman yoluna yöneldi. Patikanın sahile doğru kıvrıldığı yerde, çalılıkların üzerinden atlayarak güneye doğru devam etti. Çocukken ormanda cirit attıkları günlerde kız kardeşiyle neden bu tepeye çıkmadıklarını merak etmişti.

Hızlı adımlarla tepeye varması on dakikadan fazla sürmemişti. Açık alanda uzun zaman önce yıkılmış gibi görünen taş bir yapı vardı. Bu Duncan Campbell'ın inşa ettiği ilk ev olmalıydı.

Ev oldukça küçüktü. Rothesay Malikânesi'nin yanındaki Dahlia'nın evinden, yani Joseph ve Mei Lien'in evlerini inşa etmeden önce yaşadıkları kulübeden daha küçüktü. Inara sırtını taş eve vererek etrafına göz gezdirdi.

Arazi yaklaşık otuz metre ilerideki kayalık bir yamaca doğru eğimliydi. Görünürde denize kolay bir ulaşımı yoktu. Sol tarafta, Inara'nın bulunduğu tepe ile Constitution Dağı'nın arasında küçük bir vadi yer alıyordu. Vadideki eski meyve bahçesi orman tarafından yutulmak üzereydi. Bahçe küçük olsa da güneye bakıyordu, bu da bir zamanlar iyi güneş aldığı anlamına geliyordu.

Arazinin geri kalan kısmı ağaçlardan yoksundu ve muhtemelen ailenin yiyecek ihtiyacını karşılamak için kullanılıyordu. Ama artık doğal bitki örtüsü tarafından istila edilmişti ve birkaç yüz yıl içinde yeniden ormana dönüşecekti.

Inara önündeki bir taşı tekmelerken Duncan Campbell'ın ilk arazisinin berbat olduğuna karar verdi. Arazi kayalıktı,

dağın yamacındaydı, denize ulaşımı zordu ve yakınlarda kolayca gidip gelinecek bir yerleşim yeri yoktu. McElroy'un arazisi boşa çıktığında Duncan'ın oraya taşınma fırsatına balıklama atlamasına şaşırmamalıydı.

Belki de o arazinin boşa çıkmasında Duncan'ın parmağı vardı. Inara eve dönüş yolunda daha fazlasını nasıl öğrenebileceğine kafa yordu. Orman yoluna adım attığında, Tom'un Friday Harbor'da eyalet için çalışan arkadaşını hatırladı. Kira'nın arazinin el değiştirdiği tarihe ait daha detaylı bilgiler bulabileceğinden emindi.

Cep telefonunu çıkarıp doğru numarayı bulana dek arama geçmişine göz attı. Ardından numarayı arayıp beklemeye başladı. Kira telefonu açtığında ona neye ihtiyacı olduğunu anlatarak telefonu kapattı. Şimdi tek yapması gereken beklemekti.

Kendini rahatlatmak için Dahlia'nın bahçesindeki yabani otları yolmaya devam etti. Bir yandan da insanların güneydeki o kayalık arazide bir şeyler yetiştirmeyi nasıl becerdiklerini merak ediyordu.

Kira aradığında Inara bahçenin yarısını yabani otlardan temizlemişti.

"Vergi kayıtlarını sana birkaç hafta önce verdiğimi sanıyordum ama galiba vermemişim," dedi Kira lafı dolandırmadan. "Affedersin."

"Sorun değil," dedi Inara. "Neler buldun?"

"1894 ya da 1895 yıllarında Joseph McElroy'dan Duncan Campbell'a verilmiş herhangi bir devir belgesi ya da tapu bulamadım. Ama bunun sebebi kayıtların kaybolması veya yanlış yere koyulması olabilir. İstersen aramaya devam edebilirim. Öte yandan Duncan Campbell'a ait 1896

tarihli resmi bir tapu senedi buldum. 1895'ten itibaren emlak vergisi ödemeye başlamış."

Inara resmi bir devir belgesinin bulunmamasına şaşırmamıştı. Duncan'ın evrak işlerini daha sonra halletmesi için birilerine rüşvet verdiğine şüphe yoktu. "Çok teşekkür ederim, Kira. Friday Harbor'a bir dahaki gelişimde sana kahve ısmarlayacağım."

Kira güldü. "Teşekkürler. Çok naziksin ama gerek yok."

Inara, Kira'ya soracağı bir başka soruyu hatırladı. "Peki, 1894'ten sonra McElroy Ailesi'ne ait herhangi bir şeye rastladın mı?"

"Hayır, araziyi Campbell'a sattıktan sonra eyaletten ayrılmış olmalılar."

"Anladım. Tekrar teşekkürler, Kira."

Telefonu kapattıktan sonra olduğu yerde oturmaya devam etti. O sırada kartalın yuvaya doğru uçtuğunu gördü. Yavrularına yemek taşıyıp taşımadığını göremeyecek kadar yüksekteydi.

McElroylar nereye gitmişti?

Aklını kemiren o düşünce nihayet belirginleşti: Duncan araziye el koymak için onları öldürmüştü.

Oturduğu yerde dizlerini göğsüne doğru çekti. Kendi kanından biri hakkında böyle bir şey düşündüğü için kendinden nefret ediyordu. Ama yüzlercesini acımasızca öldüren biri, üçünü daha öldüremez miydi? Ve eğer öldürdüyse, gazetelerde sahile vuran ceset haberlerini gördükten sonra onları daha önce yaptığı gibi denize atmamış olmalıydı.

Peki, bu onları Rothesay arazisine gömdüğü anlamına mı geliyordu? Belki de ormanın içine, küçükken Inara ve kardeşlerinin oyun evi olarak kullandıkları yıkık, ahşap

kulübenin yanına gömmüştü. Ya da yolun karşısındaki Tom'un arazisinde, bir zamanlar Rothesay'in meyve bahçeleri olan yerdeydiler. Belki kendi arazisine, kimsenin kazmak istemediği taşlı toprağa gömmüştü.

Öğrenmek zorundaydı. Bunu bilmeden burada yaşayamazdı. Bahçesini kazarken insan kemikleriyle karşılaşıp karşılaşmayacağını merak edemezdi.

Gerçeği öğrenmek zorundaydı. Ve bunu bir şekilde Daniel'dan önce yapmalıydı.

On Sekizinci Bölüm

1 Ekim 1894, Pazartesi
McElroy Çiftliği, Orcas Adası

Yan-Tao sebze bahçesinden aşağı doğru hızla koşuyordu. Neredeyse tüm yazı dışarıda geçirdiği için bronzlaşan incecik kollarını coşkuyla sallıyordu. Bembeyaz dişlerini sergileyerek kahkaha attıktan sonra kendini uzun çimenlerin arasına attı. Ayağa kalktığında saçına ve giysilerine yapışan yaprakları umursamaksızın hâlâ gülüyordu.

Mei Lien yeni salonunun penceresinden oğlunu seyrediyordu. Aslında 'yeni' demek pek doğru olmazdı çünkü Joseph bu odayı eve ekleyeli neredeyse üç yıl olmuştu. Yine de onu hep yeni gibi görüyordu.

Yer yer kalın olan pencere camı dışarıdaki görüntüyü bozuyor, net bir görüntü yakalayana dek başını oynatmak zorunda kalmasına neden oluyordu. Oğlu ve oğlunun sonsuz enerjisi dışında, dışarıdaki dünya Mei Lien'in bulanık ve yorgun ruhunu yansıtıyor gibiydi.

Çimenler hâlâ yeşil olsa da eski ışıltısını kaybetmişti. Şüphesiz Mei Lien'in son iki haftadır her sabah çimenlerin

üzerinde gördüğü kırağı tabakası yüzündendi. Renk değiştirmeye başlayan ağaçlar, yemyeşil dağın üzerinde yer yer farklılıklar oluşturuyordu. Renkler, Mei Lien'in yüreğini aydınlatsa da bunun bir göz aldanmasından fazlası olmadığını biliyordu. Çok yakında geriye çıplak dallardan ve uyuyan topraktan başka bir şey kalmayacaktı. Güneydeki güneş bile alçalmış, avluda uzun gölgeler bırakmıştı.

Yan-Tao ahırın gölgesinden çıkıp parlak gün ışığının vurduğu alana koştu. Annesininki gibi zeytin karası olan ve babasınınki gibi kısacık kesilmiş saçları güneşte parladı. Joseph'in ona beşinci yaş gününde getirdiği siyah, Labrador cinsi köpek hızla yanından geçip çimenlerin arasındaki bir şeye havlamaya başladı. Mei Lien, Yan-Tao'nun kahkahalarını duyabiliyordu. Oğlunun yedi yaşındaki sağlıklı bedeni zıplayıp koşarak, köpeğin yakalamaya çalıştığı şeyin peşine düştü.

Mei Lien yılların çok çabuk geçtiğini düşündü. Bu ilk kez gelmiyordu aklına. Bebeği yakında genç bir adam olacaktı.

Joseph ile ona bir kardeş vermeye çalışmışlardı. İki kez düşük yapmasına rağmen hâlâ deniyorlardı. Artık adetleri düzensizleşmişti ve sağ yanında hafif bir şişlik baş göstermişti. Yirmi altı yaşındaydı ve her bir yılın ağırlığını tutulmuş bacaklarında, ağrıyan sırtında ve şişmiş ellerinde hissediyordu. Yine de tüm gün çalışıyor, Joseph'in topladığı mahsulü ana karada satabilmesi için onları yeni iskelelerindeki kiralık tekneye yüklemesine yardım ediyordu.

Çiftlikteki günlük işler bittiğinde ise dikkatini oğlu için yaptığı hediyeye yöneltiyordu. Her gece geç saatlere kadar, Yan-Tao'ya evlenip kendi ailesini kurduğu gün vereceği kaftana hikâyelerini işliyordu.

Yan-Tao'nun büyüdüğünü düşünürken karnının alt kısmına keskin bir acı saplandı. Sessizce inleyerek avucunu acıyan yerin üzerine koyup sancının geçmesini bekledi.

Kaftanı bitirmek için Yan-Tao'nun büyümesini bekleyemezdi. Oğlunun önünde uzun yıllar olabilirdi ama onun yoktu. Bir doktorun ona öleceğini söylemesine de gerek yoktu. Doğum yaptığından beri bedeni eskisi gibi değildi. Ve annesini tanımasına fırsat vermeden ondan koparan hastalığın kendisinde de olduğunu biliyordu.

Rahmindeki kütlenin gitgide büyüdüğünü ve hayatını yavaş yavaş tükettiğini hissedebiliyordu.

En azından annesinin aksine çocuğunu tanıma fırsatına sahip olmuştu.

Oğlunu seyretmek içini özlemle dolduruyordu. Yan-Tao için hayat bundan çok daha farklı olmalıydı. Birlikte oynayabileceği başka çocukların olduğu bir yerde yaşamalıydı. İş gezilerinde babasına özgürce eşlik edebilmeliydi. İnsanlardan saygı ve nezaket görmeliydi.

Eastsound kasabasındaki eyalet kutlamaları sırasında ada sakinlerinin tiksintilerini saklama gereği duymadıkları o berbat günden beri Mei Lien ve Yan-Tao çiftlikten dışarı adım atmamışlardı. Bütün alışverişi Joseph yapıyordu. Mei Lien böyle çok daha mutluydu. Ama ya Yan-Tao?

Yan-Tao'nun tek oyun arkadaşları Mei Lien, Joseph (onlar da sadece zaman ayırabildiklerinde), çiftlik ile ormandaki hayvanlar ve doğduğundan beri her yaz ziyarete gelen kuzenleri, yani Elizabeth'in kızları Priscilla ve Penelope'ydi.

Mei Lien her ağustos ayındaki haftalık ziyaret boyunca dilini tutmak ve onu hâlâ hizmetçi yerine koyan Elizabeth'e hoş davranmak için elinden geleni yapıyordu. Öte yandan

kızlar tatlı, genç birer kadına dönüşmüştü ve Mei Lien'e daima nazik davranıyor, Yan-Tao'ya ise kardeşleri gibi yaklaşıyorlardı. Mei Lien sırf bu yüzden annelerinin her şeyini affedebilirdi.

Karnında bir şeylerin kasıldığını hissedip acısını hafifletmek için belini büktü. Nefes alıp vermeye çalışırken sancının her seferinde daha şiddetli olduğunu fark ediyordu. Yakında acısı dayanılmaz olacaktı. Karnındaki yumruya hafifçe bastırarak inledi. Şimdi biraz oturup dikkatini başka şeylere yöneltme vaktiydi.

İsteksizce pencereden ayrılıp dikkatle nakış kasnağının bulunduğu odaya yöneldi. Nakış yaparken sürekli tekrarladığı ince, hassas hareketler parmaklarının nasır tutmasına neden olmuştu. Bilekleri öyle ağrıyordu ki bazı geceler onları soğuk bezlerle sarmak zorunda kalıyordu. Yine de bu odada geçirdiği her anı seviyordu. Her dikişle birlikte oğluna mirasını vermeye bir adım daha yaklaşıyordu. Her dikiş onu büyükannesine, hatta annesine ve ailesindeki sonsuza dek yitirdiği kadınlara bağlıyordu.

Kasnağın üzerindeki koruyucu örtüyü kaldırdı ve sıradaki dikişi yapmak için iğneyi eline aldı. Şimdi işlediği kısım, Joseph ile evlendikleri anı ve çiftliklerinde yaşadıkları aşkın hikâyesini anlatıyordu.

Mei Lien başını iki yana salladı. Sevgi ne tuhaf bir duyguydu. Babasını ve büyükannesini aldığı her nefeste sevmişti ve onları kaybettiğinde nefesi de kesilmişti. Joseph'in karısı olarak yaşadığı onca yıldan sonra ise yeniden nefes almaya başlamıştı. Veranda basamaklarında onun çizmelerinin sesini duyduğunda kalbi heyecanla çarpıyordu.

Joseph'in Yan-Tao'ya ata binmeyi öğretişini ya da onu havaya atıp tutuşunu izlerken içi eriyor, baba-oğlun kahkahaları kulağına müzik gibi geliyordu.

Onu her geçen gün daha çok seviyordu. Hiç düşünmediği kadar çok...

Fakat büyükannesinin cesedini kumsalda gördüğü ve artık tek başına olduğunu anladığı gün içinde açılan yaranın hâlâ iyileşmediğini hissedebiliyordu. Belki de içinde ölen şey rahmine yerleşerek çürümüştü. Campbell iblisi tıpkı babasını ve büyükannesini öldürdüğü gibi şimdi de onu öldürüyordu.

Karnındaki acının geçtiğini fark edince arkasına yaslanıp boynunu gererek rahatlattı. Hazır olduğunda, elindeki yeşil ipi kesti ve Joseph'in ten rengine benzetmek için pembeyle bir arada kullandığı şeftali rengi ipi aldı. İğneyi kumaşa batırmadan önce ipliği ormanın yeşil zemininin üzerine tutarak rengini kontrol etti.

Sonuçtan memnun olunca iğneyi batırıp kocasının yüzünü işlemeye başladı. Kumaşın delinmeden önce gösterdiği direnci seviyordu. İğneyi bu kez kumaşın arka tarafından geçirerek hareketleri tekrarladı. Defalarca tekrarlanan minicik dikişlerin her biri özel bir amaç uğrunaydı.

Karnına yeni bir ağrı saplandığında tek yapabildiği öne doğru eğilmek oldu. Uzanmak için vakti yoktu. Önceki gün uzanarak bir saatini boşa harcamıştı.

Joseph'in kumaştaki yüzü gitgide belirginleşiyordu. Evlendikleri günden beri her zaman tıraşlı olan pembe teni... Daima Mei Lien'e gülümsüyormuş gibi görünen yemyeşil gözleri... Güçlü çenesi, kalın kaşları, düzgün burnu... Mei Lien onun gibi bir adamı hak etmek için ne yapmıştı?

Hiçbir şey.

Onu hak etmiyordu.

Ama Yan-Tao onu hak ediyordu. İşte bu yüzden, ikisi için, aşklarının hikâyesini bu kumaşa işliyordu. Bu akşam hikâyeyi Yan-Tao'ya Çince kelimelerle anlatacaktı. Böylece oğlu hem Çince pratik yapacak hem de günün birinde kumaşa bakıp her sembolün ve motifin ne anlama geldiğini hatırlayacaktı.

Mei Lien bu kumaşa bir anlamı ya da amacı olmayan hiçbir şey işlemiyordu.

"Anne, anne!" Yan-Tao peşinde köpekle birlikte hızla kapıdan girerek oturma odasına daldı. Pespembe, dolgun yanakları kocaman gülümsemesi yüzünden neredeyse patlayacak gibiydi. İncecik kollarının arasında gri bir tüy yumağı tutuyordu. "Tavşan yakaladım! Sevmek ister misin?"

"Şu şeyi kumaşlarımdan uzak tut!" dedi Mei Lien gülmemeye çalışarak. Doğrusu oğlunun yaramazlığı hoşuna gidiyordu çünkü bu onun mutlu ve sağlıklı olduğunu gösteriyordu. "Eminim çok pistir!"

"Onu yıkayacağım," dedi Yan-Tao, babasını anımsatan bir şekilde başını kaldırarak. "Ona iyi bakacağım. Söz veriyorum."

Mei Lien iğneyi kumaşa geçireceği sırada ansızın durdu. "Ona iyi bakacağım da ne demek? O evcil bir hayvan değil, yanılıyor muyum?"

Yan-Tao yutkunarak başını evet anlamında salladı.

"Zaten evcil hayvanın var," dedi Mei Lien, başıyla Yan-Tao'nun ayaklarının dibinde uzanan köpeği işaret ederek. "Başka hayvana gerek yok. Ayrıca tavşan evcil bir hayvan değildir. Yiyecektir."

Yan-Tao'nun dudakları bükülüverdi. Bu, gözyaşlarının kapıda olduğunun işaretiydi. Hislerini bastırmak için derin bir nefes alıp yutkunduğu Mei Lien'in gözünden kaçmadı. Tavşanı sıkıca kucaklayarak yüzüne yaklaştırdı. "Onu çok sevdim, anne. Lütfen?"

Mei Lien oğluna ve beraberindeki iki hayvana baktı. Ona bu konuyu babasıyla konuşmasını söyleyerek kurtulup kurtulamayacağını merak etti. Ama hemen vazgeçti. Biliyordu ki Joseph, Yan-Tao'nun istediği her şeye izin verirdi.

Evcil bir tavşana ihtiyaçları yoktu. Yan-Tao'nun dikkatini derslerine ve çiftlik işlerine vermesini engelleyecek bir şeye daha ihtiyacı yoktu. Başka bir hayvan kesinlikle gerekli değildi.

Ama Mei Lien'in en büyük endişesi tavşanın bir gün öleceği ya da bir köpek veya çakal tarafından yenerek oğlunun üzülmesine sebep olacağı gerçeğiydi. Bu Yan-Tao'nun öğrenmek zorunda olduğu bir dersti, ancak Mei Lien bunu henüz istemiyordu.

"Olmaz," diyerek kendini işine devam etmeye zorladı. "Ama onu akşam yemeği için öldürmek yerine özgür bırakmana izin veriyorum. Halbuki tavşan güveci babanı pek mutlu ederdi. Port Townsend'den döndüğü zamanlar ne kadar aç olduğunu bilirsin."

"Peki, anne," diye mırıldanarak kapıya yöneldi Yan-Tao.

Başka bir şey söylemeden köpeğiyle birlikte dışarı çıkıp kapıyı usulca kapattı.

Yan-Tao'nun bariz hayal kırıklığı, odada ağır, kasvetli bir hava bırakmıştı.

Mei Lien başını iki yana salladı. Sol elinin parmaklarıyla sağ bileğine bir süre masaj yaptı. Doğru olanı yapmıştı. Çiftlik evcil bir tavşana göre değildi.

Kapı tekrar açıldığında, Mei Lien oğlunun tavşan için yalvarmaya devam edeceğini sanarak ona baktı. Ancak Yan-Tao kapıyı ardından sertçe kapatıp hızla mutfağa koştu. Merdivenleri paldır küldür çıkan ayak sesleri, duvardaki gaz lambasının sallanmasına neden oldu. Köpeğin tırnaklarının tıkırtısı onu takip ediyordu. Ardından sert bir kapı sesi duyuldu. Mei Lien onun odasında saklanmaya gittiğini anlamıştı.

Bir süre sonra yeniden kumaşı işlemeye dalmıştı ki köpeğin ağladığını işitti. İniltileri Yan-Tao'nun üst kattaki odasından aşağı kadar geliyordu.

Mei Lien iğneyi dikkatle kumaşa sabitledi. Ardından onu toz ve ışıktan koruyan örtüyle üzerini örttü. Karnındaki acıya aldırış etmeden ayağa kalkıp mutfağın yolunu tuttu. Merdivenleri yavaşça çıktıktan sonra oğlunun ikinci kattaki odasının kapısını tıklattı. "Yan-Tao? İyi misin?"

"Evet," diye yanıtladı Yan-Tao boğuk bir sesle.

Mei Lien bir iç çekti. Karnındaki acıyı dindirmek için hafifçe kımıldadı. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama eve bir hayvan daha almamakla en iyisini yaptın. Besleyecek bir boğaza daha ihtiyacımız yoktu."

Sessiz kalarak bir cevap bekledi.

Cevap gelmeyince konuşmaya devam etti. "Ayrıca sevgini ne kadar paylaştığına dikkat etmelisin. Hayvanlar ölür. Eğer onlara kalbini verirsen, o zaman..." Kendisinin bile tam olarak anlayamadığı şeyleri bir çocuğa açıklamak için doğru kelimeleri aradı. "Kendini de onlarla kaybetmiş olursun."

Kapı aralandı.

Mei Lien kapıyı hafifçe iterek içeri göz attı. Yan-Tao, Joseph'in ona verdiği küçük gaz lambasını yakmış ve köşeye, yerdeki yastıkların üzerine oturmuştu. Köpek de onun sırtına yaslanmış halde yatıyordu.

"Sorun yok, anne. Tavşanı istemiyorum."

Yan-Tao'nun yüzündeki sağlam kararlılık, Mei Lie'nin yüreğinin ezilmesine neden oldu. "Onu bırakmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Bırakmadım." Yan-Tao yumruklarıyla hızlıca gözlerini sildi.

"Nerede?"

"Verandada. Babama güveç yapmak için alabilirsin."

Mei Lien bu yaştaki bir çocuğun bir yetişkinden daha çok cesaret gösterebileceğini hiç tahmin etmezdi. Bir anlığına oğlunun büyüyüp onurlu bir adam olduğunu görür gibi oldu. Ansızın duygulanmıştı.

Belki fazla aceleci davranmıştı. Belki de tavşanı sahiplenmesine izin vermeliydi.

"Ona hâlâ bakmak istiyor musun?" diye sordu bunun aptalca bir soru olduğunu bilerek. Elbette istiyordu.

Fakat Yan-Tao başını iki yana sallayarak onu şaşırttı. "Artık çok geç, anne. O öldü."

Mei Lien tavşan güvecinin yanına Joseph'in en sevdiği çöreklerden pişirdi. Ancak Joseph yemek vakti geldiğinde hâlâ Port Townsend'den dönmemişti. Tencereyi ocakta sıcak tutarak Yan-Tou'yu yatağına yatırdı. Ona iyi geceler öpücüğü verirken tavşan için bir kez daha teşekkür etti.

Ama ikisi de tavşana bakmasına izin vermesi gerektiğini biliyordu. Yan-Tao iki lokmadan fazla yememiş, onları da güçlükle yutmuştu.

Yemek yedikleri sırada dışarıda büyük bir fırtına kopmuştu. Yağmur çatıyı gürültüyle dövüyordu. Mei Lien, Yan-Tao'nun penceresinden dışarı göz attı. Ağaçlar rüzgârda kırbaç gibi sağ sola savruluyordu. Dama düşen bir dal ya da çam kozalağı, ikisinin de ürkerek sıçramasına neden oldu. "Merak etme, oğlum. Sadece fırtına. İyi geceler."

"Babam nerede?"

Mei Lien kapı eşiğinde durakladı. Yan-Tao'yu rahatlatmasını umarak gülümsedi. "Sen uyandığında burada olacağından eminim. Şimdi uyu."

Kapıyı çektikten sonra gözlerini kapatıp alnını kapıya yasladı. *Lütfen*, diye yalvardı atalarına, *onu koruyun.*

Alt kata indiğinde üzerine ağır bir yorgunluk çökmüştü. Yine de mutfağı toplayıp dışarıdaki fırtınaya karşı sıkıca giyindi. Ardından ahırdaki hayvanlarla ilgilenmek için dışarı çıktı. Atlara biraz yonca, domuz, keçi, inek ve koyunların her birine de birer bardak tahıl verdi. Bir kovayla yalaklara su doldurduktan sonra ahırı kapatarak eve döndü. Gözü ve kulağı her daim kocasından gelecek bir işaretteydi.

Yatağa kıvrılıp saatlerce uyumak için can atıyordu. Joseph gelir gelmez öyle yapacaktı.

Gökyüzü fırtına yüzünden olması gerekenden daha karanlıktı. Bir zamanlar babasının ve büyükannesinin ruhlarını ziyaret etmek için bu saatlerde deniz kıyısına inerdi. Yedi yıl önce Yan-Tao doğduğundan beri oraya gitmemişti. Ama bu akşam denizin ve ruhların onu kıyıya çağırdığını hissediyordu. Fırtınaya, yağmura, çamura ve tüm yorgunluğuna rağmen ayakları onu gitmeye zorluyordu.

Rüzgâr kulaklarında uğulduyor, birbirine çarpan ağaç dalları ürkütücü bir müzik çalıyordu. Mei Lien ne onlara ne de yanaklarını acıtan soğuk yağmura aldırış ediyordu.

Çamurlu patikada ayakları kayınca dengesini bulmak için bir sedir ağacının sert kabuğuna tutundu. Bir şey, duraklayarak etrafa kulak kesilmesine neden oldu. Tüm duyuları açıktı.

Joseph neden hâlâ dönmemişti?

Rüzgârda sallanan ağaçların gölgeleri dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Hiçbir ışık yoktu. Hiçbir ses yoktu. Etrafı saran ıslak toprak kokusu dışında hiçbir koku yoktu. Az önce dikkat kesilmesine neden olan şeye dair bir işaret arasa da değişen bir şey yoktu. Ama bir şey olmuştu. Bir şey onu durdurmuş ve yedi yıl sonra ilk kez deniz kenarına inmek istemesine sebep olmuştu. Bu akşam onu çağıran bir şey vardı. Fakat onun ne olduğunu ya da neden çağırdığını bilmiyordu.

Yolunda olmayan bir şey vardı.

Oğlu dünyaya geldiğinde ve o kaftanı işlemeye başladığında ataları onu serbest bırakmıştı. Onca yıldan sonra bu akşam onu neden çağırıyorlardı?

Yoksa onu çağıran babasının ya da büyükannesinin ruhu değil de başka bir şey miydi? Ya da başka biri?

Kalbi hızla çarparak kıyıdan uzaklaştı. Fırtınanın ve karnındaki ağrının elverdiğince hızlı bir şekilde eve koşmaya başladı. Denizin çağrısı ne kadar güçlü olursa olsun Yan-Tao'yu bir dakika daha yalnız bırakmayacaktı. Joseph eve gelir gelmez yeniden kıyıya inebilirdi.

Fakat Joseph hiç bu kadar geç kalmamıştı. Dün erkenden yola çıkmıştı ve Port Townsend'de bir gece kalıp bugün

öğle ortasına dek dönmeyi planlıyordu. Hatta bazen işlerini bir günde tamamladığı ve geceyi orada geçirmeden vapurla ya da özel bir tekneyle eve döndüğü olurdu. Şimdiye dek iki gün kaldığı görülmemişti. Bir kez bile.

Mei Lien eve döndüğünde kurulanarak biraz nakış işlemeye çalıştı. Ancak dikişlerinin düzensiz ve yamuk olduğunu fark etti. Motifi bozuyor, bu yüzden iplikleri sökerek baştan başlamak zorunda kalıyordu. Bir saatin sonunda vazgeçerek evin içinde dolanmaya başladı. Denize bakan salon penceresi ile oturma odasının yola bakan penceresi arasında volta atıyor, Joseph'ten bir işaret görmek için can atıyordu. Ve bütün bu süre boyunca denizin çağrısını duymazdan geliyordu.

Nihayet yorgun bedenine boyun eğerek kanepeye kıvrıldı. Karnındaki soğuk, keskin acı, kalbindeki korkuyla adeta yarışıyordu. Ardından hâlâ yanan mumların ışığında uykuya daldı.

Avluda birinin olduğuna işaret eden ilk şey köpekti. Gürültüyle merdivenleri inen köpek, sanki şeytan kapıya dayanmış gibi havlayıp sızlanıyordu. Mei Lien güçlükle kanepeden kalkarak etrafına bakındı. Ağrısı uykudan öncesine nazaran artmıştı.

Pencereden süzülen zayıf gün ışığı, Mei Lien'in ayaklarının dibindeki kilime vuruyordu. Sabah olmuştu. Fırtına dinmişti ama Joseph dönmemişti.

Köpek kapının önünde zıplayarak dışarıdaki yabancıya havlıyordu. Yabancılar dışında kimseye havlamazdı. Bu da kapıdakinin Joseph olmadığı anlamına geliyordu.

Bu tam da Mei Lien'in ihtiyacı olan şeydi. Bir misafir.

"Babam mı?"

Mei Lien oğlunun sesine doğru döndü. Yan-Tao tamamen giyinik halde mutfak kapısının eşiğindeydi. Saçları uyku yüzünden darmadağın olmuştu.

Mei Lien başını olumsuzca salladı. "Hayır, oğlum. Değil." Pencereye yaklaşarak beyaz perdeyi usulca kenara çekti.

Atından inen iki beyaz adam, dizginleri verandanın korkuluklarına bağladı. Yüzü Mei Lien'e dönük olan, orta boylu ve yapılıydı. Üzerinde koyu renk bir takım elbise vardı. Atının eyerindeki su matarasına uzanırken ceketindeki bir şey, muhtemelen metal bir düğme, sabah güneşiyle parıldadı.

Diğerinin sırtı dönük olsa da Mei Lien onu nerede görse tanırdı. Campbell. Daha önce kimsede görmediği bir yürüyüşü vardı. Etrafındakilerin çoğunun ondan uzun olmasına rağmen halkına tepeden bakan bir hükümdar ya da kral gibi başını kaldırarak yürüyor, omuzlarını geriye atıp göğsünü şişiriyordu.

Adamlar alçak sesle bir şeyler konuştular. Mei Lien'in tek duyabildiği mırıltıydı. Kötülük yapmaya gelmiş gibi görünmüyorlardı. Yine de Campbell'a ya da yanındaki herhangi bir adama güvenmemesi gerektiğini biliyordu.

"Mutfaktan çıkma," diye fısıldadı Yan-Tao'ya onu mutfağa itekleyerek. Ardından hızla arka kapıya koşup Joseph'in duvara astığı av tüfeğini aldı. "Sessiz ol. Ne olursa olsun burada olduğunu bilmelerine izin verme. Anladın mı?"

Yan-Tao anladığını belirtircesine başını salladı. Dolgun yanaklarının üzerindeki gözleri kocaman olmuştu. "Babam nerede?" diye sordu fısıldayarak.

Mei Lien silahın dolu olup olmadığını kontrol ederken başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Merak etme. Ben onlarla başa çıkarım."

Adamlardan biri kapıyı çaldığında ikisi de ürkerek sıçradı. Mei Lien oğluyla göz göze geldi. Parmağını dudaklarına götürüp kaşlarını kaldırarak ona susmasını işaret etti. Yan-Tao hızlıca başını salladı ve ocağın yanındaki boşluğa girerek saklandı.

Mei Lien oğlunun kımıldamadığından emin olduktan sonra tüfeği doğrultarak yavaşça kapıya yürüdü. "Kim o?" diye seslendi mümkün olduğunca güçlü bir sesle.

"Bayan, benim, Duncan Campbell," dedi kapıdaki ses. Mei Lien nefesinin kesildiğini hissetti. "Şerif Keppler yanımda. Bir kaza oldu. Kapıyı açın, lütfen."

Mei Lien, East Boğazı'ndaki soğuk ve ağır kayalar gibi taş kesti. "'Bir kaza oldu' da ne demek?"

"Bayan McElroy," diye araya girdi bir ses. Bu şerif olmalıydı. "Mesele kocanızla ilgili. İçeri girebilir miyiz?"

Mei Lien hızla mutfağa göz attı. Oğlunu göremese de orada olduğunu biliyordu. Onu bu adamlardan korumak zorundaydı.

Tekrar kapıya dönerek karnındaki acının elverdiğince dik durmaya çalıştı. Tüfeği bırakmaksızın kapıyı açıp dışarı adım attı ve kapıyı ardından kapattı.

Campbell ve şerif verandada omuz omuza duruyorlardı. Şerif onu gördüğünde bir adım geriledi. Şerifin tepkisi onu şaşırtmıştı. Beş yıldır Joseph'ten başka bir beyaz adamla yakın olmamıştı. Ve yıllar ona insanların ondan ne kadar nefret ettiğini unutturmuştu.

Başını doğrulttu ve adamın temkinli bakışlarına cüretkâr bakışlarla karşılık verdi. Şerifin bıyığının seğirdiğini görmek ona anlık bir haz verdi.

Ardından Campbell'a döndü. Campbell'ın görüntüsü, tüfeği daha sıkı kavramasına neden oldu. Campbell gülümsemiyordu, ama bakışlarında bir sinsilik seziliyordu. Mei Lien'in parmağı usulca tetiğe kaydı. "Ne istiyorsunuz?"

Şerif şapkasını çıkardı. Tüfeğe göz gezdirerek, "İçeri girebilir miyiz, bayan?" diye sordu. "Korkarım kötü bir haberimiz var."

Mei Lien o an gerçeği anladı. Şerif ve Campbell başka ne sebeple buraya gelirlerdi ki? Bacaklarında başlayan titreme tüm vücudunu sardı. Karnındaki acı öyle şiddetlenmişti ki midesinin bulandığını hissetti. Kulaklarını bir uğultu kapladı.

Ne söyleyeceklerini biliyordu. Evine girmelerine, oğlunu korkutmalarına ve birbirlerine karşı medeniymiş numaraları yapmalarına gerek yoktu. "Ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin ve gidin."

İki adam da birbirlerine baktı. Campbell durumu çok da umursamıyormuş gibi omzunu silkerek gözlerini devirdi. Şerif tekrar Mei Lien'e döndü. "Bayan, üzülerek bildirmek durumundayım ki kocanızın bulunduğu gemi Lopez Adası açıklarında yan yatmış halde bulundu. Kaptanın cesedine ulaşıldı. Dün saatlerce arama yaptık. Adamlarımız hâlâ aramalarını sürdürmekte. Fakat kocanızın ya da diğer yolcuların cesetlerine ait bir iz bulamadık. Kaybınız için çok üzgünüm."

Mei Lien gözlerinin kararttığını hissetti. Kazaya büyük ihtimalle Campbell sebep olmuştu. Kocasının kaybolmasının

sebebi oydu. Denizin Joseph'i almasının sebebi oydu. Dalgalara Mei Lien'in tüm sevdiklerini almasını buyurduğu gibi Joseph'i de almasını emretmişti.

Campbell'a olan korkusu ansızın kayboldu. Onun etrafındayken hissettiği gerginlik yok olmuştu. Onun karşısında bakışlarını yere eğme ihtiyacı kaybolmuştu. Ondan saklanma ihtiyacı da öyle...

Campbell'ın ona yapabilecekleri artık umurunda bile değildi. Ona akla gelebilecek en kötü şeyi yapmıştı. Önce babasını ve büyükannesini, şimdi de kocasını almıştı.

Mei Lien derinlerinden bir yerden ilkel bir çığlığın koptuğunu duydu. Sesin kendisinden çıktığını bilse de onu hissetmemişti. Acıdan gözü dönmüş bir halde tüfeği Campbell'ın suratına doğrulttu. "Onları sen öldürdün!" diye bağırdı Çince. "Joseph'i öldürdün. Babamı, büyükannemi öldürdün, beni öldürmeye çalıştın. Bir daha asla, Beyaz Şeytan!" Ardından tetiği çekti.

Kendine geldiğinde verandada yüzükoyun yatıyordu. Şerif diziyle sırtına bastırırken, avuçlarına kıymıklar batıyordu. Gözüne inen siyah perde kalkmıştı. Şimdi etrafını daha net görebiliyordu. Tüfek yerde, yanı başındaydı. Ama şerif onu ayağıyla iterek uzaklaştırdı. Campbell bir şeyler söylüyordu. Fakat Mei Lien konuşulanları çıkaramıyordu.

Şerifin onu iterek ıskalamasına neden olmasını umursamıyordu. Campbell'ı gerçekten öldürmek istememişti. Eğer onu öldürürse, Campbell'dan bir farkı kalmayacaktı. Her zaman ondan iyi olacaktı.

Artık hiçbir şey umurunda değildi. Kollarını başının altına koyup alnını koluna yaslayarak gözyaşlarını serbest

bıraktı. Sessizce verandanın tahtalarına damlayan yaşları önemsemiyordu. Bütün bedeninin eriyerek tahtaların arasından akıp gitmesinden başka bir şey istemiyordu.

"Haydi, Duncan," dediğini duydu şerifin. "Burada işimiz bitti."

"Beni öldürmeye kalktı, şerif. Onu tutuklaman gerek."

"Hayır, zarar vermek istemedi. Sadece acılı, hepsi o."

Mei Lien adamların dizginleri çözerek atlarına bindiklerini duydu. Campbell, onun tutuklanması için diretmeye devam ediyordu. Beyaz bir kadın olsaydı onu içeri taşıyacaklarını, ona çay vereceklerini ve yalnız kalmaması için eşlerinden birini çağıracaklarını biliyordu. Ama Çinli bir kadın şefkati hak etmiyordu.

Doğrusu mutlu olmuştu. Tek istediği acısıyla baş başa kalmaktı.

Adamlar gittiğinde hiç kıpırdamadan verandada yatmaya devam etti. Başını kaldırdığı anda gerçekle yüzleşmek zorunda olduğunu biliyordu.

O sırada kapının açıldığını ve menteşelerin gıcırdadığını duyarak gerildi. Yan-Tao'yu nasıl unutabilmişti? Konuşulanları duymuş muydu?

"Anne?"

Yüzünü hızla koluna sildi ve sırtı oğluna dönük bir halde doğruldu. Arkasını dönecek cesareti bulmadan önce üç derin nefes almak zorunda kaldı.

Oğlu hasta gibi görünüyordu. Yuvarlak, dolgun yüzü yaşlı bir adamınki gibi sarkmıştı. Kıpkırmızı gözlerinin altı koyu halkalarla çevrelenmişti. Mei Lien aynı halkaların kendisinde de olduğundan emindi.

"Neler duydun?"

Verandaya adım atarken Yan-Tao'nun çenesi titriyordu. "Babam..." diyerek koluyla burnunu sildi. "O öldü mü?" Yüzü bir anda buruştu ve küçük boğazından hıçkırıklar yükselmeye başladı.

Mei Lien kollarını açtı. Yan-Tao kendini onun kucağına atarak yüzünü annesinin göğsüne gömdü. Gürültülü hıçkırıkları Mei Lien'in yüreğini parçalıyordu.

Bunun sorumlusu da Campbell'dı. Campbell, başına bir kurşun sıkmışçasına oğlunun çocukluğunu öldürmüştü.

"İyi olacağız, Yan-Tao," diye mırıldandı onu kollarında sallayıp saçlarını okşayarak. "Bir yolunu bulacağız. Göreceksin."

Yan-Tao'yu teselli ederken, kucağında onun küçük bedeninin sıcaklığıyla avunuyordu. İyi olacaklarını defalarca söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Ama bunu söylerken yüreğinin derinliklerinde bir daha asla iyi olmayacaklarını biliyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

27 Temmuz, Cuma – günümüz
Rothesay Malikânesi, Orcas Adası

"Seni burada bulabileceğimi biliyordum."

Inara sesin gediği yöne doğru döndüğünde, Daniel'ın ağaçların gölgesinden çıkıp sahile indiğini gördü. Son yarım saatini burada misafirlerin teknelerini bağlayabileceği ya da kano gezisine çıkabilecekleri bir iskele planlamakla geçirmişti. Garajdaki eski ekipmanların yerine yeni kanolar ve gerekli malzemeler koymayı düşünüyordu.

"Erken gelmene sevindim," dedi Daniel'ı yarı yolda karşılayarak. "Seni özlemiştim."

"Ben de." Daniel, Inara'yı kucaklayarak dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Sıçrayan suyun sesi onlara nerede olduklarını hatırlattı. Inara, Daniel'ın kolları arasından çıkarak suya baktı. "Bak, yine geldi."

"Kim?"

"Sana bahsettiğim şu dişi fok. Ne zaman buraya gelsem ortaya çıkıveriyor. Bu o." Fok gri başını ışıltılı suya

daldırarak gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra yeniden belirerek doğruca ikisine baktı. Ardından tekrar suya daldı. Gösteriş yapan küçük bir çocuk gibiydi.

"Dişi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmem, sadece öyle hissettim." Inara düşündü. Foku ilk gördüğü andan beri ona karşı bir yakınlık hissetmişti. Tıpkı kız kardeşler gibi.

Omzunu silkerek yerdeki not defterini aldı. "Gelmene ne kadar sevinsem de seninle ilgilenmeden önce halletmem gereken bazı şeyler var."

Daniel'ın yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. Aklına müstehcen şeyler geldiği belliydi. "O zaman seni rahat bırakayım da çabuk bitir. Mutfak masanda bilgisayarıma bakmamın sakıncası olur mu?"

"Keyfine bak. Dolapta buzlu çay ve Sophie'nin bu sabah gönderdiği kurabiyeler var. Bir saate kadar dönerim."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Inara not defterini göğsüne bastırdı. "İş planım. Babam bu parayı bana bir şartla verdi. Bu yüzden oteli bir an önce bitirmem gerek. İşler sandığımdan uzun sürüyor. Sahilin sessizliği odaklanmama yardımcı olur diye düşünmüştüm."

Foku görmek için son bir kez suya baktıktan sonra Daniel'ın yanına, ormanın gölgesine döndü. "Sürekli maliyeti ve inşaat süresini arttıracak yeni fikirler bulmamın pek faydası olmuyor."

"Şimdiye kadar ekstra çalışmaya değmeyecek bir fikrini duymadım," dedi Daniel. Yürürlerken hep yaptığı gibi Inara'nın elini tuttu. Sanki yıllardır birlikteydiler. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Inara soruya odaklanmak için kendini zorladı. Daniel'ın başparmağıyla elini okşayışı tüm dikkatini dağıtıyordu. "Korkarım yok. Tabii, güvenli ama ucuz asansörler satan birini tanımıyorsan."

Planının onu en zorlayan kısmı buydu çünkü çok pahalıya mal oluyordu. Asansörleri es geçmeyi düşünmüştü. Ancak misafir odalarının hepsi ikinci kattaydı ve bütçesi oteli genişletmeye elverdiğinde üçüncü katta da odalar olacaktı. Bu yüzden oteli Engelli Amerikalılar Yasası'na uygun olmak zorundaydı. Asansörler misafirlerin hoşuna gidecek ve çalışanların daha hızlı servis yapmasını sağlayacaktı. Fakat aşırı pahalıydı. Babasının ona eylüle kadar vakit vermesine rağmen yeni bir yatırımcıya ihtiyaç duyacağını fark etmeye başlamıştı.

Hayır, diye hatırlattı kendine. Babası onay vermişti. Olumlu bakmak zorundaydı. Yaptıklarını babasına beğendireceğine ve sermayesini arttıracağına şüphe yoktu. Öyle olmalıydı.

"Ekibimin bulduklarını şimdi mi anlatayım, sonraya mı saklayayım?" diye sordu Daniel, Inara'nın zihninde hızla dönüp duran düşünceleri bölerek.

Inara ansızın durdu. Sanki boğazını bir el sıkıyordu. *Yoksa ekibin bulduğu şey...*

Hayır, bunu düşünmeyecekti. Kaftan kolu ya da Mei Lien ile ilgili herhangi bir şey bulmuş olabilirlerdi.

Inara babasıyla görüştüğü günden beri rüyalarında öldürülen Çinlileri görüyordu. Her gece kâbusla nefes nefese uyanıyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Bazen suda yüzen cesetlerin arasına annesinin hurdaya dönmüş arabası da karışıyor, birinin zalimce kahkahalar attığını duyuyor ama onu bir türlü göremiyordu.

Annesinin ölümü yüzünden kendini suçladığı yetmezmiş gibi, ölüme gönderilen onlarca kişiden ve Mei Lien'in ölümünden de kendini sorumlu tutuyordu.

Katliamı önlemek için hiçbir şey yapamayacağını çünkü o yıllarda hayatta olmadığını biliyordu. Yine de büyük bir vicdan azabı duyuyordu.

Kendini adım atmaya zorladı. "Ne bulmuşlar?"

Daniel, Inara'nın önünde durarak ellerini tuttu. Yukarıdaki yaprakların arasından süzülen güneş, yüzünde ışık ve gölgeler oluşturuyordu. Gözleri ona vereceği haberin heyecanıyla parlıyordu. Inara haberi duyduktan sonra aynı heyecanı yaşayabilmeyi diledi. Şimdilik tek hissettiği korkuydu.

"Joseph'e ne olduğunu biliyorum."

"Mei Lien'in kocasına mı?"

Daniel ona doğru eğildi. "Ekibim bütün gazeteleri okuduklarını söylese de sahile vuran ceset haberlerine bir kez daha göz atmak istedim. 7 Ekim 1894 tarihli *Islander* gazetesindeki küçük bir paragrafta ondan bahsedildiğini gördüm."

"Ne yazıyordu?"

"Arabamda bir çıktısı var, sonra hepsini okuyabilirsin. Ama *Teaser* adlı geminin kaza yaptığından ve arama çalışmalarının sona erdirildiğinden bahsediyor. Bütün yolcuların öldüğü tahmin ediliyormuş ve ölenlerin bir listesi yayınlanmış. Onlardan biri de Joseph McElroy."

"Mei Lien ya da Yan-Tao yok mu?"

"Onların adı geçmiyor. Herhalde tek başınaymış. Biraz daha araştırdım ve adı geçen geminin Port Townsend, Friday Harbor, Eastsound ve Bellingham arasında sorunsuz seyir ettiğini öğrendim. 30 Eylül 1894'te ise bir

fırtınaya yakalanmış ve Lopez Adası kıyısında yan yatmış halde bulunmuş. Kaptanın cesedi kaptan köşkündeymiş ama o gün Port Townsend'den binen bütün yolcular kayıpmış."

"Yani Mei Lien'in küçücük çocuğuyla dul kaldığını ve hiçbir geçim kaynağının olmadığını mı söylüyorsun? Bunu nasıl atlatmış olabilir ki?"

Daniel'ın gözlerindeki ışıltı kayboldu. "Umarım buluruz," diye yanıtladı alçak sesle. "Ama bunu hiç öğrenemeyebiliriz de... Gemi kazasıyla ilgili başka bir haberde Joseph McElroy'un Tacoma'da yaşayan bir kız kardeşi olduğu yazıyordu. Ekibimden onu araştırmalarını ve orada Mei Lien ya da Yan-Tao'ya dair bir iz bulmalarını istedim."

Inara ansızın umutlandı. "Mei Lien adadan kendi isteğiyle taşınmış olabilir mi?"

Daniel yüzünü buruşturdu. "Ne demek *kendi isteğiyle*? Araziyi ailene satmıştı, öyle değil mi?"

Inara hatasını fark etti. "Ah, evet, tabii. Sadece burada tek başına yaşamanın onun için kolay olmayabileceğini düşünüyordum. Yine de burası onun tek eviydi." Daniel'a yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu.

Daniel inanmış görünüyordu. Birlikte eve doğru yürümeye koyuldular.

"Bu hafta sonu Mei Lien hakkında konuşmaya biraz ara vermemize ne dersin? Kaftan kolu, Joseph ve onlarla ilgili her şeye?" dedi Inara. Bir iki günlüğüne normal şeylerden bahseden normal bir çift olmalarını istiyordu.

Göz ucuyla Daniel'a baktığında güldüğünü gördü. "Zaten başka haberim yoktu," diyerek ona katıldı Daniel. "Onun yerine ne yapmamızı istersin?"

Ormanın içinde ilerlerken hafta sonuyla ilgili değişik fikirlerde bulundular. Denizden uzaklaştıkça hava ısınıyordu. Tuzlu deniz yosunlarının kokusu, yerini sedir ağaçlarının sıcak dallarının ve ayaklarının altında çıtırdayan kurumuş iğne yaprakların kokusuna bırakmıştı. Eve yaklaştıkça Inara inşaatın ve yeni hayatının kokusunu alabiliyordu; talaş, ahşap boyası, kamyondaki fayans paletlerini indiren aracın egzoz dumanı...

Mei Lien'i düşündüğünde içini kaplayan korku ve hüzün, aldığı kokularla kaybolmuştu. Derin bir nefes alarak kalbini ve zihnini dolduran karanlığı uçuşturdu. Otelle meşgul olmaktan dolayı mutluydu.

"Hafta sonuna bu akşam In at Ship Bay'de akşam yemeğiyle başlamaya ne dersin?" diye sordu Daniel süs havuzunun yanından geçtikleri sırada. "Yemekler benden."

Inn at Ship Bay sayısız dergide övgüyle söz edilen bir restorandı ve Inara onu denemek için can atıyordu. Ancak otel yüzünden bütçesi buna izin vermiyordu. Daniel'ın elini sıkıca tuttu. "Çok isterim. Teşekkürler."

"Benim için bir zevk." Inara onu öpmek için uzandığı sırada Daniel yüzünü ona çevirdi. Inara'nın dudakları onunkilerle buluşuverdi. Bir iç çekerek kendini aralarında alevlenen ateşin sıcaklığına bıraktı. Tom'un ya da çalışanlardan birinin onları görmesi umurunda bile değildi.

Öpüşme sona erdiğinde Daniel alnını onunkine yasladı. "Ya da bu geceyi evde geçirebiliriz."

Inara şakayla onu itti. "Hayatta olmaz." Sesini alçaltarak ekledi. "Ama yemeği erken bitirebiliriz."

Daniel parlayan gözleriyle yavaşça gülümsedi. "Bak bu hoşuma gitti."

Daniel ile olmak Inara'ya kendini iyi hissettiriyordu. Otelin inşaatı iyi gidiyordu ve Mei Lien hakkında bilgiler ediniyorlardı. Şimdilik rahatlayabilir ve Daniel ile vakit geçirmenin tadını çıkarabilirdi. Çünkü onunla birlikte olmak çok güzeldi.

Öte yandan gerçeği ondan sakladığı için kendini berbat hissediyordu. Bilhassa Daniel kaftan kolunu araştırmak için onca vakit harcayıp hiçbir sonuca ulaşamazken... Elbette, gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Özellikle de gitgide derinleşen ilişkileri düşünüldüğünde... Ama henüz bunun zamanı değildi. Daha sonra ona aile sırrını nasıl söyleyeceğini bulmak için bolca vakti olacaktı.

Yirminci Bölüm

9 Ağustos, Perşembe – günümüz
Rothesay Malikânesi, Orcas Adası

Inara kapıdan girdiğinde etrafa hayranlıkla göz gezdirdi. Otel, *onun oteli*, gözlerinin önünde tamamlanıyordu. İki ay önce sadece birer plandan ibaret olanlar hayata geçiriliyordu. Inara bulunduğu yerden aşağıdaki lobiyi ve onu restorandan ayırmak için inşa edilen yeni duvarı görebiliyordu. Restoranın sonundaki alanı, ikinci katın ilk kat koridoruna açıldığı boşluğu kapatarak bir misafir odası daha oluşturmuştu. Sonuçta ortaya çok daha sıcak, kuytu bir görüntü çıkmıştı.

Artık girişten baktığında evin diğer ucundaki avluyu ve ardındaki boğazı göremiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Misafirler başka pek çok noktadan manzaranın tadını çıkarma imkânına sahip olacaktı. Inara genişlettiği restoran için çalışkan bir şef tutabilir ve restoranı da otel kadar popüler bir uğrak yeri haline getirebilirdi.

En azından bu bir fikirdi.

Tabii, babası önce davranıp bu fikri sabote etmezse...

Hayır, dedi Inara kendine, *bunları düşünme*. Tamamen babasına muhtaç olmamak için başka bir yatırımcı daha bulmaya karar vermişti. Projenin kontrolünün bir kısmını başkasına devretme fikri ürkütücüydü. Fakat güvenmediği ve onun hoşlandığı şeyleri beğenmeyen biriyle asla iş yapmayacağını biliyordu. O kişiyi seçerken dikkatli davranacaktı.

Son bir buçuk haftadır sayısız telefon görüşmesi yapmış, onunla otelcilik işine girebileceğini düşündüğü bütün arkadaş ve tanıdıklarını aramıştı. Ama hepsi onu geri çevirmişti. Bu yüzden tanımadığı, fakat gazete ve dergilerde okuyup iş ahlakına hayran kaldığı insanları aramaya devam etmişti. Gelgelelim şansı pek yaver gitmemişti.

Okul derecesi ve soyadı ona güvenirlik kazandırsa da otelcilik sektöründe kanıtlanmış bir başarısı yoktu. Dolayısıyla kimse bu riske girmek istemiyordu.

Yine de vazgeçmeyecekti. Bir yerlerde bir tomar parası olan ve onu bu otel ile restorana yatırmak isteyen biri olmalıydı. Biri Inara gibi adaların büyüsünü hissedecek ve Dahlia'nın yarattığı hayali gerçekleştirmek isteyecekti.

Bakışlarını ikinci kata çevirdi. Sekiz misafir odasının kapısına pirinç kapı numaraları çoktan asılmıştı. Tom onu döşemeler, halılar ve yeni gazlı şömineler yerleştirilmeden önce kapıların çıkarılacağına dair uyarsa da Inara numaraları kendi elleriyle asmıştı.

Harcadığı çabadan hiç pişman değildi. Otel artık otel gibi görünüyordu. Bu görüntü, zayıf özgüvenini biraz olsun yerine getirmişti.

Öyleyse bu, yatırımcı araştırmalarının ikinci evresine başlamak için uygun bir zamandı. Cep telefonunu çıkararak erkek kardeşini aradı.

"Bir şeyler içmeye çıkıyorum. İki dakikan var. Ne haber?"

"Sence yapabilir miyim?" diye sordu Inara. Konuşmaya bununla başlamayı planlamamıştı. Ama başlamış bulunduğundan devam etti. "Otelciliğin altından kalkabilir miyim? Çünkü babam öyle düşünmüyor."

"'Babam öyle düşünmüyor' da ne demek? Elbette düşünüyor. Bekle bir dakika, babam arıyor."

Inara beklerken kütüphane kanadındaki evine yöneldi. İçeri girip kapıyı kapattığı sırada Nate hatta beliriverdi. "Affedersin. Restorana onunla gidip gitmeyeceğimi öğrenmek için aramış."

"Babam seninle bir şeyler içmeye mi geliyor?"

"Kutlama yapacağız. Yõu Yì ile nihayet anlaşmaya vardık. PMG artık Yõu Yì Seyahat'in ana şirketi. Bundan böyle Güneydoğu Asya'ya da tur düzenliyoruz ve yakında Avustralya'ya açılacağız."

"Bunlar basın açıklamandan alıntılar mı?"

"Bildin."

"Pekâlâ, tebrikler. Bu anlaşma için çok çalıştığınızı biliyorum."

"Teşekkürler. Ee, senin arama sebebine dönelim. Canını sıkan ne?"

Inara kanepeye oturarak ayaklarını sehpaya uzattı. Haftaya gelecek boyacılara hazır olması için tüm gün duvarları silmekten bitkin düşmüştü. "Ah, unut gitsin. Aslında otel işine girmek isteyebilecek bir tanıdığın var mı diye sormak için aramıştım. Hani dernekten tanıdığın, Hiltonların

uzaktan kuzeni olan bir çocuk vardı? Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

"Alex mi? Evet. Ne planlıyorsun?"

Inara bir iç çekti. "Babam sermayemi geri çekerse bu işi yapamam. Burayı seviyorum, Nate. Kaybetmek istemiyorum."

Arka planda Nate'e gitme vaktinin geldiğini söyleyen bir ses duydu. Nate ona cevap verdikten sonra telefona döndü. "Onunla konuşurum. Başka diyeceğin var mı?"

"Bir şey daha," dedi Inara hızlıca. Bu aklına yeni gelmişti. "Eylülün birinde babamla birlikte arsayı ve yaptıklarımı görmeye gelir misin? Jennifer ve çocukları da getir. Hafta sonunu burada geçirirsiniz."

"Çok isteriz. Jennifer ile o hafta müsait olup olmadığımıza bakarım."

"Teşekkürler," dedi Inara. Ona sadece bunun için teşekkür etmediğini anlamasını umuyordu.

"Sorun değil. Şimdi gerçekten kapatmam gerek."

"Tamam. İyi eğlenceler." Inara telefonu kapatarak gözlerini yumdu. Bir dakika daha dinlenip yatırımcı aramaya devam etmek için kendine söz verdi.

Üç hafta. Burayı mükemmel bir yere dönüştürmek ve babasının otelcilik işine girme fırsatını reddetmemesini sağlamak için sadece üç haftası vardı.

Ya da bir başka deyişle bir yatırımcı ve iş ortağı bulup babasının parasına daha fazla muhtaç olmamak için üç haftası kalmıştı.

İkinci seçenek çok daha cazipti. Arsayı tamamen kaybetmektense hissesinin bir kısmını bir yabancıya verirdi. Babası nihayet ikna olursa da anlaşmayı imzalamadan önce

yatırımcıya 'vazgeçtim, teşekkürler,' derdi. Yine de arkasında birinin olması ona çok daha iyi hissettirecekti.

Saate göz attı. Mesainin bitmesine sadece yarım saat kalmıştı. En azından bir telefon görüşmesi daha yapmak için yeterli bir zamandı.

Oteli ve geleceğini garantiye alacak görüşmeyi yapmaya kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve notlarını bıraktığı mutfağın yolunu tuttu. Defterini karıştırıp potansiyel yatırımcıların listesinin bulunduğu sayfayı buldu. Vazgeçmemek için bir an önce sıradaki numarayı çevirdi.

Saat beşi gösterdiğinde yenilgiyi kabullenmişti. En azından bugünlük... Listedeki son ismin üzerini çizdiği sırada elindeki telefon çalmaya başladı.

Yatırımcılardan birinin aradığını düşünerek yüzünde tebessümle telefonu açtı.

"Selam! Biz döndük," dedi telefondaki ses. Bu kesinlikle bir yatırımcının sesi değildi.

"Liv!" dedi Inara daha içten bir gülümsemeyle. Kendine bir bardak buzlu çay doldurup, kız kardeşiyle konuşurken günün son sıcaklığının tadını çıkarmak için verandaya çıktı. "Maui nasıldı? Çocuklar yüzdü mü?"

Olivia'nın tatilinden ve Inara'nın otelindeki gelişmelerden konuşmaya başladılar. Inara verandadaki sallanan koltuğa oturup ayaklarını ahşap korkuluklara uzatmış, sıcak ve taze havanın tadını çıkarıyordu. Adada yaz mevsimi mükemmeldi.

"Ah, bu arada eve döndüğümüzde Duncan Campbell'ın heykeli için anlaştığımız heykeltıraşın bir mesaj bıraktığını gördüm," dedi Olivia. "Heykelin kilden kalıbı tamamlanmış. Cumartesi gidip istediğimiz gibi olduğundan emin

olacağım. Sonra da ona bronz şeklini verecek. Benimle gelmek ister misin?"

Inara ekim ayındaki park açılışını tamamen unutmuştu. Bu fikir ansızın midesini bulandırdı. Yapmak istediği son şey, katil olduğunu bildiği bir adamı herkesin gözü önünde onurlandırmaktı. Ama artık buna nasıl engel olabilirdi ki? "Şey, tabii. Zaten şehirde olacağım gibi görünüyor. Erkek arkadaşımın ailesiyle tanışacağım." Canını sıkan bir diğer konu da buydu.

"Erkek arkadaş mı? Acaba ne zaman haberim olacaktı?"

Inara konunun değişmesine sevinmişti. Kız kardeşini özel hayatındaki gelişmelerle ilgili bilgilendirdi.

"Hayatında birinin olmasına sevindim," dedi Olivia, Inara hikâyesini bitirdiğinde. "Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Olivia'nın sesindeki bir şey, belki de Inara'nın onda hissettiği sevgi, ona annelerini hatırlattı. Bu yaz annesini çok fazla hatırlıyordu. Ancak bunun duygusal bir rahatlama mı, yoksa ıstırap mı olduğuna hâlâ karar verememişti. Belki de her ikisiydi. "Teşekkürler, Liv."

"Ee, senin şu kaftan kolundan ne haber?"

Bu beklenmedik bir konu değişimi olsa da Inara sohbetin akışına uyum sağladı. "İyi gidiyor. Onu işleyen kadınla ilgili birkaç şey öğrendik. Ama hâlâ bilmediğimiz çok şey var."

"Ne gibi?"

"Örneğin kaftana suyun içindeki bir kadın motifi işlenmiş. Kadın cesetlerle ve şeytanlarla birlikte yüzüyor ve gülümsüyor. Bu ne anlama geliyor?"

"Hımm. Tuhaf."

"Bence herkes ölürken o yaşadığı için biriyle alay ediyor."

"Kimle alay ediyor olabilir?"

Hay aksi. Inara kendine hâkim olmazsa istemediği bir şeyler söyleyebilirdi. Liv, Duncan Campbell'ın yaptıklarından habersizdi ve asla öğrenmeyecekti. "Ah, bilmiyorum," diyerek geçiştirdi Inara. Ağzından bir şey kaçırmadan önce konuşmayı sonlandırmak için ekledi. "Kapatmam gerek, Liv. Şehre geldiğimde açılış için seni ararım."

Kız kardeşinin bir şey söylemesine fırsat vermeden konuşmayı sonlandırdı. Telefonu yanındaki sehpaya bırakarak elleriyle yüzünü kapadı. Bu olanlar çok fazlaydı. Sırlar, kimin neyi bilip bilmediğini ve kime ne söyleyip söyleyemeyeceğini hatırlamaya çalışmak, otelin geleceğine dair endişe duymak ve bütün bunlar yüzünden yaşadığı duygusal iniş çıkışlar... Tüm bunlar her şeyi bırakmak istemesi için yeterliydi. Her şeyi. Kaftan kolunu araştırmayı, otel üzerinde çalışmayı, yalan söylediği adamla flört etmeyi... Her şeyi. Bu olanlar çok fazlaydı.

Gökyüzünde bir çığlık duyarak yukarı baktı. Anne kartal bir yanda Constitution Dağı, diğer yanda devasa ağaçlarla çerçeveli masmavi gökyüzünden yuvasına süzülüyordu. Bu görüntü Inara'nın derinlerindeki bir yere dokunmuş, hırpalanmış ruhunu avutmuştu.

Buraya ihtiyacı vardı. Kimin neyi öğreneceğinin ya da otele ne olacağının bir önemi yoktu, sonsuza dek bu adaya bağlı yaşayabilirdi. Her şeye rağmen kendini bir bütün hissettiği tek yer burasıydı.

Yirmi Birinci Bölüm

12 Ağustos, Pazar – günümüz
Beacon Hill, Seattle

"Açsana," dedi Daniel, Volvo marka arabasının direksiyonundayken. Gözlerini yoldan ayırarak Inara'ya muzır bir bakış attı. "Buna inanamayacaksın."

Inara onun neler çevirdiğini merak etmişti. Kucağındaki mavi klasöre baktı. Daniel'ın annesinin Beacon Hill'deki evine gidiyorlardı. Orada Daniel'ın annesi, büyükannesi ve kız kardeşi Cassie ile tanışacaktı. Bir hata yaptıklarından ve çok hızlı davrandıklarından korksa da Daniel ona endişelenmemesini söyleyip duruyordu.

Ellerinin titremesine engel olmak için kendini zorluyor, heyecandan sürekli tuvalete gitme ihtiyacı duyuyordu. "Belki bunu daha sonra yapmalıyız."

Daniel, Inara'nın elini tuttu. "Her şey güzel olacak, söz veriyorum. Seni çok sevecekler."

"Bunu sık sık yapar mısın? Bütün kadınları ailenle tanışmaları için eve götürür müsün?"

Daniel, Inara'nın elini sıktıktan sonra yeniden direksiyonu tuttu. Camlardan giren güneş ışığı, Ray-Ban gözlüğüne çarparak yansıdı. "İtiraf etmeliyim ki benim kültürümde flört ettiğin birini ailenle tanıştırmak önemli bir adımdır. Genellikle şey, evlilik söz konusu olmadan yapılmaz."

Inara paniğini belli etmemeye çalışsa da farkında olmadan bir ses çıkarmış olmalıydı. Daniel muzip bir şekilde gülümsedi. "Sakin ol, cebimde yüzük falan yok," diyerek radyoyu kapattı. "Kültürümüz böyle olabilir ama ailem bu konuda daha esnektir. Cassie ve ben akşam yemeklerine sık sık birilerini getiririz."

Bunun Inara'yı rahatlatması mı gerekiyordu?

"Annemle tanışman için sabırsızlanıyorum," diye devam etti Daniel, onun bir şey demesine fırsat vermeden. "Biliyor musun? Ona çok benziyorsun. İkiniz de son derece cesursunuz ve düştüğünüzde yeniden ayağa kalkmayı biliyorsunuz. Annem bugünlere gelebilmek için harıl harıl çalıştı. Tıpkı senin otel uğruna çalıştığın gibi."

Inara'nın dili tutulmuştu. Hâlâ ona verecek bir cevap bulamazken Daniel devam etti. "Ama büyükannem konusunda seni uyarmalıyım. Biraz şey... yargılayıcı gibi görünebilir. Üzerine alınma. Sadece benimle ne kadar ciddi olduğunu görmek için yapacaktır."

İşte yine midesi bulanmaya başlamıştı. "Uyardığın için sağ ol," dedi Inara. Bir süre sessizce Daniel'a baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Öyle olduğumu biliyorsun."

"Nasıl?"

"Seninle ciddi düşündüğümü."

Daniel hızlıca ona baktıktan sonra tekrar yola döndü. Yüzüne yayılan tebessüm, dudaklarının kenarındaki çizgileri

derinleştirdi. Gözlerinin kenarlarında beliren benzer çizgiler güneş gözlüğü yüzünden kısmen görünüyordu. "Öyleyse büyükannemle sorunsuz bir şekilde başa çıkabilirsin."

Inara başını öne eğerek kucağındaki klasöre bakıyormuş gibi yaptı. Daniel'a ciddi olduğunu söylerken ne duymayı beklediğinden emin değildi. Ama *büyükannemle başa çıkabilirsin* cümlesinden fazlasını beklediği kesindi.

Utancını gizlemek için klasörü açtı. İçinde Çinli, genç bir çocuğun siyah-beyaz fotoğrafı vardı. Koyu renk bir pantolon ve ceket giymiş, on dokuzuncu yüzyılın işçi sınıfı erkeklerine özgü bir melon şapka takmıştı. Tanıdık görünse de onun kim olduğunu çıkaramadı. "Bu kim?"

Daniel kırmızı ışıkta durup sanki bir şey bekliyormuş gibi ona baktı. "Yan-Tao McElroy."

"Sahi mi?" dedi Inara hayretle fotoğrafa bakarak. Genç adam omuzlarını geriye atmış, kollarını gururla göğsünde kavuşturmuştu. Başı oldukça dikti ve fotoğrafçıya meydan okuyan gözlerle bakıyor gibiydi. Acaba bu sadece ergenliğe özgü bir asilik miydi, yoksa ona dayatılan hayatla başa çıkmak için takınmak zorunda kaldığı bir tavır mıydı?

Nasıl bir hayatı vardı?

Inara fotoğrafa daha dikkatli baktı. Çocuk ergenlik çağındaydı. En az on üç yaşında olmalıydı. Demek yaşamıştı. Hayatı Orcas Adası'ndaki yıllarından ibaret kalmamıştı. Duncan onu öldürmemişti.

Inara'nın yaşadığı rahatlık adeta başını döndürdü. "Bunu nereden buldun?"

Yeşil ışığın yanmasıyla birlikte Daniel kavşağı döndü. "Joseph'in Tacoma'daki kız kardeşini hatırlıyor musun? Ailenin izini sürüp soyadlarının Bascomb olduğunu ve

kadının torununun hâlâ Tacoma'da yaşadığını öğrendik. Annesinin her yıl vapurla Orcas Adası'na gidip orada ikiz kardeşiyle birlikte küçük, Asyalı kuzeniyle oynadıklarına dair hikâyeler anlattığını söyledi."

Inara ferahlamıştı. "Demek Joseph öldükten sonra bir başına kalmamışlar."

"Pek öyle denemez," dedi Daniel. Sinyal verdikten sonra bir sokağa saptı. "Torun büyükannesinin evinde Çinli birinin kalmadığından emin. Ayrıca büyükbabası 1885'te Çinlileri Tacoma'dan kovan cemiyetin bir üyesiymiş. Bazıları sonraki yıl Seattle'da çıkan olaylardan da bu cemiyeti sorumlu tutuyor."

"Eğer doğruysa Joseph'in Çinli bir kadınla evlenmesinden karı-koca nefret etmiş olmalılar."

Daniel asık bir suratla başını sallayarak onayladı. "Kesinlikle. Her neyse, toruna annesinin kuzeninin ve yengesinin, dayısıyla birlikte gemi kazasında öldüğü söylenmiş."

"Ama belli ki ölmemiş," dedi Inara fotoğrafı bir kanıt gibi sallayarak.

Daniel arabayı bakımlı bir bahçesi olan tek katlı evin önündeki kaldırıma yanaştırdı. "Joseph'in kız kardeşi ailesine yalan söylemiş. Bu hikâye bende şüphe uyandırdı. Bu yüzden ekibimden yerel yetimhanelerin ve çocuk yurtlarının kayıtlarına bakmalarını istedim. Bunu da orada bulduk."

"Nerede?"

"Washington Islahevi'nde." Daniel motoru durdurunca etrafı bir sessizlik kapladı. "Yaşları sekiz ile on sekiz arasında değişen çocuk suçluları ve kimsesizleri barındırıyorlarmış. Okuduğum kadarıyla iyi bir kuruma benziyor. Hatta

çocuklara okul müfredatı ve Hristiyanlığın yanı sıra marangozluk ve çiftçilik gibi zanaatlar öğretiyorlarmış."

"Demek kimsesizmiş. Yani bu Mei Lien'in de Joseph ile öldüğü anlamına mı geliyor?"

"Ben de bunu düşündüm. Bu yüzden kazayla ilgili bütün haberlere yeniden göz geçirdim ve ölmediği sonucuna vardım. Bence onunki farklı bir son olmuş."

"Ona kötü bir şeyler olmuş."

Daniel, "Evet, belki," diye fısıldadı.

Inara camının tıklatıldığını duyarak sıçradı. Başını çevirdiğinde kendi yaşlarında, siyah, uzun saçlı bir kadının onlara gülümseyerek el salladığını gördü.

"Bu, Cass. Haydi, inelim." Daniel arabadan inip hızlıca diğer tarafa dolanarak kız kardeşini kucakladı.

Inara düşüncelerinden sıyrılıp o ana dönmek için hafifçe başını salladı. Yan-Tao'nun fotoğrafını çantasına koyduktan sonra arabadan indi.

"Cass, seni Inara ile tanıştırayım," dedi Daniel, kolunu Cassie'nin omzuna dolayarak. "Inara, bu kardeşim, Cassie."

Inara elini Cassie'ye uzattı. "Tanıştığımıza sevindim. Kardeşin senden çok bahsetti."

"Yalan söylemiştir," diye güldü Cassie, Inara'nın elini sıkarak. "Otelinle ilgili gelişmeleri dinlemek isterim. Daniel kısa zamanda harika işler yaptığını söyledi."

Inara, Daniel'ın ona uzattığı eli tuttu. Ardından Cassie'ye dönerek, "Bakmak istersen yanımda fotoğrafları var," dedi. "Ya sen? Daniel zorlu bir davanın ortasında olduğunu söylemişti. Nasıl gidiyor?"

İş konusu açılınca Cassie, şakacı kız kardeşten göz korkutucu bir avukata dönüşüverdi. Yüzündeki ciddi ifadeye

karşın omzunu silkti. "Müvekkilim iki çocuğunun velayetini almaya çalışıyor. Eski karısı onları bir barın önüne park ettiği arabada üç saat kilitli bırakmış. Sonucu baştan belli bir dava olmalıyken yılan hikâyesine döndü." Başını iki yana sallayarak kocaman bir tebessüm etti. "Boş ver, başka şeylerden konuşalım."

Cassie ikisinin ortasına geçip kollarına girerek onları eve doğru çekiştirdi. "Annemle büyükannem muhtemelen burunlarını cama yapıştırmış, seni görmeye çalışıyorlardır, Inara. Haydi, onları bu sıkıntıdan kurtaralım."

Bunu duyan Inara'nın kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Daniel onun huzursuzluğunu sezmiş olacak ki çini döşemeli antreye girdiklerinde kolunu ona dolayarak kendine çekti.

Evin içine limon ve hoş yemek kokuları hâkimdi. Inara toprak tonlarında döşenmiş oturma odasına göz atma fırsatı bulamadan Daniel onu boş mutfağa sürükleyerek sürgülü, cam bir kapıdan arka bahçeye çıkardı.

Barbekünün başındaki zayıf, siyah saçlı bir kadın onlara dönerek içtenlikle gülümsedi. "Daniel, sonunda geldiniz!"

Kadın elindeki maşayı masaya bırakıp kollarını açarak onlara yöneldi. Daniel ile kucaklaştıkları sırada Inara'nın burnuna hoş bir zambak kokusu çalındı. Daniel'ın annesi Inara'yla aynı boydaydı. Haki renkte kısa bir pantolon ve açık mavi bir bluz giymişti. Oğlunu kucakladıktan sonra çikolata rengi gözlerini merakla Inara'ya çevirdi. "Sen de Inara olmalısın. Hoş geldin. Ben Margaret."

Inara, Margaret Chin ile tokalaşıp yemek daveti için teşekkür ederken, onun zarif hareketlerini ve son derece rahat tavırlarını elbette fark etmişti.

"Seni büyükannemle tanıştırayım," dedi Daniel. Elini Inara'nın beline koyup onu ahşap bahçe masasına doğru yönlendirdi. Yaşlı bir kadın masada oturmuş limon dilimliyordu.

"*Nâinai*, bu Inara. Inara, bu da büyükannem, Vera Chin."

Ufak tefek kadın yerinden kımıldamayınca Inara masanın etrafını dolaşarak elini uzattı. Beyaz saçlı kadın Inara'nın uzattığı eli gönülsüzce sıktı. "Sizinle tanıştığıma şeref duydum," dedi Inara.

"Hıh." Vera kamburunu çıkararak limon dilimlemeye devam etti.

Inara, Daniel'a bir bakış attı. Daniel gülümseyerek omzunu silkmekle yetindi. Sanki bunun büyükannesinin her zamanki davranışı olduğunu söyler gibiydi. Ama bu Inara'nın rahatlamasına pek yardımcı olmadı. Tekrar masanın diğer tarafına geçip Daniel'ın onun için çektiği sandalyeye oturdu. Vera ona hızlıca bir göz attıktan sonra limonlarına döndü.

"Umarım somon balığı seviyorsundur, Inara," dedi Margaret elinde ızgara maşasıyla onlara katılırken. "Sana restoranlarımda servis ettiğimiz türden bir Çin yemeği hazırlamayı düşünmüştük ama onun yerine somon mevsiminden faydalanmaya karar verdik."

"Çok severim. Bu yıl hiç yemedim."

"Bir ara annemin Toisan Tavuk Güveci'ni de denemelisin," dedi Daniel annesinin elini sevgiyle sıkarak. "En iyisini annem yapar. Pişirmesi bütün gününü alır."

"Doğrusu yedim. Mükemmeldi," diyerek gülümsedi Inara. Bu doğruydu. "Babam çoğu zaman müşterilerini Toisan'da ağırlar, Bayan Chin. Ailem restoranınızı çok seviyor."

"Bana Margaret de, hayatım. Vera, bu limonlar harika olmuş. Şu salatalıkları da doğrar mısın?" diyerek Inara'ya döndü Margaret. "Baban kim? Belki onu tanıyorumdur."

Inara kucağına bakıp üzerindeki bir kırışıklığı düzeltiyormuş gibi yaparak gerginliğini saklamaya çalıştı. "Charles Erickson, Premier Maritime Group'un yöneticisidir."

Margaret bir süre düşündü. "Elbette, kim olduğunu biliyorum ama onunla tanıştığımı sanmıyorum. Bir yerlerde PMG'nin ünlü Duncan Campbell tarafından kurulduğunu okumuştum, yanılmıyorum değil mi?"

Inara yüzündeki tebessümün donduğunu hissetti. Bu akşam Duncan'ı düşünmeyi ve yalanlar yüzünden endişelenmeyi hiç istemiyordu. "Evet. Kökenim Seattle'dadır." Ardından hoş kokular saçan barbeküye baktı. "Somon balığı muhteşem kokuyor. Nasıl yapıyorsunuz?"

Margaret barbekünün başına dönerek balığı ustaca bir hareketle ters çevirdi. Bu hareketiyle barbeküden küçük bir duman bulutu yükseldi. "Suda beklettiğim kızılağaç kabuklarını folyoya sarıp ateşe koyuyorum. Böylece dumanıyla onlara hoş bir çeşni katıyorlar. Bir de balıklara sarımsaklı tereyağı sürüyorum."

Koku Inara'nın ağzını şimdiden sulandırmıştı. "Keşke yemeğin yanına bir şeyler yapıp getirmeme izin verseydiniz."

Vera ilk kez konuştu. "Sen misafirsin. Yemek yapacak değilsin."

"Biraz şarap alır mısın, Inara?" Cassie elinde kadehlerle dolu bir tepsiyle çıkageldi. Inara'yı huysuz büyükanneye cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarmıştı.

"Evet, lütfen."

"Bize kendinden bahsetsene, Inara," dedi Margaret. Kızının uzattığı kadehi aldıktan sonra masanın başındaki sandalyeye oturdu. "Daniel ailenin San Juan'daki malikânesini yenilediğini söyledi."

"Evet. Onu butik otele dönüştürüyorum."

"Hangi adada?"

"Orcas."

"Ah, Orcas Adası'nı severim." Margaret arkasına yaslanarak şarabını yudumladı. "Çocuklar, Orcas'taki Cascade Gölü'nde kamp yaptığımız zamanı hatırlıyor musunuz? Daniel, sanırım sen on bir yaşlarındaydın. Sen de altı, Cassie."

Sohbetin konusu San Juan Adaları'nda yaşadıkları maceralara dönmüştü. Arada bir Inara'ya otelle ilgili sorular da soruyorlardı. Inara otelin mali durumunun tehlikede olduğundan bahsetmekten kaçınıyor ve gelecek yaz mutlaka açılacakmış gibi konuşuyordu. Biraz önceki gerginliğini üzerinden atmıştı. Şimdi kendini çok daha rahat hissediyor ve masadaki herkesten, huysuz büyükanneden bile hoşlandığını fark ediyordu.

Somon balığı, patates, sandviç ekmeği ve üç çeşit salatayla donatılmış bahçe masasına oturduklarında Margaret şarap kadehini havaya kaldırdı. "Yeni dostumuz Inara'nın şerefine, seni tanıdığımız için çok mutluyuz."

Inara şarabını yudumladı. Hem onur duymuş hem de biraz rahatsız olmuştu. O da ev sahiplerine kadeh kaldırıp bir şeyler söylemeli miydi, merak ediyordu. Neyse ki Cassie araya girerek onu kurtardı. "Nasıl tanıştığınızı anlatsana. Kampüste mi?"

"Daniel'ın sınıfında mısın, Inara?" diye sordu Margaret lokmalarının arasında.

Daniel onun yerine cevaplayarak, "Hayır," dedi. "Inara bana bir araştırma sorusuyla geldi ve birbirimizi görür görmez sevdik. Öyle değil mi?" Masanın altından Inara'nın dizini sıktı.

Inara gülümseyerek ona takıldı. "Evet, öyle. Tabii, beni ilgi bekleyen bir öğrencin sanıp başından savmaya çalıştığını saymazsak."

Cassie'nin kahkahası tüm bahçeyi doldurdu. "Bu beni hiç şaşırtmadı. Herhalde kafası hâlâ Çin Hanedanlığı'nda falandı."

Daniel'ın alındığını gören Inara, onun omzunu sıvazlayarak gülümsedi.

Margaret oğlunu kurtarmak için söze girdi. "Ne araştırıyordun?"

Daniel'ın onlara bahsetmemiş olması Inara'yı şaşırtmıştı. Soru soran gözlerle ona baktığında Daniel omzunu silkmekle yetindi. Inara, Margaret'a dönerek, "Malikânenin merdivenlerinin altında bulduğum harika, işlemeli bir kaftan kolu," dedi. Ardından ona tüm hikâyeyi ve Daniel'ı yazdığı bir makale vasıtasıyla nasıl bulduğunu anlattı.

Daniel ile birlikte onlara kaftan kolunu tarif edip Mei Lien hakkında bildiklerini paylaştılar.

"Yani öylece ortadan kayıp mı olmuş?" diye sordu Cassie boş tabakları toplarken. "Kocası ölmüş, oğlu da yetimhaneye gönderilmiş. Peki, onun nereye gittiğini bilen kimse yok mu?"

Daniel hayır dercesine başını salladı. Arkasına yaslanıp ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Adadakilerden biri günlüğüne çocuğu halasıyla ve şahsi eşyalarıyla birlikte adadan ayrılırken gördüğünü yazmış. Bahsettiğim olay

babasının öldüğü yıl, Şükran Günü dolaylarında olmuş. Ama annesinin bahsi geçmiyor. Günlüğün yazarı 'Pis Doğulular'ın gittiğini gördüğü için sevindiğinden söz etmiş."

Daniel'ın ailesi duydukları aşağılayıcı kelimeler karşısında kaşlarını çattı. En çok da Cassie surat asmıştı. Ama Cassie konuştuğunda Inara onu kızdıran şeyin ırkçı sözler değil, tamamen farklı bir şey olduğunu fark etti. "Teyzesinin onu evinden alıp yetimhaneye verdiğini mi söylüyorsunuz?" Kusursuzca şekillendirilmiş kaşları kâküllerinin altında kayboldu. "İnsan bunu nasıl yapar?"

Inara düşündü. Tamamen Mei Lien'e odaklanmış ve çocuğun ne korkunç şeyler yaşamış olabileceği aklına bile gelmemişti. Kim bilir kendini ne kadar terk edilmiş ve ihanete uğramış hissetmişti.

Nate'in oğlu, Inara'nın sevimli ve inatçı yeğeni Luke yaklaşık yedi yaşında, yani Yan-Tao'nun o zamanki yaşlarındaydı. Inara masum, küçük yeğenine bir zarar geldiğini görmektense bileklerini kesmeyi yeğlerdi. Onu her ne olursa olsun asla bir yetimhaneye tıkmazdı.

Küçük çocuğun yüzüne bir kez daha bakmak istediğinden masadakilere döndü. "Daniel'ın bulduğu Yan-Tao'nun fotoğrafına bakmak ister misiniz?" Fotoğrafı bulmak için çantasını karıştırdı.

"Onun hakkında bulabildiğimiz son şey bu," dedi Daniel. Inara mavi klasörü masaya koyarak açtı. "Fotoğraf çekildikten sonraki yıl hiçbir okulun kayıtlarında adı geçmiyor."

Yan-Tao son derece üzgün görünüyordu. Inara fotoğrafı Margaret'a uzatırken Daniel'a baktı. "Bana bundan bahsetmemiştin. Sence ona ne oldu?"

Daniel omzunu silkerek arkasına yaslandı. "On dört yaşındaydı. O günlerde bir işe girip geçinebilmek için yeterli bir yaş. Herhangi bir yere gitmiş olabilir. Hâlâ araştırıyoruz."

Margaret fotoğrafı Vera'ya uzattı. "Zavallı çocuk."

Vera kaşlarını çatarak fotoğrafa baktı. "Zavallı falan değil. Bu benim kayınpederim."

Daniel başını iki yana salladı. "O senin kayınpederin değil, büyükanne. Yan-Tao McElroy."

Cassie tabakları toplamayı bırakıp fotoğrafa bakmak için büyükannesinin arkasına geçti.

Vera dudaklarını büktü. Torununa attığı ikaz dolu bakış, iyi bir torunun büyükannesini asla düzeltmemesi gerektiğini söyler gibiydi. "Yanılıyorsun. Bu, kayınpederim Ken Chin'in gençliği. Eminim."

Inara ismi duyduğunda donup kaldı. Daniel'a baktığında onun da kendisi gibi donakaldığını gördü. Ken. Kenneth. Bu, Yan-Tao'nun doğum belgesinde yazan ikinci ismiydi. İkisi aynı kişi olabilir miydi?

Saçma, dedi Inara kendi kendine. Tesadüfün bu kadarı fazla olurdu.

Daniel yavaşça büyükannesine döndü. "Sende kayınpederinin gençliğine ait bir fotoğraf var mı?"

Vera kaşlarını kaldırdı. Sanki karşısında bir aptal varmış gibi Daniel'a bakarak elindeki fotoğrafı salladı. "Var ya işte."

Daniel'ın ifadesi değişmedi. "Hayır, başka fotoğraftan bahsediyorum. İkisini karşılaştırmak için bakabileceğimiz bir fotoğraf."

Vera bezgin bir ifadeyle torununa baktıktan sonra eve girmek için ayağa kalktı. Inara onu ilk kez ayakta görüyordu.

Boyu bir buçuk metre kadardı ve seksen beş yaşındaki bir kadına göre oldukça hızlı hareket ediyordu. Sürgülü cam kapıya vardığında arkasını dönüp masadakilere baktı. "Geliyor musunuz?"

Birbirlerine baktıktan sonra ayağa kalkarak Vera'nın peşine düştüler. Inara içeri girmeden önce Vera'nın masada bıraktığı Yan-Tao'nun fotoğrafını aldı.

Vera'nın peşinden ikinci kata çıktılar. Koridordaki dört yatak odasının ve ortak banyonun kapıları açıktı. Inara hangisinin Daniel'ın eski odası olduğunu anlamakta zorlanmadı. Duvarında Ken Griffy Jr.'ın posteri ve kırmızı bir spor araba resmi asılıydı. İçeri girip Daniel'ın çocukluğuna daha yakından bakmak için can atsa da Daniel tavan arasına çıkan asma merdiveni çoktan açmıştı.

"Haydi," dedi yaşlı kadın torununa. Sabırsızca ellerini sallayarak merdivenleri çıkmasını işaret etti. "Köşedeki sandıkta."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Inara. Daniel'ın girdiği karanlık tavan arasına şüpheyle göz gezdirdi. Örümceklerle başa çıkabilirdi. Ama fareler konusunda pek emin değildi.

"Hayır," diye seslendi Daniel. "Buldum."

Önce bir gıcırtı, ardından sandığın kapağının gürültüyle kapandığını duydular. Daniel yeşil bir fotoğraf albümüyle yeniden göründü. Albümün deri kapağı çatlaklarla doluydu. "Sandıkta ilginç şeyler var. Hepsi Ken'in mi?"

Vera başını sallayarak Daniel'ın aşağı uzattığı albümü aldı. "Evet. Öldüğünde evini temizlerken dolabında o sandığı bulmuştuk. Bir ara göz atmayı planlıyordum ama unuttum gitti."

Vera albümün kapağını açarken Daniel tekrar gözden kayboldu. Vera hiçbir şey söylemeden albümü Inara'ya gösterdi. "Kendin bak. Fotoğraftaki çocuk o. Eminim."

Inara albümü aldı ve Vera'nın titrek parmağıyla işaret ettiği siyah-beyaz, sararmış fotoğrafa baktı. Margaret ile Cassie de fotoğrafın başına toplanmıştı.

Fotoğraf albümü, sandıktaki yerini almadan önce yıllarca gezmiş gibi yıpranmıştı. Bir fotoğrafta toprakla dolu bir çeşit makinenin yanında beş Çinli adam duruyordu. Fondaki ıssız tepenin üzerinde tehlikeli bir şekilde yükselen, Victoria tarzı eski bir ev vardı. Arkalarında uzanan Elliot Körfezi'nin ve uzaktaki Olympic Dağı'nın tanıdık görüntüsü, mekânın Seattle olduğunu belli ediyordu.

"Soldaki, elinde kürek olan," dedi Vera. "Denny Regrade inşaatında çalışıyorlar. Çin'den Amerika'ya geldiğinde çalıştığı ilk işti. Yıl 1909 olsa gerek. Alaska-Yukon Pasifik Fuarı'nın düzenlendiği yıldı. Fuara da katılmıştı." Sesi gururla doldu. "Katılmak için bir takım elbise ödünç almıştı. Oradaki Polinezyalı yarı çıplak adamları ve büyük Çin sergisini anlatıp dururdu."

Inara okulda Denny Regrade hakkındaki her şeyi öğrenmişti. 1889'daki büyük Seattle yangını sonrası şehirdeki işyerlerinin çoğu yok olmuştu. Aralarında Duncan Campbell'ın da bulunduğu fikir babaları, şehrin dik yamaçlarının alçaltılması ve o tarihte şehir merkezini dolduran, bugün ise Pioneer Meydanı diye adlandırılan çamur birikintilerinin doldurulması gerektiğine karar vermişlerdi. Yeniden yapılandırma sayesinde şehirde dolaşım çok daha kolay bir hale gelmişti. Fotoğraftaki ıssız tepede görülen ev gibi konutlar ya başka alanlara taşınmış ya da yıkılmıştı.

Soldaki adam Inara'nın getirdiği fotoğraftaki çocuğa oldukça benziyordu.

Cassie dikkatle fotoğrafa baktı. Başını bir albüme, bir de Yan-Tao McElroy'un fotoğrafına çevirip durdu. "Çok benziyorlar," dedi kuşkulu bir ses tonuyla. Ardından büyükannesine döndü. "Ama aynı kişi olması pek mümkün değil. Büyük-büyükbabamızın çocukluğunun Çin'de geçtiğini söylemiştin. Pekin'de."

Vera doğruldu. "Öyleydi. Dördüncü sınıf bir devlet görevlisinin dört oğlunun en küçüğüydü. Göçmen Yasağı Yasası döneminde tanıdıkları sayesinde tüccar olarak Amerika'ya girmesine izin verildi. Bu fotoğraf çekildikten kısa bir süre sonra da ilk dükkânını açtı," diyerek gözlerini yere indirdi. "Geçmişi hakkında konuşmayı pek sevmezdi. Bunları kocamdan öğrenmiştim. Babasıyla gurur duyardı."

"Yalan söylemiş olabilir," dedi Cassie. Bir bakıma Inara'nın düşüncelerini dile getirmişti.

Vera şaşkınlıkla nefesini tutarak ellerini incecik beline dayadı. Inara bu düşünceyi kendisi dile getirmediği için sevinmişti. "Chinler yalan söylemez!"

Cassie azarlanmayı umursamayıp omzunu silkmekle yetindi. Meraklı gözlerle merdivenden yukarı baktı. "Daniel orada ne yapıyor?"

"Daniel, gel de fikrini söyle," diye seslendi Margaret tavan arasına. Kızına ve kayınvalidesine endişeyle baktıktan sonra merdivene doğru yürüdü. "Daniel?"

Karanlık boşlukta Daniel'ın yüzü beliriverdi. Gülümsemiyordu. "Gelip şunlara bakın. Çok ilginç."

Margaret şaşkın gözlerle önce Inara'ya, sonra Cassie ve Vera'ya baktı. Ardından tekrar Daniel'a döndü. "Kim? Hepimiz mi?"

Daniel açıklama yapmadı. Sadece başını sallayıp onaylayarak yeniden karanlığa karıştı. Cassie omzunu silkip hızla merdivenleri tırmanmaya başlarken, Margaret kaşlarını kaldırarak Vera'ya baktı. "Yardım etmemi ister misin?"

Vera hayır dercesine başını salladı. Ayaklarını sürüyerek aile fotoğraflarının dizili olduğu bir sehpanın yanındaki sandalyeye yürüdü. "Ben burada beklerim. Yaşlı dizlerim o merdivenleri çıkamaz."

Vera'nın dizleri son derece sağlıklıydı. Tavan arasına çıkmak istemediği her halinden belliydi. "Çıkalım mı?" diye sordu Margaret, Inara'ya.

Inara gülmemek için kendini tuttu. Margaret'ın peşinden eski merdivenleri tırmanmasının ardından kirişlere asılmış çıplak bir ampulün tavan arasını hafifçe aydınlattığını gördü. Daniel ve Cassie eski, ahşap bir sandığın başına çömelmiş, içinden çıkardıkları şeyleri yere diziyorlardı.

"Eğer Ken Chin ve Yan-Tao McElroy aynı kişiyse, bu sandıkta Mei Lien'e ne olduğuna dair ipuçları bulabiliriz." Daniel sandıktan çıkardıklarını yere dizmeye devam etti. "Hepsine bakmama yardım edin."

Sandığın içinden giysiler, çerçeveli ve çerçevesiz fotoğraflar, deri bir köpek tasması, eski bir çift ayakkabı ve her biri birer hikâye fısıldayan ufak tefek eşyalar çıkmıştı. Inara'nın gözüne eski püskü bir battaniyenin altında saklanmış ahşap, oyma bir tekne takıldı. Daniel ve Cassie'ye katılarak merakla tekneye uzandı. Tekne el oymasıydı ve su geçirmemesi için verniklenmişti. Yıllarca

suda gezmekten ahşabı kararmış, köşeleri yassılaşmıştı. Yan-Tao'nun sahilde onunla oynadığını hayal edebiliyordu.

O sırada Cassie hayretle nefesini tutarak yıpranmış battaniyeyi işaret etti. Inara dikkatini battaniyeye yöneltti. Altında oldukça tanıdık görünen ince işlemeler göze çarpıyordu.

Daniel battaniyeyi kaldırdığında ortaya daha fazla işleme çıktı. Inara'nın görebildiği kadarıyla kumaş tamamen işlemelerle kaplıydı.

Inara hayretle Daniel'a baktı. "Acaba bu o...?" Ama sorusunu tamamlayamadı. Bu son derece inanılmazdı.

Daniel kumaşın geri kalanını da açarak onu sandıktaki diğer eşyalardan uzak bir yere serdi. "Aman Tanrım."

Inara'nın dili tutulmuştu. Aklında aynı anda sayısız düşünce dönüp duruyor, birini bile kelimelere dökemiyordu. Sol kolu olmayan işlemeli kaftana öylece bakmak dışında yapabildiği bir şey yoktu.

Yüzüne çarpan gerçekler etrafın aniden dönmeye başlamasına ve ciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu. Ataları yüzlerce masum insanı öldürmekle kalmamış, Daniel ile doğrudan bağı olan insanları da katletmişti.

Ona ve ailesine gerçeği söylerse ilişkileri mahvolurdu. Daniel'ın ailesi onun ailesini mahkemeye verir, hepsinin canına okurdu.

Ve Daniel ondan nefret ederdi. Inara'dan ve Inara'nın olan her şeyden nefret ederdi. Çünkü Inara'nın ailesi servetini bugün Daniel'ın damarlarında dolaşan kanla kazanmıştı. Daha da kötüsü, Inara cinayetleri biliyor ve bunu ondan saklıyordu.

Fakat ailesini ve annesinin hatırasını korumak zorundaydı ve bunu ilişkileri pahasına yapmalıydı. Güçlükle yutkunarak midesinin bulantısını yatıştırmaya çalıştı. *Derin nefes al. Derin nefes al.*

"Bu bir devir sözleşmesine benziyor," dedi Margaret, Inara'nın panik atağını yarıda keserek. "Inara, bak, hem de Orcas Adası'ndaymış."

Inara ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak sözleşmeyi aldı. Üzerinde yazanlara hızlıca göz gezdirdiğinde nefesinin kesildiğini hissetti. "Bu benim evim," dedi boğuk bir sesle. Eyalet arşivlerindeki kadının eve ait bir tapu bulamamasına şaşmamalıydı. Çünkü bunca yıldır küçük bir çocuğun eşyalarının arasındaydı. Ve bu Yan-Tao'nun Ken Chin olduğunun ispatıydı. Aynı zamanda Rothesay'in Inara'ya değil, Chin Ailesi'ne ait olduğunu da kanıtlıyordu.

"Bakayım." Cassie ayağa kalkarak sözleşmeyi Inara'dan aldı. Onu bir süre sessizce okuduktan sonra başını kalırdı. "Büyükbaba Ken, Yan-Tao McElroy'muş."

Üçü birden aynı anda konuşmaya başladığında, Inara omuzlarına binen yüke boyun eğerek dizlerinin üzerine yığıldı. Karşısındaki ailenin duygularını seyretmekten başka bir şey yapamıyor, kendi duyguları içinde boğuluyordu.

Onu ilk fark eden Daniel oldu. Kahkahayla ona göz attığında, gülüşünün yerini aniden endişeli bir ifade aldı. "Neyin var, Inara?"

"Rothesay," dedi Inara güçlükle.

Daniel'ın anlaması biraz zaman alsa da yüzü ansızın değişiverdi. "Bunun Rothesay'i kaybedeceğin anlamına gelmesinden mi korktun?" diyerek kız kardeşine döndü. "Cass, bu geçerli bir sözleşme mi?"

Cassie elini Inara'nın omzuna koyarak onu avuttu. "Ah, Inara, merak etme. Bu yasal bir sözleşmeymiş, ama fiili işgal yasası dolayısıyla orası artık tamamen senin. Onu ne senden alabiliriz ne de almak isteriz."

Margaret ve Daniel da Cassie'ye katılarak Inara'ya moral verdiler. Ancak Inara kendini Rothesay'in gerçek sahibi gibi hissedemiyordu. Orası daima Mei Lien'e ait olmuştu ve kaderi ne olursa olsun hâlâ ona aitti.

Yirmi İkinci Bölüm

12 Ağustos, Pazar – günümüz
Chin Ailesi'nin evi, Seattle

"Keşke kaftan kolu yanımda olsaydı," diye mırıldandı Inara. Aslında söylemek istedikleri bunlar değildi.

Daniel kaftanı daha detaylı incelemek istediğinden hepsi alt kattaki yemek odasına inmişti. Daniel annesinin çamaşır dolabından aldığı temiz bir çarşafı masaya serdi. Inara'ya heyecanla gülümsedi. "Merak etme. Arabamda fotoğrafları var." Kocaman açılmış gözlerini kaftana çevirirken elleriyle ceplerini karıştırarak arabanın anahtarını çıkardı. "Cass, gidip onları alır mısın? Bagajdaki evrak çantasının içindeler."

Homurdanarak ağabeyinin dediğini yapan Cassie, biraz sonra Daniel'ın evrak çantasıyla birlikte dönüp onu sandalyenin üzerine bıraktı.

"Bu pis şeyin sizi neden bu kadar heyecanlandırdığını anlamadım. Orada olduğunu bilseydim onu çoktan çöpe

atmıştım," diye söylendi Vera oturduğu köşeden. Ama her şeyi duyup görebileceği bir köşeye yerleşmiş olması Inara'nın dikkatinden kaçmamıştı.

Inara da onun bu kaftanı çöpe atmış olmasını istiyordu.

Bu düşünce ona kendini bir hain gibi hissettirdi.

"Bu çok kirli," dedi Cassie. Kaftanın üzerine eğilmiş dikkatle inceliyor, ama ona dokunmuyordu. "Herhalde böyle tek kollu bir şekilde giymemiştir, değil mi? Yoksa çok komik görünmüştür."

"Bunu ona annesi verdiyse uğurlu eşyası olarak yanında taşımış olabilir," dedi Margaret kızının sırtını sıvazlayarak. "Lime lime olana dek kullandığın battaniyeni hatırlıyor musun?"

Daniel hiçbir şey söylemeden çantasını açtı ve fotoğraflarla birlikte bir çift eldiven çıkardı. Eldivenleri giyip fotoğrafları şimdilik görmezden gelerek kaftanı incelemeye başladı.

"Kaftanın modeli tıpkı tahmin ettiğim gibi. Bir Ejderha kaftanı, ama üzerinde rütbe nişanı ya da ejderhalar yok." Inara onun kendi kendine mi, yoksa onlarla mı konuştuğundan emin değildi. Güçlükle yutkunarak kaftana odaklanmaya ve korkuya kapılmamaya çalıştı.

Kaftanın yakası Mandarin yaka dedikleri türdendi. Ön kısmı çapraz bir şekilde geliyor ve sağ kolun altındaki örgü iplerle bağlanıyordu. Aşağı doğru incelen sağ kolunun manşeti, giyen kişinin elini kısmen kapatıyordu. Daniel, Inara'daki kaftan kolunu gördüğünde bu tarz kol kesimini 'at toynağı' diye adlandırmıştı.

Leke ve izlerle kaplı olan kumaş, oldukça yıpranıp sararmıştı. Öyle ki Inara bulduğu kaftan kolunun ona ait

olduğunu bilse de onun canlı, mavi rengiyle eşleşeceğinden hiç emin değildi.

Fakat yıpranan kumaşa rağmen üzerindeki detaylı işlemeleri net bir şekilde görebiliyordu. Bir zamanlar parlak olan iplikleri şimdi solmuş ve kirlenmişti. Kaftanın sağ koluna kucağında esmer bir bebek taşıyan beyaz bir adam işlenmişti. İkisi de kocaman gülümsüyor, adamın bembeyaz dişleri görünüyordu. Biraz yukarıda, omuz kısmında, bebek büyüyüp genç bir çocuk olmuş ve elini siyah bir köpeğin başına koymuştu. Birlikte verandada bekliyor ve atıyla tarlayı süren beyaz adamı seyrediyorlardı.

Inara, Dahlia'nın verandasını tanıdığında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Çocuk Yan-Tao olmalıydı ve Inara'nın mutfak bahçesi olarak kullandığı toprağı süren Joseph'i izliyordu.

"Gördüğünüz gibi," dedi Daniel, kendini tamamen işlemeleri incelemeye kaptırmıştı, "alt kısımlarda Qing Hanedanlığı dönemindeki Pekin resmedilmiş olsa gerek. Şuradaki yapıyı görüyor musunuz? Yasak Şehir'in kapısını andırıyor. O tarihte Amerika'da buna benzer hiçbir şey yoktu. Eğer tahmin ettiğimiz gibi bu kaftanı Mei Lien işlediyse, bu kısımda kendi yaşamını değil de ailesinin geçmişini resmettiğini varsayabiliriz. Çünkü kendisi Seattle'da doğmuştu."

Biraz daha yukarıda, kaftanın bel kısmında çok daha kırsal alanlar göze çarpıyordu. Daniel bir dizi ahşap kulübe ya da barakayı işaret etti. "Eğer bu kaftanı onun hikâyesini bilmeden görseydim, burada bir Çin köyünün resmedildiğine yemin edebilirdim. Şu dükkân benzeri şeyin önündeki masada toplanmış Çinli adamlara bakın."

"Ya şu adam?" diye sordu Inara. Caddenin diğer tarafında yürüyen ve Amerikan –ya da İngiliz– tarzı siyah bir takım giymiş adamı gösterdi.

"Bunu Mei Lien'in işlediğini bilmeseydim bunun Çin'i ziyarete gelmiş bir iş adamı ya da elçi olduğunu düşünebilirdim. Ama burada Seattle'ın ilk zamanları resmedilmiş olmalı. Asfalt yollar ve tuğla binalar inşa edilmeden öncesi."

"Şu tepedeki ağaçlara bakın," diyerek kaftanın yukarısını işaret etti Cassie. "Galiba şehir kurulmadan önce Seattle ormandan başka bir şey değilmiş."

Margaret bir iç çekerek, "Bunun tarihi önemini bir düşünsenize," dedi. "Sadece ailemiz için değil, aynı zamanda Seattle için. Bu müthiş bir şey."

"Bu Seattle ise şurası da Orcas Adası olmalı," dedi Inara sesli düşünerek. Sonra aniden pişman oldu. Ne kadar çok şey öğrenirlerse Daniel noktaları o kadar çabuk birleştirecek ve kaftan kolunda resmedilen dehşetten Inara'nın ailesinin sorumlu olduğunu öğrenecekti. Inara kaftanı kapıp evden kaçmamak için yumruklarını sıktı.

Daniel göğüs kısmına daha yakından bakabilmek için masanın diğer tarafına geçti. "Galiba haklısın. Şu adama bakın. Sağ koldaki adamın yüzüyle aynı ve oldukça detaylı işlenmiş. Belli ki önemli biri. Kolunu Çinli kadının omzuna dolamış. Eğer yanılmıyorsam kadın bana tanıdık geliyor. Inara'nın bulduğu koldaki boğulan kadınla aynı kişi olabilir."

"Yani bunlar Joseph ve Mei Lien mi?" diye sordu Margaret. Inara cevabı beklerken nefesini tuttu.

"Sanırım öyle."

Daniel'ın ailesi sessizce Joseph ve Mei Lien çiftine baktı. Atalarına ilk kez bakıyorlardı. Inara işlemelere göz gezdirerek Rothesay'i aradı.

Her yer işlemelerle doluydu. Kumsalın kıvrımı, hatta kayaların ve beyaz deniz kabuklarının şekilleri bile görülebiliyordu. Elma bahçesinin ardında yemyeşil ağaçlarla kaplı dik bir yamaç yükseliyordu. İnanması zor olsa da parlak başını sudan çıkararak sahildeki yalnız kadını seyreden fok bile oradaydı.

Ve... kulübe.

Inara'nın o kulübeyi tanımamasına imkân yoktu. Çocukken kardeşleriyle birlikte etrafında oynadıkları kulübeydi bu. Artık orman tarafından yutulan, çatısı çökmüş ve ahşap duvarları yosunla kaplanmış kulübeydi.

"Şu omuza, tam da kolun kesildiği yere bakın," dedi Margaret. Hassas kumaşa dokunmamaya dikkat ederek parmağıyla bir noktayı işaret etti. "Sanki ipliklerin rengi gitgide koyulaşıyor. Bulutlu bir gökyüzü ya da derin bir su gibi."

Margaret'ın işaret ettiği kısmı görmek için hep birlikte kaftanın soluna yaklaştılar. Mükemmel bir şekilde işlenmiş Dahlia'nın evinin hemen yukarısında gökyüzü gerçekten de kararıyordu. Kesilen kolun olduğu taraftan sert bir fırtına geliyor gibiydi. Orası aynı zamanda Campbell'ın arazisinin bulunduğu yöndü. Bunun bir tesadüf olmadığı kesindi.

Fırtınalı, karanlık gökyüzünün rengi Inara'nın bulduğu kaftan koluyla eşleşiyordu.

Evinin devir sözleşmesini bulduktan sonra bile Inara içten içe bunun sadece bir tesadüf olduğuna inanmak istiyordu. Ancak kanıtlar ortadaydı. Daniel, Inara'nın atalarının soğukkanlılıkla katlettiği insanların soyundan geliyordu.

Mei Lien –belki de Yan-Tao– bu kaftan kolunu günün birinde adaletin yerini bulabilmesi için kanıt olarak saklamıştı. Ve şimdi Inara onu ne yapacağına karar vermek zorundaydı.

"Inara, bana şu fotoğrafları verebilir misin?" Adını duyunca irkilerek Daniel'a baktı. Daniel masaya bıraktığı fotoğrafları işaret ediyordu.

Bacakları onu masanın diğer ucuna kadar taşıyabilir miydi? Daniel yalnızca üç adım ötedeydi, ama Inara'nın bacakları kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Yapmak zorundaydı.

Güçlükle yutkundu ve hafifçe sendeleyerek Daniel'ın dediğini yaptı. Daniel'ın eldivenli parmakları eline değdiğinde onun gözlerine bakıp şefkatle gülümsediğini gördü.

Ansızın yaşlarla dolan gözleri Inara'yı şaşırttı. Hızla başını eğerek kaftanla ilgileniyormuş gibi yaptı. Herkes gibi daha fazlasını öğrenmeye hevesli görünmeyi umuyordu.

Daniel fotoğrafları karıştırmaya başladı. Aradığı fotoğrafı bulduğunda diğerlerini dikkatle kenara koydu. Aldığı derin nefes, heyecanını ele veriyordu. Fotoğrafı masaya, kaftanın sol kolunun olması gerektiği yere bıraktı.

İşlemelerin hikâyesi hiç aksamadan kaftandan fotoğrafa doğru devam etti.

Daniel çantasından bir büyüteç çıkardı. Hiçbir açıklama yapmadan kaftanla fotoğrafın birleştiği noktaya eğilip dakikalarca inceledi. Yeniden doğrulduğunda yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Eşleşiyor. Kesikler birbirine uyuyor gibi. Yine de emin olmak için gerçek kaftan koluyla karşılaştırmak isterim. Ama kesim yerleri birbirini tutuyor. Sanki biri makası almış ve bir sebepten kolu kesmiş."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diyerek merakını dile getirdi Margaret. Ama odadaki herkes bunun bir cevabının olmadığını biliyordu.

Inara dışında herkes. Inara, Mei Lien'in o kısmı neden kesip sakladığını gayet iyi tahmin edebiliyordu.

Tabii, onu oğlunun yaşananları bilmemesini istediği için de kesmiş olabilirdi. Fakat Inara bunun bambaşka bir sebebi olduğunu hissediyordu.

Mei Lien düşmanı Duncan Campbell'ın evini elinden almak üzere olduğunun farkındaydı. Gelgelelim Duncan bunu başarmıştı da. Mei Lien'in kocası ölmüştü ve o dönemde Çinlilerin Washington Eyaleti'nde ev sahibi olmalarına izin verilmiyordu. Belki Yan-Tao yarı beyaz olduğundan dolayı evi ve araziyi miras alabilirdi. Ama büyüyene dek oğluna nasıl bakacaktı?

Inara'nın içindeki ses Mei Lien'in o kumaşı o eve mahsus sakladığını söylüyordu. Muhtemelen Campbell'ın soyundan gelen birinin onu bulması için yapmıştı. Gerçeğin bilinmesini, Campbell'ın ailesinin de kendi ailesi gibi acı çekmesini istemişti.

Belki cezalarını alenen çekmeyeceklerdi. Kim bu kadar kötü bir aile sırrını bile bile etrafa duyururdu ki? Ama aileleri içten içe, yavaşça parçalanacaktı.

Tıpkı Inara'nın şimdi parçalandığı gibi...

Mei Lien o kumaşı bulan kişinin kendi soyundan biriyle flört edeceğini tahmin etmiş olamazdı.

Ama öyleydi. Ve Inara biraz akıllıysa ailesi mahvolmadan önce bunu sona erdirmeliydi. Daniel daha fazlasını öğrenmeden ve Inara'nın yalanları yüzünden incinmeden önce bu araştırma bitmeliydi. Peki, nasıl bitirebilirdi ki? Inara geri çekilse bile Chin Ailesi'nin bunu araştırmaya daha çok hakkı vardı.

Bunca süre sessiz kalan Vera, masaya yaklaşarak Inara'nın yanında durdu. Inara derin bir nefes alıp kendini yaşlı kadının söyleyeceklerine hazırladı.

"Evine gelip kumaşı nerede bulduğunu görmek istiyorum."

"Vera, kabalık etme," diye azarladı onu Margaret. Ama bunu yarım ağız söylemesi Inara'nın dikkatinden kaçmadı.

Inara, Daniel'a baktı. Daniel'ın yüzünün hevesle parladığını görünce yüreğinin ezildiğini hissetti. Midesinden yükselen asidi önlemek için güçlükle yutkunarak başını salladı. "Gelip onu görmenizden şeref duyarım. Ne de olsa eskiden ailenizin eviydi."

"Haftaya olur mu?" diye üsteledi Vera.

Inara, Margaret'ın bu defa ona çıkışmadığını fark etti. "Tabii. Haftaya uygun."

Bunun üzerine herkes aynı anda konuşmaya başladı. Çalışma programlarını ve Orcas seyahati için iş saatlerini nasıl uyduracaklarını tartışıyorlardı. Inara masanın etrafındaki yüzlere göz gezdirdi. Her biri diğeriyle benzer özellikler taşıyordu ve artık o benzerlikleri Mei Lien'den almış olabileceklerini biliyordu.

Mei Lien ise büyük bir ihtimalle Inara'nın öz büyük-büyük-büyük-büyükbabası tarafından öldürülen kadındı.

Margaret, Cassie ve Vera kafa kafaya vermiş, hararetle kaftan, otel ve yeni keşfettikleri ataları hakkında konuşuyorlardı.

Inara masanın diğer tarafındaki Daniel'a baktığında, onun da kendisine baktığını gördü. Yüreğinin sızladığını hissetti. Daniel şefkat dolu bakışlarla gülümsedi. Ortak geçmişleri dolayısıyla Inara ile aralarında özel bir bağ hissettiğine şüphe yoktu.

Fakat bakışlarında Inara'yı daha da korkutan başka şey vardı. Aşk gibi bir şey...

Inara utanarak bakışlarını kaçırdı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

16 Ağustos, Perşembe – günümüz
Rothesay Malikânesi, Orcas Adası

Inara dört gün önce Yan-Tao McElroy ile Ken Chin'in aynı kişi olduğunu öğrendiğinden beri kendini işe ve otele vermişti. Seattle'dan döner dönmez kaftan kolunu paketleyip Daniel'a göndermişti. Böylece Daniel artık ailesine ait olduğunu bildiği kaftan üzerinde daha ayrıntılı çalışabilecekti. Ardından kaftanı, Mei Lien'i, Yan-Tao'yu, hatta Daniel'ı bile aklından çıkarmıştı.

Kendini İşçi Bayramı'na sadece iki hafta kaldığına, bu yüzden yalnızca oteline odaklanması gerektiğine inandırmıştı. İki hafta sonra babası gelip her şeyi inceleyecek, ona sermaye sağlamaya devam edip etmeyeceğine karar verecekti.

Sağlamak zorundaydı çünkü Inara başka yatırımcı bulamamıştı. Oteli ve şimdiye dek yaptıklarını gördüğünde, babasının nihayet ona ve hayallerine inanacağını düşünüyor, umudunu kaybetmemeye çalışıyordu. Babasını inandırdığında restorasyonu tamamlamak konusunda özgür olacak, gelecek yaz otelini açmak için bir tarih belirleyecekti.

Babasının gelmesine sadece iki hafta kaldığını düşününce onu araması gerektiğini fark etti. Cuma mı, yoksa cumartesi mi gelmeyi planladığını öğrenmek istiyordu.

Chin Ailesi'ni ağırlayacağı iki günü saymazsak, iki haftalık zamanını iyi değerlendirecek ve mümkün olduğunca çok şey bitirmeye çalışacaktı. Misafir odalarında henüz mobilya yoktu, fakat halılar bu hafta serilecek ve otele neredeyse tamamlanmış bir hava katacaktı.

Ana katın banyosunu boyamak için kullandığı ruloyu boya kovasına bıraktı ve inşaatın gürültüsünden uzaklaşarak arka avluya çıktı. Gölgeye rağmen dışarısı sıcaktı. Güneşli bir alana yürüyüp teninde hissettiği sıcaklığın tadını çıkardı.

Avluyla çimenliği ayıran alçak, taş duvara oturup babasının ofisini aradı.

"Inara, konuşmayalı uzun zaman oldu." Babasının sesinden onun öfkeli ve telaşlı olduğu anlaşılıyordu. İş gününün ortasında hep böyle olurdu. "Ne haber?"

"Selam, baba," dedi Inara neşeli bir sesle. "İşçi Bayramı planını öğrenmek için aradım. Yaptıklarımı görmen için sabırsızlanıyorum."

"İşçi Bayramı mı? Nasıl yani?" Ahizeyi kapatan el yüzünden hattın diğer ucunda boğuk bir ses duyuldu. Inara onun odadaki biriyle konuştuğunu anladı.

Babasının sorusunu yanıtlamadan önce biraz bekledi. "Oteli görüp sermaye konusunda bir karar vermek için gelecektin, unuttun mu?" Midesinin kasıldığını hissedip ayağa kalkarak avluda dolanmaya başladı.

"Tatlım, gelemem. O hafta sonu Hong Kong'a uçuyor olacağım."

Inara öfkelenmemeye çalışarak yeni bir teklifte bulundu. "Tamam, öyleyse diğer hafta sonu gel. O zaman gelebilirsin, değil mi?"

Babasının derin bir iç çektiğini duydu. Korktuğu şey tam da buydu. Hiçbir zaman gelmeyecekti.

Güneşte durmasına rağmen tüm bedeni buz kesmişti. Kolunu kendine doladı. "Sorun ne, baba?"

"Bak, Rothesay'i otele dönüştürme fikrin bence harikaydı. Bu yaz orada yaptıkların çok daha büyük alıcıların dikkatini çekecektir. Otel zincirleri, tatil köyleri... Sermayem oradan daha çok kâr etmene yardımcı olacak."

"Oteli satmak istemiyorum, baba. Onu kendim işletmek istiyorum."

"Otel işletmeciliği hakkında ne biliyorsun, Inara? Hiçbir şey." Babası biraz durakladıktan sonra soğuk bir ses tonuyla devam etti. "Yazı oraya çekidüzen verip eğlenerek geçirmene sevindim. Ama gerçek bir işe girmenin vakti geldi."

Inara'nın öfkesi onu yakıp kavuruyordu. "Starbucks gibi mi?"

"Kesinlikle," dedi babası. Memnun olmuş gibiydi. "Luxe Gayrimenkul'den Lacey'yi ara ve ona oteli satışa çıkarmasını söyle. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Satmıyorum." Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir yatırımcı bulacak veya bir şekilde kredi alacaktı.

"Inara," diye çıkıştı babası. "Sana yardımcı olmaya devam edecek param yok. Üzgünüm. Yōu Yì ile anlaşmaya varmak tahmin ettiğimden daha pahalıya patladı. Seninle otelcilik işine girmek istesem de bunu şu an yapamam."

Inara konuşmadan önce kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. "Yani bu kadar mı?"

"Evet. Bu kadar. Verdiğim parayı geri istiyorum."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok mu? O otel benim için çok..."

"Hayır, Inara," diyerek onu yarıda kesti babası. "Birkaç aydır pek çok tanıdığıma otelden bahsettim. En kısa sürede bir alıcı bulacağından eminim."

"Rothesay satılık değil." Inara bir cevap bekleme gereği duymadan telefonu kapattı. Kımıldamadan öylece durup ağaçları ve onların ardındaki denizi seyretti. Gözyaşlarıyla öfkesi arasında büyük bir savaş veriyordu.

Acaba babası onu hiç ciddiye almamış mıydı? Yoksa ona şans vermeye hiç yeltenmeyip bütün yaz onunla eğlenmiş miydi? Yŏu Yì anlaşmasının ona sandığından pahalıya patladığı konusunda yalan söylüyor olabilirdi. Ona malikâneyi sattırıp bir işe girmesini sağlamak için bunu bahane olarak öne sürebilirdi. O da Duncan Campbell gibi büyük paralar peşinde miydi?

Inara gözlerindeki yaşı sildi. Saçmalıyordu. Yaz boyunca yaşadığı olaylar onu yavaş yavaş delirtiyordu. Babası onu seviyordu. Onun için en iyisini istiyordu. Sebepsiz yere canını yakmaya asla niyetlenmezdi.

Yine de canı yanıyordu.

Güneş ışınları onu rahatsız etmeye başlayınca içeri girmek için arkasını döndü. Bir süre orada durup malikâneye baktı.

Onu kaybetmişti. Biraz önce babasına yaptığı dikbaşlılığa rağmen onu satışa çıkarmaktan başka seçeneği yoktu. Fakat bunu henüz yapmayacaktı. En azından ona yardım edecek birini bulmayı bir kez daha deneyene kadar satmayacaktı. Elbet bir şeyler düşünecekti.

Ama şu an için işçilere ödeme yapacak parası yoktu. Tom'a ekibini toplayıp gitmesini söylese iyi olacaktı. Derin bir nefes aldı ve Tom'u bulmak için restorana açılan çift kanatlı kapıya yöneldi. İçindeki acıyı bastırmak için elinden geleni yapıyordu.

İlerleyen saatlerde son kamyonet de ana yolu çevreleyen ağaçların arasında kaybolduktan sonra Inara, Dahlia'nın evinin ön basamaklarına oturdu. Kendini son derece enerjisiz hissediyor, malikâneye öylece bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Malikâne, var olmamış bir otelin hayaleti gibiydi.

Inara onu öyle uzun süre seyretti ki zaman kavramını tamamen kaybetmişti. Çalan cep telefonunun sesi onu nihayet kendine getirdi.

Önce telefonu açmayıp sesli mesaja yönlendirmeyi düşündü. Ama sonra Daniel'ın aradığını görerek onun sesini duymaya ihtiyacı olduğunu fark etti. Ona her şeyin iyi olacağını söylediğini duymak istiyordu.

"Annemle büyükannem hafta sonu için çok heyecanlılar. Başka bir şey konuştukları yok."

Daniel'ın sesi öyle neşe doluydu ki Inara ona babasının yardımı kestiğini ve muhtemelen malikâneyi kaybedeceğini söylemek istemedi. Bunu Daniel da dahil herhangi biriyle konuşmadan önce biraz düşünüp sindirmeye ihtiyacı vardı.

"Otel hazır olmadığı için benim evimde kalmanız sorun olmayacak, değil mi? İki misafir odam, alt katta da bir çekyatım var."

"Harika. Bu arada Ken ile ilgili yeni bilgiler edindim. Yani Yan-Tao'yla. Onunla akraba olduğuma hâlâ inanamıyorum."

Inara sesindeki acıyı daha fazla saklayamayacaktı. "Dinlemek için sabırsızlanıyorum ama Tom el sallıyor. Sanırım bir şey isteyecek." Yalan söylediği için boğazının düğümlendiğini hissederek yutkundu. "Seni sonra ararım, olur mu?"

"Tamam. Programımızı cumartesi sabahına ayarlamak için annemi aramam gerek," diyerek durakladı Daniel. "Bunun ailem için anlamı çok büyük, Inara. Umarım biliyorsundur."

"Benim için de öyle. Seni sonra arayacağım." Inara ona söyleyemediklerinin ağırlığıyla sesi titremeden önce telefonu kapattı.

Yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Ona öylece bakan boş otelden usanmış bir halde deniz kenarının yolunu tuttu.

Suyun onu sakinleştireceğini umuyordu. Sessizlik, bundan sonra ne yapacağını düşünmesine yardımcı olurdu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ekim 1894
McElroy Çiftliği, Orcas Adası

Joseph'in ölümünden sonraki günler Mei Lien için belli belirsiz geçiyordu. Yan-Tao ile birlikte çiftlik işlerini yürütüyor, gün içinde birbirlerine yardımcı olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. İlk gece Mei Lien denizin yine onu çağırdığını hissetmiş ve Joseph'in ruhunun orada olduğunu bilerek kıyıya inmişti.

Ancak kıyıya varır varmaz paniğe kapılarak nefessiz kalmıştı. Yaşadığı panik, yıllar önce deniz şeytanları tarafından boğulurken hissettiği ile aynıydı. Bu yüzden hızla eve koşup yatağa, Yan-Tao'nun yanına kıvrılmış ve oğlunu bir daha gözünün önünden ayırmayacağına yemin etmişti. Onu asla yalnız bırakmayacaktı.

Ertesi gece deniz kıyısına inerken Yan-Tao'yu da yanına almış ve her gece bunu yapmaya devam etmişti. Ruhlar ona sesleniyor, onu çağırıyordu.

Yan-Tao bir kayaya oturup Mei Lien'in atalarıyla ve Joseph'le konuşmasını dinliyordu. Çok geçmeden o da

annesine katılmaya başladı. Mei Lien ona diğer dünyaya yaptıkları yolculuk boyunca ruhlara yardımcı olacak adaklar sunmayı öğretti. Hayvanlarda, suda yüzen altın rengi yapraklarda ve suyun kendisinde Joseph'e dair işaretler aramayı gösterdi.

Joseph'i her yerde buluyorlardı. Joseph her sabah hafifçe kişneyen atlardaydı ve sanki yokluğunda onları avutur gibiydi. Ağaçların arasında süzülen sisteydi ve çiftliği bir koza gibi sarıp sarmalıyordu. İnşa ettiği evin bütün tahtalarında, çivilerindeydi ve onları koruyor, sıcak tutuyordu.

Mei Lien'in hayatı ev işleri, yemek ve hatıralardan oluşan bir tekrardan ibaretti. Uyuyamıyordu. Gözlerini kapattığında Joseph'in yattığı yerdeki boşluğu hissediyordu. Onun yokluğu, elinin ayağının eksikliği gibiydi. Yalnızlığıyla savaşmak yerine ona boyun eğmişti. Her gece saatlerce oğlu için nakış işliyor, hikâyesini kumaşa aktarıyordu. Ve bunu artık sadece oğlu için değil, kaybettiği kocası için de yapıyordu.

Neredeyse bitirmiş sayılırdı. Kaftana bir yılını daha harcaması iyi olurdu ama o kadar vakti olmadığından endişe ediyordu. Artık karnındaki ağrı hiç geçmiyor, kasılmalar ve sancılar birbiriyle yarışıyordu. İştahı tamamen kaybolmuştu. Sadece Yan-Tao'nun ona neden yemediğini sormaması için yiyormuş gibi yapıyordu.

Hâlâ gücü varken işlediği parçaları kasnaktan çıkarıp Yan-Tao'nun ileride giyeceği kaftana ekliyordu. Geriye sadece sol kolu işlemek kalmıştı. Oraya işlemeyi seçtiği hikâye yüzünden yapımı en zor kısım buydu.

Haftalar geçmişti. Adayı etkisi altına alan soğuk batı rüzgârı, toprağı ve su kaynağını dondurmuştu. Bu yüzden

her akşam eve su taşımak zorunda kalıyorlardı. Ellerinden geleni yapsalar da bütün mahsulü toplayamamışlardı. Havuçlar, kabaklar, patatesler, hatta ağaçlardaki elmalar bile ya çürüyor ya da don yüzünden kararıyorlardı. Kilerde sakladığı salamura etler ise günden güne küçülüyordu.

Bir sabah domuzlarla tavukları yemlemeye çıkmış ve hepsini ağılda ölü bulmuştu. Hayvanların kanı yerde donmuştu. Bu da gece hava iyice soğumadan önce öldürüldüklerini işaret ediyordu. Ama hiçbir ses duymamıştı.

Katliam keskin bir bıçaktan ziyade sivri dişleri ve pençeleri olan bir hayvan tarafından yapılmış gibiydi. Fakat Mei Lien'in dikkatini donmuş çamurdaki ayak izleri çekmişti. İzler doğruca Campbell'ın arazisine gidiyordu.

Joseph öldüğünden beri Campbell çiftliğe el koymak için daha büyük riskler alıyordu. Mei Lien korkudan titreyen bacaklarına rağmen eve yürümeyi başarmış ve av tüfeğini almıştı. O günden sonra da onu yanından hiç ayırmamıştı.

Joseph'in yokluğunun üzerinden bir ay geçmişti. Mei Lien zamanı onun öldüğü günden değil, çiftlikten ayrıldığı günden itibaren hesaplıyordu. Her zamanki gibi dalgın ve uyuşuk hareketlerle ağılda inek sağıyordu. Soğuk rüzgâr tomrukların arasındaki boşluklardan içeri giriyor, ona Joseph'in kış bastırmadan önce onları kapatmaya niyetlendiğini hatırlatıyordu. Artık bir yolunu bulup bunu kendi yapmalıydı. İneğin memesine uzandığı sırada karnına bir sancı saplandı.

Tüm bedenine yayılan acı öyle şiddetliydi ki başının döndüğünü hissetti. Gözlerinde şimşekler çakıyor, midesi bulanıyordu. Ansızın ter içinde kaldı ve acıyla inleyerek ineğe yaslandı. Fakat ineğin kenara seğirmesiyle kendini yerde buluverdi.

Süt kovasının üzerine düşüp devirmiş, bütün sütü yerdeki samanlara dökmüştü. Sancı arttıkça artıyor, Mei Lien'in elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bir anda başını yana çevirerek midesindekileri yere boşalttı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bir yandan korkudan terlerken, diğer yandan soğuktan titriyordu.

Sanki bedeni ona ait değildi ve zalim bir işkenceci tarafından yönetiliyordu. Dişini sıkıp sancının geçmesini ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Atlatmak zorundaydı. Yan-Tao'nun ona ihtiyacı vardı. Onun annesinden başka kimsesi yoktu.

Mei Lien oğlunun güzel yüzünün hayaline tutunarak bulantı ve titremelerin geçmesini bekledi. Sancı nihayet dindiğinde oldukça bitkin düşmüştü. Ama en azından hayattaydı.

Samanlar sütü emerken tüfeği arkasında bırakıp ağılın kapısına doğru süründü. Sonunda eve varıp Yan-Tao'nun derin bir uykuda olduğu üst kata çıktı.

Uzun bir gece olacağının farkındaydı. Kendinden sakladığı gerçeği daha fazla inkâr edemezdi. Şimdi çiftliğini Campbell'dan korumayı veya kış için yiyecek saklamayı bir kenara bırakmalıydı. Odaklanması gereken sadece iki şey vardı: Birincisi, kaftanı işlemeyi bitirmeliydi. İkincisi de Yan-Tao'yu güvende tutacak bir plan yapmalıydı. Çok yakında asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeyi yapmaya mecbur kalacak, oğlunu yapayalnız bırakacaktı.

Ölüyordu.

Sabah olduğunda Mei Lien'in bir planı vardı. İlk düşüncesi at arabasına yükleyebildikleri kadar çok eşya yükleyip ilk gemiyle Victoria, Whatcom veya Port Townsend'e gitmek ve orada Yan-Tao'yu evlat edinecek Çinli bir aile bulmaktı.

Atı arabaya koşup evin önüne çekmek ve eşyaları yüklemeye başlamak için ahırın yolunu tuttu.

Atın yanına vardığında ise bu planın işe yaramayacağını fark etti. Ağır bir arabayı çeken atı sürebilmek şöyle dursun, ayakta bile zor duruyordu. Öncesinde eşyaları arabaya yükleyebileceğinden bile şüpheliydi.

Hüsran ve acıyla ağlayarak eve dönüp kanepeye kıvrıldı. Gaz lambasının duvarda dans eden ışığını seyrederken sınırlı seçeneklerini düşünmeye başladı.

Bir an önce harekete geçmeliydi. Yan-Tao'ya pek yakında annesinin cesedini bulma korkusunu yaşatamazdı. Oğlu hayatta kendi yolunu bulmaya mecbur olacak, Campbell'ın onu çıkarları için kullanmasına karşı koymak zorunda kalacaktı. Öldüğü duyulur duyulmaz Campbell'ın ne yapacağından adı gibi emindi. Doğruca buraya gelecek, araziyi sahiplenecek ve çiftliğin tek sakininin icabına bakacaktı. Mei Lien bunları düşünürken Campbell'ın ikisini de ortadan kaldırıp çiftliğe çoktan el koymamış olmasına şaşırıyordu.

Yan-Tao'yu Campbell'ın eline düşürmektense kendi elleriyle öldürmeyi tercih ederdi.

İşte o an ne yapması gerektiğini fark etti.

Sabah güneşi odayı doldurur doldurmaz zorla kanepeden kalktı ve ayaklarını sürüyerek mutfağa yürüdü. Gece yatmak için üstünü değiştirmediğinden, kıyafetlerle uğraşmak zorunda kalmamıştı.

"Yan-Tao, kalkma vakti!" diye seslendi üst kata. Yorgun bedeninin elverdiğince hızlı bir şekilde Yan-Tao'ya kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Akşamdan kalma pirinç pilavını küp küp doğranmış elmayla karıştırdı. Joseph Port Townsend'den dönmüş olsaydı, kahvaltının üzerine serpecek tarçınları da olurdu. Onun yerine özel bir ikram olarak bir kaşık şeker kullandı. "Yan-Tao!" diye bağırdı tekrar.

Yan-Tao küçük yumruklarıyla gözlerini ovuşturarak merdivenleri indi. "*Nǐ hǎo**, anne."

"*Nǐ hǎo*, oğlum." Yan-Tao sandalyeye oturduğunda Mei Lien dikkatle onun yüzüne baktı. Küçük çocuğun yüzü şişmişti. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve kuruyan gözyaşları yüzünde ince izler bırakmıştı. Mei Lien'in karnını sıkan o görünmez el, bu defa kalbini sıkmaya başladı. Gözleri ansızın yaşlarla doldu.

"Babanı mı düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. Oysa cevabı biliyordu.

Yan-Tao gözlerini tabağından ayırmadan başını salladı.

"Ben de düşünüyorum. Onu özlüyorum." Görünmez el Mei Lien'in boğazına tırmanarak onu sıkmaya başladı. Güçlükle yutkunsa da boğazındaki düğümü çözemedi. Gözlerini sıkıca yumdu.

"Eve dönmesini istiyorum."

Mei Lien gözlerini açıp oğluna baktı. Kısa, siyah saçları, güçlü çenesi ve dolgun yanaklarıyla Mei Lien ile Joseph'in mükemmel bir birleşimiydi. Yüzü çocuksu yuvarlaklığını şimdiden yitirmişti ve yakında uzun boylu, ince, yarı çocuk-yarı adam bir delikanlı olacaktı. Mei Lien ise o günleri göremeyecekti. Onun nasıl bir adam olacağını hic bilmeyecekti.

* *Çince.* Günaydın. (Çev. N.)

Ansızın midesi ağzına geldi. Bulantısını kontrol altına almak için dikkatlice yutkunup yavaş ve derin nefesler almaya başladı. İşe yaramayınca hızla lavaboya koşup midesindeki tek şey olan safra suyunu oraya boşalttı.

"Anne, hasta mısın?"

Mei Lien gözlerini kapatıp alnını lavabonun kenarına dayadı. Bugüne kadar hastalığının belirtilerini oğlundan saklamayı başarmıştı. "Evet," dedi yerinden kımıldamadan.

"Gidip uzan, anne. Ben sana bakarım." Mei Lien, Yan-Tao'nun sandalyesinin geri çekildiğini duydu. Annesiyle ilgilenmeye ve evin erkeği olma görevini üstlenmeye hazır olduğu belliydi.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Mei Lien titreyen bacaklarına rağmen doğrularak ona döndü. Yan-Tao göğsünü kabartmış bir halde yanı başındaydı. Bu genç yaşta taşımaması gereken bir yükü taşımaya hazırdı. Korkusunu ele veren tek şey ise bakışlarıydı.

Bunları düşünmeyi bırak, diye çıkıştı Mei Lien kendine. *Güçlü olmasına yardım etmelisin, yoksa hayatta kalamaz.*

Göğsünü kabartıp başını dik tutarak oğluna zorla gülümsedi. "İlgin için teşekkür ederim ama korkarım dinlenmekle geçmeyecek." Yan-Tao'nun sevimli yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerinin içine baktı. Biraz sonra söyleyeceklerinin üstesinden gelebilmesi için ona olan sevgisini oğlunun ruhuna kazımaya çalışıyordu. "Ben ölüyorum, Yan-Tao. Üzgünüm."

Yan-Tao duyduklarını kabul etmeyerek başını iki yana salladı.

Mei Lien başını sallayarak doğruladı. "Bu doğru."

Avuçlarının arasında tuttuğu Yan-Tao'nun yüzü bir anda buruştu. Kendini annesinin kollarına atarak başını onun göğsüne gömdü. Mei Lien'i ayakta tutan şey arkasındaki lavaboydu. Kollarını oğluna dolayıp hıçkırıklarının onu nefessiz bırakmasına razı oldu.

Birlikte yere uzanıp hayatın adaletsizliğine gözyaşı dökmeye başladılar. Joseph'in yanlarında olmayışına ve Yan-Tao'nun sona eren çocukluğuna ağladılar. Artık her ne olursa olsun büyümek zorunda kalacaktı. Ve yapayalnız olacaktı.

Mei Lien anneye ve babaya ihtiyacı olan ama birkaç ay arayla ikisini de kaybeden bebeği için ağlıyordu.

Kendisi için ve hayatından koparılan herkes için ağlıyordu.

Uzun bir süre sonra göz pınarlarının kuruduğunu hissedip Yan-Tao'nun da aynı durumda olduğunu gördü. Anne-oğul birbirine sarılarak öylece uzanmaya devam ettiler. Birlikte geçirecekleri son anlardan birini yaşıyor, birbirlerinin kokusunu içine çekmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Yan-Tao'nun temiz havayla ve terle karışık çocuksu kokusu, Mei Lien'in hem yüreğini dağlıyor hem de ona güç veriyordu. "Seni seviyorum, Yan-Tao," dedi oğlunun saçları arasından. Bunu ona daha önce söylemediği onca zamanı düşünüyordu. Tıpkı Joseph'e hiç söylemediği gibi... "Ne olursa olsun seni sevdiğimi sakın unutma."

"Ben de seni seviyorum, anne," diye mırıldandı Yan-Tao annesinin göğsünde.

Mei Lien onu son kez sıkıca kucakladıktan sonra kendinden uzaklaştırdı. "Şimdi yapmamız gereken önemli bir iş var. Sensiz yapamayacağım bir iş. Paltonu giy ve benimle dışarıda buluş."

Yan-Tao gözlerini silerek tereddütle annesinin yüzüne baktı. Ardından tamam dercesine başını sallayıp ayağa kalktı. Mei Lien oğlunun çocukluğunun son yaprağının da döküldüğünü biliyordu.

"Altı yüz. Bir kuruş fazla vermem." Campbell gözlerini Mei Lien'den ayırmaksızın burnunu çekerek yere tükürdü.

Mei Lien, Yan-Tao'nun sıkıca tuttuğu elinden güç alıyordu. Campbell'ın arazisinde, Joseph ile tanıştıklarında kaldıkları kulübeden daha küçük bir evin önündeydiler. Buraya gelmek için geçtikleri arazi ile küçük bostan, kayalıklarla kaplıydı ve neredeyse dimdik bir dağ yamacında yetişen gür ormanlarla çevriliydi. Campbell'ın bunca yıldır Joseph'in arazisinin peşinde olması boşuna değildi.

Ve artık araziyi, evleri, hayvanları, deniz kıyısını, her şeyi alacaktı.

Mei Lien başını iki yana salladı. "Bay Campbell, ikimiz de arazimin bundan çok daha fazla ettiğini biliyoruz. Ayrıca ikimiz de onu sattığım duyulur duyulmaz başka bir alıcı bulabileceğimin farkındayız. Bunca yıldır göz koyduğunuz şeyi başka birinin almasını gerçekten ister misiniz?"

Mei Lien zayıflığını ona belli etmemek için göğsünü kabartıp başını doğrulttu. Campbell onun ne kadar hasta ve bitkin olduğunu bilirse, başka bir alıcı bulmasının da o kadar imkânsız olduğunu anlardı. Bu çiftliği bugün satmak zorundaydı.

Campbell iğrenen bir ifadeyle suratını buruşturarak onu ve Yan-Tao'yu süzdü. Mei Lien gözlerini ondan kaçırmadı.

Ardından Campbell omzunun üzerinden evine ve patates bahçesine göz attı. Mei Lien onun ne düşündüğünü biliyordu. Şüphesiz o çiftliği ne çok istediğini düşünüyordu. Hiç sesini çıkarmadan Campbell'ın konuşmasını bekledi.

Campbell derin bir iç çekti. "Tamam. Sana her şey için dokuz yüz veririm."

Mei Lien tamam dercesine başını salladı. Ama henüz bitmemişti. "Parayı cuma gününe kadar vereceksin ve oğlumla yıl sonuna kadar, yani dokuz hafta daha burada kalmamıza sesini çıkarmayacaksın. Anlaştık mı?"

Campbell gözlerini kısarak bir adım yaklaştı. "Ocağın birinde gitmiş olsanız iyi olur, yoksa sizi arazimden defederim."

Mei Lien, Campbell'ın üzerine yürümesine rağmen geri adım atmadı. "Merak etme, gideceğiz."

"O zaman anlaştık."

Mei Lien, Joseph'in her anlaşmanın sonunda yaptığı gibi elini uzattı. Campbell kaşlarını kaldırarak onun eline baktı. Ardından pis pis sırıtarak arkasını döndü. "Parayı toplar toplamaz geleceğim." Onları sanki orada değillermiş gibi öylece bırakarak karanlık kulübesinde gözden kayboldu.

Mei Lien oğlunun elini sıkıca kavradı. "Gitme vakti."

Her biri acı veren, yorucu ama mecburi adımlarla eve yürümeye başladılar.

Beş gün içinde Yan-Tao'nun yeni hayatına başlaması için gerekli parayı toplamış olacaktı. Zihninde yaptığı planın ilk maddesinin üzerini çizdi. Şimdi ikinci maddeye odaklanma vaktiydi.

Yirmi Beşinci Bölüm

9 Kasım 1894, Cuma
McElroy Çiftliği, Orcas Adası

Mei Lien, Elizabeth'in geldiğini daha onu görmeden anlamıştı. Yan-Tao'nun heyecanla bağırışını, köpeğin havlayışını ve Elizabeth'in söylenip durduğunu duyabiliyordu.

Artık oturma odasındaki kanepede yatıyordu. Ağrısının olmadığı nadir zamanlarda uyuyor ya da ev işlerinde Yan-Tao'ya yardımcı oluyordu. Günün ve gecenin geri kalanında ise durmaksızın nakış işliyordu. Ağrısı olsun ya da olmasın, nakış işleyecek gücü bulsun ya da bulmasın bu kaftanı bitirmek zorundaydı. Önceki gece Yan-Tao uykuya daldıktan uzunca bir süre sonra son parçayı da kaftana eklemişti. Hâlâ üzerinde çalışılması gereken yerler vardı, ama daha fazla bekleyemeyeceğinin farkındaydı.

Hızla güçten düşüyor, bedeni onu içten içe kemiriyordu. Bunu biliyor olsa da fazla düşünmüyordu. Oğluna veda etmeyi de aklına getirmiyor, onunla geçirdiği vakti uzatmak için elinden geleni yapıyordu. Fakat Elizabeth'in gelişiyle, yapılması gerekenler daha fazla ertelenemez olmuştu.

Yan-Tao'nun ona, "Annem içeride yatıyor," dediğini duydu. "Hasta." Son kelimeyi öyle hüzünlü söylemişti ki Mei Lien kalbinin sızısını eliyle ovuşturmak zorunda kaldı.

"Baban nerede? Onu iskelede bekliyordum." Elizabeth'in hoşnutsuz sesi gitgide yaklaşıyordu. Mei Lien onların verandada olduklarını ve birazdan içeri gireceklerini anladı. Titreyen kollarından güç alarak ayağa kalkıp, kemikli parmaklarıyla cansız bir şekilde omuzlarına dökülen saçlarını taradı. Keşke Elizabeth gelmeden önce yıkanmış olsaydı.

"Babamdan haberin yok mu?" diye sordu Yan-Tao kapıyı açıp halasından önce içeri girerken. "O..."

"Yan-Tao." Mei Lien araya girerek onu susturdu. "Gidip bize biraz çay ve yaptığın... yaptığımız kurabiyelerden getir." Bütün yemekleri yedi yaşındaki oğlunun yaptığını itiraf etmeye utanmıştı.

"Tanrım, May, bu ne hal böyle?" Elizabeth paltosunu ve eldivenlerini çıkarmadan kapıda durup Mei Lien'e ve etrafa baktı. "Bu berbat koku da ne?" diye sordu dudağını bükerek.

"Koku mu?" Mei Lien'in koku falan aldığı yoktu.

Elizabeth ona aptal dercesine gözlerini devirip başını iki yana salladı. Ardından hızla pencereyi açarak soğuk kasım rüzgârını içeri doldurdu. Mei Lien'in çelimsiz bedeni anında buz kesti.

Tam şikâyet edecekken kendini tuttu ve biraz önce üzerinden attığı battaniyeyi yeniden omuzlarına aldı. "Geldiğin için teşekkürler."

Elizabeth hoşnutsuz bir ifadeyle ona baktı. Sonra da Mei Lien'in karşısındaki bir sandalyenin ucuna oturdu. "Telgrafında acil olduğu yazıyordu. Kızlarımı temizlikçi kadına

bırakıp bu lanet havada yolculuk yapmamı gerektirecek kadar acil olan neymiş merak ediyorum."

Mei Lien gözlerini devirse de dilini tuttu. Elizabeth'in kızları on yedi yaşındaydı ve birkaç günlüğüne hem kendilerine hem de babalarına bakabilirlerdi. Ayrıca Elizabeth son mektubunda onlardan birinin, yanlış hatırlamıyorsa Priscilla'nın yakında evleneceğini söylemişti.

Mei Lien, sürekli boğazından yukarı tırmanan acılığı gidermek için yutkundu.

"Yardımına ihtiyacım var, Elizabeth."

Elizabeth'in kalkık kaşları daha da yukarı kalkarak siyah şapkasının altında kayboldu. "Görebiliyorum. Joseph nerede?"

Mei Lien cevap vermeden önce güç toplamak için bakışlarını kaçırdı. Joseph'in ölümünden sonraki ilk ay neredeyse kendinde değildi ve Elizabeth'e haber vermek aklına bile gelmemişti. Artık fazla vaktinin kalmadığını fark ettiğinde ise bu bilgiyi Yan-Tao için yaptığı planı gerçekleştirmek amacıyla kullanabileceğini düşünmüştü.

Elizabeth kardeşinin öldüğünü bilseydi buraya asla gelmezdi.

"Söyleyeceklerim için üzgünüm," diye söze başladı Mei Lien. Bunlar hayatının en önemli dakikaları olduğundan tüm gücüyle doğruldu. "Joseph hayatını kaybetti. Geçtiğimiz ay fırtınalı denizde kayboldu."

Duydukları karşısında dehşete düşen Elizabeth, elleriyle ağzını kapatarak başını iki yana salladı.

"Sana daha öne haber verecektim ama acımız öyle büyüktü ki..." Mei Lien sustu. Söyleyeceği hiçbir şeyin yeterli olmayacağını biliyordu.

"Çaylarınız, anne." Yan-Tao elindeki tepsiyi Mei Lien'in yanındaki sehpaya bıraktı. Annesinin istemesini beklemeden fincanını doldurup uzanabileceği bir yere koydu. Ardından Elizabeth'e döndü. "Çayını nasıl alırsın, halacığım?"

Bir cevap alamayınca sorusunu yineledi. Elizabeth gözlerini kırpıştırarak titreyen ellerini kucağına koydu. "Krema ve şeker. Teşekkürler, Kenneth."

Yan-Tao başını olumlu anlamda salladı. Halasının onu bu ismiyle çağırmasına alışkındı. Muhtemelen kalan son şekerlerini çaya atıp karıştırdıktan sonra bu sabah sağdığı sütü ekledi. Mei Lien oğluna bakıp onunla gurur duyduğunu belli edercesine gülümsedi. Yan-Tao'nun çabaları olmasaydı ne sütleri, ne çayları ne de yiyecek herhangi bir şeyleri olurdu.

Yan-Tao, halasının çayını verdikten sonra Mei Lien elini ona uzattı. Oğlunun elini tuttuğunda gözlerini kapatarak bu basit temasın tadını çıkardı. "Teşekkürler, Yan-Tao. Haydi, biz konuşurken sen de dışarıdaki işlerinle ilgilen."

Yan-Tao'nun titreyen minik eli, ne konuşacaklarını bildiğini belli ediyordu. Tamam dercesine başını sallayıp dışarı çıkmak için müsaade istedi. Mei Lien oğlunun gidişini seyrederken onu yanına çağırmamak için kendini zor tuttu.

Yan-Tao çıktıktan sonra Mei Lien dikkatini çayına yöneltti. Fincanı titretmemek için büyük bir çaba harcayarak dudaklarına götürdü. Çayını yudumlarken fincanın üzerinden Elizabeth'in onu seyrettiğini görebiliyordu. Elizabeth'in bakışları sorularla doluydu. Artık zamanı gelmişti.

Mei Lien titreyen eliyle fincanı tabağına bıraktı. Çay az da olsa dökülmüştü. "Elizabeth, seni buraya sadece kardeşinin öldüğünü söylemek için çağırmadım. Ben de ölüyorum."

Elizabeth bu gerçeği en başından biliyormuş gibi başını salladı. Mei Lien o an ne kadar korkunç göründüğünün farkına vardı. Eteğindeki bir kırışıklığı düzettikten sonra uzatmadan konuya girdi. "Yan-Tao'nun hayattaki tek akrabası sensin. Bu yüzden giderken onu yanında götürmeni istiyorum."

Elizabeth fincanını gürültüyle masaya bıraktı. "Ne dedin?"

"Yan-Tao'yu yanına almanı, büyüyene kadar ona evini açmanı istiyorum."

"Yapamam!" diyerek ayağa fırladı Elizabeth. Pencereye yürüyerek onu sertçe kapattı. Ardından ellerini beline dayayıp Mei Lien'e döndü. "Üzgünüm, May, ama kocamın onu asla evimize sokmayacağını biliyorsun."

"O senin kardeşinin çocuğu, Elizabeth," diye hatırlattı Mei Lien. Elinden geleni yapsa da sesindeki öfkeyi bastıramamıştı.

Elizabeth onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Hayır, bu bir çözüm değil." Başını eğerek odada volta atmaya başladı. "Başka bir yolu olmalı."

"Yan-Tao çalışkan bir çocuk. Ev işlerinde ya da kocanın tersanesinde size büyük yardımı dokunur. Kendi geçimini sağlar. Ayrıca onunla ilgilenmen için sana vereceğim bir miktar para da var."

Bunu duyan Elizabeth ansızın durdu. "Ne kadar?"

"Beş yüz dolar," dedi Mei Lien. Telgraf ile kasabadan aldıkları birkaç meyve-sebzenin ücretini ve doğruca Yan-Tao'nun cebine koymayı planladığı parayı toplamdan düşmüştü. "Çiftliği komşuma sattım."

Yaptıkları anlaşmadan tam beş gün sonra kapısını çalan Campbell'ı düşündüğünde gerilmeden edemiyordu.

Campbell her zamanki küstahlığıyla tek kelime etmeden ona parayı uzatmış, bir de kâğıt vermişti. Kâğıda şöyle bir göz atmak bile Mei Lien'in korkusunu haklı çıkarmaya yetmişti. Campbell çiftliği ona verdiğine dair imzasını istemişti. O gün hastalığını Campbell'ın görmesine izin vermiş ve hiçbir şey imzalatmadan gitmesini sağlayabilmişti. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Fakat Yan-Tao günün birinde dönüp araziyi geri isterse, hiçbir belge imzalamadığından dolayı satışın hukuken şüpheli sayılabileceğini umuyordu. Bu yaptığının hile olduğunu bilse de umurunda değildi. Oğlunun geleceğini güvence altına almak için elinden geleni yapıyordu.

"Paranın işimize yarayacağını itiraf etmeliyim," dedi Elizabeth, tekrar sandalyeye otururken. Eldivenli yumruklarını hâlâ sıkıyordu. "Ama Kenneth'in bizimle mutlu olacağını sanmıyorum. O... o bizim gibi değil."

İçindeki öfke öyle kabarmıştı ki Mei Lien omuzlarındaki battaniyeyi fırlatıp attı. *Hayır*, dedi kendine. Öfkesine tam vaktinde hâkim olmuştu. *Bunu mahvedemem. Yan-Tao'nun tek şansı bu.*

Mei Lien, karnına saplanan şiddetli bir acıyla kanepeye kıvrıldı. Elizabeth'in yüzündeki dehşeti görmezden gelip, oğlunun iyiliği için sakin bir sesle konuşmaya devam etti. "Bütün istediğim onu reşit olana kadar koruman, doyurman ve giydirmen. Lütfen, Elizabeth. Joseph için."

Kardeşinin adını duymak ve onun öldüğünü hatırlamak Elizabeth'in boynunu büktü. Dik duruşu, omuzlarını geriye atışı ve burnu havada ifadesi kaybolmuştu. Mei Lien ilk defa onun sinirli, eleştirici ve sabit fikirli olmayan bir yanını gördü. Karşısında kardeşini kaybetmiş, acı çeken bir kadın vardı.

"Joseph'in eşyalarına göz atmanı istiyorum," dedi Mei Lien, Elizabeth eteğinin cebinden çıkardığı bir mendille gözlerini kurularken. "İstediğini al."

"Teşekkür ederim." Elizabeth burnunu çekerek ayağa kalktı. Yüzü hâlâ mendilin arkasında saklıydı. "Biraz yalnız kalmak istiyorum. Nerede uyuyacağım?"

"Joseph ile benim odamda. Artık merdivenleri çıkamıyorum."

Elizabeth başını sallayarak arkasını döndü. Mei Lien o gitmeden önce hızla lafa girdi. "Yan-Tao ne olacak? Onu alacak mısın?"

Elizabeth ellerini kızarmış yüzünden çekti. Keder, dudaklarının kenarında yeni çizgiler oluşturmuştu. "Ah, May..." Mei Lien'in gözlerine bakmaksızın derin bir iç çekti. "Biraz düşünmeme izin ver."

Mei Lien onun mutfağa gidişini seyredip merdivenleri çıkışını dinledi. Duvara bir şeyler fırlatmamak için titreyen ellerini sıkıyordu. Elizabeth teklifini reddedecek gibi görünüyordu. Böyle yaparak Yan-Tao'nun ölüm fermanını imzalamış olacaktı. Mei Lien öldüğünde Yan-Tao'nun kimsesi kalmayacak, yaşayacağı bir evi olmayacaktı. Kararlaştırdıkları tarihten sonra onu burada görürse Campbell'ın neler yapacağını gayet iyi biliyordu.

Birdenbire derisi yüzülüyormuş gibi hissetti. Yastığı göğsüne bastırarak kanepeye kıvrıldı. Acısı dinmiyordu.

Elizabeth'in hemen yukarıda olduğunu bildiğinden yüzünü yastığa gömerek acıyla inledi.

Joseph'in kardeşi, Yan-Tao için yaptığı tek plandı. Ne onu gönderebileceği başka bir yer, ne de ona göz kulak olmasını isteyebileceği bir kimsesi vardı.

Midesinde çalkalanan çay bir anda ağzına geldi. Mei Lien yastığı fırlatıp kanepenin yanına diz çöktü. Yanından hiç ayırmadığı kovaya eğilerek midesinde ne varsa boşalttı.

Elizabeth'in onu gördüğünde ne düşüneceğini umursamayacak kadar bitkin bir halde yere kıvrıldı.

Yan-Tao'nun geleceğini ve hayatını kurtarabilmenin bir yolunu ararken uykuya daldı.

"May, iç şunu. İyi gelir."

Mei Lien dudaklarına bir bardağın değdiğini ve çenesinden aşağı bir şeylerin süzüldüğünü fark etti. Ses onunla konuşmaya devam ediyor, onu Joseph ile sandalda gezdiği rüyadan çekip uzaklaştırıyordu. Joseph ona önemli bir şey anlatıyordu, fakat bu sinir bozucu ses Mei Lien'in dikkatini dağıtıp duruyordu.

"May, kalkman gerek. Uyan!"

Mei Lien hafifçe inleyerek karşı koydu. Ama sesin sahibi yanaklarını tokatlamaya başladı. Ansızın yaşaran gözlerini kırpıştırarak açtı.

Elizabeth tek kolunu omzuna dolamış, onu doğrultmaya çalışıyordu. Mei Lien yine kanepedeydi ve üzeri battaniyeyle örtülmüştü. Pencerenin ardındaki simsiyah hava gece olduğunu gösteriyordu. Demek bütün günü uyuyarak geçirmişti. Oysa vaktini nakış işleyerek ya da onu kaybetmeden önce Yan-Tao'nun minik bedenine sarılarak geçirse daha iyi ederdi.

"Yan-Tao?" dedi doğrulmak için çabalayarak.

"Uyuyor. Saat gecenin yarısı." Elizabeth masadaki bir bardak suya uzandı. "Al, iç şunu. Uykunda öksürüyordun. Su içmen gerek."

Mei Lien, Elizabeth'in içirdiği suyu yudumladı. Su hassas midesine iner inmez boğulur gibi olup başını çevirdi. "Yeter."

Elizabeth bardağı bırakarak Mei Lien'in yastığına yaslanmasına yardım etti. "Çok hastasın, değil mi?"

"Anlattığım gibi."

Elizabeth hoşnutsuz bir şekilde dudaklarını büktü. Ancak Mei Lien ses tonundaki sertlikten pişman değildi. Eşinin kardeşi, oğlunu güvende tutmayı kabul etmemişti. Daha fazla nezakete gerek yoktu.

"Gidip yat. Bakıcılığına ihtiyacım yok."

Elizabeth omuzlarını geriye atarak mutfağa yöneldi. Mei Lien onun tabak ve tencereleri karıştırdığını duysa da aldırış etmedi. İlgilenmesi gereken daha önemli bir işi vardı.

Hızlı hareketler bütün gücünü tükettiğinden yavaşça kanepenin ucuna kaydı ve nakış kasnağı ile üzerindeki kaftana uzandı. Koruyucu örtüyü dikkatle kaldırıp ipek kumaşa ve yedi yıldır özenle işlediği motiflere baktı.

İğneyi başparmağı ile işaret parmağı arasına aldı. İşlediği motife devam etmek için kumaşı deleceği sırada dikkatini başka bir yer çekti. İğneyi bırakıp daha iyi bakabilmek için kaftanı yavaşça döndürdü. Göğüs kısmında, işlemekte olduğu kolun hemen yukarısında Joseph ile olan hayatını anlattığı kısım vardı.

Ona ilk defa başka bir kadının eserine bakıyormuş gibi baktı. Arka planda ipek kumaşın kendi maviliği hâkimdi. Ama üzerine öyle çok renk ve motif işlenmişti ki çoğu yerinde mavilik görünmüyordu.

Büyükannesi bu kaftanı işleyen eli kesinlikle tanıyamazdı. Birlikte çalıştıkları zamanlar Mei Lien onun öğrettiği gibi kusursuz, minicik ve eşit dikişler atardı. Ama bunca yıldan sonra öğrendiklerinden sıyrılmış ve daha düzensiz dikişler yapar olmuştu. Evi işlerken kullandığı dikişler küçük, sıkı ve olması gerektiği gibi eşitti. Bu yüzden verandanın ahşabının dokusunu görebiliyordu. Öte yandan evin ardındaki orman son derece düzensiz dikişlerle işlenmişti. Küçük, düz bir dikişin yanında onun iki katı uzunlukta ve farklı yöne bakan bir dikiş görülüyordu. Dikişler boldu, karman çormandı ve kontrolden çıkmıştı. Bu resmen saygısızlıktı.

Mei Lien onları görmemek için gözlerini kapattı. Yeniden yapacak vakti yoktu. Gücü tükenmeden önce hatalarını düzeltmek ve bütün hikâyeyi bitirmek için yeterli zamana sahip değildi.

Bitirmemek de bir seçenek değildi. Yan-Tao'nun kaftanı yanında götürebilmesi için şimdiye kadar onu bitirmiş olmayı istese de yetiştirememişti. Ama sorun etmiyordu çünkü bunun için de bir planı vardı.

Yaptığı plan kusursuzdu ve hataya yer bırakmıyordu. Oysa şimdiye kadar iki hatayla karşılaşmıştı: Elizabeth'in onu reddedişi ve kaftanın utanç verici işlemeleri.

Vazgeçmeliydi. Hem de hemen. Kaftanı sarıp sarmalamalı ve kimsenin görmemesi için onu denizin dibine yollamalıydı. Kimsenin, en çok da oğlunun görmemesi için. Bunun Yan-Tao için bir hediye olması gerekiyordu. Ona baktıkça atalarının ve dünyaya gelişinin hikâyesini görecekti. Oğlunun düğününde giymesini istediği bu kaftan,

onun geçmişine bir yol haritası olacak ve günün birinde aklına takılabilecek sorulara cevap bulmasını sağlayacaktı.

Fakat Mei Lien bunu başaramamıştı.

"Ah, o ne güzel şey öyle."

Mei Lien başını çevirdiğinde gözleri iri iri açıldı. Elizabeth kapı eşiğinden ona bakıyor, bulaşık beziyle ellerini kurularken Mei Lien'in kucağındaki yüz kızartıcı kaftana göz gezdiriyordu.

Onu daha fazla görmemesi için hızla kaftanın üzerini örttü.

"Hayır, dur. Şuradaki ne? Joseph mi?"

Mei Lien örtüyü açarken daima Elizabeth'in hizmetçisiymiş gibi hissetmekten nefret ediyordu. Şimdi de onun dediğini yapmak zorunda kalmaktan hoşlanmamıştı. "Evet, o, kucağındaki bebek de Yan-Tao. Yan-Tao doğduktan sonraki yaz onları bahçede böyle gezerken bulmuştum. Sanki Joseph oğluna çiftliği gezdirip ruhunun nereye ait olduğunu gösteriyor gibiydi."

"Joseph çok mutlu görünüyor."

Mei Lien kaftanın üzerini tekrar örtmeyi denedi. "Nereden bilebilirsin ki? Sadece bir işleme."

Elizabeth örtüyü yakalayarak Mei Lien'in onu örtmesine engel oldu. "Görmüyorsun, değil mi?"

Mei Lien pes ederek ellerini kucağına koydu. "Neyi?"

Elizabeth onun tüm itirazlarına rağmen kaftanı alıp odanın diğer ucuna yürüdü. Onu karşıdan tutarak, "Şimdi bak," diye buyurdu. "Görüyor musun?"

Mei Lien utanç verici işlemelere bakmak yerine gözlerini Elizabeth'e dikti. "Ona dikkat et."

Elizabeth kaftanı daha da yukarı kaldırdı. "May, Joseph'e bak. Bu renkli bir fotoğraf gibi. Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

Mei Lien kaftana baktığında kalbinin sızladığını hissetti. Uzaktan bakıldığında Joseph sanki canlı gibiydi ve ona gülümsüyordu. Kucağında yeni doğmuş oğluyla etrafa neşe ve gurur saçıyordu. Gözyaşları Mei Lien'in görüşünü bulanıklaştırdı. Daha fazla görmemek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Deniz onu almamalıydı. Joseph burada, karısıyla oğlunun yanında olmalı ve Mei Lien'i öldüren her neyse onunla savaşmalıydı. Onları bir arada tutmalıydı.

Ama yoktu ve pek yakında Mei Lien de olmayacaktı.

"Lütfen, Elizabeth," diye yalvardı gözlerini açmaksızın. "Lütfen giderken Yan-Tao'yu da götür. Başkasını bulacak gücüm yok. Bunu, kardeşin oğlunu çok sevdiği için yap. Lütfen."

Sessizlik. Sessizlik öyle uzamıştı ki Mei Lien onun odadan çıktığını düşündü. Emin olmak için gözlerini açtığında, Elizabeth'i nakış kasnağının başucunda dururken buldu. Gözlerini kaftandaki kardeşinin üzerinden ayırmıyordu.

"Götüreceğim," diye fısıldadı. Mei Lien'in bir şey söylemesine fırsat vermeden ona döndü. "Götüreceğim," diye tekrarladı daha yüksek sesle. "Ama kimsenin onun akrabamız olduğunu bilmesine izin vermeyeceğim. Yoksa kocamın neler yapacağını..." Cümlesini yarıda bırakarak sustu.

"Teşekkürler, Elizabeth." Mei Lien'in gözleri yeniden yaşlarla doldu. "İstediğin zaman gitmeye hazır olması için her şeyi yapacağım."

Elizabeth cevap vermedi. Sadece başını sallayıp hızla kapıya yöneldi. Mutfağa girip gözden kaybolmadan önce şu sözleri söyledi. "Sabah gidiyoruz."

Mei Lien ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetti. Bu, oğluyla geçirdiği son geceydi. Yarın sabah son kez onun tatlı, nazik yüzüne bakacak, yumuşak yanaklarını öpecek, zayıf bedenini kucaklayacaktı.

"Elizabeth," diye seslendi güçlükle ayağa kalkarken.

"Ne?" diye sinirli bir cevap duyuldu mutfak kapısından.

"Merdivenleri çıkmama yardım et. Bu gece oğlumla uyumam gerek."

Elizabeth'in dudaklarının kenarındaki çizgiler derinleşse de hiçbir şey söylemedi. Karanlıkta Mei Lien'in üst kata çıkmasına yardım etti.

Mei Lien yorgunluktan titreyerek Yan-Tao'nun yatağına uzandı ve onun uyuyan minik bedenine sokuldu. Onu bütün hücrelerine kazımak istiyordu. Oğlunun verdiği her nefesi ciğerlerine dolduruyor, terli, çocuksu kokusunu ruhunun en karanlık noktalarını doldurana dek içine çekiyordu.

Hiçbir anne bebeğine veda etmeye mecbur kalmamalıydı.

Sabah çok çabuk olmuştu. Elizabeth ve Yan-Tao günün tek yolcu gemisine yetişmek için acele ediyorlardı. Oğlunun gidişine yaklaşan her dakika, Mei Lien için bir öncekinden daha acı vericiydi. Sürekli ısırdığı alt dudağı acıyor, ağzına kan tadı geliyordu.

Daha ona söyleyeceği, onunla yapacağı çok şey vardı.

Ama hiçbiri için vakit yoktu.

Yan-Tao'nun yatağına uzanmış, eşyalarını sandığa doldurması için onu yönlendiriyordu. Yeni evlilerken Joseph'in onun için yaptığı sandığı Yan-Tao'ya vermişti.

Joseph, burada olmalıydın, diye geçirdi içinden. Bu sabah bunu sık sık tekrarlıyordu.

Yan-Tao, "Anne, Mutt da benimle gelebilir mi?" diye sordu. Her hareketinde onu takip eden köpeği kastediyordu.

"Ona ben karar veremem. Elizabeth'e sormalısın."

Yan-Tao, Joseph'in onun için oyduğu ahşap tekneyi de dikkatle sandığa koyduktan sonra derin bir iç çekerek kapağı kapattı. "Bugün onunla gitmem gerektiğinden emin misin? Sana kim bakacak?"

Mei Lien daha sonra dinlenmek için yeterince vakti olduğunu biliyordu. Bu yüzden bütün gücünü toplayarak ayağa kalkıp Yan-Tao'ya yaklaştı. "Oğlum," dedi ellerini onun omuzlarına koyarak. "Ben idare ederim. Gittiğinde beni hayat dolu hatırlamanı istiyorum, bu mum gibi erimiş halimle değil."

Bu defa bedeni değil, kalbi acıyordu. Bacaklarının titrediğini hissederek yatağın ucuna oturmak zorunda kaldı. Oğlunu kollarının arasına aldı ve küçük bir çocukken yaptığı gibi onu kucağına oturttu. "Oğlum, mutlu yaşa ve derinden sev."

Babasının yıllar önce ona söylediği kelimelerin yankısını duyarken sesinin titremesine engel olamamıştı. Oğlunu sıkıca bağrına bastı. "Bana söz ver, Yan-Tao. Güçlü ve onurlu bir erkek olacağına söz ver. Baban gibi çalışkan ol ve etrafında bizden bir işaret aramayı unutma. Zamanı geldiğinde yakınında olmanın bir yolunu bulacağım."

Yan-Tao burnunu çekerken minik bedeni titredi. Mei Lien gözlerinin dolduğunu hissetse de duygularını bastırdı. Şimdi sırası değildi. "Beni yapraklarda, bulutlarda, kuşlarda ara. Sana nasıl geleceğimi bilmiyorum ama geleceğim. Hiçbir zaman yalnız olmayacaksın, Yan-Tao. Asla."

Yan-Tao hıçkırıklara boğularak kollarını annesinin boynuna doladı. Mei Lien'in boynu oğlunun gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bu anı daha iyi hatırlamak için gözlerini kapattı. Elleriyle Yan-Tao'nun sırtını sıvazlıyor, bir gün kaslarla kaplanacak olan bedenindeki kemikleri hissediyordu. İçi acıyla doldu.

Hayır. Mei Lien gözlerini açtı. Hayır, henüz pes edemezdi. Oğlu için cesur olmak zorundaydı.

Kapı eşiğindeki bir ses dikkatini çekince o yöne doğru döndü. Elizabeth eldivenli eliyle ağzını kapatmış onlara bakıyordu. Gözleri şaşırtıcı bir şekilde nemliydi. Mei Lien'in ona baktığını fark edince elini hızla indirerek başını doğrulttu. "Gitme vakti," dedi titrek bir sesle. Bakışlarını kaçırarak şapkasıyla oyalanmaya başladı.

Mei Lien oğlunu son kez bağrına bastı. "Sana öğrettiklerimi unutma. Sakın unutma. Bana söz veriyor musun?"

Yan-Tao evet dercesine başını sallarken gözyaşlarıyla ıslanan yüzü acıyla buruştu. "S... söz veriyorum." Kesilen nefesi onu az kalsın yeni bir ağlama krizine sokacaktı. Ama kendini tutmayı başardı.

"Kenneth, sandığı taşıyabilir misin?"

Yan-Tao önce halasına, ardından Mei Lien'e baktı. Mei Lien onun ne düşündüğünü biliyordu. Bugünden itibaren bir daha asla Yan-Tao olmayacaktı.

Yüreğinin sıkıştığını hisseden Mei Lien, güçlükle yutkunarak hıçkırıklarını bastırdı.

"Evet," dedi Yan-Tao cesurca.

"Evet, ne?" diye sordu Elizabeth kaşlarını kaldırarak.

Yan-Tao başını eğdi. "Evet, hanımefendi. Taşıyabilirim."

İşte başlıyor, diye düşündü Mei Lien. Başka bir yol bulabilmek için her şeyini verirdi.

Yan-Tao sandığı sürükleyerek merdivenlerin başına getirdikten sonra basamaklara çarptırarak aşağı indirmeye başladı. Her basamakta oyuklar ve derin çizikler bırakıyordu. Mei Lien tüm ağırlığını Elizabeth'in koluna vererek onu takip etti. Köpek ise tüm bu koşuşturmadan heyecanlanmış bir halde mutfakta daireler çizip duruyordu.

Dışarı çıktıklarında Mei Lien, Joseph'in eşyalarının çoktan at arabasına yüklenmiş olduğunu gördü. Elizabeth onun giysilerini kutulara doldurmuş, tıraş olurken kullandığı aynayı ve Mei Lien hamileyken yaptığı sallanan sandalyeyi de almıştı. Mei Lien arabaya düzensiz bir şekilde atılmış eşyalara göz gezdirirken anıların etrafını sardığını hissetti. Sanki onlara dokunuyormuş gibiydi.

Ama onları Elizabeth'in alması, Campbell'ın almasından daha iyiydi.

Mei Lien ansızın öfkeye kapıldı. Az sonra ona ihtiyaç duyacağını bildiğinden öfkesine sımsıkı sarıldı. Keder içinde eriyip bitmektense öfkeyle yanmayı tercih ederdi.

O sırada bir şey hatırlayarak, "Durun!" dedi. "Gitmeyin. Bir şey daha var."

Güçsüz bedeni elverdiğince hızlı bir şekilde oturma odasına gitti ve ipek kaftanı Elizabeth'in önceki gece bıraktığı yerden aldı.

Hiç düşünmeden makası kapıp kaftanın yarım kalan sol kolunu kesti.

İşlemeli kaftanın geri kalanını dikkatlice katlayıp küçük bir bohça haline getirdi. Ardından onu koruyucu örtüsüyle sıkıca sarıp nakış ipliğiyle bağladı. Arkasını döndüğünde, Elizabeth ile Yan-Tao mutfak kapısında yan yana durmuş ona bakıyorlardı.

"Yan-Tao, bu senin için. Bu bizim ortak mirasımız ve şimdiye dek sana verdiğim en önemli şey. Ona iyi bak," diyerek Elizabeth'e döndü. "Onu korumasına yardımcı olur musun?"

Elizabeth sessizce başını salladı.

Mei Lien memnun bir şekilde bohçayı oğlunun ellerine tutuşturdu. "Sana bitmiş bir kaftan vermeyi istedim ama vakit yoktu. Burada anlatılan hikâye henüz bitmedi. Sol kolu işlediğimde onu Bok Guey'in bulamayacağı gizli yerine saklayacağım. Büyüdüğünde gelip onu oradan alacaksın, değil mi?"

Yan-Tao kıpkırmızı gözleriyle ona bakarak başını salladı. "Gizli yerimi biliyor muydun?"

Mei Lien gülümsedi. "Elbette. Ben senin annenim." Devam etmeden önce durup yavaş ve derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti. "Şimdi gidin. Gemiyi kaçırmak istemezsiniz."

Yan-Tao başını eğerek annesinin kollarına atıldı. Mei Lien oğlunun ağırlığıyla bir adım gerilese de ikisini de yere düşmekten korumayı başardı.

Oğluna son kez sarılmanın tadını çıkardı. "Seni seviyorum, Yan-Tao. Her şeyi unutsan bile bunu sakın unutma."

"Seni seviyorum, anne." Yan-Tao yeniden hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Artık gitmemiz gerek," diye söylendi Elizabeth. "Sefer programında geminin saat onda kalkacağı yazıyor. Geç kalacağız."

"Hoşça kal, Yan-Tao." Mei Lien oğlunu hafifçe iterek kendinden uzaklaştırdı. Kollarını yeniden ona dolamamak için kendini zor tutuyordu.

Yan-Tao gözyaşları içinde başını iki yana salladı. "Hayır, gidemem. Seni bırakmayacağım."

"Gitmek zorundasın. Kalamazsın."

Yan-Tao'nun yüzü ağlamaklı bir şekilde buruştu. "Ama anne, sana yardım edebilirim. Seni iyileştirebilirim. Göreceksin!"

Mei Lien iç organlarının acıyla kasıldığını hissetti. O tanıdık mide bulantısı yeniden baş göstermişti. Elini karnına koyup sancıyı hafifletmek için kamburunu çıkardı. "Bana yardım edebilmenin tek yolu gitmek ve bir geleceğinin olacağını bilmenin mutluluğunu yaşatmak. Şimdi git."

"Hayır, anne!" Yan-Tao kendini yeniden onun kollarına atsa da Mei Lien yumuşamadı. Onu omuzlarından tutarak durdurdu.

"Olmaz, Yan-Tao. Kalamazsın. Git." Onu nazikçe döndürerek yavaşça itti. "Git."

Elizabeth arka kapıda bekleyen at arabasına yöneldi. Yan-Tao başı annesine dönük bir halde yavaş adımlarla onu takip etmeye başladı.

"*Zài jiàn*, Yan-Tao."

"*Zài jiàn*, anne." Hoşça kal diyen Yan-Tao, başını önüne eğip ayaklarını sürüyerek arabaya yürüdü. Siyah saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Arabaya binip Elizabeth'in yanına oturduğunda, köpeği peşinden gelerek yanına atladı. Elizabeth köpeğin kalmasına izin verdi.

Mei Lien kalbinin söküldüğünü ve ömrünün geri kalanıyla birlikte o arabaya bindiğini hissederek mutfak kapısına yaslandı. İşlemeli kaftanı bağrına basan ve tüm kalbiyle annesinin onu geri çağırmasını dileyen Yan-Tao'yu seyretti. Yan-Tao hareket eden arabanın sarsıntısıyla hafifçe sallandı.

Ama gitmesi gerekiyordu. Yaşamak için bundan başka şansı yoktu.

Araba avludan çıktığında Yan-Tao arkasını dönerek ona baktı. Veda etmek için minik elini cesurca havaya kaldırdı. Mei Lien de elini kaldırarak karşılık verdi. Ardından ikisine de işkence çektirmemek için içeri girip kapıyı hızla kapattı.

Kapıya yaslanarak gözlerini yumdu. Kendini bir anda gecenin karanlığında ilerleyen geminin güvertesinde buluvermişti. Aşağıdaki soğuk dalgalara atlamaya hazır bir halde korkuluklara tutunmuştu. Babası hemen arkasındaydı. Yara bere ve kan içindeki yüzünü acıyla buruşturmuştu. Ama acısının sebebi yaraları değil, kızına ettiği vedaydı. Mei Lien çocukluğunu seyrederken elini babasına uzattı. Kalmasına izi vermesi için ona yalvardı. Fakat babası acısını gizlemek için sert bir ifade takınarak başını iki yana salladı.

Ve ellerini Mei Lien'in sırtına koyup onu okyanusun hırçın dalgalarına itti.

Şimdi baktığında Mei Lien onun nasıl yıkıldığını görebiliyordu. Dalgaların arasında kızını görmeye çalışırken onu ayakta tutan şey korkuluklardı.

"*Zài jiàn*, Mei Lien," diye fısıldadı babası gecenin soğuğuna.

Mei Lien aynı karanlık boşluğun onu yine kendine çektiğini hissediyordu. Ona karşı koyamayarak kendini kirli, ahşap mutfak zeminine bıraktı. "Hoşça kal, baba. Hoşça kal, oğlum."

Yirmi Altıncı Bölüm

18 Ağustos, Cumartesi – günümüz
Rothesay Malikânesi, Orcas Adası

"Biz de bunca yıl kâğıt üzerinde çocuk olduğu için geçmişinden bahsetmediğini düşünmüştük." Ardından Margaret, Inara'nın getirdiği tabaktaki çöreklerden almak için sehpaya uzandı.

"Kâğıt üzerinde çocuk ne demek?" diye sordu Inara, bir çörek alırken. Hâlâ sıcak olan çöreği ısırıp Daniel'ın yanına oturdu. Son birkaç gündür onu kendinden uzaklaştırsa da şimdi burada olduğu için mutluydu.

Inara'nın sorusunu yanıtlayan Vera oldu. "Göçmen Yasağı Yasası boyunca az sayıda Çinlinin, örneğin tüccarların ya da diplomatların Amerika'ya girmesine izin veriliyordu. Bu yüzden çoğu Çinli kendilerini bir Amerikan vatandaşının oğlu olarak gösteren belgeler satın alarak yasayı deliyordu."

Margaret araya girdi. "Diyelim ki Amerikan vatandaşlığı olan Çinli bir tüccar vardı. Birkaç yıllığına Çin'e gitti ve döndüğünde yetkililere evlendiğini, orada kaldığı süre

boyunca çocukları olduğunu beyan etti. Aslında tek yaptığı orada kimlik belgeleri satmaktı. Onları satın alanlar, yıllar sonra Amerika'ya geldiklerinde tüccarın oğulları olduklarını gösteren belgelerini sunacaklardı. Sadece kâğıt üzerinde çocuklardı, ama işe yarıyordu."

Inara anladığını belirtircesine başını salladı. Sayısız insan bu ülkeye gelmek için çabalamış, geldiklerinde ise zalimlikten başka şeyle karşılaşmamıştı. Bu içler acısıydı.

Daniel, ekibinin Yan-Tao/Ken araştırmaları hakkında ailesini bilgilendirmeye devam etti. Günlerdir konuşmadıklarından Inara da gelişmelerden diğerleri kadar habersizdi. Böylesi daha kolaydı.

Bu akşam Daniel'a babasının maddi desteğini kaybettiğini söylemeyi planlıyordu. Son günlerde ondan kaçmakla iyi etmemişti, fakat hayatta yapmak istediği tek şeyi başaramadığı gerçeğiyle yüzleşmek için zamana ihtiyaç duymuştu.

Bu düşünce yine utançtan kızarmasına neden oldu. Öz babası onda bir otel inşa edip işletecek kabiliyetin olmadığını düşünüyordu. Babasına göre o sadece sağlam bir şirkette çalışabilir, gerektiğinde üstleri tarafından yönetilirdi. Ve bunu gerekli gördüğü belliydi.

Keşke yıllarını babasının ondan beklediklerini yaparak geçirmeseydi. O zaman adalara ve otelciliğe olan tutkusunu daha erken keşfedebilirdi. Keşke lisansüstü eğitimi sırasında çalışıp öğrenim kredisinin tamamını ödeseydi. O zaman belki kredi başvurusu geri çevrilmezdi. Keşke... Keşke.

Daniel ile bütün bunları konuşmak, onun fikrini almak, desteğini hissetmek için can atıyordu. Yalnız olmadığını bilmek istiyordu.

Ama bunu sonra, Daniel'ın ailesinin etrafta olmadığı bir gün yapacaktı.

Oturma odasının –hayır, Dahlia'nın oturma odası, burası artık onun değildi– penceresinin önündeki kanepede oturan Daniel'a sokuldu. Karmakarışık duygularından uzaklaşma ihtiyacıyla Daniel'ın elini tuttu. Daniel yumuşak bir tebessümle ona baktı. Inara'nın elini hafifçe sıkıp ailesiyle konuşmaya devam etti. Eşyalarını üst kattaki misafir odalarına yerleştirdikten sonra hepsi burada toplanmıştı.

"Ken Chin'in kâğıt üzerinde, Yan-Tao'nun ise doğma büyüme Amerikan vatandaşı olduğuna inandığımdan, ikisinin de göçmen kayıtlarına bakmak aklıma gelmemişti," dedi Daniel. "O yüzden bu hafta asistanımı Sand Point Way'deki Ulusal Arşiv ve Kayıtlar Müdürlüğü'ne gönderdim. Tıpkı umduğum gibi hiçbir şey bulamadı."

"Ya doğum belgesi?" diye sordu Cassie. Duncan'ın eve sonradan eklediği şöminenin yanına oturmuştu. Saçlarını özensiz bir topuz yapmış, modaya uygun bir kot pantolon giymişti. Oturduğu koltukta ayaklarını altına almıştı. Sanki kendi evindeymiş gibi rahattı. Inara ona bakarken Mei Lien'i bu evdeyken hayal etmeye çalıştı.

Daniel kardeşinin sorusuna başını sallayarak yanıt verdi. "Eyalet kayıtlarında Yan-Tao McElroy adıyla geçiyor. Chin soyadının nereden geldiğini hâlâ bilmiyoruz. Sadece yetimhaneden kaçtığında onu bulmalarını engellemek için soyadını değiştirmeyi seçtiğini varsayıyoruz."

"Yaygın bir soyadıdır," dedi Vera, Inara'nın karşısındaki kanepeden. Hediye olarak getirdiği ve Inara'nın pastane çöreklerinin yanında servis etmek için hemen demlediği kokulu çayı yudumladı.

"Biliyor musunuz?" diye araya girdi Inara çöreklere bakarken. "Size çörek ikram etmeye karar verdiğimde bunu bilinçli olarak düşünmemiştim ama şu an soyunuzun iki tarafına da ait olan şeyleri yiyip içiyoruz. McElroy İskoç'tu, değil mi?"

Bell ki hiçbiri İskoç atalarını akıllarına getirmemişti çünkü hepsi birbirine hayretle bakıyordu.

"Aslında Mei Lien'in bir İskoç eteği işlemesi gerekirdi," diye şaka yaptı Cassie.

Margaret kayınvalidesine döndü. "Neden aile geçmişimizin Antik Çin'e kadar uzandığına inandık ki? Bunu kim ortaya attı?"

Vera dudaklarını birbirine bastırarak pencereden dışarı baktı. "Belki Ken'in karısının ailesinin hikâyesi bununla karışmıştır. Biliyorsunuz, o dönemde Seattle'daki en varlıklı ve nüfuzlu Çinli ailelerden birinin kızıydı."

Hepsi bu açıklamayı mantıklı bularak başlarını salladı. Ancak Inara, Vera'nın onlarla göz göze gelmekten kaçındığını fark etmişti. Belki de hikâyeleri uyduran ta kendisiydi.

"Vera," dedi çekinerek. Yaşı kadının ona hâlâ ısınmadığının farkındaydı. "Bize kayınpederin Ken'den biraz daha bahsedebilir misin? Nasıl biriydi?"

Vera kırışmış gözlerini dışarıdaki araba yolundan ayırmadı. Ama Inara onun geçmişe baktığını biliyordu. "Geçmişinin ağırlığını gittiği her yere taşıyan bir adamdı," dedi parmaklarını dalgın bir şekilde ovuşturarak. "Bir keresinde ona anne-babasını sormuştum. Kâğıt üzerindeki çocuklardan biri olduğunu ağzından kaçırmasını ya da daha iyisi, bana Çin'deki çocukluğunu anlatmasını umuyordum. İkisini de yapmadı. Tek kelime etmeden arkasını döndü. Ama

öncesinde büyük bir hüzne kapıldığını gördüm. Sanki ailesini düşünmek ona fiziksel bir acı veriyordu. Kocam bana bir daha asla böyle sorular sormamamı söyledi. Ben de sormadım."

"Öte yandan bildiğim bazı şeyler vardı," diye devam etti yaşlı kadın doğruca Inara'ya bakarak. "Sudan büyülense de ondan ölesiye korkardı. Fıskiyeleri, deniz veya göl kıyısında yürümeyi, hatta muslukta ellerini yıkamayı bile severdi ama yüzmeyi kesinlikle reddederdi. Nedenini kimse bilmezdi."

"Çünkü babasını sular almıştı," diye mırıldandı Inara, Vera'nın anlattıklarına kapılmış bir halde. Uzunca bir süre kimse konuşmadı.

Nihayet Margaret başını iki yana sallayarak fısıldadı. "Zavallı çocuk."

Inara bakışlarını pencerenin ardına çevirdi. Hayalinde araziyi dolaşıyor, Mei Lien'in orada bir yerlerde gömülü olup olmadığını merak ediyordu. Acaba oğlu onun Duncan Campbell tarafından öldürüldüğüne şahit olmuş muydu? Tam olarak neler olduğunu öğrenebilecekler miydi?

"Bence bu evde mutlu günler geçirmiştir," diyerek odadaki ağır sessizliği bozdu Daniel. "Yedi yıl boyunca oyunlar oynadığı bu koca arazide, annesi ve babasıyla birlikteymiş."

Inara, Vera'nın başını sallayarak Daniel'ı doğruladığını gördü.

Boğazındaki düğümü çözmek için hafifçe öksürdü. "Malikâneyi gezmeye ne dersiniz?" diye sordu neşeli bir ses tonu takınmaya çalışarak.

Üç kadın da Inara'nın bunu sormasını bekliyormuş gibi ayağa fırladı.

Inara gezintiye Dahlia'nın evinden başlayarak onlara kaftan kolunu bulduğu yeri gösterdi. Hepsi sırayla merdivenlerin altındaki boşluğa göz attılar. Basamaklardaki derin sıyrık ve çukurlar Cassie'nin dikkatini çekti. Inara onları Tom merdiven halısını kaldırdıktan uzun süre sonra fark etmişti. "Belki de Mei Lien'in zamanından kalma izlerdir," dedi. "Bu mümkün."

Ardından onları üst kata çıkarıp sonraki kuşakların ana binaya eklediği kanadı gösterdi. Küçük yatak odalarının konumu değişmiş ve evde yaşayan hizmetçiler için bir oturma odası eklenmişti.

Daha sonra onları mutfak bahçesine çıkardı. Kaftandaki işlemelere dayanarak Mei Lien ve Yan-Tao'nun bu bahçede çalıştıklarına emindi. Margaret uzun süre Dahlia'nın diktiği ve Inara'nın yeniden yeşerttiği şifalı otlarla sebzeleri inceledi. Öylesine büyülenmişti ki Inara ona eve götürmesi için istediği bitkiden bir torba vereceğine söz verdi.

Onları mutfak kapısından geçirip malikâneye götüreceği sırada fikrini değiştirerek ormanın yolunu tuttu. Döküntü kulübeye vardıklarında durdu. "Joseph ve Mei Lien'in evlerini inşa etmeden önce burada yaşadıklarına inanıyorum."

"Ken burada mı doğmuş?" diye sordu Margaret, köknar ve sedir ağaçlarının iğne yapraklarıyla kaplı zeminine bakarak. Krem rengi pantolonu ve altın rengi bluzuyla buraya ait değilmiş gibi görünüyordu.

Inara hayır dercesine başını salladı. "Bulabildiğim mülk kayıtlarında evin 1886'da inşa edildiği yazıyor. Ken bir sonraki yaz doğmuş. Yani yeni evlerinde dünyaya gelmiş diyebiliriz."

Vera ellerini incecik beline koyarak etrafı dikkatle inceledi. "Burada nasıl geçinmişler? Ormandan başka bir şey yok."

"Joseph çiftçiymiş," diye açıkladı Inara. "Şimdiki malikânenin ve garajın yerinde o zamanlar McElroyların ahır ve kümesleri olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen bahçe de bugünkü halinden daha büyüktü." Ardından doğuyu işaret etti. "Yolun karşısında müteahhidim Tom'un yaşadığı arazi McElroy Ailesi'nin bostanıymış. Belki daha sonra orayı da gezmemize izin verir, tabii isterseniz."

Vera başını sallayarak onayladı. "İsterim."

"Sahili görmek ister misiniz?" diye sordu Inara. Ansızın rahatsız olmuştu. Bu aileye yüz yıldır ailesine ait olan araziyi gezdiriyor, ama onun kendisinden çok onlara ait olduğunu hissediyordu. Burası Campbell/Erickson arazisi değil, Mei Lien'in arazisiydi.

Ve yakında başkalarının olacaktı.

Ama şimdi bunu düşünemezdi. Bugünü Chin Ailesi'ne ayırmıştı. Sahile inen patikaya doğru yöneldi. "Gelip deniz kıyısını görün. Bütün arazinin en sevdiğim yeridir."

Tek sıra halinde onu takip ederek ormanın içinden geçtiler. Çok geçmeden Inara'nın son iki gününü düşünerek geçirdiği hilal şeklindeki sahile indiler.

Inara sahildeki kayalıklara adım atar atmaz içinin huzurla dolduğunu hissetti.

Bu sahil çok özeldi. En çok burayı özleyecekti.

Zihnini boşaltmak için etrafına bakındı. Margaret ve Vera yukarıdaki kartal yuvasını görmüş, birbirlerine onu işaret ediyorlardı. Cassie ise kıyıda dolaşarak suda taş sektiriyordu. Daniel minnet dolu bakışlarla Inara'ya gülümseyip elini sıktı.

Inara da gülümseyerek ona sokuldu. Arazinin sahibi bu aile olmalıydı. Daniel ve Cassie damarlarında Mei Lien'in kanını taşıyordu. Buraya taşınıp bu araziye yeniden anlam katması gereken onlardı. Campbell ya da Ericksonlar hiç var olmamış gibi Mei Lien'in kaldığı yerden devam etmelilerdi.

Peki, buna maddi güçleri yeter miydi? Evet, Margaret iki başarılı restoran sahibiydi, fakat Inara onun evini görmüştü. Varlıklı bir kadın değildi. Otel adını duyurana dek onu ayakta tutacak yatırımı yapacak parası yoktu.

Yine de... Inara aklına gelen yeni bir fikirle yutkundu. Belki de çıkışı yanlış yollarda arıyordu. Belki ihtiyaç duyduğu şey bir otel yatırımcısı değil, restoran yatırımcısıydı. Orcas Adası'na yeni, harika ve bitişiğinde butik otel olan bir restoran açmak isteyen birini aramalıydı. Otel projesi için yeterli sermayeyi sağlamasa da bu bir başlangıç olurdu.

Hatta bu sonbahar otelin inşaatı sürerken restoranın açılışına odaklanabilirlerdi. Eğer planını dikkatlice yaparsa masraflarını paylaşacağı bir oda arkadaşı bulabilir ve restorandan kazandıklarıyla otelin geri kalanı için iş kredisi başvurusunda bulunabilirdi.

Peki ya gelecek ay ödenmesi gereken öğrenim kredisinin ilk taksiti?

Onu erteletebilirdi. Bunu neden daha önce düşünmemişti ki? Maddi zorluklarını öne sürüp ödemenin birkaç ay ertelenmesi için başvurabilirdi. O zamana kadar otelin para kazandırmaya başlayacağını umuyordu.

Ve sonuç olarak onu hemen satmak zorunda kalmayacaktı.

Ne kadar küçük olsa da kalbinde yeni bir umut yeşermişti. Inara bu umuda sıkıca tutunarak onu bağrına bastı.

Aklından geçenleri söylemek için Daniel'a döndüğü sırada Vera'nın onlara doğru yürüdüğünü görerek sustu.

"Bizi buraya getirdiğin için teşekkürler," dedi Vera. Hüzünlü ifadesi Inara'ya bu ailenin tarih boyunca yaşadıklarını anımsattı. Vera yüzünü denize çevirerek suyun parlak yüzeyini seyre daldı.

Yaşlı kadın büyük-büyükannesine ait bir işaret arıyor olabilir miydi?

Inara malikânenin mutfağını görmesi için Margaret'a yolu gösteriyordu. Ağaçların arasındaki sis tamamen yok olmadan önce sabah güneşiyle saklambaç oynuyor gibiydi. Önceki akşam havanın kararması ve akşam yemeği saatinin çabucak gelmesi yüzünden Margaret restoranın yapılacağı yere göz atma şansı bulamamıştı.

Inara ışıkları yakıp Margaret'ın aydınlanan yüzüne memnuniyetle baktı. Son rötuşlar dışında ilk katın yarısını kaplayan mutfak ve restoran kısmı tamamlanmıştı.

Margaret'ın gördüğü her şeye bayıldığı belliydi. Mutfakta dolanarak davlumbazlara, tezgâhlara, raflara dokunuyordu. "Vulcan Hart marka fırın bile var! Kendi restoranlarımda da bunu kullanıyorum. Profesyonel bir aşçıbaşıyla mı çalışıyorsun?" diye sordu fırının soğuk, çelik yüzeyinde parmağını gezdirirken.

Inara buz kesmiş parmaklarını yanında taşıdığı çay kupasına doladı. "Hayır. Sadece piyasadaki en iyi fırını araştırmıştım."

Margaret anladığını belirtircesine başını sallayıp etrafı dolaşmaya devam etti. Soğuk hava deposu ve kileri

gezerken Inara'ya sorular soruyor, Inara onları tek tek yanıtlarken planından gitgide emin oluyordu.

Oteli kaybetme fikrine alışması için üç günü vardı ve bunu kabullenmek istemiyordu. Adadan ayrılmamak için sebebi çoktu ama en büyük neden burada yarım kalmış işlerinin olmasıydı. Mei Lien'in hikâyesini keşfetmek onun borcuydu. Dahlia'ya da hayallerinin gerçekleştiğini göstermeliydi. Annesine ise Rothesay'i yeniden mutlu seslerle ve hayatla doldurmayı borçluydu.

Ve kendine mutluluğu için savaşmayı borçluydu. Burada mutluydu. Henüz pes etmeye hazır değildi. Belki de aklındaki fikir, pes etmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

"Burası ne için?" diye sordu Margaret, onun dikkatini yeniden mutfağa çekerek. Deponun yanındaki yıkık duvarı ve çatı katına dek tırmanan karanlık tavan boşluğunu gösteriyordu.

"Asansörün takılacağı yer," dedi Inara onun yanına gelerek. "Hem oteli engelliler için uygun hale getirmek hem de misafirlerle çalışanların kolay inip çıkmasını sağlamak için. Aşırı pahalı bir şey."

Mutfağa döndüklerinde Margaret büyük pencerelerin önünde durup arka avluya ve güneşte parlayan çiyle kaplı çimenlere göz gezdirdi. "Vay canına, her gün bu manzaraya karşı çalıştığını hayal etsene."

"Neden çalışmayasın?" Inara, Margaret'ın şaşkın bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi. "Acaba burada bir restoran işletip otelden pay almakla ilgilenir miydin?"

Margaret kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

Inara ansızın gerilerek tezgâhtaki hayali bir lekeyi ovaladı. "Devam edecek param yok. Çalışanları iki gün

önce gönderdim. Ortağım olmadan her şeyi satmak zorunda kalacağım. Seninse hem tecrüben hem de çevren..."

"Benden ortağın olmamı mı istiyorsun?"

Inara evet dercesine başını salladı. Ardından kadının gözlerine bakmak için kendini zorladı. "Eğer sermayen ya da ihtiyacımız olan krediyi almamıza yetecek gücün varsa, evet." Fazla ileri gittiğini fark ederek yavaşladı. "Halledilmesi gereken çok detay var, ama ilgilenirsen oturup konuşmayı çok isterim. Yemeklerini beğeniyorum, ayrıca seni bir haftadır tanımama rağmen iyi bir ortaklığımız olacağını hissediyorum. Tabii, eğer benimle çalışmayı düşünürsen."

Bu aptalca bir fikirdi. Margaret neden onunla ortak olmayı isteyecekti ki? Bunu, Inara'yı reddeden diğer yatırımcılardan ya da babasından daha çok istemesine ne sebep olabilirdi? "Bak," dedi Inara onun bir şey demesine fırsat vermeden. "Unut gitsin. Seni rahatsız ediyorum. Hadi, eve gidip kahvaltı edelim."

Margaret yerinden kımıldamadı. Hiçbir şey söylemiyordu. Sadece başını yana yatırarak düşünüyormuş gibi mutfağa bakındı. Nihayet Inara'nın hiç ummadığı bir şey söyledi. "Asya ve Kuzeybatı Pasifik karışımı bir şey düşünüyorum. Organik, mevsimsel ve mümkün olduğunca yerel kaynaklı şeyler."

Inara donup kalmıştı. "Doğru mu duyuyorum?"

Margaret kocaman bir tebessüm etti. "Teklifinin ilgimi çektiğini ve kesinlikle daha fazlasını öğrenmek istediğimi söylüyorum. Tabii, önce muhasebecimle konuşmam gerekecek."

Margaret'ı öpmemek için kendini zor tutan Inara, ona minnetle sarılmakla yetindi. "Ah, teşekkür ederim! Konuşacağımız o kadar çok şey..."

"Neler oluyor?"

Daniel kapı eşiğinden onlara bakıyordu. Mor bir tişört ve gri, bol bir eşofman altı giymişti.

Inara parlayan gözlerle ona baktı. "Annenle iş ortağı olabiliriz."

Daniel yanına gelerek kolunu Inara'nın omzuna doladı. "Peki baban?"

Inara sorun etmiyormuş gibi omzunu silkti. "Verdiği sermayeyi geri istedi."

Daniel'ın yüzüne gölge düştü. Inara onu incinmediğine inandıramadığını biliyordu. "Üzüldüm. Neden bana söylemedin?"

Aslında önceki akşam söylemek istemişti, fakat geç saate kadar ailesiyle vakit geçirdiklerinden buna fırsatı olmamıştı. Bir adım gerileyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bilmiyorum. Galiba utandım."

"Pekâlâ, her neyse," dedi Margaret onlara katılarak. "Konuşacağımız çok şey var ama önce muhasebecimi ve avukatımı aramam gerek. Tabii, pazar sabahı onlardan birine ulaşmayı başarabilirsem..." Mutfaktan çıkacağı sırada durup tekrar Inara'ya döndü. "Bu fikir beni oldukça heyecanlandırdı."

Inara gülümseyerek karşılık verdi. "Beni de."

O sırada Mei Lien'i ve Daniel ile ailesinden sakladığı hikâyeyi hatırladı. Onlara her şeyi anlatmak zorundaydı. Hem de hemen. Bunun için gereğinden fazla beklemişti. Babasıyla daha sonra baş ederdi. Daniel ve ailesinin gerçeği bilmeye hakkı vardı. "Bekle, Margaret, hemen gitme. İkinize de söylemem gereken bir şey var."

Dipsiz bir suya bakan uçurumun kenarında gibiydi. Düşüncelerini toparlamak için pencereye dönerek dışarı baktı. "Kaftan kolundaki işlemeleri, geminin etrafında yüzen o insanları hatırlıyor musunuz?"

"Tabii," dedi Daniel biraz şaşkın bir halde.

Inara cesaretini kaybetmeden önce her şeyi anlatmaya karar verdi. "Büyük-büyük-büyük-büyükbabam Duncan Campbell, gemisindeki bütün Çinlileri katletmiş. Onları denize atmış ve yanılmıyorsam sadece Mei Lien hayatta kalmış."

Başını eğerek birbirine dolayıp durduğu parmaklarına baktı. Ortadan kaybolmak istiyordu. "Babam Duncan'ın ırkçı bir adam olduğunu ve Çinlilerin gemisinde seyahat edemeyecek kadar pis olduklarını düşündüğünü söyledi. Masum Çinlilerin, yani atalarınızın hayatlarını umursamaktan çok beyaz insanları ve değerli yükleri taşıyarak para kazanmayı yeğlermiş."

Margaret şaşkınlıkla nefesini tuttu. Eliyle ağzını kapatıp dehşet içinde Inara'ya baktı.

Inara daha fazla zaman kaybetmeden her şeyi anlattığına emin olmalıydı. "İşte bu malikâneyi inşa eden böyle bir adamdı ve böyle bir adamın soyundan geldiğimi söylemekten utanıyorum. Babam gerçeğin saklı kalmasını istiyordu ama size anlatmak zorundaydım. Eğer bu restoranla ilgili fikirlerinizi değiştirecekse anlayışla karşılarım."

Daniel kımıldamaksızın ona bakıyordu. Inara onun içinde büyüyen öfkeyi, sertleşen yüz hatlarını ve Daniel'ın onu kalbinden söküp attığını görebiliyordu. "Bunu bana daha önce söylemen gerektiğini hiç düşünmedin mi?"

"Söylemek istedim, fakat düşüneceklerinden ya da yapacaklarından korktum. Bu bilgi ailemi mahvederdi. PMG'yi ve onlarca insanın işini riske atardı. Lütfen beni anla. Söyleyemezdim."

Daniel onu görmek istemiyormuş gibi gözlerini kapatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Öfkeden titrediği görülebiliyordu. "Onları öldürdüğünü nereden biliyorsun?"

Inara ona PMG'nin şirket arşivlerinde bulduklarını ve babasıyla yaptığı konuşmayı anlattı. Hiçbir detayı atlamamıştı.

Margaret'ın sertçe birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Hiçbir şey söylemiyor, endişeli gözlerle oğluna bakıyordu. Daniel hafifçe kımıldadıktan sonra başını iki yana salladı. "Bir insanın, bilhassa sevdiğim kadının akrabasının nasıl böyle bir şey yapabildiğini aklım almıyor. Ve ailenin, senin, bunu nasıl saklayabildiğinizi gerçekten anlamıyorum." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi susup başını sallamaya devam etti.

Sevdiği kadın mı? Yani onu seviyor muydu? "Ben... Benim sana söylemem gerekirdi." Inara ona uzanarak dokunmak istedi. Fakat Daniel'ın kaskatı kesildiğini görünce kollarını göğsünde kavuşturdu. "Üzgünüm."

Daniel boş gözlerle ona bakmaya devam edince Margaret'a döndü. "Beni anlayabiliyor musun?" Tanrım, sanki onlara yalvarıyor gibiydi. Hatta yalvardığını fark etti. Geleceği bu ana bağlıydı.

Margaret oğluna baktıktan sonra derin bir iç çekerek Inara'ya döndü. "Ailece konuşmamız gereken çok şey var. Ama büyük hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim.

Galiba sizi yalnız bıraksam iyi olacak." Daniel'ın omzunu sıvazlayarak sessizce kapıya yöneldi.

Daniel uzun süre sessizliğini koruyunca Inara yalvardı. "Lütfen, Daniel."

"Seninle bir şansımız olduğunu düşünmüştüm," dedi Daniel boğuk bir sesle. "Gerçekten. Ama bana karşı dürüst olmayan biriyle birlikte olamam."

Söyledikleri Inara'nın kalbine bıçak gibi saplanmıştı. Korktuğu şey tam da buydu. "Ama..."

"Bitti," dedi Daniel. Duygusuz bakışları Inara'nın içine işliyordu. "Bana söylemeliydin, Inara. Ama söylemedin. Ve şimdi ailem için neyin daha iyi olacağını düşünmem gerek. Bu da o gece yaşananları bütün detaylarıyla araştıracağım anlamına geliyor. Senin yardımın olsun ya da olmasın."

"Başka ne yapabilirdim?" Inara bağırdığını fark etse de aldırış etmedi. "Bunca zamandır içim içimi yiyordu. Keşke olanları geri almanın bir yolunu bulabilseydim, fakat yapamam. Bunu düzeltmenin imkânı yok."

Daniel tiksintiyle başını iki yana salladı. "Sen ve ailen yaptıklarınızı üstlenebilirdiniz. Kurbanların ailelerinden özür dileyebilirdiniz." Ardından arkasını dönerek kapıya yöneldi. Tam çıkacağı sırada durup tekrar Inara'ya döndü. "Ah, bu arada annemle çalışmayı unutabilirsin," dedi ve kapıyı çarparak kapattı.

Inara olduğu yerde donup kalmıştı. Hareket etmekten korkuyor, milyonlarca parçaya ayrılacağını hissediyordu.

O an annesinin yanında olup onu avutmasını ve ona ne yapması gerektiğini söylemesini diledi. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Hayatı boyunca açık, derin bir yarayla dolaşıp normalmiş gibi davranmaya çalışan biri olmuştu.

Ve yarasının ne çok kanadığını neden görmediklerini merak ediyordu. Ona yön veren kutup yıldızını, annesini kaybetmişti ve bu eksikliği iliklerine kadar hissediyordu. Her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Hayatını babasının şartlarına göre değil, kendi şartlarına göre yaşamaya karar vermiş fakat becerememişti.

Ne otel işinde başarılı olabilecek, ne Daniel'ın sevgisini koruyabilecek ne de babasının ona inanmasını sağlayabilecek kadar iyiydi. Nesiller önce yapılmış bir yanlışı düzeltebilecek kadar da iyi değildi.

Bütün umutlar sönmüştü. Bir kumar oynamış ve her şeyi kaybetmişti.

Yirmi Yedinci Bölüm

23 Ağustos, Perşembe – günümüz
Rothesay Malikânesi, Orcas Adası

Inara tekmelediği bir çam kozalağının böğürtlen çalılarının arasına yuvarlanışını izledi. Çimenleri geçip toprak yolda yürümeye devam ederek kayalıklara vardı. Sular yükselmişti. Birkaç metre aşağıda kıyıya vuran dalgaları seyretti.

Onlara yaklaşmak istedi.

Kıyıya indiğinde suda yiyecek arayan bir mavi balıkçılı ürküterek kaçırdı. Balıkçıl bir çığlık atıp havalanarak ağaçlara doğru kanat çırptı. Inara ürperdiğini hissetti. Ertesi gün kıyıya inerken yanına hırka almayı aklının bir köşesine not etti.

Daniel'ın ailesiyle birlikte ayrıldığı gün, malikâneyi elde tutmak için son şansının da onu terk ettiğini fark etmişti. Sonraki gün Luxe Gayrimenkul'ü arayıp araziyi satışa çıkarmalarını istemişti. O günden beri de her gün kıyıya inmekten başka bir şey yapmıyordu. Bazen sessizce oturup düşünüyordu. Arada bir karanlık, derin sulara taş atıyor,

onları en uzaktaki kayadan daha uzağa fırlatmaya çalışıyordu. Eski bir kanoyu iki defa buraya sürüklemiş ve onunla denize açılıp kolları ağrıyana dek kürek çekmişti. Bazen ağlıyor, bazen kısa bir uykuya dalıyordu. Ama karanlık çökene dek sahilden ayrılmıyordu.

Başlayabileceği kariyerleri, yazabileceği kitapları, gidip görebileceği uzak diyarları düşünüyordu. Çocukluk anılarını masaya yatırıyor, babasının otoriterliğini ve annesine Inara'nın yapamadığı şeyi yapma –aile sırrını korumak ve bu yüzden sayısız insana yardım etmek– gücünü veren şeyi açıklayacak ipuçları arıyordu.

En çok da Mei Lien'i ve rüyalarından çıkmayan işlemeli kaftan kolunu düşünüyordu. Muhtemelen onu bir daha görmeyeceğini biliyordu. Kaftan kolu Daniel'daydı ve ondan bir haber alamamıştı. Ama sorun etmiyordu. Zaten Daniel'da kalmalıydı.

Çarşamba günü 'Satılık' tabelasını asmış ve o akşam sahilden döndüğünde mutfak tezgâhında acentelerin kartvizitleriyle karşılaşmıştı. Bu da potansiyel alıcıların Rothesay'i gezip gördüğünün kanıtıydı.

Alıcıları beklemesine, paralarına ihtiyaç duymasına rağmen varlıkları onu rahatsız ediyordu. Onları en zayıf anında kutsal mekânına sızan hırsızlar gibi görüyordu.

Bu yüzden tek başına sahilde vakit geçiriyor, ona bir alıcı bulunduğunu haber verecek ve her şeyin sonu olacak telefonu bekliyordu.

Bütün bunlar yetmemiş gibi bu sabah posta kutusunda Washington Üniversitesi'nden gelen bir zarf bulmuştu. İçinde Daniel'ın kaftan kolunu üniversiteye ödünç vermesi karşılığında vaat ettiği ücretin çeki vardı. Onu tamamen

unutmuştu. Elli dolarlık çek şimdi yırtılmış bir halde çöp kutusunda, bir muz kabuğunun altında duruyordu.

Hafif bir rüzgâr suyun yüzeyini dalgalandırarak burnuna odun dumanının kokusunu taşıdı. Birileri karşı kıyıda kamp ateşi yakıyordu. Inara kendisinin de bir ateş yakması gerektiğin düşündü. Tıpkı sahile indiklerinde annesinin yaptığı gibi...

O sırada kayalıklarda bıraktığı çantasında çalan telefonunu duydu. Telefonun sesi midesinin ansızın kasılmasına neden oldu. Sırtını suya dönerek onu çantasından çıkardı. "Alo?"

"Inara, benim, Nathan."

Inara sesinin mutlu çıkması için kendini zorladı. "Selam, koca çocuk. Çocuklara önümüzdeki hafta sonu için kanoları hazırladığımı söyle!" Satılmadan önce son kez malikânenin tadını çıkarmaları için onları davet etmişti. Olivia da ailesini getirmeyi planlıyordu.

"Beni dinle. Babamla ilgili."

Inara'nın gülümsemesi kayboldu. "Ne?"

"Babam hastanede. Durumu kötü."

Ansızın yirmi dört yaşında bir kadın olmaktan çıkarak annesinin öldüğü haberini alan on beş yaşındaki kıza dönüşüverdi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı daha fazla konuşamayarak.

"Bu sabah işteyken kalp krizi geçirdi. Onu hayatta tutan bir makineye bağladılar ama durumu kritik. Geceyi çıkaramayabilirmiş. Gelmen gerek."

"Tabii. İlk uçakla geliyorum." Inara telefonu kapattıktan sonra gözlerini yumdu. Bu gerçek olamazdı. Babası ölemezdi. Ona öyle kızmıştı ki hafta boyunca tüm aramalarını

görmezden gelmişti. Ona onu sevdiğini en son ne zaman söylemişti?

Öylece suya bakarak içinde büyüyen panikle savaşmaya çalıştı. *Baba! Babamın bana ihtiyacı var!* Arkasını dönerek koşmaya başladı.

Asfalt araba yoluna çıkıp malikâneyi gördüğünde, bir gerçeği fark ederek ansızın durdu.

İstediği şey sadece bir otel değildi. Aynı zamanda ailesine yeniden bir arada olabilecekleri ve annesi hayattayken hissettikleri yakınlığı hatırlayabilecekleri bir yer vermek istemişti. Babasının buraya gelmesini, Inara'nın bu eski malikâneye nasıl sevgi kattığını görmesini ve onun bir parçası olmaya karar vermesini istemişti. Nate ve Olivia'nın da öyle. Tıpkı büyük, mutlu bir aile gibi...

Ve artık hiç olmayabilirlerdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

23 Ağustos, Perşembe – günümüz
Harborview Tıp Merkezi, Seattle

Batmakta olan güneş, kapalı jaluzilerden içeri sızamıyordu. Hastane yatağının tepesinde yanan tek lamba, üzeri beyaz çarşafla örtülmüş hassas bedeni bir sahne ışığı gibi aydınlatmıştı. Babasının burnuna ve koluna hortumlar takılmıştı. Inara kapı eşiğinden onun ne kadar küçük ve zayıf göründüğünü fark ederek hıçkırıklarını tuttu. Yatağın yanı başındaki makine yorgun kalp atışlarıyla birlikte usulca ötüyordu. Inara yavaşça yatağa yaklaştı. "Baba?"

"Uyuyor." Arkasını döndüğünde karanlık köşedeki ağabeyiyle karşılaştı. Onu son gördüğünden beri yirmi yaş yaşlanmış gibiydi. Ceketi ve kravatı yoktu. Gömleği ise kırış kırış olmuştu. Saçları darmadağındı. Rengi solmuş, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. "Yetişmene sevindim."

Inara gözlerini babasından ayırmadan Nathan ile kucaklaştı. "Durumu nasıl?"

Nate göğsünü kabartarak derin bir iç çekti. "İyi değil. Pamuk ipliğine bağlı."

Inara kardeşinin kollarının arasından geri çekildi. "Neden ona yardımcı olacak birini bulmuyorsun? Ne demek pamuk ipliğine bağlı? Ben şimdi bulurum." Telefonunu çıkarıp ülkenin en iyi kalp cerrahını araştırmak için elini çantasına daldırdı.

Nate elini tutarak onu durdurdu. "Kimsenin yapabileceği bir şey yok, Inara. Kalbi ameliyatı kaldıramayacak kadar zayıf durumda."

Inara kulaklarının uğuldadığını hissederek donakaldı. "Yani ölüyor mu?"

Nate yutkundu. "En azından bu defa veda edebileceğiz."

Annesinin hatırası Inara'nın dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Ama Nate'in söylemeye çalıştığı şeyi anlamıştı. Ağlamaklı bir şekilde babasının elini avuçlarının arasına aldı. "Baba. Benim, Inara." Tuttuğu el sıcacıktı, ama babasının eli gibi değildi. Babasınınki daha güçlüydü. Babasının eli onunkini sıkıca tutardı.

"Bu geceyi atlatacağını sanmıyorlar," dedi Nate yatağın diğer tarafına geçerek. Bir ebeveyn gibi babasının başını okşadı. "Olivia ve Jen, çocuklarla Adam'ı almaya gittiler. Babamın durumunu henüz bilmiyor."

"Çocukları buraya mı getirecekler? Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Nate gözlerini babasından ayırmaksızın başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, ama neler olup bittiğini pek anlamasalar da büyükbabalarıyla vedalaşmaları gerektiğini düşündüm."

Inara'nın yüreği acıyla burkulurken gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Büyükbaba... Babası

torunlarını çok seven harika bir büyükbabaydı. Çocuklar henüz çok küçüktü, muhtemelen birkaç yıl sonra onu hatırlamayacaklardı. Belki Olivia'nın en büyük oğlu Will hatırlardı, o da sadece dokuz yaşındaydı. Ancak o bile büyükbabasıyla oynadığı iskambil oyunlarını, ona golf topuna vurmayı nasıl öğrettiğini, saklambaç oynadıkları günleri ve büyükbabasının onu bulamadıklarında korkmasınlar diye göz önünde bir yere saklandığı zamanları hatırlamayacaktı.

Ve Inara günün birinde çocuk sahibi olursa, çocukları büyükbabalarını tanımayacaktı.

"Ne bu yaygara böyle?" dedi babası güçlükle nefes alarak. Sesi kulağa şaşırtıcı derecede güçlü geliyordu. "Ağlamak yasak."

"Baba!" Inara hortumlara dikkat ederek ona sarıldı. Hâlâ kendinde olduğu için mutluydu. "Nasıl hissediyorsun?"

Babası halsiz bir şekilde Inara'nın sırtını sıvazladı. Inara doğrularak yeniden onun elini tuttu. "Nate çocukların birazdan geleceğini söyledi."

"İyi. İyi," dedi babası. Öksürerek yüzünü acıyla buruşturdu. "Su."

Inara yatağın başucundaki minik, beyaz bardağı ve pipeti alıp ona yardım etti. Babası birkaç yudum su içtikten sonra başını tekrar yastığa koyup gözlerini kapattı. Inara kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti. "Uyumaya devam et, baba. Dinlen."

Babası hayır dercesine başını salladı. "Seninle konuşmam gerek, Nara."

Inara soru soran gözlerle Nate'e bakınca Nate omzunu silkmekle yetindi. "Ne hakkında?"

Babası gri-mavi gözlerini onunkilere dikti. "Starbucks."

Ah, lütfen, hayır. Daha fazla konuşmasına fırsat vermeden önce ona her şeyi söylemeliydi. "Baba, hiçbir zaman uluslararası işletmeciliği istemedim. O bölümü okumamın tek sebebi senin istediğini..."

"Biliyorum," diyerek sözünü kesti babası. "En başından beri biliyordum. Yine de yapmanı istedim. Ama artık seni mutlu edecek şeyi yapmalısın. Otel konusunda emin misin?"

Inara'nın dudaklarından şaşkın bir kahkaha kaçıverdi. "Evet. Sen ciddi misin?"

Babası hafifçe elini sıkınca Inara'nın gözleri yaşlarla doldu. "Öyleyse yapman gereken iş o," diyerek yeniden öksürmeye başladı. "Ben... öldükten sonra ihtiyacın olan her şeyi alacaksın. Nate ve Olivia da öyle. Hepsini ayarladım. Eğer istediğin otelse, o işi yap. Seni destekliyorum."

Babası sustuğunda Inara'nın aklında türlü düşünceler dönüyordu. Oteli satmasına gerek yoktu. Evet, istediği olmuştu ama bu şekilde olmasını asla istemezdi.

"İşine burnumu soktuğum için üzgünüm." Babasının sesi gitgide zayıflıyordu. Inara onunla konuşmak için kalan son gücünü de harcadığının farkındaydı.

"Şişşt, baba. Sorun değil. Konuşmana gerek yok."

Babası başını iki yana sallayarak onu kendine doğru çekti. "O kaftan kolunu bulduğunda çok korkmuştum," diye fısıldadı Inara iyice yaklaştığında. Yaşlı gözleri onu anlaması için yalvarıyordu. "Gerçeğin annene yaptıklarını gördüm. Onu değiştirdi, soldurdu. Sana da aynısının olmasını istemedim. O adadan ayrılırsan her şeyin unutulup gideceğini düşündüm."

"Hepsi kaftan kolu yüzünden miydi? Borcumu erkenden geri istemen de mi bu yüzdendi?" Inara şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Daha fazlasını söyleyecekken Nate'in de orada olduğunu ve aile sırları hakkında hiçbir şey bilmediğini hatırladı. Kelimelerini dikkatlice seçerek sordu. "Hepsinin sebebi... Duncan mıydı?"

Babası yorgun gözlerini önce Nate'e, ardından tekrar Inara'ya çevirdi. Dudaklarını birbirine bastırarak, "Anlat ona," dedi. "Olivia'ya da anlat. Bilmeleri gerek. Ama sonra." Inara'nın elini iki eliyle tutmak için diğer kolunu da kaldırmaya çalıştı. "Bana hep anneni hatırlatıyorsun, biliyor musun? Ona çok benziyorsun. Seninle iftihar ediyorum." Alt dudağı hafifçe titredi.

Inara gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

Babası Inara'nın elini bırakarak gözlerini sildi. "Keşke otelini görebilseydim."

"Görebilirsin, baba," diye diretti Inara. "Biraz daha dayan."

Babası hüzünlü bir tebessüm ederek gözlerini kapattı. "Yapamam, Nara. Çok yorgunum."

Inara hıçkırıklara boğuldu. Nate onu avutmak için omzunu sıvazlasa da acısını hafifletmeye yetmiyordu. Nihayet kendini toparladığında babasının gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördü. Oturacak bir sandalye bulmak için odaya bakınırken babasının sesi onu durdurdu. "Nara. Kitap... Komodinimin üzerinde."

Şaşkın bir şekilde yatağın başucundaki sehpaya baktı. Ama peçete kutusu ve su bardağından başka bir şey yoktu. "Ne kitabı, baba?"

"Evde. Göreceksin."

O sırada Olivia çocuklarla odaya girdi. Jennifer da çocuklarıyla çok geçmeden onlara katılmıştı. Aile küçücük odaya doluşmuş bekliyor, çocukları sırayla kafeteryaya ya da dışarıda yürüyüşe çıkarıyorlardı. Babasının bilinci gidip geliyordu. Saat on olduğunda doktor onun komaya girdiğini ve bir daha uyanamayabileceğini söyledi.

Saat on biri gösterdiğinde ise artık yoktu.

Inara babasının yatak odasının çift kanatlı kapısını açtı. Son iki günü arkadaşları ve ailesiyle yaptığı telefon konuşmalarıyla geçmişti. Cenaze işlemleri için görüştükten sonra babasının avukatlarıyla ve mali müşaviriyle buluşmuştu. Eve durmaksızın çiçek ve kart geliyordu. Hiç susmayan telefonunu sesli mesajlara yönlendirmişti. Yerel bir haber kanalı Nate ile babaları hakkında röportaj yapmış, neyse ki Inara bunun bir parçası olmak zorunda kalmamıştı. Ertesi gün yapılacak cenaze töreni için tüm hazırlıklar tamamlandığında ise onu meşgul edecek hiçbir şeyin kalmadığını fark etmişti.

İşte o an kitabı hatırlamıştı.

Yatak odasının kapısı açıldığında onu babasının baharatlı, tatlı parfümünün kokusu karşıladı. Inara'nın gözleri artık kuruduğunu sandığı yaşlarla doldu. Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Ruhen darmadağın haldeydi. Onu gözyaşlarına boğan şey sadece babası değil, annesinin hatıraları, hatta Daniel'dı. Babasını kaybetmek annesinin ölümünün acısını canlandırmıştı. Bu yetmezmiş gibi sık sık avunmak için

Daniel'ı aramaya kalkıyor, ayrıldıklarını ancak o zaman hatırlıyordu. Kederi içinde yalnızdı ve güçlükle ayakta duruyordu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak babasının kokusunu içine çekti. Bir an için onun burada olduğunu ve yatağında oturmuş gazete okuduğunu hayal etti. Küçük bir kızken hafta sonları erkenden odaya girer, anne ve babasını yatağın içinde gazete okurlarken bulurdu. Onların arasına girip sıcaklıklarına sokulur, kendini mutlu ve güvende hissederdi. Babasının parfümünün ve annesinin lavantalı el kreminin kokusu dört bir yanını sarardı.

Annesinin kokusu yıllar önce kaybolmuştu. Tanrım, o kokuyu özlüyordu. Fakat babasınınki sanki biraz önce parfümünü sıkıp işe gitmiş gibi varlığını sürdürüyordu.

Inara bir iç çekerek gözlerini açtı. Yumuşak halıda yürüyüp yatağa yaklaştı. İşte yine duygulanmıştı. Babasının okuma gözlüğü cilalı, ahşap komodinin üzerinde duruyordu. Çalar saatin kırmızı ışığı onun hâlâ saat beşe kurulu olduğunu gösteriyordu. Boş su bardağının yanında bir hap vardı. Sanki babası onu o sabah içmeyi unutmuştu. Abajurun yanında ise babasının okuduklarına pek benzemeyen eski bir kitap göze çarpıyordu. Bunun, ünlü bir yöneticinin gülümseyen suratının yer aldığı parlak, kuşe bir kapağı yoktu.

Babasının bahsettiği kitap bu olmalıydı.

Inara kitabı evirip çevirerek yatağın ucuna oturdu. Kahverengi, deri kapağı eskiyip yıpranmıştı. Deri bir iple tam ortasından defalarca sarılmıştı. Bu bir günlük olabilir miydi? Yoksa babası günlük mü tutmuştu?

Yıpranmış sayfaların arasında, ucu dışarı çıkmış sarı bir not kâğıdı gördü. Üzerinde babasının el yazısıyla *ARA* yazıyordu.

ARA. Ara. Inara?

Derin bir nefes alarak ipi çözdü ve not kâğıdıyla işaretlenmiş sayfayı açtı. Bu defa kâğıtta *Nara'ya verin* yazdığını gördü.

Pekâlâ, baba, diye geçirdi içinden. *Neyi görmemi istiyordun?*

Notu dikkatlice alıp sayfaya yakından göz gezdirdi. Bir kadının el yazısıyla yazılmış tarihi gördüğünde ise nefesinin kesildiğini hissetti. *3 Şubat 1895.*

Bu günlük kime aitti? İlk sayfayı çevirip yazılanları hayretle okudu: *Gretna MacTavish Campbell, Orcas Adası, Washington Bölgesi.*

Gretna Campbell, Duncan Campbell'ın karısı ve Dahlia'nın büyükannesiydi. Kocası işleri dolayısıyla Seattle'a gidip gelirken asabi mizacı yüzünden tüm vaktini adada geçiren oydu. Mei Lien'in komşusuydu ve onun ardından Dahlia'nın evinde kalan ilk kadın o olmuştu.

Babası ona malikânenin geçmişine dair herhangi bir kayıt olmadığını, olsa bile Dahlia'ya hepsini atmasını söylediğini anlatırken yalan söylemişti. Ona yalan söylemişti.

Inara aceleyle abajuru yaktı ve solmuş el yazısını daha iyi görebilmek için günlüğü ışığa yaklaştırdı.

Yeni evimiz eskisinden büyük olmasına rağmen kocama yetmiyor. Misafir ağırlamaya uygun olması için sürekli ona ekleme yapmaktan bahsedip duruyor. İtiraf etmeliyim ki şu anki sakinliğini tercih ederim. Evimizin yabancılarla dolup taşması için can atıyor değilim

Inara durdu. Gretna'nın Mei Lien'in evinden bahsettiğinden emindi. Anlaşılan Duncan araziye taşınır taşınmaz Rothesay'i inşa etmeyi planlamıştı. Okumaya devam etti...

Yeni evimiz harika. O Çinli kadının bizden önce burada yaşamış olması Duncan'ı deli ediyor. Bu yüzden geçtiğimiz ay taşınmadan önce hizmetçilere evi köşe bucak temizletti. Yine de burayı çok sevdim. Mutfak eski arazimize kıyasla oldukça büyük olan bir bahçeye açılıyor. Çocuklar işler bittikten sonra dışarıda koşturmaya bayılıyor.

Çinli kadına gelince, aslında gülmemeliyim ama Duncan'ın gördüğü her gölge yüzünden sıçraması beni eğlendiriyor. Görünüşe göre kadın kimseye tek kelime etmeden ortadan kaybolmuş. Duncan bana onu en son çiftliğin parasını öderken gördüğünü söyledi. O gün ilgisini çeken bir şey olmamış ve burada fazla oyalanmamış. Sonrasında ise kadını kimseler görmemiş. Biliyoruz çünkü Duncan herkese sorup soruşturdu. Onu bulmaya ve çiftliği gerçekten terk ettiğinden emin olmaya kararlıydı. Ama kadın öylece ortadan kayboldu. Sanırım Duncan onun bir şanssızlığa kurban gittiğini ve hayaletinin yeni evimize musallat olduğunu düşünüyor. Duyduğu her seste irkilmesinin ve gördüğü her gölgede sıçramasının başka sebebi olamaz.

Bunun onu o büyük malikânenin inşasını bir an önce bitirmeye teşvik edeceğinden eminim. Böylece bu duvarların arasında yaşamak zorunda kalmayacak. Bana gelince, halimden gayet memnunum.

Inara gerçeği fark ederek günlüğü kucağına bıraktı. Duncan, Mei Lien'e ne olduğunu bilmiyordu. Bu da onu öldürmediği anlamına geliyordu.

Mei Lien'i Duncan öldürmemişti!

Inara ona tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama büyük-büyük-büyük-büyükbabasının onu öldürmediğinden emindi. Duncan hâlâ yüzlerce insanı öldürmekten suçluydu. Fakat Inara'nın araştırıp önemsediği bu kadını o öldürmemişti. Kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin, bunun Inara için anlamı büyüktü.

"Inara? İyi misin?"

Inara, Nate'in kapı eşiğinden ona baktığını gördü. O an yüzünün gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu fark etti. Elinin tersiyle yanaklarını silerek güldü. "Onu öldürmemiş, Nate."

Nate'in şaşkın ifadesi, ona kardeşinin hiçbir şeyden haberinin olmadığını hatırlattı. Yatağa hafifçe vurarak yanına oturmasını işaret etti. Ardından ona atalarının arazi için Mei Lien'i öldürdüğünden şüphelendiğinden bahsetti. "Ama babamın sakladığı bu günlükte Duncan'ın Mei Lien'in kaderini bilmediği yazıyor. Bu da onu öldürmediği anlamına geliyor. Harika, değil mi?"

Nate kaşlarını kaldırarak ona baktı. Inara'nın akıl sağlığından şüphe eder gibiydi. "Neden Duncan'ın onu öldürdüğünü düşündün ki? İstediği araziyi almasına yetecek kadar parası vardı."

"İkiniz bensiz ağlama partisi mi yapıyorsunuz?" diye sordu Olivia odaya girerek. Ütülü, kumaş bir pantolon ve kolalı bir bluz giymişti. "Ben de katılmak istiyorum," diyerek yatağa oturdu.

Olivia kız kardeşinin yanına oturup sırtını yatak başlığına yaslarken Inara güldü. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Inara ve Nate birbirine baktı. "Seni aradım ama açmadın," dedi Nate nihayet. "Burada buluşup babamın eşyalarını ve evini ne yapacağımızı kararlaştırmalıyız diye düşündüm."

"Evi üçümüze mi bırakmış?"

Nate başını evet anlamında salladı.

Inara henüz bunları düşünmeye hazır değildi. Bu yüzden Olivia'nın konuyu değiştirmesi onu rahatlattı. "Az önce birinin birini öldürdüğünden mi bahsediyordunuz?"

Konuyu hatırlayan Nate, kaşlarını çatarak Inara'yı işaret etti. "Duncan Campbell'ın şu kaftan kolunu işleyen Çinli kadını öldürdüğünü düşünmüş. Neden böyle bir şey düşündün, Inara?"

Inara kollarını dizlerine doladı. "Kaftanı araştırırken babamın sır olarak saklamamı istediği bir şey keşfettim. Duncan'ın yaptığı bir şey. Annem de biliyormuş ama kimseye söylememiş. Babam ölmeden önce size anlatmamı istedi. Sanırım gerçeğin ortaya çıkması gerektiğini fark etti."

Kardeşleri şaşkın gözlerle birbirine bakarken Inara onlara tüm hikâyeyi anlattı. Duncan'ın üç yüz elli insanın gemiden atılmasını emrettiği geceye dair bildiği her şeyi onlarla paylaştı. Olivia dehşet içinde ağzını kapatıyor, Nate duyduklarına inanamayarak başını iki yana sallıyordu.

"Bence bunca zaman sonra da olsa gerçeği söylemeliyiz," dedi Inara. "Sevdiklerine ne olduğunu bilmeyen onca insanı düşünün. İnsanların annem, babam ve Campbell soyadıyla ilgili fikirleri değişecek olsa bile herkesin olanları bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Daniel'ı düşünerek ekledi. "Özür dilemeliyiz."

"Bence de," dedi Nate. Olivia başını sallayarak onlara katıldı.

Inara günlüğün kapağını okşadı. "Sanırım gerçek, beni kemirdiği gibi babamı da kemirdi. Herhalde bunu bana vermek istemesinin sebebi buydu. Sırla ilgili fikrinin değiştiğini söylemek istedi."

"Haklısın," dedi Olivia onun elini tutarak.

Inara minnet dolu bir tebessümle kardeşinin elini sıktı. "İster inanın ister inanmayın, daha anlatacak çok şeyim var," diyerek yutkundu. "Mei Lien'in oğlunun Daniel'ın büyük-büyükbabası olduğunu öğrendik. Ona gerçeği anlatmak zorunda kaldım. Öncesinde yalan söylediğim için ayrıldık. Ailesinin neler hissettiğinden emin değilim, ama ikinizden birinin onlara ulaşmasını ve gerçekleri anlatmamıza yardım edip edemeyeceklerini sormanızı istiyorum."

"Elbette," dedi Nate. "Bu harika bir fikir."

Olivia yüzünde tuhaf bir ifadeyle Inara'ya bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Inara ansızın savunmaya geçerek.

Olivia başını iki yana salladı. Pembe rujlu dudaklarına bir tebessüm yayıldı. "Seninle gurur duyuyorum. Daha önce hiç söyledim mi bilmiyorum ama öyle."

Bu beklenmedik övgü Inara'nın gözlerini yeniden doldurdu. Yaşlı gözlerle gülümseyerek kız kardeşine sarıldı. "Teşekkürler, Liv. Bu, bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle. Ve bence haklısın. Babam gerçeğin açıklanması gerektiğini fark etmiş olmalı." Bunu kanıtlamak istermiş gibi Inara'nın kucağındaki günlüğe hafifçe vurdu. "Ama bunları cenazeden sonra düşünsek olur mu?"

"İyi fikir." Inara günlüğü bağrına basıp cenaze bahsinin yeniden alevlendirdiği acısını unutmaya çalıştı. "Nate, senin için sorun olacak mı? PMG'nin yeni yöneticisi olarak bu meseleyi sen göğüsleyeceksin."

Nate çocukken yaptığı gibi saçlarını karıştırdı. "Hallederim."

"Teşekkürler, Nate," dedi Inara onun elini tutarak. Ardından Olivia'nın eline uzandı. "Sana da, Liv." Kardeşlerinin

elini tutarken babasının kokusunu bir kez daha içine çekip yanlarında olabilmesini diledi.

"Sizi bilmem ama bugün pek karar verecek halde değilim," diyerek ayağa kalktı Nate. "Ben oyumu benim evde akşam yemeğine ve film izlemeye kullanıyorum. Var mısınız?"

"Harika fikir." Inara kardeşleriyle birlikte kapıya yöneldi.

Nate kapı eşiğinde durup yeniden odaya baktı. "Sanki az önce çıkmış gibi, değil mi?"

Inara kardeşinin elini tutarak sessizce ışığı kapattı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

26 Aralık 1894, Çarşamba
McElroy Çiftliği, Orcas Adası

Mei Lien titreyen elleriyle ipi kesip bitkin bir halde kanepeye yaslandı.

Bitmişti.

Nihayet.

Yan-Tao gittiğinden beri kırk altı gündür nakış işlemekten başka bir şey yapmamıştı. Acıktığında nakış kasnağının yanındaki pirinç kâsesine uzanmıştı. Hastalandığında ayak ucunda duran ve birkaç günde bir boşalttığı kovasına kusmuştu. Yorulduğunda elinden geldiğince az uyumuştu. Ağrısı olduğunda ise ağrıya rağmen çalışmıştı.

Nakış işlerken eldiven giymek zorunda kalmıştı çünkü sürekli parmaklarına sürtünen iğne iplikler parmaklarının su toplamasına neden olmuştu. Sonunda patlayıp kanadıklarında Mei Lien kumaşa kan damlamasını istememişti. Joseph'in ona aldığı beyaz kadınlara özgü eldivenleri daha önce başka bir sebeple kullanmamıştı.

Tüm bedeni acıyordu. Gözleri yanıyor, kafatası zonkluyordu. Fakat hiçbir şey çok geç olmadan önce kaftan kolunu tamamlamaktan önemli değildi.

Ve işte bitirmişti. Hikâye bütün ayrıntılarıyla önündeydi. Ona yedi yıl önce başlamış ama hiçbir zaman tam olarak bittiğini hissetmemişti. Şimdiyse bitmişti. Net bir şekilde görebildiği kendi ölümü de dahil tüm hikâyeyi kumaşa işlemişti.

Kımıldamadan, sadece gözlerini oynatarak işlemeleri inceledi. Her şeyin değiştiği o geceyi anlatıyorlardı. Gemi. Campbell. Babası. Büyükannesi. Dönen girdaplar, azgın dalgalar... Ve Mei Lien dalgaların arasında kollarını ve bacaklarını açmış sürükleniyor, gülümsüyordu.

Bu tebessümü önceden planlamamıştı. İşlemelerin o gece yaşadığı bütün korku ve acıyı yansıtmasını istemişti. Hatta kaybolmuşluğunu göstermek için ona bir surat işlememeyi düşünmüştü. Ama birkaç dakika önce yüzüne bir tebessüm iliştirmişti ve sebebini ancak şimdi fark ediyordu.

O korkunç gece ona Joseph'i ve Yan-Tao'yu getirmişti. Bu da hikâyenin mutlu sonla bittiği anlamına geliyordu. Ama bu sadece yarısıydı.

Diğer yarısı henüz yaşanmamıştı. Bunca yıldır denizin onu çağırdığını işitiyordu. Atalarının dalgaların arasından ona seslendiğini, akıntıların içinden ona uzandıklarını hissediyordu. Deniz sekiz yıl önce elinden kaçırdığını bu gece nihayet alacaktı. Bu gece Mei Lien onun olacaktı.

Gülümsüyordu çünkü deniz onun kaderiydi ve kaderden kaçış yoktu. Sular babasını, büyükannesini ve Joseph'i ondan almıştı. Ve denizde yeniden onlarla olacaktı.

Kumaşı kasnağa bağlayan ipleri dikkatlice kesip kaftan kolunu küçük bir kare şeklinde katladı. Keşke bunu da kaftanın geri kalanıyla birlikte Yan-Tao'ya verebilmiş olsaydı. Hiç değilse hikâyenin büyük kısmı ondaydı ve günün birinde kalanını almak için dönecekti.

Kaftan kolunu bir bebeği kundaklar gibi Joseph'in gömleğine sardı. Bu gömleği sırf bu yüzden saklamıştı. Joseph'in onu çiftlikteki son gününde giymesinden başka bir özelliği yoktu. Birlikte son günlerini düşündüğünde Mei Lien onu bu gömlekle gözünde canlandırıyordu. Gelip onu bulduğunda Yan-Tao'nun da aynısını hatırlayacağını umuyordu.

Topallayarak mutfağa gidip onu saracağı bir muşamba ve sıkıca bağlayacağı bir ip aldı. Gücü tükenmeden önce üst kattaki yatak odalarına çıkan merdivenlere yöneldi. Zayıf bacakları yüzünden daha ilk basamağı çıkamadan devrildi. Önündeki ikinci basamağın yüzeyi yıllardır kullanılmaktan aşınmıştı. Tam ortasında Yan-Tao'nun sandığından kalma yeni bir çizik vardı. Basamağı tutan çiviler gevşemiş ya da gevşetilmişti. Mei Lien bundan emin değildi. Elini çivilerin üzerinde gezdirse de basamak tahtasını kaldırmaya içi elvermedi.

Bu gizli bölmeyi daha önce hiç açmamıştı. Burası Yan-Tao'ya aitti ve küçük bir çocuğun hazinelerine ev sahipliği yapıyordu.

Mei Lien onun giderken buradan herhangi bir şey alıp almadığını bilmiyordu. Belki de almamış, bırakmıştı. Belki burada küçük çocuğun hayallerini ve sırlarını bulacaktı. Bir hazine mi, yoksa boşluk mu bulmak istediğinden emin değildi. İkisi de canını yakacaktı.

Başını iki yana salladı. Duygusallık için yeterince vakti yoktu.

Basamağı çekip çiviler sökülünceye dek salladı. Yerinden çıkarmayı başardığında onu üstteki basamağa bırakarak boşluğa göz attı.

Karanlık olsa da boş değildi.

İlk ve ikinci basamağın arasındaki boşluğa özenle çam kozalakları, taşlar ve dallar dizilmişti. Oğlu için özel bir anlam taşıyor olmalılardı. Dipte ise küçüklüğünden beri yanında taşıdığı rengi solmuş yeşil battaniye duruyordu. Kir ve yırtıklar yüzünden neredeyse tanınmaz halde olsa da Mei Lien onu görür görmez hatırlamıştı.

Gaz lambasının dans eden ışığında yan taraftaki çiviye asılı bir şey gözüne çarptı. Ağrıyan bedenine rağmen ağırlığını tek koluna verip boşluğa uzanarak onu çıkardı. Yan-Tao'nun oraya ne astığını görünce gözleri yaşlarla doldu.

Bu, babasının işlemeli para kesesiydi. Gemideyken Mei Lien'in ellerine tutuşturduğu ve göğsünde saklamasını söylediği keseydi. Onu tamamen unutmuştu.

Boğazındaki düğümün gitgide büyüdüğünü hissederek hıçkırıklara boğuldu. Yan-Tao burada olmalıydı. Minik oğlu babasını kaybetmenin hemen ardından annesiz kalmaya zorlanmamalıydı. Hâlâ burada olmalı, gizli bölmesine kendince hazineler saklamalıydı.

Bu hiç adil değildi. Tüm hayatı birbiri ardına gelen zulümlerle geçmişti ve o zulüm şimdi masum çocuğunda da iz bırakıyordu.

Kolunu tekrar boşluğa daldırıp Yan-Tao'nun unutulmuş battaniyesini aldı. Ardından yüzünü battaniyeye gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kalbi oğlunu son kez yanında hissetmenin acısıyla parçalanıyordu. Küçük çocuğun

kokusunu hâlâ alabiliyordu. Battaniyeyi sıkıca bağrına basarak uzun süre ağladı.

İçinde koca bir boşluktan başka bir şey kalmadığında eteğiyle gözyaşlarını silip buraya neden geldiğini hatırladı. Oğlunun mirasını onu bulabileceği yere bırakacaktı.

Kaftan kolunu sardığı bohçayı aldı ve onu dikkatlice merdivenlerin altındaki boşluğa, biraz önce battaniyeyi bulduğu yere yerleştirdi. Titreyen iki parmağına bir öpücük kondurarak bohçaya bastırdı. Yan-Tao'nun onu bulduğunda sevgisini hissedeceğini umuyordu.

Battaniyeyi de kaftan kolunun yanına bırakacağı sırada tereddüt etti. Onu bırakamazdı. Şimdiye dek pek çok şeyi ardında bırakmıştı, hiç değilse bu hatırayı yanında götürebilirdi. Yan-Tao onu mutlaka anlar ve affederdi.

Battaniyeyi geceliğinin içine, kalbinin yakınına sokuşturdu. Ama battaniye aşağı kayarak beline indi. O an geceliğiyle bedeni arasındaki boşluğu ve ne kadar zayıfladığını fark etti. Kaburgaları bir sokak köpeğininki gibi dışarı fırlamıştı. Bilekleri dal gibi ince ve kırılgan görünüyordu. Aynaya bakacak olsa –ki aynası yoktu– tanımadığı bir kadın göreceğinden emindi.

Mahvolan bedenine üzülmediğini fark etmek onu şaşırtmıştı. Yakında ona ihtiyacı olmayacaktı. Onu sevip bekleyen ruhlar, teni, saçları ve kemikleri olmadan da onu tanıyacaklardı.

Elini geceliğinden içeri sokup battaniyeyi çıkararak onu boynuna bağladı. İşte, böylesi daha iyi olmuştu. Şimdi Yan-Tao'yu kendine daha yakın hissediyor, kokusunu alabiliyordu. Onun üzerine de babasının para kesesini astı. O da ait olduğu yere, denize dönmeliydi.

Basamağı yerine koyup çivileri yavaşça deliklerine yerleştirdi. Şimdi onu Campbell ya da bir başkasından korumak için sabitlemeliydi. Campbell onu keşfederse içindeki her şeyi yok edeceğinden planının bu kısmını oldukça dikkatli düşünmüştü.

Geriye son bir görev kalmıştı. *Yapabilirsin*, dedi kendine. Yapmak zorundaydı.

Joseph'in alet sandığını aldı. Onu iki ay önce ocağın arkasındaki konserve malzemelerinin yanına saklamıştı. Ama şimdi hatırladığından çok daha ağır gibiydi. Yine de onu merdivenlere kadar sürüklemeyi başardı. Sırtından akan tere rağmen durmadı.

Hiç ummadığı bir kuvvetle çivileri basamağa çakarak onu sıkıca sabitledi. Diğer basamaklardan farklı görünmemesine dikkat etmişti. Ardından garanti olsun diye alt basamağa da fazladan birkaç çivi ekledi.

Bütün yapabildiği buydu. Yeterince iyi olması gerekiyordu.

"İyi iş çıkardın, May."

Odada duyduğu bu sesin onu ürkütmesi gerekirdi ama aksine o hiç şaşırmamıştı. Sanki uzun zamandır bunu bekliyordu.

Elindeki çekici bırakmadan arkasını döndü. Joseph ona aşkla gülümsüyordu. Mei Lien gözyaşları içinde gülümsemeden edemedi. "Benim için geleceğini biliyordum."

Joseph elini ona uzattı. "Seni hiç bırakmadım ki..."

Mei Lien elini tutmak için uzandı. Onu hissetmeyi beklerken eli, Joseph'in elinin içinden geçti. O an onun artık bir ruh olduğunu hatırladı.

Gülümsemeye devam ederek aletleri yeniden sandığa doldurdu ve onu ocağın arkasındaki yerine sürükledi. Kocasının ruhuna, "Neredeyse hazırım, Joseph," diyerek sandığı son kez itti.

"Annen seni görmek için sabırsızlanıyor," dedi babasının sesi.

Mei Lien hızla arkasını döndüğünde Joseph'in ruhunun gittiğini ve yerine babasının geldiğini gördü. Seattle'daki günlerinde olduğu gibi güçlü ve sağlıklı görünüyordu. "Baba! Seni çok özledim." Aksayarak babasına yürüdüğü sırada durdu. Ne kadar istese de ona sarılamayacağını biliyordu. "İyi misin?"

Babasının yüzündeki gülümseme soldu. "Keşke daha iyi bir hayatın olabilseydi, kızım."

Mei Lien başını iki yana salladı. "Hayır, baba. Her şey olması gerektiği gibi." Etrafa bakındığında daha fazla kalmak için bir sebebinin olmadığını fark etti. "Artık gitmeye hazırım."

Yeniden arkasını döndüğünde babasının gitmiş olduğunu fark etti. "Suda görüşürüz," diye fısıldadı boş odaya.

Evi dikkatlice dolaşıp kullandığı birkaç gaz lambasını söndürdü. Ardından burada yaşaması muhtemel ruhlara seslendi. "Lütfen Yan-Tao için sakladığım kaftan kolunu koruyun."

Yanıt olarak kalbinde büyük bir huzur hissetti. Dileği kabul olmuştu.

Vakit gelmişti. Yavaş ve acı veren adımlarla arka kapıdan karanlık avluya çıktı. Dolunaysız gökyüzünde binlerce yıldız göz kırpıyordu. Ama etrafını kuşatan orman simsiyah bir boşluk gibiydi.

Mei Lien tereddüt etmedi. Nereye gittiğini ve karanlıkta saklanan hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini biliyordu. Burada olmasının bir amacı vardı. Ailesi onu bekliyordu.

Kıyıya indiğinde durup etrafı dinledi. Dalgalar sahildeki kayalara çarpıyordu. Ormandaki kuru yaprakların üzerinde hızla bir şey koşuşturuyordu. Dağda bir yerlerde bir baykuş ötüyordu. Bunların dışında bir ses yoktu. Ne babasının ne de Joseph'in sesini duyuyordu.

Yine de onlarla konuşarak giysileriyle karanlık suya adım attı. "Geliyorum, geliyorum," diye fısıldadı defalarca. Soğuk su bedenini sarıp sarmalıyor, onu derinlere doğru çekiyordu. Buz gibi havada buğulanan nefesini görebiliyordu. "Geliyorum."

Midesi bu dayanılmaz soğuğa isyan etse de durmadı. Bedeni titriyor, konuşurken dişleri birbirine çarpıyordu. Ama birazdan hepsinin geçeceğini biliyordu.

Sular boynuna bağladığı Yan-Tao'nun battaniyesine ulaştığında nihayet onları gördü. Joseph. Babası. Büyükannesi. Hatta annesi... Sanki hep onu bekliyorlarmış gibi etrafını sarmış onu ısıtıyor, aydınlatıyorlardı.

Mei Lien bir adım daha atarak boyunu aşan sulara gömüldü.

Otuzuncu Bölüm

29 Ağustos, Çarşamba – günümüz
Lake Union, Seattle

Babasının cenazesinin üzerinden iki gün geçmişti. Nate sabah işe giderken Inara'yı yolunun üzerindeki Kenmore deniz uçağı terminaline bırakmıştı. Bu da uçuşa daha bir saat olduğu anlamına geliyordu. Neyse ki park alanının diğer tarafında Inara'nın vakit öldürebileceği bir Starbucks vardı. Biletini kontrol ettirdikten sonra doğruca oraya yöneldi.

Kahve siparişini verip Union Gölü üzerinde doğan sabahı seyretmek için dışarıdaki masalardan birine oturdu. Oturduğu yerden gölün güney kıyısını ve oradaki Tarih Müzesi'ni görebiliyordu. Müze sonradan turistlerle dolup taşacak olsa da şimdilik boştu. Belki bir gün, Inara ve kardeşleri gerçeği açıkladığında, Seattle'ın Çinli nüfusunun gerçek tarihi o binadaki yerini alırdı. Belki de müzeyle iletişime geçip bunu önerebilirdi.

Güneş doğudaki Capitol Tepesi'nin üzerinde yükselmekteydi. Hâlâ gecenin serinliğini taşıyan temiz hava

birazdan yerini sıcağa bırakacaktı. Tepedeki trafik, şehirdeki yeni bir iş gününe doğru akıyordu.

Seattle ne kadar güzel olsa da Inara insanlardan, gürültüden ve izdihamdan uzak sahiline inmek için can atıyordu. Trafiğin uğultusunu ya da çöp kutularını karıştıran martıların çığlıklarını değil, ormanda esen rüzgârın sesini duymak istiyordu. Ufku kaplayan demir ve beton yığınlarının üzerinde değil, Constitution Dağı'nın üzerinde yükselen güneşi seyretmek istiyordu. Son birkaç günde hayatında değişen şeyleri sindirebilmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Babasını özlüyor, hâlâ onun öldüğü gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu.

Ve Daniel'ı özlüyordu. Onun tek gamzeli gülüşünü, sürekli gözünün önüne düşen bir tutam saçını özlüyordu. Günün sonunda onun sesini duymayı özlüyordu.

Kahvesini yudumlayarak aydınlanan gökyüzünü seyretti. Belki de Daniel'ın ondan ayrılması daha iyi olmuştu. Babasının yasını tutmak ve otel planını beklenmedik mirasının bütçesine uydurup çalışmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Yaşadığı mutluluk ve acı onu ortadan ikiye ayırıyordu. Bir yandan oteli satmayacağı için ondan mutlusu yoktu. Hayalinin gerçekleştiğini görecekti. Öte yandan bunu babasını kaybederek elde etmişti.

Oysa Rothesay'i yüzlerce kez kaybetmeyi yeğlerdi.

Telefonunun saatini kontrol etti. Uçuşa kırk beş dakika vardı. Kendi kendine sızlandı. Ama sonra öğle yemeği vaktinde evde olacağını hatırlayarak kendini avuttu. Aslında Tom'u arayıp çağırabilir ve hemen çalışmalara başlamalarını sağlayabilirdi. Hiç vakit kaybetmeden Tom'un numarasını çevirdi.

Inara'nın sesini duymak Tom'u şaşırtmıştı. Neyse ki öğleden sonra müsaitti. Inara telefonu kapatıp tekrar cebine koydu. Tom'un başsağlığı dilememesine sevinmişti. Başsağlığı onun kırılma noktasıydı.

"Inara!"

Etrafına bakınsa da kimseyi göremedi. Derken yine aynı ses duyuldu. "Inara, buradayım."

Sesin geldiği yöne döndüğünde Margaret Chin'in ona doğru yürüdüğünü görerek şaşırdı. Bir eliyle Inara'ya el sallıyor, diğer eliyle altın rengi çantasını tutuyordu. Üzerinde ona özel dikildiği belli olan şarap rengi bir etek ve ceket vardı.

Inara onu karşılamak için ayağa kalktı. Margaret Chin'in günün bu saatinde Seattle'da ne aradığını ve neden iş görüşmesine gider gibi giyindiğini merak etmişti. "Margaret, günaydın," diyerek ona sarıldı. Margaret, Inara'nın oğlunda –ve bütün ailesinde– açtığı yaralara rağmen son derece kibardı.

"Ulaşılması zor kadınsın," dedi Margaret ona sarılırken. "Telefonlarını hiç açmaz mısın?"

Inara dudaklarını birbirine bastırdı. "Zor bir hafta geçirdim."

Margaret'ın yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Evet. Acı kaybın için üzgünüm. Güzel bir cenaze töreni olduğunu duydum."

Inara teşekkür edercesine başını sallamakla yetindi.

"Ağabeyin seni burada bulabileceğimi söyledi," diyerek Inara'nın biraz önce kalktığı masayı işaret etti Margaret. "Oturabilir miyiz?"

Inara sandalyesine otururken ansızın paniğe kapıldı. "Daniel iyi mi?"

Margaret onun elini sıvazladı. "Daniel gayet iyi. Konu sen ve ben."

"Nasıl yani?"

Margaret bronzlaşmış bacaklarını üst üste atıp Inara'ya küçük bir tebessüm etti. "O sabah otel ve restoran işini beraber yürütmemiz konusunda ciddi miydin?"

Inara soruyu anlamak için bir süre bekledi. Doğru mu duymuştu? "Ben... ben ciddiydim, ama itiraf etmeliyim ki maddi durumum artık değişti."

Margaret bir şey düşünüyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından kucağındaki çantasını açtı ve ince bir dosya çıkararak Inara'nın önüne koydu. "Bu sana örnek menüleri, gerekli eleman sayısını, dekorasyon fikirlerini ve en önemlisi restoranın tahmini kazancını göstermek için hazırladığım bir dosya. Anladığım kadarıyla otelinin hâlâ bir restorana ihtiyacı var. Ve ben bulabileceğinin en iyisiyim. Ayrıca Orcas'a taşınmak ve kabul edersen seninle çalışmak için can atıyorum."

Inara hayretle dosyayı karıştırmaya başladı. Her sayfası gitgide ilgisini çeken şeylerle doluydu. "Hiçbir şey için söz veremiyorum, fakat bu işi yapacaksak üçüncü katta sana kalacak bir yer ayarlayabiliriz diye düşünüyorum."

Margaret elinin tersiyle itiyormuş gibi yaptı. "Buna gerek yok. Emlakçıma Eastsound'da bir apartman dairesi aramasını söyledim bile."

"Peki, buradaki restoranların ne olacak? Ya ailen?"

"İş ile ev arasında gidip gelebilirim. Ama ikimizin de sevip güvenebileceği bir şef bulana dek önümüzdeki birkaç yılın büyük kısmını orada geçiririm."

Margaret, Inara'nın gördüğü en büyük engelden henüz söz etmemişti. Inara başını önüne eğerek kucağına baktı. "Ya Daniel? Benimle çalışmak istediğini biliyor mu?"

"Bu işin peşini bırakmamın aptallık olduğunu söyledi. Aslında seninle bizzat konuşmak istiyor. Beni buraya o getirdi."

Inara başını kaldırarak Margaret'ın bakışlarını takip etti. Daniel park alanındaki metal korkuluklara yaslanmış, elleri ceplerinde onları seyrediyordu. Bir tutam saçı Inara'nın sevdiği şekilde gözünün önüne düşmüştü. Parmaklarının onu kenara itmek için kaşındığını hissetti.

Inara gergin bir şekilde titreyen bacaklarına rağmen ayağa kalktı. Ne zaman yürüdüğünü hatırlamıyordu ama kendini bir anda Daniel'ın karşısında buldu. Ona dokunmak için can atıyor, kendine güçlükle hâkim oluyordu. "Daniel... Seni gördüğüme sevindim."

Inara'nın çok sevdiği dudaklar usulca tebessüm etti. Daniel ona dokunma girişiminde bulunmasa da bakışları gayet içtendi. "Ben de... Seni özledim..."

Kelimeleri Inara'yı tam kalbinden vurmuştu. Gözlerinin yaşardığını hissederek ona doğru bir adım attı. Ama sonra durdu. Henüz çok erkendi.

Geri çekilerek kaldırıma baktı. Biri bozuk parasını yere düşürmüştü. "Daniel, sana daha önce anlatmadığım için çok..."

"Bak, özür dilemesi gereken benim," diyerek sözünü kesti Daniel. "Aramızdaki şeyi berbat ettim. Bu yüzden özür dilerim. Inara, bana bak."

Ya sırf annesinin hatırına iyi davranıyorsa? *Fazla umutlanma, Inara.* Yine de Inara başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Daniel'ın yüzünde beliren yumuşak tebessüm ona birlikte çalıştıkları günleri ve birbirlerinin kollarında uyudukları geceleri hatırlattı.

Onları kuşatan trafiğin gürültüsü ve martıların kulak delen çığlıkları arasında, Inara bir gerçeği kendine itiraf etti. Aralarında yaşanan tüm tatsızlıklara rağmen hâlâ onunla olmak istiyordu.

"Ağabeyin dün akşam beni aradı. Duncan Campbell'ın yaptıklarını açıklamayı planladığını söyledi." Daniel, kaldırımdaki bir çatlağın arasında bitmiş otları tekmeledi. "Benim yüzümden gerçekleri anlatma, lütfen. Sana ya da ailene zarar gelsin istemem."

Onu hâlâ önemsiyordu! "Teşekkürler, ama Nate ve Olivia ile konuştuk. Zamanının geldiğini düşünüyoruz. Duyuruyu önümüzdeki ay yapacağız." Mahcubiyetini gizlemek için kollarını kavuşturdu. "Sen de orada olursan çok mutlu olurum."

Daniel'ın gözleri ışıldadı. "Orada olacağım. Bütün ailem orada olacak." Inara'nın yüzünü sıcacık avuçlarının arasına aldı. "Seni çok özledim."

Inara onun dokunuşunun sıcaklığına sokularak gözlerini kapattı. Ansızın dudaklarında Daniel'ın dudaklarını hissetti. Yeniden onun kollarında olmanın ne güzel bir his olduğu dışında her şeyi unutmuştu. Kendini onun öpücüğünde erimeye bıraktı.

Gürültülü bir öksürük sesi onları kendilerine getirdi. Birbirlerine bakıp güldükten sonra hâlâ masada oturan Margaret'a döndüler. Onlara gülümsüyordu. Ve Inara onun da gözlerinin yaşardığına yemin edebilirdi.

"Siz ikiniz iyice coşmadan önce Inara'nın yetişmesi gereken bir uçağı, benim de ondan beklediğim bir cevap olduğunu hatırlatırım."

Restoran. Daniel'ı gördüğünde o konuyu tamamen unutmuştu.

Omzunda Daniel'ın kolu, karşısında Margaret ve onun fikirleriyle dolu dosyası vardı. Inara doğru yerde olduğunu hissediyordu. O otelin ailesinin yeniden bir araya gelebileceği bir yer olmasını istemişti. Artık babası olmadığına göre hayali hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. Fakat bu aile tanımının değişemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Rothesay Oteli kendi ailesinin, Chin Ailesi'nin ve yıllar boyunca oraya gelip kalacak bütün ailelerin yeri olacaktı.

"Inara? Uçağın?" diye hatırlattı Margaret.

Uçak! Inara bir anda paniğe kapılarak cep telefonuna baktı. İskeleye gitme vaktiydi, yoksa deniz uçağını kaçırabilirdi. "Gitmem gerek," diyerek ayağa kalktı. Tom'un onu bekliyor olmasına ilk defa üzülmüştü. "Ama cevabım kesinlikle evet. Restoranı senin işletmenden daha çok istediğim bir şey yok. Ne zaman gelebilirsin?"

Margaret ayağa fırlayarak onu kucakladı. "Teşekkür ederim! Bu harika olacak."

Inara da onu sıkıca kucaklayarak karşılık verdi. "Teşekkürler, Margaret. Her şey için."

Margaret geri çekilip onu anladığını belirtircesine gülümsedi. "Rica ederim. Şimdi koş, uçağına yetiş. Bu akşam seni ararım."

Inara önce iskeleye, ardından Daniel'a baktı. Kararsızlığını gören Daniel onu hafifçe itti. "Hafta sonu seni görmeye gelirim. Telafi etmemiz gereken zamanlar var."

Bunun üzerine Inara parmak uçlarında yükselip Daniel'a iki gün boyunca ikisine de yetecek bir öpücük verdi. Sonra da çantasını kaptığı gibi onu eve götürecek olan deniz uçağına koştu.

Otuz Birinci Bölüm

6 Ekim, Cumartesi – günümüz
Waterfront Parkı, Seattle

Inara yeni parkın açılışı için toplanan kalabalığa konuşan Nate'i dinliyordu. Dağıttıkları basın bültenlerinde açılış töreni sırasında beklenmedik bir duyuru yapacaklarının haberini vermişlerdi. Ama insanların yüzündeki şaşkın ifade, hiçbirinin biraz önce öğrendiklerine benzer bir şey duymayı beklemediğini belli ediyordu.

Inara sırtını sonbahar güneşiyle parlayan Elliot Körfezi'ne ve güneyde yükselen Rainer Dağı'na vermiş, Mei Lien'in trajik hikâyesini ve büyük-büyük-büyük-büyükbabasının yüzlerce insanın ölümündeki rolünü gözler önüne sermişti. Haber kanallarının kameraları her şeyi kaydederken hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı. Ve haberlerin tüm dünyaya ışık hızıyla yayılacağını, sonrasında da ailesine ve PMG'ye hakaretler yağacağını biliyordu. Bunu hepsi biliyordu. Nate'in okuduğu bildirinin insanların onları anlamasına yardımcı olmasını umuyorlardı. Belki böylece ailece duydukları mahcubiyeti ve atalarının

yaptıkları yüzünden ne kadar üzgün olduklarını biraz olsun anlatabilirlerdi.

"Bu park önceden planlandığı gibi Duncan Campbell'ın anısına adanmayacak," dedi Nate. Inara onun biraz sonra söyleyeceklerini bildiğinden nefesini tuttu. "Bu parkı o korkunç günde hayatını kaybedenlere adıyor ve gerçeğin unutulmaması için her şeyi yapan kadının adıyla onurlandırıyoruz. Bayanlar ve Baylar, karşınızda Mei Lien McElroy Hatıra Parkı."

Ve parkın ortasındaki bronz heykelin örtüsü indirildi. Çinli bir kadın kederli gözlerle ve elinde bir top kumaşla denize doğru bakıyordu. Inara, Margaret'ın hayretle nefesini tuttuğunu duydu. Heykelin yüzünü gördüğünde ne kadar şaşıracağını biliyordu. Mei Lien'i yaparken model olarak kullanması için heykeltıraşa Cassie'nin bir fotoğrafını vermişti. Bu yeni heykelin yapımı için sadece bir ayları vardı ve onlara neredeyse bir servete mal olmuştu. Fakat Margaret'ın yüzündeki şaşkınlığın her anına değerdi.

"Ah, Inara, bu çok güzel!" dedi Margaret onu kucaklamak için çekiştirirken. Gözlerini bir an olsun heykelden ayırmıyordu.

"Beğenmene sevindim."

"Neden onu Cassie'ye benzettiniz ki?" diye sordu Daniel yanlarına gelerek. Cassie heykelin yanında kameralara poz vermekle ve yeni keşfettikleri ataları hakkında soru yağmuruna tutulmakla meşguldü.

Inara güldü. "Sence sorun etmiş gibi mi?"

"Kesinlikle hayır." Daniel'ın sesindeki bir şey, Inara'nın ona göz atmasına neden oldu. Daniel şefkatle ona bakıyordu. "Teşekkürler. Her şey için."

Daniel gelecek birkaç haftanın Inara'nın ailesi için ne kadar zor geçeceğinin farkındaydı. Ve Inara onun bunu anladığını biliyordu. En kötü zamanlarda Daniel'ın yanında durup ona destek olacağını da biliyordu. Ona yaklaşarak yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler."

Daniel alnını onunkine yaslayarak fısıldadı. "Rothesay'e döndüğünde benim de sana bir sürprizim olacak."

Inara bir adım geriledi. "Önümüzdeki hafta döneceğimi umuyorum ama tepkilerle başa çıkmalarına yardımcı olmak için Nate ile Olivia'nın yanında kalmak zorundayım. Bu durumun ne kadar süreceğini..."

"Merak etme," diyerek sözünü kesti Daniel. "Ne zaman gidersen seni bekliyor olacak. Ayrıca gittiğinde ben de seninle geleceğim. Acele etmek yok. Şimdilik burada sana ihtiyaçları var." Başıyla Nate'i işaret etti. Bir grup insan tarafından kuşatılmıştı ve yaşananlardan Duncan değil, o sorumluymuş gibi sorulara ve suçlamalara maruz kalıyordu.

"Gidip yardım etsem iyi olacak. Sonra Toisan'da görüşürüz, olur mu?"

"Annem hepiniz gelene dek akşam yemeğini başlatmayacağına söz verdi. Acele etme." Daniel onu son kez öptükten sonra bekleyen kalabalığa doğru itti.

Inara tüm gücünü toplayarak Nate'in yanında yer aldı. Yalnız olmadığını bilmesi için elini ağabeyinin sırtına koyup kalabalığa tebessüm etti. Olivia da Nate'in diğer yanındaydı. Her ne olacaksa birlikte yüzleşecek ve verdikleri haberle sarsılan insanlara yeniden huzur getirmek için ne gerekiyorsa yapacaklardı.

"Yorgunluktan ölsem de burada olduğum için çok mutluyum," dedi Inara arabadan inerken Daniel'a. Bir hafta sonra yeniden Rothesay'e dönmüşlerdi. Bütün olanlardan sonra nihayet malikânenin kendisine ait olduğunu düşünecek güveni kazanmıştı. İşte evindeydi. "Getirdiğin için sağ ol."

"Rica ederim. Baksana, annem hâlâ burada olmalı." Daniel verandanın önüne park edilmiş arabayı ve pencerede yanan ışıkları işaret etti. "Haydi, gidip merhaba diyelim."

Inara çantalarını arabada bırakıp Daniel'ın elini tutarak akşamın serinliğinde oteline doğru yürümeye başladı. Seattle'da geçirdiği üç hafta boyunca Tom'un ekibinin neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyordu. Daha uzun kalabilirdi, ama Nate resmen bavulunu toplamış ve onu zorla kapı dışarı etmişti.

"Her şey kontrolümüz altında," demişti yaptıkları duyurunun PMG ile halk arasında yarattığı fiyaskoya atıfta bulunarak. "Kurbanların kimliğini tespit etmeleri ve yaşayan bir akrabalarının olup olmadığını öğrenmeleri için Daniel'ın ekibini görevlendirdim. En kötü kısmını atlattık. Haydi, gidip otelci olma vakti."

Inara onunla kucaklaşırken güldü. Otelci. Evet, o artık bir otelciydi.

"Anne, orada mısın?" diye seslendi Daniel ön kapıdan girerken.

"Muhtemelen mutfaktadır ve seni duyamıyordur..." Inara o sırada Margaret'ı görerek sustu. Margaret çinileri yeni döşenmiş lobiden onlara bakıyordu. Lobinin bir yanında resepsiyon masası, diğer yanında ise Inara'nın daha önce görmediği kocaman, cam bir vitrin yer alıyordu. Margaret'ın neşeyle güldüğünü gören Inara, vitrinin içindekine bir daha baktı. Nefesinin kesildiğini hissetti. "Bu..."

"Evet, sürprizin," dedi Daniel sorunun tamamını beklemeden. "Kaftanı temizletip senin bulduğun koluyla birlikte astırdık. Bu, sıcaklık ve nem kontrolü olan bir vitrin. Yani istersen onu otelinde saklayabilirsin."

Inara lobiyi geçerek vitrine yaklaştı. Kaftanın tamamlanmış görüntüsü karşısında etkilenmemek elde değildi. Mei Lien'in kalbini ve ruhunu onlara işlediği yerde parçalar nihayet bir araya gelmişti.

Temizlenmesine rağmen kaftanın bazı yerleri hâlâ lekeliydi. Koluyla arasındaki renk farkı net bir şekilde görülebiliyordu. Bu da kaftanın sahibi tarafından ne çok sevildiğini gösteriyordu. Giysin ya da giymesin, Yan-Tao'nun ona değer verip üzerine titrediği belliydi. Hatta eteklerinin ucu yere sürtünmüş gibi aşınmıştı.

Inara, Mei Lien'in ya da Yan-Tao'nun o kolu neden kestiğini hâlâ çözememişti. Ama bunun gerçekten önemi var mıydı? O kolu kestikleri için memnundu, böylece oteli ziyaret eden herkes bir zamanlar kaftanın nefes kesici renklerinin olduğunu görebilecekti. Kol, Daniel'ın vitrine döşettiği aydınlatmaların ışığında adeta ışıldıyordu. Birbirinden canlı renkler hikâyelerini neredeyse üç boyutlu bir şekilde anlatıyordu.

Kaftanın kendisinin de anlatacağı çok hikâyesi vardı. Inara vitrinin etrafında dönüp ona her açıdan bakarken, kumaşa fark etmediği kadar çok hikâyenin sığdırılmış olduğunu düşündü. Sonraki birkaç gününü onu yakından inceleyerek geçirmeye karar verdi. Şuradaki bir tavşan mıydı? Sonra. Daha sonra inceleyecekti.

Arkasını döndüğünde Daniel ile Margaret'ın onu izlediğini fark etti. "Onu bana vermek istediğinize emin misiniz? Vera istemez mi? Ya da müze?"

Margaret onun omzunu sıvazladı. "Sende kalması gerektiğini düşündük. Bizi atalarımızla buluşturduğun için böyle teşekkür ettiğimizi varsay."

"Harika," diyerek Margaret'a sarıldı Inara. Margaret'ın omzunun üzerinden Daniel'a gülümsedi. "Çok teşekkür ederim."

Sonrasında Daniel ile sahile inmek için karanlık ormanda yürümeye başladılar. Hummalı geçen, duygu yüklü birkaç haftanın ardından Inara sahilin ona verdiği huzura ihtiyaç duyuyordu.

"Gerçeği ortaya çıkardığımız için çok mutluyum. Böylesi daha doğru geliyor," dedi Inara, ağaçların arasından çıkıp sahile adım attıklarında. Nefesi, akşamın soğuk havasında buğuya dönüşüyordu. Dolunay geceyi neredeyse gün gibi aydınlattığından el fenerini kapattı.

Deniz kenarına yürüyüp dolunayın suya vurduğu bir yerde durdular. "Çok ilginç," dedi Inara sessizce. Çünkü gece sessizlik istiyor gibiydi. "Kaftan kolu için yardım isteyebileceğim onca insan arasından seni buluyorum ve onunla bir bağının olduğu ortaya çıkıyor."

"Ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf etti Daniel. Isınmak için Inara'yı kendine çekti. "Bence Mei Lien ve Yan-Tao'nun bununla bir ilgisi var. Tabii, bu tarz şeylere inanıyorsan..."

Tıpkı Dahlia'nın onu ait olduğu bu yere getirmesi ve annesiyle birlikte kaybettiği benliğini bulmasını sağladığı gibi... "Evet," dedi Inara. "Galiba inanabilirim." Parlayan dolunaya bakıp sesli bir şekilde düşündü. "Sence ona gerçekten ne oldu? Onu Duncan'ın öldürmediğini biliyoruz."

Gözlerini dolunaydan ayırmadan Daniel'ın omzunu silktiğini hissetti. "Asla bilemeyeceğiz," dedi Daniel usulca.

Inara ansızın aklına gelen bir fikirle ona döndü. "Sence Mei Lien bizim birlikte olmamız hakkında ne düşünürdü? Campbell'ın akrabasıyla bir ilişki yaşamandan nefret eder miydi?"

Daniel bir süre suya bakarak düşünüyormuş gibi göründü. Yüz hatları ay ışığıyla aydınlanıyordu. Ardından yüzü yumuşadı. "Sanırım hoş karşılardı. Bence aileni affetmiştir."

Inara güldü. "Hâlâ buradaymış gibi konuşuyorsun."

Daniel gülmek yerine Inara'ya baktı. Inara yüzünde düşünceli bir ifade olduğunu gördü. "Bence burada," dedi Daniel. "Hissetmiyor musun?"

Inara'nın gülüşü soldu. "Bu sahilde bir şeyler var, değil mi? Benden başkasının hissedebildiğini sanmıyordum."

Bu kez gülümseyen Daniel oldu. Ama yıllar önce işlediği kaftan koluyla onlara hikâyesini bırakan kadına gülümsüyordu. "Ben hissediyorum."

Inara'yı kollarının arasına alarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Onun hikâyesini bulup ailesinin yeniden evine dönmesini sağladın. Ayrıca torununun çocuğunun çocuğunun çocuğunu çok mutlu bir adam yaptın."

Daniel sıcak ve arzulu dudaklarını Inara'nın dudaklarıyla buluşturdu. Inara kendini onun kollarına bırakarak arzusuna arzularıyla karşılık verdi.

Denizden gelen bir su sesi sessiz gecede yankılandı. Sahilde öylece birbirlerine sarılırlarken Inara, Daniel'ın haklı olduğunu biliyordu.

Mei Lien onaylıyordu.

Yazarın Notu

San Juan Adaları'nın tarihini araştırırken eski bir ada sakininin günlüğünde yazanlara rastlamıştım. Bu romanı da orada okuduklarımdan ilham alarak yazdım. Günlükte on dokuzuncu yüzyılda adada bulunan kaçakçılardan bahsediliyordu. Söylentiye göre onlardan biri bir gümrük botunun dikkatinden kaçmamıştı. Teknesinde Çinli mültecilerle yakalanmak istemeyen kaçakçı, mültecilerin kafalarını sopayla ezip cesetlerini denize atmıştı.

Hikâyeyi yıllarca kafamdan atamamıştım. Aklım sayısız soruyla doluydu. Çinlileri neden yasal olmayan yollarla ülkeye sokuyorlardı? Onları neden öldürüyorlardı? Tüm bunların ardındaki hikâye neydi?

Daha sonra 1882'de yürürlüğe giren Çinli Göçmen Yasağı Yasası'nı öğrendim. Bu yasa, Çinlilerin Amerika'ya girişini engellese de bazı tüccarlara giriş izni veriyordu. Onu takip eden 1892 tarihli Geary Yasası ise fark gözetmeksizin bütün Çinli göçmenlere karşıydı. İki yasa da 1943 yılına dek yürürlükten kaldırılmadı. Sonrasında gelen 199 sayılı Kamu Hukuku ile ülkeye sadece sınırlı sayıda Çinlinin

girişine izin verilir oldu. On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında artan Çinli düşmanlığıyla birlikte beyaz vatandaşlar Güney California'dan British Columbia'ya, Wyoming'den Colorado'ya kadar tüm Çinlileri yaka paça, çoğunlukla da şiddete başvurarak kasabalarından sürdüler. Onları linç ettiler, öldüresiye dövdüler.

Bu etnik temizliğin boyutları ve okullarımızda okutulan tarih kitaplarında bahsinin geçmemesi beni dehşete düşürmüştü.

Bu roman bir hayal ürünü olsa da gerçek olaylardan esinlenerek oluşturuldu. Seattle'da yaşayan ve birçoğu Amerika vatandaşı olan üç yüz elliden fazla Çinli, 7 Şubat 1886'da gerçekten kasabadan sürüldü. Öldürülmek korkusuyla biletlerinin parasını ödeyip San Francisco'ya gidecek olan *Queen of the Pacific* adlı gemiye bindiler. Ancak gemi iskeleden ayrılmadan önce Eyalet Valisi Watson C. Squire olaya müdahale etti ve Çinli düşmanı kalabalığa zorbalığa son vermelerini emrederek sıkıyönetim ilan etti. Yargıç Roger S. Greene, yolculuk ücretini ödeyenler de dahil her Çinliyle tek tek görüşüp onlara Seattle'dan gitme ve orada kalma hakları olduğunu söyledi. Eğer kalmayı seçerlerse korunacaklardı.

Kalmayı seçen Çinliler, güvenlik kuvvetleri eşliğinde evlerine bırakıldı. Onları Çinlilerin eyaletten sürülmesi için ayaklanan öfkeli kalabalıktan korumak amacıyla eyaletin bütün güvenlik birimleri oradaydı. Aylarca süren kargaşanın ardından nihayet düzen sağlandı. Olaylar esnasında sadece bir ölüm yaşandı, o da isyancılardan biriydi. Gitmeyi seçen Çinliler ise San Francisco'ya sağ salim ulaştı.

Seattle bir istisnaydı. Diğer şehirlerde katledilen bütün Çinlileri yansıtıp onları onurlandırmak amacıyla hikâyemin Seattle'da geçmesini ve buradaki Çinli nüfusuna da diğerlerininkine benzer bir kader yazmayı seçtim.

Kelli Estes ile Gerçekleştirilen Bu Söyleşiye Göz Atın

İpeği İşleyen Kız romanını yazmana ilham veren ne oldu?

2002'de yazmakta olduğum bir aşk romanı için San Juan Adaları'nın tarihini araştırıyordum. Orada, teknesindeki Çinli mültecilerle yakalanmaktansa, başlarına sopayla vurup onları denize atmayı seçen bir kaçakçıdan bahsedildiğini gördüm. Ve bu korkunç hikâyeyi yıllarca aklımdan atamadım. Seattle'ı Çinlilerden arındırmak için çıkan isyanları öğrendiğimde ise taşlar yerine oturmaya başladı. Böylece Mei Lien'in hikâyesi ortaya çıktı.

Geçmişi anlatan ve onun bugünkü karakterler üzerindeki etkisini yansıtan hikâyeler beni daima büyülemiştir. Dolayısıyla romanımı iki farklı zaman diliminde aktarmak istediğimi biliyordum. Inara'nın hikâyesi malikâne, orada bulduğu kaftan kolu ve onu araştırırken keşfettiği aile bağları aracılığıyla Mei Lien'e bağlanıyor. Ona bir butik otel açtırmayı seçtim çünkü gezmeyi ve turizmi seviyorum. Ayrıca küçük bir otel işletmenin daima eğlenceli olduğunu düşünmüşümdür. Bu yüzden benim yapamadığımı Inara'ya yaptırdım.

Mei Lien'e hikâyesini nakış işleyerek anlattırmanızın sebebi neydi?

Önceleri geçmiş ve günümüz hikâyesini birbirine bağlayacak 'şeyin' ne olacağı konusunda kafam son derece

karışıktı (malikâne dışında). Ben de meseleyi ekibimle paylaştım. Olay örgüsünde bana yardımcı olanlardan biri Carol'dı. Onda çerçeveli ve işlemeli bir Çin kaftanı kolu olduğunu söyledi. Biraz araştırdığımda Çin'de geniş, işlemeli kumaşların hediyelik olarak satıldığını öğrendim. Gerçi onlar Mei Lien'in yaptığından çok farklıydı. Onun bütün kaftanı baştan aşağı işlemelerle doldurmasını istedim. Büyükannesinin Çin'deki hayatıyla ilgili anlattığı hikâyelerden sonra Mei Lien'in bu mirası oğluna yaptığı kaftanla onurlandırması fikri hoşuma gitmişti. Inara'nın merdivenlerin altında bir kaftan kolu bulmasının sebebi de bu oldu.

Roman hem geçmişte hem günümüzde geçiyor. İki dönemden birini yazmakta daha çok zorlandığınız oldu mu?

Inara'nın hikâyesini, yani günümüzde geçen kısmı daha zor buldum. Mei Lien'in gözünden yazdığım hikâyeye kendimi kaptırabiliyordum. O döneme ve dönemin zorluklarına, konuşma kalıplarına, kıyafetlere zihnen ve ruhen uyum sağlıyordum. İnsanların 1880 ve 90'larda ne yediklerini, ne giydiklerini, nasıl seyahat ettiklerini araştırmaktan büyük keyif aldım. Zamanın kültürel farklılıklarının da beni etkilediğini fark ettim. Dönem öyle gerektirse de ne zaman ırkçı bir kelime yazsam kendimi kötü hissettim ve Amerika'nın bütün ırkları, cinsiyetleri, dinleri, cinsel tercihleri ve etnikleri kucaklayan –ya da en azından o yolda ilerleyen– bir döneminde yaşadığım için şükrettim.

Sanırım günümüz hikâyesinin zorluğu, onu da geçmişteki hikâye kadar ilgi çekici yapmaya çalışmaktan kaynaklanıyordu. Çünkü geçmiş dönemde geçen hikâyeyi çok daha

ilginç ve merak uyandırıcı bulmuştum. Bu yüzden önce romanın geçmişte geçen bölümlerini yazdım. Sonra da ayrı bir kitap yazar gibi günümüz hikâyesini kaleme aldım. Ardından en başa dönüp ikisini bir araya getirmeye başladım. Akışın bozulmaması için bölümleri yeniden sıraladığım da oldu.

Mei Lien'in hikâyesini neden Orcas Adası'nda geçirmeyi seçtiniz?

Adalar yoluyla yapılan Çinli mülteci taşımacılığı ve bu bölgeye olan hayranlığım dolayısıyla hikâyenin San Juan Adaları'nda geçeceğini biliyordum. Orada hayalimde de olsa vakit geçirmeyi seviyorum. Özellikle Orcas Adası'nı seçmemin sebebiyse bir ada sakininin günlüğünde yazanlardı. Okuduklarım beni doğruca o adaya ve o yıllara götürmüştü. İlgilenenler için bahsettiğim kitap, Gordon Keith tarafından derlenen *The James Francis Tulloch Diary 1875-1910.* Evet, hafızası keskin olanlarınız hatırlamıştır, ada sakinlerinin Joseph'ten aldığı postacılık görevini James Tulloch'a devretmiştim.

Romanda gerçekten var olan ya da gerçek insanlardan esinlendiğiniz karakterler var mı?

Evet, hikâyeme gerçek insanları serpiştirmek oldukça eğlenceliydi. Yukarıda bahsi geçen James Tulloch'un dışında şunlar var:

Kaptan Herbert Beecher, Joseph ve Mei Lien'i Port Townsend'e götüren kişiydi. Gerçek hayatta adalarda vapur kaptanlığı yapıyor. Kendisi ünlü bir Protestan rahip

ve kölelik karşıtı Henry Ward Beecher'in oğlu ve *Tom Amca'nın Kulübesi*'ni yazan Harriet Beecher Stowe'un yeğenidir. Irkçılık kurbanlarına yaptıkları yardımlarla bilinen bir aileden geldiği için Herbert'in Mei Lien'e yardım etmesi fikri oldukça hoşuma gitti.

Port Townsend'de dükkân sahibi olan ve Joseph ile Mei Lien'in evlenmelerine yardım eden Baron, yine Port Townsend'de gemilere malzeme satan bir dükkân işletiyordu ve Puget Koyu'nun en büyük tedarikçisiydi. Gerçek adı D. C. H. Rothschild'dı. Evi hâlâ müze olarak halkın ziyaretine açıktır.

Joseph'in laf arasında bahsini ettiği Papaz Gray, gerçekten Orcas Adası'nda kapı kapı dolaşır ve yeni Protestan kilisesinin yapımı için halktan para toplardı. O kilise bugün hâlâ varlığını sürdürüyor.

Romanı yazarken ne gibi araştırmalar yaptınız?

Çin işlemeleri, Çinli kıyafetleri ve gelenekleri, San Juan Adaları'nın tarihi, Seattle tarihi, 1800'lerde ne yediğimiz, 1880 ve 90'lardaki inşa teknikleri, Çin yemekleri, buharlı gemiler, Çinlilerin Amerika topraklarından kovulması ve daha pek çok konu hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Seattle'daki Asya Pasifik Amerikan Deneyimi Wing Luke Müzesi'ni ziyaret edip Çinli düşmanlarının başlattığı ayaklanmayla ilgili bilgileri ve olaylara şahit olan insanların ağzından yazılanları okudum. Ayrıca müzenin arşiv odasını da gezerek kumaşları nasıl saklayıp sergilediklerini öğrendim. San Juan Adaları ve Orcas Adası'ndaki tarih müzelerini de gezdikten sonra elimde sayısız not ve fotoğrafla dönmüştüm. Rothesay'i tam anlamıyla yansıtacak bir

malikâne bulmak için tarihi evlerle ilgili çok sayıda kitap okudum. Sonra onu genel hatlarıyla Neşeli Günler (*The Sound of Music*) filmindeki evden esinlenerek yansıtmaya karar verdim. Çinli karakterlerin olduğu ve Amerika'da yaşamış Çinli kadınların deneyimlerinin anlatıldığı sayısız roman okudum. Böylece neler yaşadıklarını daha iyi anlamaya çalıştım. Bütün bu araştırmalar sonucunda şuna inandım: Daha önce pek ilgilenmediğiniz bir konu hakkında ne kadar çok şey öğrenirseniz, onu o kadar çok seviyorsunuz.

Araştırmalarınız esnasında size en ilginç gelen şey neydi?

Amerika'daki Çinlilerin yaşadıklarını araştırdığım esnada tamamen tesadüf eseri olarak Wing Luke Müzesi'nin bir akşam yemeği düzenleyeceğini öğrendim. Ve hemen başvurdum. 2010'un sıcak bir temmuz akşamında, 'Domuz Ayağı, Zeytin, Karpuz Kabuğu: 1880'lerin Çinli-Amerikalılarının Yemeği' adlı akşam yemeğine katıldım. Yemeğe eşlik eden yemek bilimci ve kültür uzmanı Maxine Chan, bize tabaklarımızdaki her yemeğin hikâyesini ve yapılışını anlattı. Greyfurtlu domuz eti, buharda pişmiş yumurta, domuz ayağı ve daha pek çok şey tattım. Yemekle ilgili daha fazla bilgi ve fotoğraflar için www.kelliestes.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kendinizi en yakın hissettiğiniz karakter hangisiydi?

İkimiz de Kafkas olduğumuz ve yirmi birinci yüzyılda yaşadığımız için Inara cevabını vereceğimi düşünebilirsiniz.

Ama aslında kendimi en yakın hissettiğim karakter Mei Lien'di. Mei Lien'in gözünden yazdığım ilk kelimeden itibaren ona karşı derin bir bağ hissettim. Ve hikâyede ona yaşattığım bütün korkunç şeylerden nefret ettim. İkimiz de anneyiz, bu yüzden Yan-Tao'ya veda ettiği bölümü yazarken kendi oğullarımdan biriyle vedalaştığımı hayal edip onun acısını yüreğimde hissettim. Bir yazarın kendi yazdıklarından bu kadar etkilenmesi kulağa saçma gelse de o bölümü ne zaman okusam boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Mei Lien'in yaşadıklarını yaşamadım. Yine de ailesini kaybedip devam edecek gücü bulduğunda neler hissettiğini anlayabiliyorum.

Bu, yayımlanan ilk romanınız. Yazar olma yolunda neler yaşadınız? Hep bir yazar olmayı mı istemiştiniz?

Kitap okumayı çok severim. Ama çok sevdiğim kitapları yazabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bana göre yazarlar, benim dünyamla hiç alakası olmayan uzak, sihirli bir dünyada yaşarlardı. Fakat eşimin kız kardeşiyle tanıştığımda ve bana bir aşk romanı yazdığını söylediğinde bu fikrim değişti. Karşımda kitap yazan gerçek hayattan bir insan duruyordu. Bu gerçekten mümkün olabilir miydi? Böylece ben de denemeye başladım ve önümde yürümem gereken çok yol olduğunu bilmeme rağmen hayatımın geri kalanı boyunca yapmak istediğim şeyin tam da bu olduğunu anladım.

Arizona Eyalet Üniversitesi'nin İşletme Bölümü'nden dereceyle mezun oldum. Ardından bir uçak fabrikasında sözleşme yöneticiliği yapmaya başladım. İşimi sevmeme rağmen tutkuyla yapmıyordum. Bu yüzden eşim yazar olmam için beni desteklediğinde, işimden ayrılıp ev hanımı bir anne

olmakta hiç zorlanmadım. Dolayısıyla Inara'nın Starbucks'ta çalışmaya hevesli olmayışını yansıtmak benim için kolay oldu. İşimden ayrılıp bu romanı satmam arasında geçen on dört yılda altı taslak yazdım, sayısız yazarlık atölyesine ve konferansa katıldım, iki de erkek çocuk büyüttüm. Çocuklar artık tüm gününü okulda geçirdiğinden tamamen yazmaya odaklanabiliyorum. Yayıncılık kariyerime başlarken hayatın bana daha fazla zaman vermesi de bir başka tesadüf!

Yazarlığın en zorlu tarafı nedir?

Bana göre yazarlığın en zor tarafı, yazmak ve gün içinde yapılması gereken diğer her şey arasında bir denge bulmaya çalışmak. O dengeyi sağladığım anda bir şeyler değişiyor ve en baştan başlamak zorunda kalıyorum. Çocuklarım evde olduğunda önceliğim daima onlar oluyor. Dikkat etmezsem bütün günü onların okulunda gönüllü çalışarak, ayak işleri yaparak, akşam yemeği hazırlayarak doldurabiliyorum. Haliyle gün sonunda yazacak enerjiyi bulamıyorum. Bu yüzden günlük planıma mutlaka yazmayı da katıyorum. Ne kadar erken saatte olursa o kadar iyi (aynısı spor için de geçerli) oluyor. Ve haftalık hedeflerime ulaşmaya çalışıyorum. Bunu bir kural haline getirmek içinse hedefe ulaşmadığım haftalarda kendime hafta sonu izni vermiyorum.

Hikâyelerinize konu olacak fikirleri nerede alıyorsunuz?

Hikâyeler her yerdedir. İlham kaynağı bulabilmek için etrafımdaki her şey ve herkese dikkat etmeyi bir macera olarak görüyorum. Televizyon şovları, filmler, markette kulak

misafiri olduğum sohbetler, dergi yazıları, binaların tabelaları... Hepsi potansiyel birer hikâye. Bir iş ilanından mücevher fotoğrafına kadar ilginç bulduğum her şeyi sakladığım bir dosyam var. Yeni bir kitap fikri üzerinde çalışmaya hazır olduğumda bu dosyayı açıp karıştırıyor ve fitili neyin ateşleyeceğine bakıyorum. Çoğu zaman daha önce tek bir kitap olarak düşündüğüm ama aslında çok daha karmaşık bir hikâyenin bölümlerini oluşturacak fikirleri bir araya getiriyorum. Ayrıca zaman zaman ilgimi çeken şeylerin bir listesini yapmayı ve onları hikâyeme katmayı seviyorum. Bu roman için konuşacak olursak, listemdeki şeyler San Juan Adaları tarihi, Çinlilerin Seattle'dan sürülmesi, Seattle tarihi, butik oteller, yaz, deniz ve ormandı. Sıradaki kitabım ise sporu, vegan yiyecekleri ve kadın arkadaşlıklarını içerecek.

Nakış işlemeyi biliyor musunuz?

Hayır, o yetenek bende yok. Nakış, bu roman için araştırmaya başlayana dek ilgimi çeken bir şey değildi. Hayatta hoşlanmadığımız her şey gibi onu da öğrendikçe sevmeye başladığımı fark ettim. Şimdi işlemeli giysilerim ve hediye olarak aldığım işlemeli, antika bir Çin kumaşım var. Nakış işleyip işlemeyeceğimi sorarsanız... Kim bilir? Belki bir gün nasıl yapıldığını öğrenirim.

Yazar olmak isteyenlere tavsiyeleriniz neler?

Mümkün olduğunca sık yazmakla işe başlayın. Atölyelere, konferanslara ve eleştiri gruplarına katılıp öğrenebildiğiniz kadar çok şey öğrenin. Eleştiriye açık olun. Çok kitap

okuyun. Sevdiğiniz yazarları okuyup romanın yapısına, kelime seçimine, olay örgüsüne, karakterlere ve benzeri şeylere dikkat edin. Daha çok yazın. Ve bütün 'yazım kurallarına' hâkim olduğunuzda, hepsini unutup kendi sesinize ve hikâyenize kulak verin. Bu romandan önce bütün kurallara olabildiğince dikkat ederek beş aşk romanı yazdım. Bunu yazmaya başladığımda ise hepsini bir kenara bıraktım ve romanın kitapçıdaki hangi rafta yer alacağına dair tek bir fikrim bile yoktu. Ama okuyup düzeltme sürecinde parçalar bir araya gelmeye başlamıştı. Kendinize güvenin, içinizdeki sese güvenin, onun size anlattığı hikâyeye güvenin ve başarıya ulaşın. Ayrıca acele etmeyin. Bir romanı bitirmek sandığınızdan çok daha uzun sürecektir.